

DE DAGERAAD VAN KOSMON

Augustine Cahill 1965

Ontleend aan OAHSPÉ, uitgegeven door
The Faithist Journal
2324 Suffock Avenue
Kingman AZ 86401

Herziene druk, vertaald door Rein Hougee

Vlodrop 1998

Korte biografie van de auteur

Augustine Cahill zegt een van de oudste nog in leven zijnde Faithists te zijn die in 1908 in de Broederschap werd ingewijd!

"Mijn moeder bleek zelf als kind sterk paranormaal begaafd te zijn, voordat ze ooit van spiritualisme had gehoord of wist wat een medium was", schrijft hij. "Ze werd geboren in een typisch Victoriaans middenstandsgezin en het enige plezier dat werd toegestaan was het zonder toezicht naar de kerk gaan, maar toen ze volwassen werd kwam ze door haar heimelijke, paranormale leven los van de orthodoxie. Na een verontrustende ervaring met het spiritualisme van die tijd, dat zich meer bezighield met het produceren van necromantische verschijnselen dan met esoterische verlichting, voelde ze zich aangetrokken tot een klein huis in Balham dat op zekere dag vermaard zal zijn als het tehuis van de eerste Kosmon Kerk.

De Broederschap werd al gauw groot genoeg om haar eigen tempel te bouwen, maar laten we het intussen eens over mijn vader hebben. Hij groeide op in de buitenposten van het rijk, op de ouderlijke boerderij aan de grens, en kreeg maar weinig officieel onderwijs. Niettemin leerde hij zichzelf steno om verslaggever te kunnen worden en waagde zich aan een leven als van Mark Twain in de grote goud- en diamantvelden van de toenmalige Kaapkolonie. Hij kreeg belangstelling voor het spiritualisme en maakte tijdens een spiritualistische bijeenkomst in Londen kennis met zijn toekomstige vrouw.

Twee jaar nadat ik was geboren zag mijn arme vader zijn geluk en vooruitzichten de grond in geboord door een van die telkens terugkerende financiële depressies, die zo'n frappant kenmerk vormen van onze briljante, westerse beschaving. Mijn moeder keerde een tijdje naar haar ouderlijk huis terug en liet geen tijd verloren gaan om mij voor te stellen aan de Broederschap van Faithists, waarin ik werd aangenomen en ingeschreven als lid voor het leven.

Na het overlijden van mijn vader moest mijn moeder in een vreemd land en met de moed der wanhoop worstelen om nog enige flarden van de levensstandaard waaraan ze gewend was, op te houden. Mijn jongensjaren verliepen derhalve nogal eigenaardig, doordat ik een school bezocht die zich naar de 'beste' tradities van Eton of Winchester trachtte te vormen, waarvan de leraren hun graad van Oxford of Cambridge bezaten, en waar vele van de leerlingen de zoons van de welgestelden en sociaal vooraanstaanden waren, terwijl ik thuis een leven van mistroostige armoede leidde, waarin letterlijk iedere cent tweemaal moest worden omgedraaid voordat hij werd uitgegeven.

De voordelen van een opvoeding zoals deze zijn gewoonweg enorm. Er is niets zo goed als echte armoede om je een basis van gezond verstand te geven, en niets zo goed als het bezoeken van een goede school om je te laten voorlichten over het

lachwekkende vertoon van sociale pretenties.

Ik zorgde voor mijn eigen carrière in de telecommunicatie, maar raakte mijn faithisme (geloof in de Schepper - vert.) helaas een tijdje kwijt door het verlangen naar weelde. Er kwam een dag dat ik door een nogal onplezierige schok tot bezinning werd gebracht, maar intussen hield mijn vader met bezorgdheid vanuit zijn gunstige positie over mij de wacht, in de wetenschap dat de tijd het wel zou leren.

"Er zal een dag komen", zei mijn vader vanuit de geestelijke wereld, "dat mijn zoon zijn pen zal pakken en zal gaan schrijven tot nut van de mensheid". Ik citeer zijn woorden. Dat was ongeveer dertig jaar geleden, en het kwam zo uit dat ik kort daarop dit boek schreef, dat u nu voor u hebt, en later nog een met als titel 'AN ESP BIBLE'. Ik kan er alleen maar op vertrouwen dat de woorden van mijn vader in zekere zin terecht zijn gebleken".

INHOUD

Hoofdstuk	1	ZARATHOESTRA	5
''	2	DE TANDARTS	21
''	3	ADAM EN EVA	37
''	4	DE ZONDVLOED	48
''	5	DE INVLOED VAN ZARATHOESTRA	60
''	6	FRAGAPATTI	74
''	7	EEN CARRIÈRE IN DE HEMEL	86
''	8	BRAHMA	99
''	9	SATAN, DE HEER GOD	110
''	10	DE GROTE PIRAMIDE	123
''	11	HET TIJDPERK VAN MOZES	134
''	12	BOEDDHA EN CONFUCIUS	144
''	13	DE OORSPRONG VAN HET CHRISTENDOM ..	158
''	14	HET EVOLUERENDE UNIVERSUM	167
''	15	VREEMDE VOETAFDRUKKEN	181
''	16	EEN NIEUWE VISIE	197
''	17	UW KONINKRIJK KOME	209

Beknopte bibliografie227

Illustraties: Het teken: cirkel, kruis en blad ...13
Schets van het continent Pan46
Doorsnede van de Grote Piramide ...123
Andromeda186

DE DAGERAAD VAN KOSMON

1

ZARATHOESTRA

Aan de zomen van Aza in Etherea, waar een miljoen goden van Fragapatti regeerden, werd de route van de naderende aarde onderzocht. Men ontdekte dat ze nog ongeveer tweehonderd jaar moest afleggen voordat ze de Arc (cirkelboog) van Aza zou doorkruisen. Er zouden nog tweehonderd jaren van bloedvergieten en menselijke duisternis heersen, voordat het etherische licht van Aza een tijdelijke maar diepgaande verlichting van de beroeringen van de voortdurende oorlogen zou brengen.

Teneinde te kunnen begrijpen wat het heden is en wat er gaat komen, is het nodig om eerst te weten hoe het verleden was.

Waar zullen we met ons verhaal beginnen? Bij het begin beginnen is altijd logisch, maar het is ook altijd een beetje moeilijk. Er is geen werkelijk begin aan wat dan ook onder de zon, of erboven. Alles wat gebeurt is het gevolg van datgene wat eerder gebeurde.

De geboorte van Zarathoestra was het begin van de hele tegenwoordige beschaving, want het was de geboorte van het religieuze denken. Zonder geestelijk licht vernietigt de beschaving zichzelf; het is het periodieke gebrek aan geestelijk licht dat het verval van de grote beschavingen in het verleden veroorzaakte.

Dit gebrek veroorzaakt ook het verval van onze eigen beschaving; en als we het licht niet terugbrengen zullen we ook de weg van Egypte en Rome, van Carthago en Babylon opgaan.

Zarathoestra schonk de wereld drie fundamentele begrippen, die nog steeds de kern van alle religie vormen; een levende Vader-Schepper; een leven na de dood; en een onderscheid tussen de paden van goed en kwaad. Uit de eerste van deze stellingen, het vaderschap van God, komt klaarblijkelijk de gevolgtrekking van de broederschap der mensen voort. Dus is de geboorte van Zarathoestra een goed begin, maar net als elk begin had het zelf ook een begin, en dat begin lag tweehonderd jaar voor de geboorte van Zarathoestra.

De hoge goden van Aza onder leiding van Fragapatti stuurden de snelle boodschapper Autevat op weg, met een pijlschip en een bemanning van 20.000 personen aan boord, om verslag uit te brengen en onderzoek te doen naar die kleine planeet - die onbetekenende nieuweling onder de miljoenen werelden in de uitgestrekte gebieden van Aza.

Autevat en zijn metgezellen volbrachten de reis en keerden na veertig dagen terug, en hier volgt de hoofdzaak uit hun verslag:

De menselijke rassen hebben grote vorderingen gemaakt in cultuur en wetenschap. Er zijn grote beschavingen ontstaan in China, India, Perzië en de Arabische gebieden. De wetenschappen van de mensheid hebben een toppunt bereikt dat zij in vele duizenden jaren niet meer zullen bereiken. Want nu is de mensheid haar Schepper vergeten, haar god en haar eigen ziel, en ze heeft zich tot de aanbidding van de materiële kracht en kennis gewend.

In Perzië hebben ze de grote stad Oas gebouwd, met haar miljoen inwoners, en de koning van Oas is de Zonnekoning van heel de wereld en alle andere koningen zijn hem schatplichtig. Oas is een stad met colleges en observatoria en musea, waar vele terreinen van wetenschap worden verkend en vastgelegd, vooral de bewegingen en kaarten van de sterren, en van de zon en haar planeten en hun banen. De daken van hun observatoria zijn bedekt met goud en zilver, en ze bevatten spiegels en lenzen en donkere kamers die zo zijn gebouwd dat de sterren dag en nacht kunnen worden waargenomen; en de verslagen van hun waarnemingen beslaan meer dan duizend jaar van de tijd van de mensen.

De mensen van Oas aanbidden de zon als de materiële bron van al het leven, en zij beweren de oorzaken te kunnen ontdekken en het lot te kunnen voorspellen van het leven van de mens op aarde en de gebeurtenissen die hij meemaakt, door middel van de bewegingen en samenstanden van deze hemellichamen.

Maar Oas is ook het middelpunt van boosaardige tirannie en eindeloze oorlogen. De legers van Oas trekken op over de aarde om kleinere steden te onderwerpen en de stammen van de barbaren uit te moorden. De beschaafde en geleerde edelen van Oas versieren hun paleizen met de schedels en scalpen van de vijanden die in de oorlog worden gedood. De wereld riekt naar massamoord en bloed, en de geesten van de verslagenen rennen wild over de slagvelden heen en weer op zoek naar wraak, of ze zwerven rond, chaotisch van angst en krankzinnigheid en wanhoop.

De Zonnekoning in Oas heeft een wet laten aannemen tegen God, en niemand mag meer over geestelijke dingen spreken. En de god van de planeet roept naar zijn Oriaanse hoofdman: hoe lang nog, grote Fragapatti, hoe lang nog?

Nadat Autevat zijn verslag had beëindigd, beraadslaagde de raad van de goden en stelde zijn plan de campagne op.

Nu waren er in die tijd vele en verschillende stammen en naties op de aarde, net als vandaag, maar zij lieten zich hoofdzakelijk verdelen in drie afzonderlijke raciale groepen. Er waren de koperkleurige I'huans, het overheersende ras van Oas en de wereld. Dan waren er de blonde I'hins, de heuvelbouwers, klein zowel van gestalte als van aantal. En er waren de Yaks, de holengravers, een minder dan menselijk ras - de geleerden classificeren ze in onze tijd als **homo neanderthalensis**, in de wandeling bekend als de holbewoner (primitieve mens)

Voorts waren er nog de Listiërs en de Druks. De Listiërs vormden een zijtak van de I'huans, die zich hadden gekruist met de I'hins. Zij waren de voorouders van de huidige blanke rassen op de wereld, maar in die tijd waren het naakte geitenhoeders en bosbewoners. De Druks waren gedegenereerde I'huans die zich hadden gekruist met holbewoners, het waren wilden en kannibalen,

barbaarse stammen die genadeloos door de geciviliseerde I'huans werden vervolgd.

Ooit waren het de I'hins geweest die het meest talrijke volk op aarde waren, maar tegen de tijd van Oas leefden zij nagenoeg onopgemerkt in onbetekenende gemeenschappen, die verspreid waren over de uitgestrekte gebieden van de I'huans. En omdat ze geweldloos waren, slechts geneigd tot vreedzame kunst en omdat ze in eenvoud leefden, werden ze door de I'huans genegeerd. Zelfs werden ze wel vereerd - want ondanks de besluiten van de koningen van Oas bewaarden de I'hins in het geheim nog altijd hun zeer oude, occulte kunsten en paranormale vermogens. Want zij waren werkelijk een heilig volk, zoals we weldra zullen zien.

In opdracht van Fragapatti hield de god van de planeet gedurende tweehonderd jaar toezicht op de generaties van de mensen, en hij liet sommige van de I'hins paren met I'huans, hetgeen strijdig was met hun heilige gebruiken. Uit deze tak werd tenslotte in Oas een meisje geboren met de naam Too'che. Door overerving bezat Too'che geestelijk licht en geestelijke krachten.

Too'che werd door een engel van God in trance gebracht, en vervolgens werd zij naar de I'hins toegebracht, die ver buiten de stad woonden. Er kwam een kind uit voort, maar Too'che werd in haar trancetoestand gehouden tot de eigenlijke dag van de geboorte van haar kind. Als gevolg hiervan en vanwege haar zeer spirituele aard beweerde Too'che dat het een maagdelijke geboorte was, en omdat ze het echt geloofde, zei ze dat ze was bevrucht door het Al Licht, hetgeen in de Perzische taal Ormazd betekent. En ze noemde haar kind Zarathoestra.

De maagdelijke geboorte werd uitgebazuind in de stad, en de astrologen van Oas trokken horoscopen om de koning gerust te stellen en de kwestie als afgedaan te beschouwen. Maar weldra werd hun aandacht weer gewekt - het gerucht ging dat het kind vanuit de wieg verstandelijke gesprekken voerde. En de betekenis van zijn woorden was verontrustend. De wijze mannen van Oas kwamen weer, en hun leider was Asha, astronoom en geleerde die een bloedverwant was van het keizerlijk huis.

Asha vroeg aan Too'che: "Kan uw zuigeling praten?"

Hij kreeg antwoord van het kind zelf, of liever van een geest die via het kind sprak en zei: "Denk maar niet, Asha, dat deze kleine lippen woorden uiten die worden ingegeven door de ziel van dit kind. Ik ben gekomen om de wrede hand van de oorlog tot staan te brengen; om de mens te doen weten dat er een onzichtbare Meester bestaat!"

En toen Asha zich had hersteld van zijn boosheid, Too'che van bedrog beschuldigde en haar dreigde te straffen, zei de geest tegen hem: "Leg uw hand op deze lippen en kijk zelf hoe ik deze handjes laat gebaren. Ja, neem de baby in uw armen!"

Dat deed Asha, om zijn angst te verbergen. En de engel van Ormazd wees hem terecht om zijn verblindheid.

Asha zei: "Als u inderdaad de Mazda van het I'huan ras bent, waarom komt u dan in zo'n twijfelachtige zwakheid? Kunnen deze handjes een zwaard hanteren?"

I'hua'Mazda zei: "Mijn wijsheid is niet die van de mensen, mijn wapens zijn geen pijlen en scherpe zwaarden. Wat groot is naar het oordeel van de mensen is voor mij niets; wat als niets is voor de mensen zal ik groot maken, want ik zal deze machtige stad ten val brengen. Omdat ik in vrede en liefde ben gekomen, zal deze stad verdeeld raken, man tegen man, en een bloedige oorlog zal hoogtij vieren in dit ommuurde koninkrijk. De steden van de mensen zijn als niets in mijn ogen. Ik ben gekomen om de mensen over andere werelden te leren".

Asha antwoordde: "Of uw woorden zijn wijsheid, of anders heeft de plotselinge verrassing mijn verstand verbijsterd. Ik ga nu weg om hierover na te denken. Morgen zal ik terugkomen. Maar laten we deze zaak stilhouden, want als het bekend raakt dat ik over geestelijke dingen heb gepraat, zal ik ter dood veroordeeld worden".

Maar toen Asha vertrokken was, leidde de engel I'hua'Mazda Too'che naar een schuilplaats, opdat de koning niet haar en het kind ter dood zou kunnen brengen. Toen Asha de koning, die So-qi heette, had verteld wat er gebeurd was, stuurde de koning Asha terug met de opdracht om een wonder van de baby te eisen, als een bewijs van goddelijke krachten. Omdat Asha vervolgens niet in staat was moeder of kind te vinden, verborg hij zich ook maar.

Maar een zekere Choe'jon, die liederen componeerde, kwam in plaats daarvan naar het paleis en beweerde dat hij een wonder had aanschouwd. Het kind had gesproken en tegen Choe'jon gezegd dat hij het stro uit zijn bed moest halen en het gaan planten. Choe'jon had dit gedaan, en het stro had wortel geschoten en was in één dag tot rijpe tarwe uitgegroeid.

De koning was geërgerd en riep: "Wat is het nut van een wonder, behalve voor degenen die er getuige van zijn? Ga heen en breng het kind bij me, zodat ik het met mijn eigen ogen kan zien".

Dus ging Choe'jon het kind halen, maar moeder en baby waren weer verdwenen, in een andere wijk van de stad.

In plaats van Choe'jon repte zich een stalknecht van de koning naar het paleis om zijn meester te vertellen dat zijn zoon was gestorven - maar nu weer leefde! I'hua'Mazda had zijn zoon weer tot leven gebracht. En de stalknecht had een dochter die blind was, en nu kon ze weer zien door de krachten van de baby.

De woedende koning stuurde zijn stalknecht zonder resultaat weg om de moeder en dat kind bij hem te brengen. Maar de volgende dag kwam de neef van de koning bij hem en zei: "Vandaag heb ik een wonder gezien! Een klein kind heeft zulke wijsgerige woorden tot me gesproken dat ik ervan moest beven. Maar toch, mijnheer, weet u dat ik geen lafaard ben. Mijn huis hangt vol met honderden scalpen. Nu verkondigde dit kind dat het Zarathoestra was, verenigd met God, I'hua'Mazda! Het zei tegen mij: 'Waarom doodt u de zoons en dochters van God? Zie, ik ben sterker met mijn pink dan So-qi, de koning'".

Koning So-qi zei: "Genoeg. Als die moeder en dat kind niet onmiddellijk bij mij worden gebracht, zal ieder mannelijk kind in Oas in het vuur worden gegooit".

Dit boosaardige besluit raakte zo velen van de gemiddelde gezinnen van Oas dat de stad op haar kop werd gezet bij het zoeken naar Too'che en haar kind. Maar de geest, I'hua'Mazda, had de moeder al geïnstrueerd om de poorten uit te gaan, ver weg in het Geitenwoud, waar de stammen van de Listiërs woonden. I'hua'Mazda zei tegen de maagd: "U zult twintig jaar in het woud blijven, want uw god zal voor u zorgen".

Intussen lieten de engelheren in de stad de weeën van de vrouw van de koning en van zijn dochter, die de vrouw van Asha de filosoof was, sneller verlopen. En beide vrouwen brachten een zoon voort. Toen kreeg de koning spijt van zijn boosaardige besluit, want omdat de wetten van de Perzen onveranderbaar waren, wist hij geen manier om een verandering te rechtvaardigen.

Nu kwam Asha uit zijn schuilplaats om de koning raad aan te bieden voor zijn probleem. Verbolgen beschuldigde de koning Asha ervan dat zijn geklets de oorzaak van de moeilijkheden was. Door de wetten van Oas was Asha al ter dood veroordeeld, zei de koning.

Asha zei wijselijk: "Zeer zeker, Sire! De wetten moeten ten uitvoer worden gebracht, om hun eigen wettigheid aan te tonen, hetgeen een getuigenis is voor de tegenwoordige superioriteit van de mensheid. Laat liever alle mensen omkomen, dan dat de besluiten van de koning verkeerd zijn".

De koning stemde er met geforceerd enthousiasme mee in. De wet kan niet dwalen, en de koning dient onfeilbaar te zijn. Maar, voegde hij eraantoe, is het niet mogelijk dat de koning nieuwe wetten zou uitvaardigen?

Asha zei: "Ik weet dat u niet ten gunste van mij redeneert, Sire, maar voor uw eigen pasgeboren zoon en die van uw dochter. Maar als u één wet verandert, geeft u toe dat alle wetten die door de mens zijn gemaakt, ook veranderd zouden kunnen worden. Hoe moet de rechter dan iemand oordelen volgens de wetten?"

De koning antwoordde: "U redeneert goed. Als de koningen zouden toegeven dat ze feilbaar zijn in hun besluiten en wetten, zouden zelfs de slaven en dienaren en vrouwen in opstand komen om hun rechten op te eisen, en de zwakkere stammen en naties zouden hun recht op onafhankelijkheid verdedigen. Zou de aarde wel groot genoeg zijn voor alle mensen? Maar toch, Asha, waarom heb ik dan dat hartzeer om mijn eigen zoon te doden?"

Asha zei: "Als u het zou rechtvaardigen dat uw eigen kind uit medegevoel aan de dood zou ontkomen, zouden dan al de veroordeelden dat ook niet eisen? Nee, medegevoel is de vijand van wet en gerechtigheid. De wetten moeten gehandhaafd worden - niemand mag zijn eigen oordeel boven de wet stellen. Dit is de Stad van de Zon. Als deze stad op haar eigen wetten terugkomt, wat zullen haar schatplichtige steden dan niet doen? Een grote stad kan alleen behouden blijven door respect voor haar wetten".

De koning zuchtte: "Wat moet ik doen, Asha? Mijn zoon heeft tegen me geglimlacht!"

Asha zei: "U moet mij en uw zoon en de zoon van uw dochter en al de mannelijke kinderen van Oas naar het schavot sturen, en ons allemaal laten onthoofden en in het vuur laten werpen, anders zal uitkomen wat het kind Zarathoestra heeft gezegd: 'Zie, mijn hand zal de stad Oas treffen, en zij zal vallen als een bos stro'. En

uw officieren zullen aan alle kanten tegen u in opstand komen, en de glorie van uw koninkrijk zal vergaan".

De stad werd nog eens dertig dagen lang doorzocht, maar de maagd en het kind werden niet gevonden. Bijgevolg stelde de koning een dag vast voor de slachting, en er werden 90.000 mannelijke kinderen ter dood veroordeeld, onder wie de zoon van de koning.

Intussen inspireerden de engelen Choe'jon om liederen te componeren over Zarathoestra, de baby die sterker was dan een koning, en over de 90.000 kinderen die ter dood veroordeeld waren. En de schoonheid van de liederen zorgde ervoor dat ze dag en nacht door de bevolking van Oas in de straten werden gezongen, en aangezien de liederen op satirische wijze de goedkeuring van de gruwelen voorwendden, kon zelfs de koning het zingen niet verbieden.

Op de dag van de terechtstelling ontdekte men dat nagenoeg alle 90.000 moeders de nacht tevoren met hun kinderen de stad waren ontvlucht, het aan de koning overlatend zijn verontwaardiging uit te roepen over de ongehoorzaamheid van zijn onderdanen. Op de plaats van de terechtstelling stond Asha te wachten om ook gedood te worden, en hij bespote de koning minzaam over de macht van de wet, die boven de liefde van een moeder voor haar kinderen stond. En de echtgenote van de koning kwam zoals geboden was, bitter huilend met haar kind in de armen: "Neem je vlees en bloed, O koning, en bewijs je geboden. Wie zal de wet gehoorzamen als jij het zelf niet doet?"

De koning zei: "Het is nog vroeg in de ochtend. Laat de officieren allen grijpen die buiten de muren zijn ontkomen, en zowel de moeders als de kinderen zullen ter dood worden gebracht. Laat de maatregelen tot dan worden opgeschort".

Maar de bloeddorstige meute van de stad, in grote menigten samengekomen om de slachting gade te slaan, brulde haar teleurstelling uit. En velen zeiden: als iets de koning zelf raakt, is hij een lafaard. Met de plotselinge wispelturigheid van het gepeupel zagen zij hoe Asha trots gereedstond om te sterven. En de meute schreeuwde: "Asha is veel meer een koning dan So-qi!"

Terwijl de koning zich terugtrok naar zijn paleis werd hij door het gepeupel verzwolgen en gedood, en hetzelfde gepeupel bekleedde Asha meteen met de titel "Zonnekoning". En er werd niet één kind terechtgesteld.

Er wordt ons verteld dat deze dingen tot stand werden gebracht door de kracht van de engelen van God. Door het kwaad in zijn hart sneed So-qi zichzelf af van het licht van Ormazd, en door de wijsheid die latent in Asha's ziel aanwezig was, werd hij verheven tot een geschikt instrument voor het werk van Zarathoestra. Want alle dingen in de menselijke aangelegenheden hebben hun oorsprong en vooruitgang te danken aan twee dingen - de tegenwoordigheid of de afwezigheid van het goddelijk Licht.

Nu zond God een van zijn heren om over de kindsheid en jeugd van Zarathoestra te waken en hem te onderwijzen in het Geitenwoud, temidden van de Listische stammen, uit welke in een later tijdperk de volkeren ontstonden die men de Foeniciërs en de Hyksos of Herderkoningen noemde. En in het woud groeide Zarathoestra op tot de wijste en ook de grootste en de sterkste

man, maar toch met een zachtmoedige natuur en zonder hartstochten wat de seksualiteit betreft, vanwege de spirituele aard van zijn geboorte.

Eerst leerde Zarathoestra de Listiërs om in vrijheid en vrede te wonen, en naderhand zei de Heer tegen Zarathoestra, die helderziend was: "Ga nu naar de I'hins, de kleine, heilige mensen die in kleine steden van heuvels, muren en palissades wonen, want zij zijn geen strijders en jagers en leven in vrede met de mensen en de dieren".

Nu was het Licht bij de I'hins in stand gehouden sinds het ontstaan van de ware mensheid, want zij vormden het eerste ras dat met een onsterfelijke ziel werd geboren, zoals we weldra zullen zien. Toen Zarathoestra dus in hun midden verscheen, stelden zij hem als priester aan, en zij leerden hem de rituelen en ceremoniën van de Faithists (zij die de Schepper vereren - vert.), en de heilige woorden die ervoor dienen om de ziel van de mens met het licht van de engelen in contact te brengen, en ze leerden hem ook de schrijfkunst en het vervaardigen van gewijde gedenkplaten, en hij bleef gedurende zeven jaar bij hen.

In die tijd kwam de dageraad van de etherische Arc van Aza over de aarde, en de Heer zei tegen Zarathoestra: "De tijd is gekomen en ik zal u naar Oas leiden, de grote stad waar u geboren bent. En Oas zal vallen voor uw hand, want I'hua'Mazda heeft zijn gunst afgewend van haar slechtheid".

Na een reis van twee dagen kwam Zarathoestra bij Oas aan en ging de stad binnen. Het was wet in Oas dat alle vreemdelingen bij het binnengaan van de stad een schatting aan voedsel moesten meebrengen, maar toen Zarathoestra bij de poortwachter was stilgehouden, viel er een overvloed aan vruchten voor zijn voeten neer. De wachter holde angstig weg om de koning van het wonder te vertellen. En de koning was natuurlijk Asha, die het nauwelijks had gehoord of hij herinnerde zich het kind dat met wijsheid had gesproken en wonderen verrichtte.

Vervolgens verscheen Zarathoestra zelf voor Asha en zei: "Ik ben I'hua'Mazda, de god van de I'huans. Degene door wie ik spreek is Zarathoestra, hij die u hebt gezien in de armen van zijn moeder. Ik ben om twee redenen naar u toegekomen, O koning. U hebt me laten komen, en ik verlang ernaar u te zien. In de tijd van So-qi maakte ik u tot koning van Oas, en vanaf die tijd zijn mijn beschermengelen bij u geweest en hebben u dikwijls in alle stilte horen bidden om nieuws over het kind dat u gezien hebt, want het drukt zwaar op uw gemoed of de mens nu onsterfelijk is of niet. Kom vanavond onder vier ogen bij mij aanzitten, dan zal ik u de geest van So-qi laten zien".

Asha antwoordde: "U zou de stad treffen en zij zou vallen. Kijk eens, ze staat er nog steeds!"

Zarathoestra sprak nu zelf en zei: "Vrees niet, Sire. Zoals u een strohalm buigt, zo gaan de goden met de naties van de aarde om. Voordat er zes jaar voorbij zijn zal de stad vallen, en uzelf zult tot de bedelstaf zijn gebracht. En toch zult u gelukkiger zijn dan u nu bent".

Toen de avond was gevallen ging de koning met gesloten deuren bij Zarathoestra aanzitten, en I'hua'Mazda wierp een licht op de

muur, en de geest van So-qi kwam en verscheen aan Asha. So-qi vroeg: "Weet u wie ik ben?"

En Asha zei: "Ja - So-qi".

So-qi zei: "Het is waar, de ziel is onsterfelijk!" En daarna verdween de geest. Asha zei: "Het scheen So-qi te zijn. Maar toch, als het waar zou zijn, zou hij me dan niet Asha hebben genoemd?"

Zarathoestra zei: "Vraag dan om een andere geest".

Asha antwoordde: "Laat de geest van mijn vrouw verschijnen".

Weer verscheen het licht, en daarin bevond zich de ziel van Asha's echtgenote, en hij zag haar en ze verdween. Asha zei: "Als dat mijn vrouw was geweest, dan zou ze met me gesproken hebben".

Zarathoestra zei: "Vraag om een andere geest".

En Asha vroeg naar Choe'jon, de zanger, die eruitzag als geen andere man onder de zon. En Choe'jon verscheen ook, en hij zong zelfs over het bloedbad van de kinderen.

Asha kon er nog altijd niet toe komen om te geloven en vroeg om steeds meer, totdat zich twintig geesten van de doden hadden vertoond en rechtstreeks met hem hadden gesproken, en allemaal hadden ze dingen verteld die alleen betrekking hadden op henzelf. En de volgende avond gingen ze weer aanzitten en er verschenen er nog eens twintig, en nog kon Asha het niet geloven.

Toen sprak I'hua'Mazda en zei: "Geest kan niet door materie worden bewezen, evenmin als licht door duisternis kan worden bewezen. Uw generaties, O koning, zijn zo lang grootgebracht in ongelooft aan de geest dat bewijs voor u waardeloos is. Maar ik verklaar u, dat er zowel een geestelijk verstand als een stoffelijk verstand bestaat. Er is een geestelijke mens die nimmer sterft. En de geestelijke mens kan geestelijke dingen onderscheiden en de geesten van de doden herkennen".

Asha zei: "Hoe kan ik aantonen dat dit niet louter illusies zijn, afbeeldsels die door de kracht van uw gedachten worden geproduceerd?"

I'hua'Mazda antwoordde: "Dat kunt u niet bewijzen of weerleggen. Er zijn miljoenen zielen in de hemel die er net zo aan twijfelen als u nu, en van zichzelf niet weten dat ze dood zijn. Dat is vooral zo met degenen die in de oorlog werden gedood, en zonder geloof in een geestelijk leven waren".

De koning zei: "Wie bent u dan?"

I'hua'Mazda antwoordde: "Luister naar me, O koning. Allereerst is daar Ormazd, de Schepper, Die boven alles en in alles is, Wiens persoon het geheel omvat. Dan zijn daar de onzichtbare werelden in de hemel; dan deze wereld en de sterren, de maan en de planeten; dan de stervelingen en de geesten van de doden. Omdat de doden niets weten van de allerhoogste hemelen, stuurt Ormazd zijn verheven engelen als meesters en leraren naar de aarde omlaag en ze hebben kapiteins en maarschalcken zodat hun werkzaamheden ordelijk verlopen. De hoge kapitein van deze planeet wordt daarom God genoemd, die u I'hua'Mazda noemt.

U moet weten, O koning, dat ik, die nu spreekt, u en uw stad en uw rijk onder mijn hoede heb. Ik ben gekomen om de bloedige hand van de mens tot staan te brengen. En door middel van Zarathoestra zal ik de wetten van Ormazd openbaren. Omdat u de meest wijze en meest geleerde der mensen bent, heb ik u tot koning aangesteld. Omdat u begrijpt dat de mens een Allerhoogste moet hebben, ben ik

naar u toegekomen. Ik heb trouwens vanaf uw jeugd tot uw ziel gesproken en zei: "Asha, u die erin bent geslaagd de sterren te meten, zult ontdekken dat er een kracht achter de sterren bestaat!"

De koning zei: "Genoeg, genoeg, vreemdeling. Uw wonderen en het meesterschap van uw wijsheid stijgen mij naar het hoofd. Sta me toe een van uw dienaren te zijn, en ik zal afstand doen van mijn troon!"

I'hua'Mazda zei: "Voor het ogenblik moet ik terugkeren naar het woud, en ik zal u nog nodig hebben waar u zich bevindt".

En zo eindigde het onderhoud. De volgende dag keerde Zarathoestra naar het woud terug om de Zarathoestrische wetten op te schrijven.

En dit was de essentie van de wetten, hetgeen Gods woord was zoals het destijds werd geopenbaard:

Ten eerste was er Ormazd, en Hij schiep alles. Hij was alles. Hij is alles. Uit de duisternis, de leegte, de woestenij en de schijnbare nietigheid schiep Ormazd de vorm der dingen. De levenden die leven, de levenden die dood zijn, uit het leven van Ormazd schonk Hij hen het leven en de dood.

Zij die geheel rein zijn, geheel goed zijn, geheel wijs zijn, volkomen goede werken doen, zij zullen de stem van Ormazd horen.

Zij die geheel slecht zijn, geheel dwaas zijn, geheel kwaad doen, zij zullen de stem van Ormazd niet horen.

Kwaad is kwaad voor de mens, maar kwaad is geen kwaad voor Ormazd. Er bestaan slechts twee toestanden voor Ormazd: geen goed, geen kwaad; maar rijp en onrijp. Datgene wat de mens goed noemt, is voor Ormazd rijp.

Zonder het kwade zou
kennen. Ormazd blies
toe en de schepping
die zich vooraan
Goed genoemd, en
achteraan bevonden
volkomen kwaad,

niemand het goede
Zijn adem naar buiten
bewoog zich. En degenen
bevonden werden Volkomen
degenen die zich
werden Anra'mainyus,
genoemd.

Het Licht van alle
de ziel van alle
zijn slechts Eén.
het levende; broeders
ze, naar Zijn

licht is Ormazd, Hij is
zielen, en alle dingen
Aldus schiep Ormazd al
en zusters schiep Hij
gelijkenis.

Dit teken zult u het Al Goede noemen, de Schepper, de Meester, het Licht! Een cirkel, een kruis en een blad.

Zarathoestra zat gedurende dertig dagen en nachten in het struikgewas, en hij at niet, dronk niet en sliep niet. En

vervolgens openbaarde I'hua'Mazda hem de geheimen van hemel en aarde en gebod hem het op te schrijven in een boek; en dat was het Boek van Gods Woord, de Zarathoestrische wet.

En dit was de wet, aangepast aan de behoeften van de mensheid in die dagen:

U zult geen andere koning dan Ormazd erkennen; Hij zal voor eeuwig uw allerhoogste liefde zijn.

Zes dagen zult u werken, en u zult de vier dagen van de maan heilig houden, want ze zijn voor de wisseling van de wacht van de beschermengelen over de mensen.

U zult niet doden.

U zult uw vader liefhebben na de Schepper, en zijn stem gehoorzamen, en uw moeder eren want zij bracht u voort.

U zult niet wellustig zijn.

U zult niet stelen.

U zult niet ijdel zijn, want niets behoort u toe.

U zult geen onwaarheid spreken.

U zult niet lasteren, noch roddelen, want Ormazd zal u horen.

U zult niet lui zijn, of uw vlees zal zwak worden en uw ziel omlaag trekken.

U zult niet jaloers zijn, noch haat koesteren.

U zult geen enkele man of vrouw berispen, maar u zult uw eigen kind berispen en hem het juiste leren.

U zult niet bij uw vrouw slapen tijdens de zwangerschap.

U zult niet aan zelfbevrediging doen.

U zult van uw buurman niet meer verlangen dan u zelf zou geven.

U zult een dag van de vierde maan vasten.

Een heel jaar van uw leven zult u bij de armen wonen, met de armen leven, bij de armen slapen, en aalmoezen bedelen voor de armen.

Zo luidde dus de Zarathoestrische wet. Zarathoestra bracht ook orde in de kasten der mensen en gebod ze allemaal om binnen hun beroep te trouwen en hun eigen kasten in stand te houden. Dat was nodig in die tijd, om een ordelijke vooruitgang van de mensheid aan te moedigen.

Toen het boek geschreven was, stond Zarathoestra op van zijn schrijfwerk, groot en knap om te zien, en sterk in het geloof ging hij terug naar Asha, de koning. En de koning zei: "U hebt zo lang gewacht! Ik heb wel honderd keer, nee, duizend keer de horoscoop getrokken. Ik heb al de sterren aan de hemel beproefd, en ze namen gegeven, en kaarten van ze gemaakt. Ik heb in de grote steden van het oosten mensen met grote kennis uitgenodigd, en geleerde mensen in het zuiden, noorden en westen. En van allemaal heb ik grote wijsheid verkregen.

En hun filosofie bestaat uit niets dan leugens. Het doet er niets toe of iemand onder deze of die ster is geboren! Ik ben nu oud en heb duizenden mensen waargenomen, en de kennis van de sterren is niets dan leugens. Ik heb al de sterren in het firmament vergaand onderzocht, maar heb geen waarheid ontdekt. Nu vraag ik u, in de naam van uw goden, of u deze kwestie aan uw koning kunt bewijzen?"

Zarathoestra antwoordde: "I'hua'Mazda heeft, door mijn handen, een zeer heilig boek geschreven waarin vele filosofieën worden verklaard. Ik heb dit boek voor u meegebracht".

De koning nam het boek aan en las het. De volgende dag kwam Zarathoestra weer bij hem, en de koning zei: "Dat boek van u zegt dit en dat, maar het toont weinig aan. Uw god beweert dat hij zus en zo heeft gedaan en dit en dat heeft geschapen.

Op de eerste plaats weet ik niet of er een god bestaat; ten tweede, als er al een god is weet ik niet dat hij naar u toekomt; ten derde, als hij naar u toekomt, waarom komt hij dan niet naar mij toe? En als het waar zou zijn dat er onzichtbare goden over ons heersen, en dat de geesten van de doden bij ons komen en onze onderbewuste geest beïnvloeden, wat zou het dan uitmaken of we zelf waarheid en wijsheid trachtten te verkrijgen? Zouden we liever niet alle dingen aan deze wezens overlaten?"

Daarop sprak I'hua'Mazda tot de koning en zei: "Luister naar uw god, O koning! Er bestaan twee geboorten voor ieder mens. De eerste is uit de moederschoot, en de tweede is uit het fysieke lichaam. Vóór de eerste geboorte bezitten de geest en de wil van het kind nog geen kracht om zijn eigen bestemming te vormen. Maar vóór de geestelijke geboorte, hetgeen de dood is, heeft de mens veel te doen voor wat betreft het vormen van zijn eigen toekomst in de volgende wereld.

Ik zeg u dat de stoffelijke mens slechts op de drempel van zijn werkelijke leven staat. Niettemin heeft hij de eerste keus. Veronderstel nu niet dat de geesten en goden over de mensen heersen alsof het slaven of speeltjes zouden zijn".

Asha zei: "Als de onzichtbare wereld zich maar opende voor mijn verstand! Want ik bemerk dat er meer macht en kracht in uw filosofie zit dan in mijn keizerlijke besluiten. Maar zeg me eens, Zarathoestra, van wie zijn de mensen op de wereld, als ze niet van mij, de Zonnekoning zijn?"

I'hua'Mazda zei: "Staat hier niet geschreven dat alle mensen aan Ormazd toebehoren?"

Asha zei: "Maar als ze hun koning niet erkennen, wordt het volk dan niet in anarchie gestort?"

Daarop antwoordde Zarathoestra zelf: "Zou de mens niet het voorrecht mogen hebben om zijn eigen meester te kiezen? Kijk hoe ze nu dienstplichtig worden gemaakt in de staande legers die u handhaaft, getraind in het werk van de dood. En dat allemaal voor de zogenaamde glorie van hun land. Luister nu naar me, want ik spreek namens mijzelf en er spreekt geen god via mij. Ik zeg u dat ik de macht heb verkregen om de onzichtbare werelden binnen te gaan en met eigen ogen te aanschouwen hoe het met de zielen van de doden staat. En ik zeg u dat degenen die in de oorlog worden gedood, of het nu voor hun land of ertegen was, evenzeer in de ellende worden geworpen, zelfs samen met hun koningen en koninginnen; en daar jammeren en tandenknarsen en vloeken ze allemaal, en in hun waanzin doen ze uit alle macht kwaad aan anderen".

De koning zei: "Als u naar de hemel en de hel kunt gaan, dan kunt u zeer zeker op dezelfde manier naar plaatsen op de stoffelijke aarde gaan. Bewijs het mij, en ik zal alles geloven wat u me hebt gezegd".

Zarathoestra vroeg: "Waar zal ik heengaan om u te overtuigen?"

Asha zei: "Ga naar de Toren van Astrologie en zoek daar de woorden op de kalender".

Zarathoestra ging in de geest en kwam bij de koning terug, en herhaalde de woorden op de kalender.

Asha zei: "Dat is juist. Maar hoe weet ik dat u die informatie niet met telepathie verkreeg? Want ik had de woorden sinds het opgaan van de zon in mijn gedachten. Hoor eens, toen ik nog een jongen was liet ik een gouden koker in de rivier vallen, tussen de rotsen bij de buitenmuur van de stad. Ga erheen en breng hem bij me".

Terwijl Zarathoestra in de geest wegging, sprak I'hua'Mazda tot hem en zei: "Bij alle mensen behoren twee toestanden, geloof en ongeloof. Vanwege het ongeloof in de mens zoekt hij naar waarheid en kennis, maar in het geloof vindt hij geluk. Maar zijn geloof kan tot dwaasheid leiden, en zijn ongeloof tot onmenselijkheid. Hij die deze twee talenten in evenwicht houdt is dus een wijs mens".

Terwijl I'hua'Mazda nog sprak, viel de gouden koker, die lang geleden verloren werd, voor de voeten van de koning, nog druipend van het water. De koning onderzocht hem en riep vervolgens uit: "Het is waar. Maar toch, kan hij niet net zo goed zijn gebracht door een boze geest in plaats van een goede?"

I'hua'Mazda zei: "Geest kan niet anders dan door de geest worden bewezen".

Asha zei: "O jullie goden, kunnen jullie me niet van mijn ongeloof genezen? Mijn verstand laat me zien dat mijn innerlijk ziek is. Vertel me, I'hua'Mazda, wat moet ik doen opdat ik uw dienaar kan worden?"

I'hua'Mazda antwoordde: "Morgen bij zonsopgang zal ik met Zarathoestra bij u komen om u vele dingen te vertellen".

De volgende dag, toen het moment was aangebroken, zei de koning: "Ik heb niet geslapen. De hele nacht leek ik wel te branden van de koorts, want uw wonderbaarlijke woorden en uw wonderen hebben mijn verstand bijna op zijn kop gezet".

I'hua'Mazda zei: "Omdat iemand iets niet kan begrijpen, moet hij dat dan als een wonder beschouwen? Ik verklaar u dat ik geen wonder heb verricht, en Zarathoestra ook niet. Maar wij en de engelen die bij me zijn brengen deze dingen door de macht van onze kennis tot stand. Maar voor de stervelingen zijn deze kleinigheden wonderen! Als dat zo is, is dan een mens geen wonder; is de voortplanting niet een wonder? Waar de mens niet aan gewend is, noemt hij een wonder; maar wanneer hij het regelmatig waarneemt, noemt hij het een natuurwet. Maar welk mens kan de primaire oorzaak van iets onder de zon begrijpen?"

De koning zei: "U redeneert goed. Maar woorden zijn leeg. Wat kunt u eraan doen dat woorden niet vruchteloos zijn?"

I'hua'Mazda antwoordde: "Op dit moment bent u koning van de hele wereld, en er is geen koninkrijk dat u geen schatting betaalt. Wat u ook maar wenst is wet voor alle andere koninkrijken. Om die reden ben ik naar u toegekomen - hiervoor bent u inderdaad geboren. U zult datgene doen wat goed is voor uw eigen ziel en tot nut van uw hele volk".

Asha zei: "Wat kan het welzijn van andere mensen mij schelen? Want zelfs als grote zielen na de dood voortleven, is het niet erg waarschijnlijk dat de zielen van de wilde en de onwetende wijs zouden worden door te sterven. Zeg me liever hoe ik mijzelf van de wereld kan ontdoen, want welk nut heeft het leven op zijn best?"

I'hua'Mazda zei: "Dat u zich verveelt over uw eigen leven toont aan dat uw filosofie verkeerd is, niet dat de wereld verkeerd is; want ik zal u nog laten zien dat u een vermogen tot groot geluk bezit. Geloven in de dingen die ik u openbaar en er vertrouwen in hebben, betekent gelukkig worden".

De koning zei: "Geloven, daar zit de moeilijkheid; want ik zeg u dat er geen greintje geloof in mijn hart zit".

I'hua'Mazda zei: "Hij die kan zeggen: ik kan aannemen dat er een Allerhoogste is, heeft het zaad van het eeuwige leven in zich. Hij die volgens het allerhoogste leeft zover hij kan, hij die tot de Allerhoogste bidt, gaat heel snel het geloof te boven en wordt een ware god in het vertrouwen. Hij wordt meester over zichzelf en voedt zich met geluk".

Asha zei: "Wat wilt u dat ik doe?"

Daarop antwoordde I'hua'Mazda: "U bezit bij de mensen een groter gezag dan een god. U moet een kopie van dit boek op steen en linnen laten schrijven, één afschrift voor ieder schatplichtig koninkrijk in uw gebieden. En u moet het naar hen toesturen met een zwaard en een slang, en hen opdragen het boek te ontvangen als een heilig boek, als de allerhoogste wet, de Zarathoestrische wet, om voor altijd de levensregel en leidraad voor uzelf en uw rijk te zijn.

En wanneer u dit besluit naar de hele wereld hebt gestuurd, zult u uw troon opgeven en al uw goud, zilver en al uw kostbaarheden aan de armen geven en niets anders voor uzelf overhouden dan de kleren die u aanhebt. En dan zult u bij de armen gaan wonen en zelf de bedelnap dragen in de straten van Oas. En van de aalmoezen die u in de nap verzamelt, zult u het beste aan de armen geven, en het minste van al wat er in de nap zit, zal uw deel zijn.

Als er één jaar voorbij is zult u eropuit gaan om de Ormazdische wet te prediken, om het ophouden van de oorlog en het loslaten van het kwaad te gebieden, en het aanvaarden van gerechtigheid".

De koning zei: "Wat kunt u me beloven als ik al die dingen doe?"

Zarathoestra antwoordde: "Niets. Behalve dan dat u op deze manier uw Schepper zult dienen, de Meester, het Al Licht, Ormazd, Jehovih. En zoals ik het u heb geleerd zult u het aan anderen leren en hen de Ormazdische wet verklaren".

Asha zei: "Geven de goden in de hemel ook beloningen voor goede werken en offers die op aarde zijn gedaan?"

Zarathoestra zei: "Hij die goede werken verricht en offers brengt voor Ormazd heeft zijn beloning al; want hierdoor gebeurt het dat de ziel van de mens sterk wordt, en speciaal voor de eerste en tweede hemel in de volgende wereld".

Asha zei: "Als ik bij u kon zijn, Zarathoestra, en me kon verlustigen in de wijsheid van uw woorden, zou ik ieder offer brengen. Wilt u niet met mij meegaan temidden van de armen?"

I'hua'Mazda antwoordde: "Nee, u moet alleen gaan. Maar u zult tot de Schepper bidden om gezelschap, en u niet meer om uzelf bekommeren dan wanneer u dood zou zijn".

De koning zei: "Men zegt van gekken dat ze zelf denken bij hun volle verstand te zijn. Zal de wereld me niet voor gek verslijten als ik uw geboden opvolg?"

I'hua'Mazda zei: "Zit er in al het verstand van de wereld iets dat de verrijzenis van de mens uit het duister naar het licht kan bedenken?"

Asha zei: "Nu heb ik het wel gehad. Uw filosofie is groter dan die van mij. Vanaf dit moment zal ik alleen Ormazd, de Schepper, dienen".

Asha verzond zijn besluiten aan al de koningen van heel de wereld en gebod ze plechtig om gehoorzaam te zijn aan de Zonnekoning van Oas, verkondigend:

Ten eerste: Ormazd, de Schepper, van Wie de Ziel in alle dingen aanwezig is, Die de Vader is, Die het Licht van al het licht is, Die Eeuwig is, Die de Oorzaak der oorzaken is, de Macht van alle macht.

Ten tweede: I'hua'Mazda, de essentie van Ormazd geopenbaard, alleen door hem kunnen de zielen van de mensen opstijgen naar Nirvana, de hoge hemel.

Ten derde: Zarathoestra, een man, geheel rein, ontvangen uit een maagd, en wijs geboren, die één is met Ormazd.

Ten vierde: een boek, door I'hua'Mazda aan Zarathoestra geopenbaard, hetgeen genoemd wordt de Zarathoestrische wet, bekrachtigd door mij, Asha, Koning der Koningen!

Ten vijfde: een afschrift van het heilige boek, hierbij gezonden op bevel van de Koning van de Zon, als de allerhoogste wet in al mijn koninkrijken. En allen zullen, evenals ik, deze geboden gehoorzamen.

Dus stuurde Asha beambten, om de boeken die zijn schrijvers hadden gekopieerd, naar de koningen en koninginnen van de hele wereld te brengen, en degenen die hij stuurde waren mannen van grote geleerdheid en uit de hoogste kaste, en zij eisten van iedereen de eed.

Toen Asha dit werk had voltooid, zei hij: "Tot nu toe behoort de wereld mij toe. Zou ik niet voor een heerser moeten zorgen, wanneer ik haar aan haarzelf overgeef?"

Zarathoestra zei: "Dan zou u verplicht zijn uw volk een heerser te geven die net zo goed en wijs is als u bent. Maar zegt de Ormazdische wet niet: U zult geen andere koning hebben dan de Schepper? Verkondig dus de vrijheid aan alle mensen, en gebied ze de leerstellingen van het heilige boek te gehoorzamen".

Asha zei: "Dan zal ik heel de wereld de vrijheid schenken, en met mijn bedelnap rondgaan om te bedelen. Het is juist dat ik de ervaring van zowel de armen als de rijken zal delen. Hoe zou ik anders wijs genoeg kunnen worden om een god in de hemel te zijn? Leer me hoe ik moet bidden".

I'hua'Mazda zei: "Laat uw lippen uw heiligste verlangens uiten. Houd nooit vast aan regels voor het bidden, want hij die elke dag van zijn leven een nieuw gebed bedenkt, handelt inderdaad met wijsheid. Bidden wordt niet gegeven om de besluiten van Ormazd te

veranderen, maar om het eigen ego ten goede te veranderen. Maar hij die voor zichzelf bidt, gaat weinig vooruit.

Hij die wil groeien in wijsheid, moet wijsheid uitdelen; hij die wil groeien in liefde, moet liefde geven. Als u hardop bidt, geeft u de vrucht van uw woorden aan uw toehoorders".

Asha, die bekeerd was, gaf alles op wat hij op aarde bezat, ging bij de armen wonen en droeg gedurende één jaar de bedelnap. En het geschiedde dat hij aan het einde van dat jaar duizenden volgelingen had.

En hij bouwde altaren voor hen en leerde hen de Schepper te aanbidden, om oprecht te zijn jegens de mensen, te werken voor de hulpelozen en bedroefden, en niet aan anderen te doen wat zij niet wilden dat hen zou geschieden.

Toen Asha afstand van de troon had gedaan, riep de Raad van de Zon Hi'ya'tseing tot koning uit, want hij was een groot krijgsheer en had meer dan duizend schedels aan de muren en poorten van de stad geschonken. Hi'ya'tseing stuurde zijn bekendmakingen uit, waarin hij schatting eiste van de grote steden in China, India en het Midden-Oosten.

Hij zei: "Het is duidelijk dat de mensen een religie moeten hebben. Ik zal ze een religie van mijzelf geven. Omdat Asha de Zarathoestrise religie heinde en ver bevolen heeft, zijn Asha en Zarathoestra mijn vijanden. Zorg dat ze gearresteerd worden".

Op de dag dat Asha werd gearresteerd, was zijn jaar om de bedelnap te dragen voorbij. Toen Asha voor de koning was gebracht, zei hij: "Ik bezit niets op de hele wereld! Waarom hebt u me dan laten arresteren?"

De koning zei: "Omdat u uw bezittingen hebt weggegeven, bent u de gevaarlijkste van de mensen. Ik heb tot uw dood besloten, bent u bereid?"

Asha zei: "Ja Sire, maar ik vraag u nog één gunst, en dat is dat ik ter dood zal worden gebracht volgens de Panische ritens. En als er dan aan u wordt bewezen dat er een god is met de macht om mij te verlossen, en hij doet dat ook, dat dan uw hand niet meer tegen mij zal zijn opgeheven".

De koning antwoordde: "Uw wens wordt vervuld".

Er werd een uh'ga-wiel vervaardigd, een houten kruis in een cirkel, bevestigd aan een stevige verticale balk. In de oude tijden werden valse profeten aan de uh'ga of jaggernaut vastgebonden, want het wiel met het kruis is een symbool van het Al Licht. Maar als de profeten oprecht waren, werden ze door de engelen van de Heer verlost.

Asha werd vastgebonden en de koning wees een wacht aan om hem te bewaken totdat hij zou zijn gestorven. Maar omdat de koning bang was dat er met de proef zou worden geknoeid, liet hij de jaggernaut op zijn eigen plein tegenover de Leeuwenpoort opstellen, zodat zijn persoonlijke lijfwacht er ook over zou kunnen waken.

Groot was het gejammer en geschreeuw van de mensen toen bekend werd dat Asha ter dood was veroordeeld. De stad Oas werd als een

stad van rouw en waanzin en was in zichzelf verdeeld, sommigen voor Asha en sommigen voor de koning.

Omdat Asha oud was en zich de hele dag in het zicht van de koning bevond, kreeg deze berouw, maar hij had niet de macht binnen de wet om zijn eigen besluit opzij te zetten. En toen de zon onderging, begaf de koning zich naar Asha en zei: "Denk na, u bent nu zes uur op het wiel en nog is uw god niet gekomen om u te bevrijden. Dit is een grote kwelling en ik huil om u. Indien u dat wenst, dood uzelf dan met een zwaard".

Asha zei: "Ik zeg u, Sire, dat ik geen pijn heb. Of het nu mijn waanzin is, of dat de goden mij gunstig gezind zijn, ik lijd er niet door. Ook heb ik niet het recht mijzelf te doden, aangezien ik mijzelf ook niet levend schiep. Als het de wil van Ormazd is dat ik op het wiel moet sterven, dan is het terecht. Als het niet Zijn wil is, zal Hij me verlossen. Daarom ben ik tevreden".

De koning keerde naar zijn paleis terug en noemde Asha geschrift; maar de volgende morgen kwam hij terug, en in de avond weer, maar Asha weigerde nog steeds.

In de avond van de derde dag zei Asha tegen de bewaker: "Zie, vannacht zal ik bevrijd worden! Let er op dat de riemen goed vastzitten, anders wordt u er door de koning van beschuldigd dat u mijn bevrijding door de vingers hebt gezien".

Derhalve onderzocht de bewaker de boeien, en liet het de koning weten. En de koning antwoordde: "Nee, als hij wordt verlost zal ik zeker weten dat er een god bestaat, en geen een van mijn wachten zal beschuldigd worden".

Asha zei: "Ik waarschuw jullie, er zal niet alleen één worden beschuldigd, maar jullie allemaal".

Ze waren met honderd man, en ze lachten spottend.

DE TANDARTS

Op een ochtend in het jaar 1881 stond een Amerikaanse tandarts voor zonsopgang op en ging achter een nieuwerwetse machine zitten die hij had moeten aanschaffen, en die gedrukte lettertekens schreef door middel van een toetsenbord. Zodra hij zijn handen boven de toetsen hield, merkte hij dat er een licht op viel, en vervolgens gingen zij vijftien minuten lang met buitengewone snelheid aan het werk met het apparaat, dat een typemachine werd genoemd.

Hij hield zich zorgvuldig in om niet te lezen wat zijn vingers hadden getypt, opdat zijn geest volkomen leeg zou blijven. De volgende morgen was hij weer vroeg op en dat ging zo ongeveer een jaar lang door. Toen die periode voorbij was, werd hem opgedragen te lezen wat hij geschreven had.

Hoe deze tandarts heette is niet zo belangrijk, want net als zijn schrijfmachine was hij slechts een instrument. Dat hij als een goed instrument werd geboren, was wel van belang, en door eigen inspanning om zich mentaal, fysiek en geestelijk te reinigen maakte hij zich tot een nog beter instrument. Hij onthield zich bijvoorbeeld van vleesvoeding, tabak en alcohol en nam tweemaal per dag een bad.

Hij streefde er serieus naar om zichzelf in gedachte en daad te beheersen volgens de hogere wet, en geloofde dat zelfverloochening en reinheid de discipline behoort te zijn voor ieder die geschikt is om met de engelen te kunnen communiceren. Hij werd met veel licht beloond en hem werd een goddelijk werk toevertrouwd.

Het geschrevene, dat op deze manier door hem werd geproduceerd, was het boek Oahspe.

Newbrough vertelt dat hij, toen hij eens op een ochtend, terwijl de dag aanbrak, zat te typen en toevallig even door het raam keek, zag hoe het licht dat op zijn handen rustte, zich naar boven toe in de lucht uitstreekte als een heldere telegraafdraad. Boven zijn hoofd bevonden zich de handen van wezens met een hogere uitstraling, die met hun intense frequentie als het ware hun universum gewoonlijk onzichtbaar en ontastbaar maken voor de gebrekkige ontvangapparatuur waaruit onze stoffelijke zintuigen op deze aarde bestaan. Een van deze wezens stond volkomen zichtbaar voor hem met haar handen op zijn schouders, terwijl zijn eigen handen ijverig doorgingen met hun automatische werk.

Het is een gebruikelijke aantijging van degenen die niet bereid zijn al het bewijs volledig en onpartijdig in ogenschouw te nemen, dat de communicaties die worden ontvangen uit hetgeen soms misleidend de 'andere' wereld wordt genoemd - in werkelijkheid is het allemaal één wereld - vaag en waardeloos zijn, als ze al niet kinderlijk en verachtelijk zouden zijn. Die beschuldiging kan, voor een groot deel van de zogenaamde 'boodschappen uit de geest', best waar zijn.

De reden hiervoor is simpel. De geestelijke wereld wordt beheerst door geestelijke wetten, en een daarvan luidt, dat geestelijk dwazen altijd zullen worden beantwoord door dwaze

geesten. Niettemin wordt een aanzienlijke hoeveelheid zeer intelligente communicatie ontvangen en te boek gesteld, en het kan door allen die ernaar willen zoeken worden aangetroffen op de planken van talloze bibliotheken.

Van deze communicaties is het boek Oahspe een van de meest diepgaande en belangrijke werken die tot nog toe zijn ontvangen. Er zit genoeg materiaal in Oahspe voor een levenslange studie. De oorsprong en bestemming van de mens worden ondubbelzinnig vermeld. Er wordt een manier van leven voorgesteld als antwoord op de onoplosbare problemen van het moderne leven. De oorzaak en aard van het kwaad in een materialistische beschaving worden duidelijk aangetoond.

De kracht, de strekking en de bekoring van de muzikale proza in Oahspe zijn indrukwekkend. Zelfs als we er van uitgaan dat het praten met engelen niets meer is dan bijgelovige hocus-pocus en dat Oahspe dus een product van de onderbewuste menselijke intelligentie moet zijn, zal het toch een meesterwerk blijven, de ontboezeming van een verheven genie.

Waar ging deze communicatie, die zijn sterfelijke ogen als eerste mochten aanschouwen, nu precies over, toen John Newbrough zich aan het eind van een jaar werken veroorloofde om te lezen wat er geschreven was?

Het bleek een omvangrijk geschrift te zijn, net zo lang als een half dozijn gewone boeken. Bovendien waren zijn handen niet alleen gebruikt om te typen. Zij hadden ook bijna honderd afbeeldingen, diagrammen en platen getekend, sommige daarvan waren levensechte portretten van bijvoorbeeld Mozes, Jezus, Boeddha en Confucius, en andere waren esoterisch of onbegrijpelijk. Maar het geschreven woord was in hoofdzaak volmaakt helder, en het verhaalde vele dingen en verklaarde vele ideeën, die vanwege het belang, de autoriteit en het nieuwe ervan het waard zijn beschikbaar te worden gesteld ter beoordeling van iedere intelligente man of vrouw.

Het accepteren van deze ideeën betekent het verkrijgen van het burgerrecht van het universum.

De voorlichting in Oahspe is geladen met een filosofie van actie. De ziel kan zich alleen verheffen door te handelen, niet door louter te geloven en nog veel minder door loutere contemplatie. De mensheid is al duizenden jaren met de goddelijke wetten bekend. Oahspe verklaart de natuurlijke ritmen, die er de oorzaak van waren dat ze in het verleden mislukten. Oahspe wijst de weg om ze in de toekomst te verwezenlijken. Maar het slik van de verdraaiing, dwaling en vergissing, opeengehoopt gedurende de eeuwen van duisternis, moet eerst worden weggespoeld. Het huidige tijdperk, dit stadium in de pelgrimstocht der mensheid, is in de geest vergelijkbaar met die van de grote openbaringen en grondleggingen van de voorbijgegangene tijden - van Zarathoestra en Abraham en Mozes, van Sakaya die nu Boeddha wordt genoemd, en van Yeshuah of Jezus de Esseen. Vandaag is het, in de meest letterlijke zin, de dageraad van een nieuw spiritueel tijdperk, veel gewichtiger nog dan die van het verleden - een tijdperk waarvoor de tijdperken van het verleden slechts het voorspel zijn geweest. Dit zal het tijdperk zijn waarin het menselijk ras als het ware zijn geestelijke meerderjarigheid bereikt.

Het is het Kosmon Tijdperk.

Het geestelijke en het materiële universum zijn één. De sterren en de melkwegen zijn niet op goed geluk geschapen, en ze volgen hun banen ook niet toevallig. Achter dat alles zit een plan en een doel, intelligentie en leiding. Ook onze zon volgt de baan die talloze miljoenen jaren tevoren voor haar werd uitgestippeld.

Onze kleine planeet volgt zijn meester, de zon, in de enorme draai door de melkweg; zijn pad is afgebakend en zijn koers uitgezet. Zijn bestaan werd tevoren bepaald, en de bedoeling ervan, de factoren die de episodes van zijn reisverhaal beheersen, is de voortplanting van het leven op zijn oppervlak, met als hoogtepunt het verschijnen van de onsterfelijke ziel van de mensheid.

De moderne astronoom raakt ontsteld naarmate de oneindigheid van de fysieke ruimte met zijn miljoenen sterrenstelsels zich nu voor het nieuwe doordringingsvermogen van zijn enorme telescopen ontvouwt. Hoe ongelooflijk uitgestrekt deze melkwegstelsels ook zijn, het blijven toch alleen maar stippen die in de volstrektheid van de ruimte rondrijven. Maar deze ruimte is in geen geval zo leeg als het ons toeschijnt.

Het geestelijke universum overstijgt, doordringt en bestuurt het fysieke, waarvan het te allen tijde het dynamische principe vormt. Vandaar dat het onzichtbare het zichtbare beheerst. Deze regel geldt evenzeer voor de verste sterrennevels als voor de meest ontastbare raadselen van het menselijk leven en gedrag. Maar het geestelijke universum is niet louter een abstract iets. Niet minder dan het fysieke bezit het vorm, ontwerp, licht, kleur, geluid, plaats, volume, energie en leven.

Hoe ontstond het leven op het oppervlak van deze planeet? Waar kwam het vandaan? De geleerden kunnen het niet zeggen - ofschoon ze er genoeg naar raden. Maar met fysieke middelen zullen ze het raadsel van het leven nooit ontdekken, want leven is net als materie een verdichting van het geestelijke of etherische universum. De projectie van leven op de aarde gebeurt wanneer de planeet op geëigende tijden door etherische gebieden heengaat die geschikt en bestemd zijn voor dit doel.

De weg die ons zonnestelsel door de hemelen aflegt, heeft dus een diepgaande invloed op al het leven, en zelfs op ons klimaat - vandaar de cyclussen van ijzige en warme perioden. De invloed van de etherische cyclussen is diep en regelmatig op de geest en de ziel van de mensheid, en zelfs op haar lichamelijke gesteldheid.

Oahspe verklaart dat onze zon een spiraalvormige baan beschrijft die 4.700.000 jaar bedraagt om één kringloop te voltooien. (Deze periode betreft vermoedelijk de gehele baan van de zon in het stelsel en de draaiing van het stelsel zelf in verhouding tot de absolute ruimte, d.w.z. de ether. De hedendaagse astronomie schat bijvoorbeeld dat het spiraalstelsel M31 in Andromeda eens in de 1.500.000 jaar roteert in verhouding tot onszelf). Iedere kringloop van het stelsel wordt verdeeld in 1600 arcs (cirkelbogen) van etherisch licht. Derhalve worden de zon en de planeten die hem begeleiden elke drieduizend jaar in een van die gebieden van etherisch licht gebracht, hetgeen zich op aarde manifesteert als een spirituele dageraad of vernieuwing, die zich gedurende enige honderden jaren ontwikkelt tot een

helder licht temidden van de mensheid, om daarna weer langzaam te vervagen in de geestelijke nacht, tot de komst van de volgende dageraad drieduizend jaar later.

Het optreden van de grote spirituele leiders op aarde, zoals Zarathoestra, Abraham, Mozes en anderen is altijd samengevallen met deze perioden van etherisch licht, en zou zonder dat niet mogelijk zijn geweest. Tijdens langdurige cyclussen kunnen er langs het pad tussenliggende lichten verschijnen die ook meestergeesten opleveren, zoals Jezus de Esseen, Boeddha en Confucius.

De duisternis van de daaropvolgende tijden kan van zulke meesterzielen legenden, verlossers en goden maken, maar de aanbidding door hun medemensen is wel de laatste last die zulke hoogverheven dienaren van het Alomvattende Licht zichzelf zouden toewensen. Zo'n verering kan nuttig zijn geweest voor degenen die niet in staat waren een hoger licht waar te nemen, maar die tijd is nu voorbij.

In of omstreeks het jaar 1848 van het christelijke tijdperk trok de planeet de arc van een nieuw etherisch licht binnen, de Arc van Kosmon. Het is van het grootste belang dat we ons de implicaties van deze gebeurtenis realiseren, ze begrijpen en accepteren. Met deze cyclus zal een nieuwe spirituele en sociale orde opkomen. Zij die dit kunnen zullen de taak, die de menselijke samenleving herschept en nieuw leven inblaast, met energie en vertrouwen aanvaarden en de mensheid leiden naar de vrede en het geluk van de komende dag.

In deze tijd zullen er geen grote geestelijke leiders zijn, geen verheven meesterzielen van het kaliber van een Jezus of Zarathoestra. De mensheid zelf wordt wakker uit haar lange slaap, de menselijke ziel groeit zelf naar volwassenheid. In plaats van twee of drie grote leiders zullen er vele zijn. In onze generatie hebben we mannen gehad als Tolstoy, Mahatma Ghandi, Albert Schweitzer en Vinoba, die de weg naar geestelijke groei aangaven. Er zullen anderen zijn.

Maar er zal geen meesterziel komen. Omdat de openbaringen uit het verleden onvoldoende zijn voor de moderne behoeften, en ze verduisterd zijn door de dwalingen uit donkerder tijden, is er nog steeds leiding vanuit de etherische sferen nodig. Want anders kunnen zelfs grote zielen de fout ingaan en ertoe neigen op de dwalingen van het verleden te bouwen, of het op een akkoordje te gooien met het kwaad van deze tijd, in plaats van opnieuw te creëren.

Zo'n richtsnoer is het boek Oahspe.

Met zijn trage schommelingen door de hemelen komt deze planeet nu een in alle opzichten geheel nieuw gedeelte van de voor hem bestemde route binnen. Het licht dat nu met de dageraad van Kosmon gaat schijnen zal nooit meer overgaan in duisternis. De mensheid staat op de drempel van een nieuwe era, een tijdperk van een geestelijke vooruitgang, die zelfs al de fantastische ontwikkelingen van de materiële vooruitgang welke we als voorspel hebben gezien, in grootte en uitwerking zal overtreffen.

Zelfs de toenemende verwarring en oplopende chaos van de laatste vijftig jaar maken deel uit van dit plan. Het naderende licht brengt een beweging van angst en haat teweeg in de ziel van het kwaad. De duistere krachten vallen steeds meer in het oog, en

de onmogelijke spanningen van de huidige beschaving zullen de betere naturen onder ons tenslotte aanzetten tot een gewaarwording van de feitelijke nietswaardigheid van onze materialistische cultuur, en tot het aanvaarden van de noodzaak van een totale wederopbouw.

De oude orde openbaart zich steeds ondubbelzinniger als niet meer te herstellen. De mensheid moet opnieuw bouwen.

Niet het minst belangrijke van het boek Oahspe is dat het duidelijk en vastberaden de weg wijst waardoor dit gedaan kan worden, zodat het werk deze keer kan standhouden. Oahspe vormt een blauwdruk voor een sociale revolutie - een revolutie die zal beginnen in de ziel en in het vlees zal worden voortgezet; een revolutie die niettemin vreedzaam, zonder bloedvergieten en met liefde voor de medemens zal zijn.

Maar revolutie is alleen voor degenen die zich geroepen voelen om de gevaren en ontberingen ervan op zich te nemen. Voor de rest van de mensen, die eerder een dringende behoefte hebben aan een beter begrip van de wereld waarin zij leven en waartoe ze hun verhouding moeten bepalen, licht Oahspe de sluier op die voor hen het zichtbare van het onzichtbare scheidt, waardoor de verborgen drijfveren van het menselijk gedrag worden onthuld; de aard van de mens, en de bestemming van zijn ziel.

Oahspe voorziet ons van een kompas, waarmee we onze individuele koers kunnen controleren, een kaart waarmee we kunnen zien wat er in het verschiet en in de diepten daarbeneden ligt.

Dat was de aard van het werk dat John Newbrough als eerste moest onderzoeken. De geschiedenis van Zarathoestra zoals die wordt verteld in het eerste hoofdstuk van dit boek dat u nu leest, is een samenvatting van een klein gedeelte van Oahspe. Ik zal daar zo meteen mee doorgaan. **De Dageraad van Kosmon** is een overzicht van en een commentaar op de bron ervan, Oahspe.

De geschiedenis van Zarathoestra is tot zover duidelijk genoeg. In de gedachten van de lezer kan één vraag dringender zijn geworden. Die gaat over de scheiding die wordt benadrukt tussen het begrip van God als de Mazda (meester) van het ras, en Ormazd als de Schepper. Hier komen we toe aan een van de meest frappante beweringen van Oahspe.

Een struikelblok voor menige oprechte ziel die vandaag de dag het orthodoxe geloof moet accepteren, is de tegenstelling tussen het conventionele idee van God als een grote man met een lange witte baard die op een grote stoel in de hemel zit, en de ongelofelijke afmeting en invloed van het universum zoals het vandaag de dag door de wetenschap wordt geopenbaard. De mens weet zelf dat hij zo nietig, zo hulpeloos en zo'n onbetekenende stip in de kosmos is, dat iedere weldenkende ziel bezwaar moet maken tegen het idee van een god die eruitziet als een mens en die de Bron en het Hoogste van alles zou zijn.

Oahspe maakt voor ons duidelijk onderscheid tussen de ongelijksoortige begrippen van God en van de Schepper. De Schepper is het Opperwezen, de Al Persoon, het Al Licht. Hij alleen moet aanbeden worden.

God is een hoogverheven engel, die in het verre verleden door middel van projectie tot een objectieve persoonlijkheid kristalliseerde, net als wijzelf. Hij is onze oudere broeder die ooit

op deze aarde of op een of andere ster of planeet in een lichaam werd geboren.

De Schepper is de Totale Werkelijkheid en Meester van het universum, fysiek en geestelijk. God is alleen de meester van het menselijk ras en van deze planeet, in dienst van de Schepper. De uitdrukking 'god' duidt op een engelachtige rang. Er zijn andere goden, omdat er andere planeten zijn, andere zonnen, andere melkwegstelsels, en de nog grotere en talrijkere werelden van het etherische universum dat het fysieke beheerst. Daar zijn bijvoorbeeld de 'miljoenen goden van Aza'.

Deze entiteiten zijn goden omdat elk van hen in een of andere periode het hoogste gezag over een bepaalde wereld bekleedde.

Wat voor goeds, welke volmaaktheid we ook bezitten, onze Schepper gaf het ons uit zichzelf. Welke onvolmaaktheid we ook aan de dag leggen is het gevolg van onze onvoltooidheid. Tot nu toe zijn we nog ongepolijst. De beitel van de Meester vormt onze zielen iedere dag.

Als onsterfelijke zielen zijn we begiftigd met een eigenschap die niet wordt gedeeld door welke andere van Zijn scheppingen ook. Wij zijn zelf scheppend. Het edelste werk dat ons wordt geboden is om gezamenlijk mee te doen in het proces van onze eigen schepping, onze eigen voltooiing.

Teneinde doeltreffend te kunnen functioneren is het daarom nodig ons bij Hem aan te sluiten, en zo goed we kunnen Zijn doel en plan te begrijpen. De juiste naam die we gebruiken om Hem aan te duiden is van geen belang. Oahspe gebruikt er vele, maar gewoonlijk is dat Jehovih, uitgesproken met lange klinkers: ie - oo - aai. Een andere naam is Ormazd, hetgeen Al Licht betekent; en licht is zowel geestelijk als stoffelijk de meest fundamentele manifestatie van de goddelijke kracht en tegenwoordigheid. Andere namen die in Oahspe worden gebruikt geven sterk uitdrukking aan de verschillende aspecten waarmee de Vader kan worden beschouwd: de Al Persoon, het Al Volmaakte, de Allerhoogste, de Grote Geest.

Al Persoon - dit is misschien het belangrijkste aspect. De Vader is een werkelijke persoon, net zo werkelijk als u en ik dat zijn. Denk eens na, als onze Schepper slechts een onpersoonlijke kracht zou zijn, dan zouden wij louter robots zijn, want een onpersoonlijke kracht is een machine, en een machine kan geen ziel creëren.

De Schepper is of een persoon of een ding. De essentie van de gedachte en de emotie is persoonlijkheid. Als Hij denkt en liefde voelt is Hij een persoon, en als zodanig kunnen we Hem liefhebben en Hem kennen en dichtbij Hem zijn, zoals we dat nooit zouden kunnen bij louter geest of kracht of beginsel, hoe subtiel of verheven ook.

Het is waar dat we Hem nooit in zijn geheel kunnen bevatten, zelfs niet door de eeuwen heen. Maar onze kennis en begrip van Hem ontwikkelen zich naarmate we ons in de geest ontwikkelen. De ziel van de barbaar wordt misschien enigszins gefocusseerd door de verering van een steen, een boom, een gesneden en geschilderd beeld. De ziel van iemand als Socrates of Plato zal de Logos, het Woord bespeuren. Wijzelf kunnen misschien een glimp opvangen van een bron van spirituele en fysieke energie, een Grote Architect of Meesterwiskundige.

Onze eerste behoefte, als creatieve metgezellen van Hem, is ons bewust te worden van Hem. Bewustzijn is bestaan, en Hij is het Wezen daarvan.

Oahspe zegt: "Het Al was er. Het Al is er. Het Al zal er altijd zijn. Het Al sprak en er was beweging, en er is beweging, en er zal altijd beweging zijn.

De beweging van het Al was Zijn spraak. Hij zei: IK BEN! En Hij omvatte alle dingen, het zichtbare en het onzichtbare. Er is niets in het hele universum dat geen deel van Hem is.

Hij zei: Ik ben de ziel van alles, en dat alles wat wordt gezien is uit Mijn persoon en Mijn lichaam.

Krachtens Mijn tegenwoordigheid bestaan alle dingen. Krachtens Mijn tegenwoordigheid is er leven. Krachtens Mijn tegenwoordigheid worden de levenden in het leven voortgebracht. Ik ben de BEZIELER, de BEWEGER, de SCHEPPER, de VERNIETIGER. Ik ben de EERSTE en de LAATSTE".

Het zou moeilijk zijn een nog eenvoudiger maar toch diepgaande verklaring in menselijke woorden te formuleren. Door de uitstraling ervan kunnen we zowel onszelf als elkaar gaan begrijpen, kunnen we onze innerlijke en uiterlijke werelden bevatten, onze planeet en ons universum.

Jehovih uit Zijn wil door middel van de engelen en de zielen der mensen, zegt Oahspe.

Wij bezitten een werkzame analogie van ons goddelijke zelf in ons fysieke zelf. Ons lichaam is samengesteld uit ontelbare individuele cellen die elk hun eigen leven leiden, en toch wordt elk in beweging gebracht door een mysterieus en fantastisch iets, dat ervoor zorgt dat het zijn leven wijdt aan de harmonie van het geheel, ons fysieke lichaam.

De ene cel zal zich vormen tot de iris van het oog, een andere zorgt voor de groei van het bot, weer andere zullen met elkaar de wonderlijke organen en klieren opbouwen die zelf bijna weer een eigen leven en doel schijnen te hebben. Wanneer de cellen tenslotte ophouden binnen die harmonie te functioneren, moet de afbraak van het geheel wel volgen.

Ormazd is de innerlijke harmonie, die wijzelf moeten navolgen. Dat is het doel waarvoor we in het fysieke leven worden geboren, en dat onze onsterfelijke ziel tot in eeuwigheid zal vervullen. Voorzover we deze harmonie bij het Al Licht zoeken en vinden, zal onze ziel kracht en geluk verwerven.

De mens is creatief. De mens is een eeuwige ziel. Naarmate onze ziel in kracht, liefde en begrip naar de eeuwigheid toe groeit, zal ons aandeel in de schepping steeds groter worden.

"Laat ook niemand bang zijn dat zijn talenten te groot worden voor het werk waar Ik in voorzien heb, want totdat hij een firmament heeft geschapen, en zonnen en sterren erin heeft geschapen, heeft hij niet half zijn bestemming vervuld".

Niet **half** vervuld. Daar heb je de alles te boven gaande bestemming voor de man en de vrouw. **Dit stoffelijke universum werd ook geschapen door wezens die ooit waren zoals wij nu zijn.** Wij zijn Zijn instrumenten bij dit werk.

Laten we dan met ons werk beginnen door ons af te stemmen. Er kan slechts één grondtoon zijn.

Een bijzonder middel tot afstemming wordt verschaft door het gebed. Het gebed is op zichzelf ook een middel om ons werk te volbrengen. Het gebed wordt rationeel wanneer we bidden tot een Al Persoon die ons liefheeft, en die onze Vader is. Want we weten dat geest met geest kan communiceren door middel van telepathie, zelfs in het lompe stoflichaam.

Zij die geloof hebben in de Vader worden in Oahspe Faithists (gelovigen) genoemd. Er zijn altijd Faithists op aarde geweest, zelfs in de tijden van de grootste duisternis van de mensheid. Door middel van dit Faithisme kunnen de mens en zijn beschaving in de komende era worden vernieuwd.

Faithists zijn dus degenen die alleen de Grote Geest vereren. Zij leven in vrede met heel de mensheid, verzetten zich niet tegen het kwaad door middel van het kwaad en trachten alleen het goede te creëren. Hun aantal zal toenemen totdat hun licht in iedere streek op deze aardbol bekend is geworden. Zij kunnen misschien onder verschillende namen de Schepper vereren, maar zij zullen één zijn.

God is een engel die door de Vader is aangesteld om gedurende een periode leiding te geven aan de bestemming van deze planeet. God is een constitutionele vorst, die misschien regeert met toestemming van degenen over wie hij regeert. Wij op aarde hebben het voorrecht om zijn bewind af te wijzen indien we dat willen, en de meeste van ons hebben dat ook gedaan, zoals kan worden aangetoond door te verwijzen naar het voornaamste nieuws in de dagbladen. Een van de strekkingen van Oahspe is om te laten zien waarom dat gebeurd is, en ons te tonen hoe we in Gods dienst kunnen terugkeren.

God is dus een vorst, en net als Jehovih de heersers van de aarde tot het ambt roept, en ze vervolgens na een bepaalde tijd weer wegroept en er een opvolger komt, wordt God ook mettertijd geroepen naar nog hogere sferen. Na iedere paar honderd jaar regeert er weer een nieuwe god.

Omdat God het werk van de Vader volbrengt, is het onderscheid tussen God en Schepper in het verleden niet duidelijk voor ons geweest. Maar om dit toe te lichten: God verlostte de Israëlieten uit de slavernij in Egypte, als werktuig van Jehovih. Maar hij schiep geen enkele Israëliet levend. We kunnen zeggen dat God een zaad kan planten en voor de groei kan zorgen, maar hij kan er geen een maken.

God vermeldt heel precies dat we hem niet moeten vereren en ook niet tot hem moeten bidden.

We hebben niet alleen God met de Schepper verward, maar we hebben ook God en de Heer en de Heer God door elkaar gehaald. Natuurlijk kunnen deze uitdrukkingen onderling verwisseld worden, maar Oahspe gebruikt ze om gemakkelijk onderscheid te kunnen maken tussen de functies van drie verschillende orden of rangen van engelen. De heren of landgoden hebben de zeggenschap over menselijke aangelegenheden, en ze zijn met velen, en iedere heer bestuurt rechtstreeks een geografisch deel van de aarde, een land of een grote stad. Hij bestuurt ook de hemelse gewesten, waar de zielen die opstijgen vanuit zijn aardse gebieden worden heengebracht, voor training in de eerste beginselen van hun

nieuwe leven, en waar ze enige jaren, of honderden jaren verblijven.

De heren worden door God benoemd. Hoofd over hen is de Heer God, die in zijn atmosferische hemelen de geesten ontvangt van degenen die voldoende zijn gestegen voor verdere training en hoger werk. De Heer God bestuurt ook de aardse aangelegenheden.

Wanneer we in het Oude Testament lezen dat de Heer aan deze of gene man verscheen, of de Heer God dit of dat voorschreef, is dat in feite gewoon een engel van grote macht en hoge rang die dan wordt aangeduid. Maar toen Jezus bad tot onze Vader, bad hij tot onze Schepper, en niet tot een geest in de hemel.

De geboden van Mozes werden oorspronkelijk gegeven in de naam van de Grote Geest, de Ik Ben, Wiens naam alleen in de heilige ritens werd uitgesproken. Zowel het gebed van Jezus als de geboden van Mozes werden naderhand spitsvondig veranderd, omdat de mensheid er de voorkeur aan gaf te vertrouwen op een geest in de hemel, die hij beter kon begrijpen dan zijn Schepper, Die onbegrensd is maar Die de enige is met macht.

Er is meer dan één hemel. Er zijn ontelbare miljoenen hemelen, zegt Oahspe. Hun aantal is groter dan dat van de sterren en planeten van het tastbare universum. Als we een ogenblik nadenken over de oneindigheid van het aantal zielen dat in de loop van voorbije tijden uit de dood is opgestaan, en als we daarbij de voortbrengselen voegen van de planetaire stelsels van zo'n honderdduizend miljoen zonnen in elk van zo'n honderdduizend miljoen of meer melkwegstelsels, is dat de menigte van hemelse plaatsen die we logischerwijze zouden kunnen verwachten.

De hemelen van alleen al deze planeet zouden uitgebreid genoeg zijn om iedere ziel, die ooit op zijn oppervlak werd geboren, te herbergen, als dat nodig of wenselijk mocht zijn. De meeste ervan blijven altijd leeg. In de terminologie van Oahspe is een hemel evenzeer een geografische plaats als een continent op de aarde. Zo is het bijvoorbeeld mogelijk om de juiste ligging in termen van kilometers hoogte en graden van verhevenheid aan te geven van alle atmosferische hemelen, die zich binnen de vortex (krachtveld) van de aarde bevinden en zich ongeveer zo ver als de omloopbaan van onze maan uitstrekken. De laagste, de hemelen van de heren en anderen, bevinden zich gemiddeld 80 kilometer boven de aardse gebieden waarover zij de heerschappij voeren.

De hemelse gewesten zijn net zo werkelijk en definieerbaar als de niet zo vaste aarde zelf. Wij zijn nu bekend met röntgenstralen en elektromagnetische straling. Röntgenstralen gaan regelrecht door datgene wat voor onze menselijke zintuigen vaste materie schijnt te zijn, en als onze ogen door middel van röntgenstralen konden zien, zou een groot gedeelte van de ondoorschijnende voorwerpen doorzichtig worden of verdwijnen. Elektromagnetische trillingen dragen een voor ons onbespeurbare frequentie, die we echter gemakkelijk genoeg kunnen opvangen met behulp van ons radio- of televisietoestel.

Het geestelijke universum straalt frequenties uit die normaal gesproken niet duidelijk zijn voor onze fysieke ogen, oren en tastzin; ofschoon sommige van ons vaak en de meeste af en toe momenten van een verhoogd waarnemingsvermogen hebben. Deze voorstelling moet de wetenschappelijke analyse van de structuur

van de 'vaste' materie gedurende de laatste vijftig jaar voor iedere schooljongen eigenlijk gemakkelijk te begrijpen maken.

Er wordt aangetoond dat de ziel, wanneer hij gerijpt is, naar een hogere hemelse sfeer opstijgt. Dit is het kernthema van de leringen in Oahspe. Het werk van God en al zijn engelen is hoofdzakelijk aan dit doel gewijd: de geestelijke verheffing en opleiding van de zielen der mensheid - van heel de mensheid.

De verschillende religies van het aardse leven zijn enkel maar beginfasen van deze ontwikkeling, en iedere religie is aangepast aan het geestelijke begrip van haar sterfelijke volgelingen. De meeste zijn nog steeds onvolmaakt genoeg, zodat de eerzuchtige ziel wel verplicht wordt zich uiteindelijk te richten op onderzoek en herwaardering, voordat er verdere vooruitgang kan worden geboekt.

Oahspe spreekt bij voortdurend over de scholen, colleges, werkplaatsen en fabrieken die er zijn voor de opleiding en het werk van de ziel in het geestelijke leven, en ook over kunstvormen en recreaties, over bouwen, reizen, de eredienst, de ziekenhuizen voor degenen die het nog nodig hebben, over licht en zang en schoonheid en de macht en kracht en volmaaktheid waarnaar de ziel door haar eigen prestaties uiteindelijk omhoogklimt. Zo veelsoortig en ingewikkeld en gecultiveerd de activiteiten van de geciviliseerde mens ook zijn, vergeleken met barbaarsheid, zo en meer nog is de hogere cultuur van het geestelijke leven, vergeleken met dat van ons.

Het denkbeeld van de hemel als plaats van volmaakte verveling dient verworpen te worden. Het leven in de geest is er een van diepgaande en levendige interesse. Oahspe herleidt de wonderen van de hemelwerelden tot een taal die zoveel mogelijk begrijpelijk voor ons is, maar klaagt er toch voortdurend over dat er geen menselijke woorden kunnen worden gevonden om ze uit te drukken, en dat er hele boeken voor nodig zouden zijn om de details van de een of andere gebeurtenis of ceremonie voldoende aan ons over te brengen.

Ook in het geestelijke leven kan er gevaar bestaan, zelfs ernstiger dan op aarde - tenminste totdat de ziel uiteindelijk is opgestegen naar de kracht en volmaaktheid van de etherische toestanden, in de heilige kennis van het oosten Nirvana genoemd, waar de macht van Ormazd zo direct is dat elk gevaar wordt uitgeschakeld. Oahspe verdeelt het werk van de goden in de atmosferische hemelen in drie stadia of niveaus. De verrijzenis (opstanding) van de geest uit de grofheid van de materiële toestanden naar de harmonie met het Al Licht, is drievoudig.

De eerste verrijzenis is de toestand van de gemiddelde ziel direct na de dood, wanneer de eerste beginselen worden begrepen, wanneer de persoon zich volledig bewust wordt en zichzelf weer is - met al zijn beperkingen, zijn onvolmaaktheden, zijn fouten en zwakheden, zijn emoties, zijn verlangens, in het begin misschien zelfs met zijn ziektes; stellig met zijn zonden en slechte daden en gedachten.

Voor de verrijzenis en na het sterven doet zich heel vaak een droomtoestand voor, waarin de geest weinig of geen bewuste wilsuiting heeft, en in zo'n onzekere toestand kan verkeren dat het net is of hij zich in een ware duisternis of blindheid

bevindt en niet op de hoogte is van zijn eigen dood, of hij kan gebonden zijn aan de plek waar hij zich als sterveling placht op te houden, zelfs in het café of het bordeel, of de slagerij of het kantoor, het kerkhof of het slagveld. Dat zijn de geesten die door ons gewoonlijk worden gezien of aan gevoeld als spoken en verschijningen of als poltergeist, die rondspoken in oude huizen of op de plaats van de misdaad. Oahspe noemt ze druja's.

Hoe lang de ziel in deze droomtoestand blijft, hangt geheel af van de geestelijke ontwikkeling van de persoon gedurende zijn stoffelijk leven.

Wat is een geestelijk leven?

Het hoeft niet beslist een vroom leven te zijn. Als zo'n leven verstoken is van echte spiritualiteit, kan het inderdaad de ziel gebonden houden, evengoed als een leven van losbandigheid. Gebeden, gezangen, preken, wierook, heilige symbolen, bijbels, belijdenissen, sacramenten, misgewaden en religieuze gebruiken van welke aard ook kunnen de ziel zelfs omlaaghalen in plaats van hem te verheffen. De waarde van deze dingen zit alleen in het resultaat ervan. Als daardoor het individu is gestegen in liefde en onzelfzuchtige dienstbaarheid en verstandige ordening, alleen dan zijn ze nuttig geweest.

Geestelijke ontwikkeling hoeft niet noodzakelijkerwijze te bestaan uit kennis, intellect, wetenschap, kunst of cultuur. Dit alles kan zelfs ook de geest verlagen, door haar af te houden van een hoger licht. De grootste geleerde, de hoogst ontwikkelde kan terecht komen in de diepste geestelijke duisternis, als hij het op aarde niet gebracht heeft tot liefde en hartelijkheid voor zijn medemensen.

De welgestelden, de kieskeurigen, de geleerden en de vromen in dit leven kunnen zichzelf evenzeer veroordelen tot de sloppen van de geestenwereld, en de bewoners van de aardse sloppen kunnen misschien wel meteen naar het licht van de hogere hemelen opstijgen.

Misschien wel, of misschien niet. De plaats en de toestand van het individu na de dood worden gedurende het leven gekozen door zijn eigen ziel, en zijn metgezellen daar zullen net als hij zijn - als zijn beste zelf, als hij het tracht te ontwikkelen; als zijn slechtste zelf als hij dat niet doet.

Geestelijke ontwikkeling is de actieve uitoefening van liefde en onzelfzuchtigheid, en het bedwingen van de lagere begeerten en neigingen, hetzij van het lichaam of van de geest. Het is de trage ontplooiing van harmonie en wijsheid. Hij of zij die zich niet in een staat van geestelijke ontwikkeling bevindt, is in een staat van geestelijk verval. Men kan de steile helling naar de hoogten daarboven beklimmen, of men kan afdalen naar de diepten daarbeneden, maar niemand kan voor lange tijd blijven stilstaan.

Met deze eerste verrijzenis wordt de ziel in de hemel geboren - in de terminologie van Oahspe is dat een es'yan, een pasgeboren geest, die in het begin moet worden verzorgd. In het geestelijke leven, dat in heel belangrijke mate een gedachteleven is waar de

scheppende kracht van de geest meer rechtstreeks op zijn omgeving zal inwerken, kan de es'yan net zo zijn als een baby op aarde.

De hemelse plaatsen zijn echt en tastbaar. Ze bezitten lengte, breedte en diepte, licht, schaduw en klimaat; ze hebben velden en wateren en woningen en een veelomvattende en decoratieve architectuur. In de lagere sferen hebben ze in ieder geval planten en dieren die er net zo uitzien als op aarde. Er zijn grote vaartuigen die van de ene streek naar de andere gaan.

De tweede verrijzenis omvat zowel een hemelse plaats als een geestelijke toestand. Het binnengaan in deze sfeer is als het ware een promotie voor de vorderende geest. Het is van belang om op te merken dat de vooruitgang die verlangd wordt, er niet beslist een is van ervaring of kennis of mentale kracht. Het is heel zuiver een spirituele vooruitgang, een vooruitgang in liefde en harmonie en overwinning van het ego. Samengevat is het een vooruitgang in het begrijpen van het Al Licht.

De eerste verrijzenis kan door de atheïst, de afgodendienaar, de agnosticus of de ongelovige worden betreden. De tweede kan echter niet bereikt worden zonder werkelijk geloof. Dit heeft niets te maken met een kerkgenootschap. Het is het begin van dat proces van eenwording met de Schepper dat de drijfveer is van het engelachtige bestaan. De tweede verrijzenis is op de eerste plaats een toestand van geestelijke harmonie.

Een van de doelstellingen van Oahspe is ons op weg te brengen naar het begin van die toestand, hetgeen men Faithisme kan noemen.

Als dit begin nu eens niet wordt gemaakt?

Vroeg of laat moet eraan begonnen worden, door iedere geschapen ziel. Er kan geen ziel eeuwig worden verdoemd. Maar voor velen is de weg moeilijk te vinden of te volgen, het hart is koppig, en misschien moet er eerst veel duisternis en lijden worden verdragen. Voor sommigen kan de duisternis een hele tijd duren. Hetzij op aarde of in de hemel, de ziel moet door zijn eigen wilskracht stijgen of steeds dieper omlaag zinken.

Een alternatieve naam die in Oahspe wordt gebruikt voor de plaatsen van de laagste hemelen is 'hada' (hades). Bestaat de hel werkelijk?

Het is de verdienste van het moderne, humanistische denken dat het eerder bereid is te geloven in een hemel dan in een hel. Het denkbeeld van een liefdevolle Vader die Zijn kinderen tot de eeuwige foltering veroordeelt, is weerzinwekkend voor degenen die verlicht zijn, en de meer beschaafde leiders van het moderne, religieuze denken zijn er maar al te blij mee dit geloofsartikel, dat nog steeds in hun geloofsbelijdenissen voorkomt, af te zwakken.

Toch moet erkend worden dat het enigszins moeilijk te begrijpen is waarom een logisch ingesteld verstand zou terugdeinzen voor het idee van een hel, wanneer het zo gaarne bereid is de politiek van oorlog voeren op de aarde te accepteren. Klaarblijkelijk is het zo, dat als de menselijke ziel in het volgende leven feitelijk in dezelfde geestelijke toestand wordt geboren als die welke ze hier heeft achtergelaten, en als de beperkingen van de maatschappij en de vrees voor de wet dan zijn verminderd of niet

meer bestaan, waardoor de kwaadaardige wezens aan hun lot zijn overgelaten, dat dan het voorkomen van misdaad en oorlog op grote schaal in de andere wereld zeker niet onwaarschijnlijk is.

In plaats van eraan te twifelen of de hel in het volgende leven wel bestaat, kunnen we beter eerlijk het feit erkennen dat de hel overloopt in dit leven. Het belangrijkste verschil is dat hier zelfs de zuiverste ziel misschien moet lijden door de hellen van oorlog en misdaad, die door onze broeders in de duisternis zijn gecreëerd. In het volgende leven wordt de een automatisch gescheiden van de ander door de wet van spirituele verbondenheid.

Daarom is het in ons eigen belang om hier in dit leven te beginnen aan onze geestelijke vooruitgang. Het zal moeilijker en pijnlijker zijn als we ermee wachten tot het volgende leven. Als het kwaad van deze wereld ons dus verbijstert en met afschuw en ontzetting vervult, laten we dan beginnen het te herstellen in ons eigen hart.

Aangezien de scheiding van de zielen in de lagere hemelen in overeenstemming met de geestelijke graad gebeurt en er talloze hemelwerelden bestaan, ziet het oude zwart-wit onderscheid tussen hemel en hel er uit als te eenvoudig. We zullen stijgen of dalen volgens onze neiging tot verbondenheid. En zelfs als we een betrekkelijk hoge sfeer bereiken, is dat geen garantie dat we er ook zullen blijven, tenzij we bereid zijn het te blijven proberen. We moeten doorgaan met stijgen, opdat we niet zullen vallen.

Vele van de bewoners van de lagere hemelen zijn er helaas niet in geïnteresseerd om iets hoger te komen. Zij verbeelden zich dat ze de hoogste hemel hebben bereikt die hen tijdens hun aardse leven werd beloofd, als beloning voor hun toewijding aan de een of andere aardse religie.

De mensen in de hemelwerelden zijn mensen zoals wijzelf. Vooral in de lagere sferen hebben ze dezelfde zwakheden en verblindheden als wij. De afgelopen honderd jaar zijn we op aarde maar al te treurig vertrouwd gemaakt met de menselijke goedgelovigheid. We hebben de methoden van de dictators gezien, die de mensheid beheersen en leiden door listig een beroep te doen op haar haatgevoelens en angsten, door haar onwetendheid uit te buiten en door crimineel misbruik van haar goddelijke eigenschappen van loyaliteit en devotie te maken.

Er zijn ook van die dictators in de lagere hemelen. Hun invloed op de geschiedenis en op de tegenwoordige staat van de mensheid is ingrijpend. Oahspe noemt hen valse goden.

Als we een ogenblik terugdenken aan de religieuze achtergrond van de klassieke oudheid zal dat ons helpen deze duistere maar machtige wezens te begrijpen. We herinneren ons de goden van Egypte, Klein-Azië en Carthago, of van Rome en de Olympus.

Moloch en Mammon, Baäl, Dagon en Astarte waren goden en godinnen met boosaardige bedoelingen; mensenoffers en georganiseerde uitspattingen. De goden van Egypte vervielen tot een verdierlijkte eredienst. Mars was de god van de moordpartijen en Bacchus van de dronkenschap, Venus de godin van de ontucht, en de karakters van de bewoners van de Olympus, zoals ze door de legenden over hun activiteiten worden geopenbaard, waren te vaak wreed, verraderlijk, twistziek, losbandig en verachtelijk.

De bladzijden van het Oude Testament staan vol met kronieken van een god die dikwijls wreed, jaloers, tiranniek en grillig is en tot oorlog ophitst. Was dit de echte god van Israël?

De geschiedenis van de edelste godsdiensten van de mensheid wordt bezoedeld door oorlog, wreedheid, vervolging en verderf, niet veroordeeld door de priesters en religieuze leiders, maar juist door hen op gang gebracht en aangemoedigd, waarbij ze zich er ook aan overgaven. Zelfs in deze generatie hebben we kunnen zien hoe de geestelijkheid soms oorlogsschepen wijdde en de legioenen des doods zegende, het vervaardigen van 'helse bommen' vergoelijkte, en een politiek van wapening aanmoedigde die ertoe diende om hun eigen geloofssysteem veilig te stellen, terwijl ze in één adem predikte over vrede, liefde en vergevingsgezindheid.

De mens, beheerst door zijn dierlijke emoties en misleid door zijn zielige verblinding, richt zich altijd weer op het vereren van valse goden. Zelfs ofschoon die goden met de namen van de edelste religieuze leraren van de mensheid worden aanbeden, kunnen ze niettemin vals zijn. Aan hun werken zult ge ze kennen.

In de machtscentra van de lagere hemelen, op schitterende tronen in luisterrijk licht en ontzagwekkende majesteit, zetelen de tirannieke en dictatoriale goden. Hun boosaardige greep op de zielen van de in hen gelovende mensheid bezorgt hen een onophoudelijke oogst aan gewillige slaven en misleide onderdanen die hun zelfzuchtige macht en glorie moeten voeden. Deze kwaadaardige entiteiten kunnen ooit hoogverheven zielen zijn geweest, die tot grote kennis en wijsheid zijn gekomen in dienst van de hogere hemelen. Niettemin werden ze door verzoeking overvallen en richtten hun bekwaamheden op eigenbelang. Lucifer is werkelijk een gevallen engel!

Maar waarom zou een aartsengel ertoe verleid worden om te vallen? Laten we eens in onszelf naar het antwoord zoeken. Zelfs de besten onder ons kunnen soms smachten naar het vermogen om het goede te doen dat rijkdom ons zou kunnen brengen, vergetend dat het nodig is om eerst goed te zijn, teneinde goed te kunnen doen. In onze zwakheid verbergen we zelfs de zucht naar macht, de honger naar rijkdom voor onszelf.

In de engelenwereld kunnen de cyclussen van geestelijk licht de versnellende factor zijn. Zielen met een krachtige wil kunnen speciaal gevoelig zijn voor de valkuilen van de perioden van duisternis, wanneer de etherische verlichting wordt verdonkerd, en de machten van het goede gaan wijken voor de lengende schaduwen van de naderende herfst, wanneer zelfs de hoogontwikkelde zielen het werk en de dorre velden moe kunnen worden.

De verderfelijke invloed van de valse goden op het menselijk leven is verreichend en diepgaand geweest. Deze entiteiten met hun enorme legioenen engelaanhangers zijn het die ons hier tot oorlog, vervolging en onverdraagzaamheid aanzetten. Zelfs als hun bedoelingen niet altijd boosaardig zijn - evenmin als de bedoelingen van de aardse dictators - brengen hun methoden om goed te doen het toepassen van kwaad met zich mee, dus moet er tenslotte wel kwaad uit voortkomen. Omdat zij het lagere licht dienen, moeten zij uiteindelijk in de duisternis terechtkomen.

Dit gepraat over valse goden zal de scepticus wel als een gekke en onbeduidende droom in de oren klinken. Maar in het thema van de openbaringen in Oahspe zullen we veel met die goden en hun doen en laten geconfronteerd worden, hetgeen tot een logische verheldering zal leiden. Het is goed om dit kwaad in ons midden te herkennen, nog beter is het om te zien wat goed is.

Toch vervullen de valse goden, net als de ware god, hun bestemming op deze planeet en gaan vervolgens verder. Zelfs zij maken deel uit van het creatieve plan voor de verlossing van de zielen der mensheid. Het enige materiaal waaruit opnieuw orde kan worden geschapen, is chaos. Gerechtigheid werkt nauwgezet en eeuwig. Deze zielen, die anderen in slavernij hebben gehouden, moeten uiteindelijk de taak om hen op te heffen onder ogen zien. Degenen die leed hebben veroorzaakt, moeten geluk brengen; zij die anderen op het verkeerde pad hebben gebracht, moeten niet alleen zelf het goede pad vinden, maar ook al hun volgelingen erop brengen; zij die terecht vervloekt werden, moeten eraan werken totdat allen hen gezegend zullen noemen. Niemand kan zich verheffen totdat zijn allerlaatste schuld is ingelost.

Ver boven de algehele verwarring van de valse goden zetelt de ware god van onze planeet. Als hij het zou willen, zou hij de oproerkraaiers zo de hel in kunnen schoppen. Maar dan zouden er weer nieuwe valse goden opstaan. Het is beter ze aan hun lot over te laten, want de dag zal komen, met wiskundige zekerheid, dat ze hem zullen roepen om hulp uit hun onverdraaglijke zielsangst.

God zou, door gebruik te maken van de volle kracht van zijn engelstrijdkrachten, volkomen een einde kunnen maken aan het kwaad in het menselijk bestaan. Maar zij die zonder kennis van het kwaad zijn opgeheven, zouden hulpeloos zijn om het te voorkomen. De ziel die niet zelf met de innerlijke en uiterlijke onvolmaaktheid heeft geworsteld en heeft overwonnen, is maar een armzalig, zwak product. Door de innerlijke kracht en wijsheid te ontwikkelen moeten we onszelf leren deel te nemen aan het scheppingswerk, door orde uit chaos te produceren - goed uit kwaad.

Dus gaan de valse goden hun gang. Zijzelf zullen de taak op zich moeten nemen om degenen die zij misleid hebben te verlossen. Want iedere menselijke ziel zal vroeg of laat de derde verrijzenis, Nirvana, binnengaan.

Nirvana is een staat van volmaaktheid. Niettemin staat de ziel die er voor het eerst binnengaat, nog slechts op de drempel van haar eeuwige bestemming. Nirvana, allesbehalve een toestand van louter schijndood, is in feite een niveau van door en door actief en energiek leven. Het is het burgerrecht van het universum.

Ga naar buiten en kijk naar de sterren, wanneer de nacht donker is en de hemel helder, en peins over de grootsheid van dat universum dat u ooit zult binnengaan. Denk na over de oneindigheid van de zichtbare en onzichtbare werelden temidden waarvan u zult reizen en werken en bestaan - zie uzelf begiftigd met de grootste verstandelijke vermogens, met een oneindige vindingrijkheid van ziel, omringd door uitverkoren metgezellen, gezwind reizend door sferen van eindeloze verwondering, er op wachtend om te beginnen met de werkzaamheden die uw bestemming van u verlangt, nog altijd vorderend in kennis, ervaring, macht en wijsheid. Dan zult u Nirvana zijn binnengegaan.

Het werk van uw god op deze planeet bestaat eruit u op te heffen tot die staat. In de toekomst zal hij de duizenden miljoenen die hij heeft voorbereid om zich heen verzamelen, om met hen hun geboorteplaneet te verlaten en er niet meer naar terug te keren. Ze zullen in enorme vaartuigen van licht op reis gaan, op weg naar de glorieuze hemelen van de etherische goden, waar hun plaatsen zijn gereedgemaakt.

In de manier van uitdrukken van Oahspe zullen zij Bruiden en Bruidegoms van Jehovih worden.

ADAM EN EVA

Bij de eerste kennismaking met Oahspe is het nogal intrigerend om de vage legenden en allegorische leringen, die door de generaties heen aan ons zijn overgeleverd, opnieuw tegen te komen, maar wel aanzienlijk verhelderd door het nieuwe licht van het identieke van het menselijke en het eeuwige leven. De kwestie van de heidense goden is er zo een. Het verhaal van Adam en Eva zoals het opnieuw werd samengesteld in Oahspe, werpt zo'n zee van licht op het raadsel van ons menselijk bestaan, dat alle dingen in een nieuw perspectief worden waargenomen. We zien duidelijk dat we inderdaad engelen zijn, die tijdelijk in een dierlijk lichaam wonen.

Het ontbranden van nieuw geschapen werelden wordt veroorzaakt door de atomische wrijving die wordt opgewekt. Deze planeet was ooit een gesmolten bal van vuur. Hoe ontstond nu het leven op de aarde?

Een planetaire theorie van de laatste tijd tracht dit punt te vermijden door te veronderstellen, dat de aarde langzaam werd opgebouwd door de aanwas van koud, kosmisch stof - ofschoon het inwendige van de aarde enorm heet is. Evenzo blijft de komst van het leven, dat zichzelf niet kan onderhouden in de interplanetaire ruimte, onverklaard. Hedendaagse geleerden gaan uit van een spontaan op gang gekomen elektro-biochemisch proces, op maat gesneden om in de evolutietheorieën te passen. Een klein aantal van hen sluit de mogelijkheid, dat het leven de aarde vanuit de ruimte heeft bereikt, niet uit, hoewel ze moeilijk kunnen verklaren op welke manier dat gebeurd zou zijn.

Volgens Oahspe is deze laatste theorie er het dichtste bij, want de aarde reist op geschikte perioden van zijn bestaan door etherische gebieden van "se'mu". In dit woord se'mu verschijnt misschien de Latijnse wortel van het werkwoord **zaaien** (seminare), en se'mu is zaad. Heel globaal genomen neemt se'mu een protoplasmische vorm aan. Dit zaad wordt gezaaid en ontkiemt in verschillende perioden van de levensduur van de planeet en produceert varenwouden of kegeldragende planten of woestijnstruiken, ongewervelde dieren, reuzensauriërs of primaten, overeenkomstig de heersende etherische omstandigheden. De soorten vinden hun oorsprong in se'mu en lopen niet uiteen door natuurlijke selectie, hoezeer een bepaalde soort zich ook kan veranderen of in vorm variëren.

De theorie van de oorsprong der soorten door de wetten van het toeval, die in werking treden door 'natuurlijke selectie', gaat voorbij aan het overweldigende bewijs dat er een creatief plan bestaat. Natuurlijke selectie is per definitie zuiver negatief en kan niets scheppen. Als de verschillende soorten allemaal dezelfde oorsprong hadden, maar afweken door alleen de omgeving

of de omstandigheden, zou het kruisen tussen alle soorten veelvuldig voorkomen en vruchtbaar zijn.

Inderdaad zouden alle soorten bij voortduring geneigd zijn in elkaar op te gaan, zoals verschillende hondenrassen verbasteren, wanneer men ze laat verwilderen.

Se'mu is een vermenging van het stoffelijke en het onstoffelijke, en in de perioden dat het wordt voortgebracht op aarde, bedekt het land en water. De kwal en het groene schuim in het water zijn voorbeelden van de aard van se'mu, zegt Oahspe, ofschoon ze niet hetzelfde zijn.

Misschien is de kwal wel de belangrijkste illustratie. De kwal is een dier dat wordt voortgebracht door een plantachtige groei die we een poliep noemen, en de kwal schenkt geen leven aan jonge kwallen, maar aan poliepen die er totaal niet op lijken. Het is mogelijk dat er in het se'mu stadium nieuwe soorten werden voortgebracht door een soortgelijke vorm van creatieve mutatie.

Het is van belang om te begrijpen dat al het leven op deze aarde op speciale wijze gepland is. Het tijdperk van de reptielen had bijvoorbeeld een speciale rol te vervullen in de ontplooiing van het leven, en de grote sauriërs stierven niet alleen maar uit door de een of andere laakbare fout in de ontwikkeling van hun brein, want ook zonder dat hebben ze zich altijd heel goed kunnen redden, maar omdat de voorwaarden tot rijping precies pasten in het stadium waarin de zoogdieren zich konden ontwikkelen, hetgeen culmineerde in het verschijnen van de mens. Zo werden de grote hagedissen door de besturende Hand weggevaagd.

De bewijsverschaffende details van de schepping van de diverse orden van de primaten, en uiteindelijk van het mensengeslacht, zijn ons vandaag de dag vertrouwd door de onderzoeken van de moderne wetenschap der paleontologie, ofschoon men in gedachten moet houden dat vele van de algemeen aanvaarde conclusies voortkomen uit veronderstellingen, die op zeer onvolledig bewijsmateriaal zijn gebaseerd. Een theorie blijft een theorie, tot aan het moment dat het door een gecontroleerd experiment echt blijkt te zijn, ongeacht hoeveel invloedrijke geleerden er onwetenschappelijk toe bereid zijn het te accepteren zonder een dergelijk bewijs.

De scheidslijn tussen de apen en de vroegste mens moet tot op zekere hoogte altijd iets zijn waarover men van mening kan verschillen. Er zijn vele vroege soorten van het menselijk geslacht geweest, maar Oahspe selecteert de directe voorouder van de homo sapiens als de 'eerste mens', en dateert de periode van zijn bestaan tussen 84.000 en 76.000 jaar geleden. De eerste mens was Adam, maar hij was een soort en geen individu (zie Genesis 5:2). De fossiele overblijfselen van deze soort kunnen, om twee redenen, nooit worden ontdekt - ten eerste omdat Adam zo snel uitgestorven raakte, en ten tweede omdat zijn voornaamste woonplaats zich bevond op het continent Pan, dat nu onder het water van de Stille Oceaan ligt.

Adam was een dierlijke mens met lange armen, een laag voorhoofd en zonder taal, behalve misschien dat hij schreeuwde en gromde. Ongetwijfeld maakte hij op zeer elementaire manier gebruik van stenen en houten werktuigen. Maar hij was niet geschikt voor een

eeuwig leven in de geest. Hij was zuiver een dier, en bij de lichamelijke dood verdween zijn geest uiteindelijk ook, net als bij alle wilde dieren. Omdat hij geen ziel bezat was hij natuurlijk niet tot 'zonde' in staat, en daarom woonde hij in de 'Hof van Eden' - het prachtige continent Pan, waarvan alleen nog maar een fragmentje over is.

Maar de plannen van de oneindig machtige wezens, die de scheppers en meesters zijn van de stoffelijke werelden, waren gerijpt tot het stadium waarin de planeet gereed was om de bestemming te vervullen waarvoor zij was geschapen - de geboorteplaats voor onsterfelijke zielen, net als zijzelf.

De baan van deze planeet in het firmament loopt door eindeloze etherische sferen, die door ontelbare miljoenen wezens worden bevolkt, de geesten van de doden die van een oneindige hoeveelheid stoffelijke werelden zijn opgestegen. Ongeveer 78.000 jaar geleden ging vanuit deze gebieden van oneindig licht een expeditie op weg naar de jonge aarde, in een enorm lichtschip, om te werken, te onderzoeken, te studeren en vakantie te houden. De meest wijze van de reizigers was de aartsengel Sethantes, en dus was hij als leider gekozen. Sethantes werd de eerste god van deze planeet. Hij had vele geestdriftige en onervaren jonge zielen bij zich, die ondanks de vooruitgang die ze in etherea hadden gemaakt, niets afwisten van het fysieke leven omdat ze op hun eigen stoffelijke werelden als heel jonge kinderen waren gestorven.

Deze jonge engelen begrepen niets van de gebondenheid van de atmosferische hemelen. Alle menselijke wezens die geschikt zijn voor het eeuwige leven en zich voortplanten in het vlees worden, zowel op aarde als in de hemel, verantwoordelijk voor het welzijn van hun nazaten, tot aan de afstammelingen van het zesde geslacht; een lange en vermoeiende tijd.

De afgelopen honderd jaar zijn we vertrouwd geworden met het paranormale verschijnsel dat materialisatie wordt genoemd. Het medium gaat in trance en er wordt door zijn of haar fysieke lichaam een tastbare, paranormale substantie geproduceerd, waarmee geestelijke wezens zich tijdelijk kunnen bedekken met een vleeslichaam zoals ze in hun sterfelijke leven bezaten.

Het bijbelboek Genesis 2:21,22 zegt: Toen deed de Heer God een diepe slaap op de mens vallen; en terwijl deze sliep, nam hij een van zijn ribben en sloot haar plaats toe met vlees. En de Heer God bouwde de rib, die hij uit de mens genomen had, tot een vrouw, en hij bracht haar tot de mens.

Deze passage in het Oude Testament kan heel goed doorgaan voor een zinnebeeldige verwijzing naar een paranormale materialisatie.

In Oahspe bedekten de engelen van Sethantes zich door de kracht van hun wil met vlees en bloed, en ze liepen als mannen en vrouwen over de aarde, want dit was een tijd van de etherische dageraad op de aarde. De zonen van God zagen de dochters der mensen, zegt Genesis 6:2, en zij namen zich daaruit vrouwen, wie zij maar verkozen.

Velen van deze engelen kenden het stoffelijk leven niet. En zij werden verleid door het vlees en woonden bij Adam, en ze zagen hun eigen - geestelijke - naaktheid. En hun nageslacht dat op de

wereld werd geboren was het eerste van de soort die we vandaag de dag homo sapiens noemen - wijzelf.

Dit was het I'hin ras, dat nog maar een paar duizend jaar geleden uitstierf, maar die, met de Adamieten, de voorouders zijn van alle rassen en stammen die nu op het oppervlak van de aardbol wonen. De I'hins waren klein van gestalte, hadden een lichte huidskleur, waren heel blond, knap van uiterlijk en mooi geschapen, zoals paste bij hun engelachtige oorsprong. Het grootste verschil met Adam was dat zij in staat waren tot eeuwig leven, zij bezaten een onsterfelijke ziel.

Ze hadden lichamelijk niet veel kracht en het waren geen jagers of strijders. Het was een volk van vrede en harmonie, dans en muziek; zij vereerden en gehoorzaamden Jehovih.

Het waren mensen met grote geestelijke gaven, en het weinige dat we nu nog bezitten aan mystiek, occulte kennis, paranormale vermogens en goddelijk licht, is van hen tot ons gekomen; en ze werden met de helm geboren. Het waren nijvere landbouwers en verzamelaars van de vruchten der aarde, en ze aten geen vlees.

Omdat de I'hins zich onderscheidden van de dierlijke Adam werden ze geïnstrueerd door de engelen, want ze konden hun gestalten zien en ze gehoorzaamden hun stemmen om niet met Adam samen te leven, maar om hun bloed zuiver te houden; want geestelijk vermogen wordt overgeërfd door het zaad van het vlees. En een tijdlang hielden de I'hins zich aan dit gebod van de Heer.

Maar met het voorbijgaan van het eerste etherische licht kwam de duisternis van de wereld over hen, en sommige van hen werden ontrouw aan hun geloof. Doordat ze samenleefden met het Adamitische ras werd er een nieuw soort mens op de wereld geboren, de Druks, de wilden. Deze stammen bezaten nog wel het vermogen tot onsterfelijkheid, maar zij waren ongeschikt voor enig spiritueel begrip in hun aardse leven, en zij werden strijders, jagers en leidden een boosaardig leven en luisterden niet naar de geboden van de Heer.

Toen er een tijd van gebrek op de wereld kwam, hadden de I'hins, die ijverig waren en een vooruitziende blik bezaten, vooraf al voorraden aangelegd. Maar ze werden overvallen door de hongerige Druks, die hen doodden en beroofden. Daarom werd er gezegd dat Kaïn zijn broeder Abel doodde. En de Heer plaatste het teken van Kaïn op de Druks, en het teken van Kaïn is oorlog.

Maar sommige van de Druks werden verlost en zij luisterden naar de geboden van de Heer en woonden bij de I'hins. En waar die twee samenleefden werd een vierde ras op de wereld geboren, de I'huans. De I'huans waren de directe voorlopers van de huidige mensheid, ofschoon ze grover, groter en krachtiger waren, en nog altijd barbaars.

De Druks die bij de Asu's - Adam - woonden, gingen ten onder aan bestialiteit en produceerden een vijfde ras, de Yaks, de holbewoners. Deze mensen hadden lange armen, leken op gorilla's met gebogen knieën en gekromde rug; lange, kinloze snuit, donker getint en niet in staat tot verstandelijke taal. Wanneer we vandaag de dag hun overblijfselen ontdekken, noemen we ze Neanderthalers, of holbewoners.

Adam stierf uit en er bleven drie rassen over op de wereld, de I'hins, de I'huans en de Yaks.

Het taboe op incest is bij ieder ras en elke stam van de mensheid op de wereld bekend. De fysieke ontaarding die door incest kan worden teweeggebracht is eigen aan het menselijke dier. Als de mensheid zich louter volgens het proces van natuurlijke selectie uit de aapachtige primaten had ontwikkeld, hoe kon de dierlijke mens dan gaan begrijpen dat het risico van incest op zijn tijd vermeden moest worden?

Het kwaad van incest zit voornamelijk in de geestelijke zwakte van de nakomelingen, waaruit de fysieke ontaarding volgt. (Het onzichtbare heerst over het zichtbare).

Oahspe stelt duidelijk dat de kinderen van directe bloedverwanten, die na de dood in het geestelijke leven worden geboren, aanvankelijk minder van de spirituele levensvatbaarheid bezitten, de levenskracht van de ziel die eeuwig leven schenkt. Als het proces van incest geslachten door verdergaat, raakt de mens zijn vermogen tot leven na de dood helemaal kwijt, zijn geest gaat tot de uiteindelijke ontbinding over - hij vervalt in feite tot het zuiver dierlijke.

Het gebod tegen incest werd daarom vanaf het begin aan de I'hins gegeven, en alleen die stammen van de mensheid, hoe primitief ze ook waren, die zich aan dit gebod hielden, hebben het overleefd. De Yaks hadden een te duistere ziel om ernaar te luisteren, en ze werden totaal onbekwaam voor het eeuwige leven en gingen tenslotte fysiek ten onder. Niettemin bezaten ze een enorme, dierlijke vitaliteit, en hun ras hield zich meer dan 70.000 jaar lang staande.

Men ziet dus dat de antropologie, die de Neanderthaler als een schakel in de menselijke evolutie beschouwt, het spoor bijster is, en dat precies het tegenovergestelde het geval is. Dit feit is volkomen duidelijk voor de overblijfselen van de Neanderthaler, die zeker niet het geringste bewijs voor zijn evolutie naar een hogere soort aantonen, maar wel zijn langzame maar zekere verval.

Voordat de I'hins er waren was de mens niet tot een samenhangende spraak in staat. De eerste taal werd aan de eerste I'hins onderwezen door de engelen, die met hen in een sterfelijke gedaante over de aarde liepen. Fundamenteel was het natuurlijk klanknabootsend. De mens leerde om alle dingen een naam te geven door de geluiden die zij maakten. Daaraan werden afleidingen ontleend, net als in de talen van deze tijd.

Omdat het continent Pan de voornaamste geboorteplaats van de mens was, werd de eerste taal 'Panisch' genoemd. Sommige woorden die in Oahspe worden gebruikt zijn woorden uit het Panisch; en er komen zelfs in de meeste van onze moderne talen nog woorden van Panische oorsprong voor.

De engelen leerden de I'hins ook het schrijven. Net als hun spraak klanknabootsend was, was hun eerste schrift ideografisch (beeldschrift). Oahspe geeft ons als voorbeeld tabellen van het Panisch en andere vroege letterschriften, met vertalingen. Van alle nog bestaande talen is het Chinees - zoals we dat geografisch zouden verwachten - de enige taal die het meeste van het oorspronkelijke Panisch heeft behouden, en daarom is de Chinese spraak grotendeels monosyllabisch, en het schrift nog steeds ideografisch.

Na de eerste ramp leerden de I'huans van de engelen dat ze de I'hins als een heilig volk moesten beschouwen en hen moesten beschermen. Het bewijs van deze heiligheid zat in hun paranormale vermogens, hun religieuze voorschriften, hun kunsten en ambachten zoals weven en bouwen, en hun wetenschappen, waarvan wiskunde de voornaamste was.

Zoals we nog zullen zien werd de fantastische grote piramide gebouwd met de wiskunde van de I'hins.

De I'hins werden gespaard omdat ze vredelievend waren, geen vlees of vis aten, en niet verslaafd waren aan aardse begeerten. Daarom was de hand van de Heer op hen. Zij leefden volgens de beginselen die eeuwen later werden vastgelegd in de Bergrede - want Jezus de Esseen stamde, net als Abraham en Mozes voor hem, van de I'hins af.

Toch waren de I'hins niet zozeer goed en heilig vanwege hun vurige overtuiging en edele karakter en zielskracht, maar wel door hun zuiver geestelijke gevoeligheid voor de leiding van de hogere engelen, tezamen met hun inherente gebrek aan wereldse drang en lichamelijke prikkels. Het ontbrak hen aan in toom gehouden kracht.

Vanwege deze zwakheid moest de wereld op een later tijdstip groot onheil ondergaan en werd in de vreselijkste ellende gestort.

Het aantal engelen dat Sethantes op zijn tocht naar deze planeet had vergezeld, had meer dan 27.000.000 bedragen, en toen hun werk op de aarde voltooid was, riep Sethantes hen weg voor het grotere werk van de hemelse oogst. En ze bouwden voor hem en voor zichzelf een stad op een plateau in atmosfeera, dat met de aarde meedraait. Daar werd Sethantes tot eerste god van deze planeet gekroond, om met zijn gekozen heren het gezag uit te oefenen over de continenten daarbeneden.

De engelen die voor het eerst op aarde hadden geproefd van de vruchten van de boom der stoffelijke kennis, vonden die vruchten bitterzoet. Zij vonden de dikke atmosfeer van de planetaire hemelen zwaar en walgelig na de levendige sfeer van etherea, en hun werk met de onbeschaafde en hulpeloze aardse geesten een vermoeiende last na hun hoogverheven, interstellaire onderzoekings- en ontdekkingsreizen.

Op aarde moesten de heren en hun scharen zelfs een nog zwaardere arbeid verrichten, speciaal na het ontstaan van de barbaren en holbewoners. Het licht van etherea vervaagde, en de geest van de mens neigde naar omlaag, naar de grove en slechte begeerten. Daarom werd de rite van de besnijdenis ingevoerd, als symbool om het ras van de I'hins te behoeden voor verdere omgang met de Druks.

De besnijdenis is op grote schaal als religieuze of magische ceremonie overgenomen, maar de huidige toepassing heeft geen waarde meer. Met het Kosmontijdperk is de vroegere behoefte aan raciale exclusiviteit (apartheid) verdwenen.

De I'hins werden geïnspireerd om hun leefgemeenschappen op heuvels te bouwen, die zij overdag met ladders konden bereiken en hen 's nachts beschermden tegen wilde dieren en barbaren. We kennen hen vandaag de dag als de Heuvelbouwers, en er staat een artikel over hun archeologische overblijfselen in de

Encyclopaedia Britannica.

Aan het einde van een periode van drieduizend jaar kreeg een vreselijke duisternis de overhand. En er kwamen wolken over het aangezicht der aarde, zegt Oahspe; de maan scheen niet meer, en de zon was niet meer dan een rode, vurige kool; en de sterren waren zowel overdag als 's nachts aan het firmament te zien. De oogsten mislukten; de bomen brachten geen noten op, en de wortels waarmee de mens zich voedde, hielden op te groeien.

En de Heer weende vanwege de aarde en de geslachten der mensen.

Toen kwam nogmaals de etherische dageraad. De eerste god, Sethantes, had lang geleden zijn scharen en zijn oogsten van hoogverheven zielen meegenomen naar de etherische gebieden, en de aarde had zich, onder het bestuur van de elkaar opvolgende goden, voortbewogen naar nieuwe etherische velden, in de zorg van andere etherische hoofdlieden.

De etheriër Ah'shong ging, vergezeld van luister, omlaag om de hemelen van de aarde opnieuw in te richten, met pilaren van vuur, wegen en fraaie gebouwen, en een centrale plaats voor de heilige raad van God. Hij noemde deze hemel Yeshuah, want het was een plaats van verlossing.

De betere geesten van de aarde werden voor hun verlossing naar Yeshuah gebracht, ongeveer 100.000.000 personen. Hierna werd gewerkt aan het verwijderen van de aardgebonden, die het leven van de stervelingen vertroebelen. Deze aardgebonden zijn entiteiten die zich meester maken van menselijk leven en de steden teisteren met kwaadaardigheid, misdaad, wellust, vervuiling en allerlei soort ontarding, met moord, zelfmoord, ziekten en duisternis, zoals we tot op vandaag in iedere grote stad op de wereld om ons heen kunnen zien.

Er werden 900.000.000 van deze entiteiten van de aarde weggebracht naar een veilige plaats, waar de langdurige taak om hen te verlossen, werd verricht. Want het werk van de engelen bestaat eruit om de zielen van de mensen te laten zien hoe ze het licht moeten bereiken.

Pasgeboren geesten in de hemel, de es'yans, werden door hun begeleiders naar het hoogverheven Yeshuah gebracht; en teneinde de gedachten van de stervelingen, terwijl ze nog leefden, op hun spirituele bestemming te richten, onderwezen de beschermengelen op de aarde de mensheid door middel van inspiratie over Yeshuah, de plaats van verlossing.

Zulk soort onderricht door de beschermengelen aan ons mensen wordt op diverse manieren gegeven; in dromen die we ons bewust of onderbewust kunnen herinneren, door directe controle over de gedachten en handelingen die van onszelf schijnen te zijn, door helderziendheid, zienerschap, trance en door telepathisch te overleggen in onze eigen ziel.

Zo werd de mens in die ververwijderde tijd al geleerd zich voor verlossing tot Yeshuah te wenden. Omdat hij een dikke tong had sprak hij het uit als I-E-Su. De betekenis hiervan is "zonder kwaad", en daarom werd deze naam naderhand van toepassing op mannen die zonder seksuele hartstocht werden geboren. De naam Yeshuah bleef ook bestaan, zoals bijvoorbeeld in de bijbelse Joshua, een Hebreeuwse naam.

Degene die wij Jezus noemen, was ook Joshu.

Een tijdlang ging de mens vooruit en zijn beschermengelen waren blij. Maar de mens is als een zeldzaam metaal dat gesmeed en gehard moet worden door langdurige tijdperken van afwisselend licht en duisternis.

Als de mens te snel in de geest vooruitgaat, raakt hij verward in de dingen van de ziel en verwaarloost de zaken van het fysieke leven. Hij wordt eenzaam, onpraktisch, heeft weinig vitaliteit, raakt ontdaan van die lichamelijke hartstochten die essentieel zijn voor het voortbestaan van het ras. Tenslotte wordt het noodzakelijk om hem weer onder te dompelen in de donkerte van de geestelijke nacht, opdat hij krachtig van geest en lichaam zal worden, en zich een weg zal banen naar zijn eigen verlossing van de ziel.

Tegen het einde van deze cyclus waren er 6.000.000.000 geesten die als verloren zielen in de hemel waren en leefden in onwetendheid en ontaarding, azend op de stervelingen om wille van het kwaad, zich verenigend in oorlogen tegen elkaar - oorlogen waarin de overwinnaars de overwonnenen in hellen gooiden die zij hadden gereedgemaakt; en deze geesten inspireerden de stervelingen tot hetzelfde gedrag.

De mens op de aarde werd als een oogst die verdord en verrot is vanwege zijn te grote weelderigheid, zegt Oahspe.

Weer bracht de zich ontplooiende cyclus de etherische dageraad, weer het wonder van de menselijke verlossing. De etherische goden bezochten de aarde met miljoenen van hun scharen, ze wierpen oud kwaad omver en begonnen het hemelse werk opnieuw in de kracht van hun wijsheid en liefde.

Toen kwam er weer duisternis, en weer dageraad. De eerste toename van menselijke beschaving begon eindelijk krachtig wortel te schieten en rondom de aarde te gedijen. Het menselijk ras had zich over de hele aardbol verspreid. Iedere cyclus bracht zijn voortgaande verheffing, zowel in geestelijke dingen als in de kunsten en wetenschappen van het aardse leven.

De geestelijke vooruitgang van de vroege cyclussen was bijzonder gunstig voor het I'hin ras. De edeler typen van de I'huans gingen in de I'hins op, de minderen werden dikwijls gedood in oorlogen en hongersnoden, totdat de overgeblevenen zich zonder onderscheid vermengden met de Yaks, de primitieve mensen die in holen in de grond woonden.

Maar de I'hins vermenigvuldigden zich en gediiden en verspreidden zich over de aarde, ze leefden in vrede, harmonie en aanbidding van het Al Licht. Naarmate de millennia voorbijgingen, vorderden zij enorm in beschaving, speciaal op het continent Pan, waar tenslotte een bevolking ter grootte van 500.000.000 I'hins woonde. Nog eens 500.000.000 hadden zich over alle continenten, eilanden en bewoonbare landen op de aarde verspreid.

Dit was het Gouden Tijdperk van het menselijk ras. In alle delen van de aarde ontstonden grote steden die zeer oud werden, de landbouw bracht voor iedereen overvloedig voort, schepen voeren over de oceanen, de mensheid bezat een geschreven literatuur en kende de drukkunst, er waren scholen en wetenschappelijke instellingen waar astronomie, biologie en natuurwetenschappen werden bestudeerd en ontwikkeld.

Voor iemand die in deze lang vervlogen tijden leefde zou het ernaar uit zien dat driehonderd eeuwen van trage vooruitgang de mensheid nu tot een toppunt hadden gebracht, waar zijn beschaving, tezamen met een eeuwigdurende vrede en een zeer verlichte religiositeit die door allen werd gedeeld, tenslotte blijvend en onaantastbaar was. Dat de mensheid ooit weer tot barbaarsheid zou kunnen vervallen, moet totaal ondenkbaar hebben geschenen.

Maar wij, die leven in deze tijd, hebben reden om er anders over te denken. Voor ons zal de geschiedenis van deze glorieuze en werkelijk gelukkige samenleving volkomen begrijpelijk zijn.

In deze tijd hebben wij onze 'geestelijke holbewoners', die hun kans afwachten om ons allemaal weer in een oorlog en een helse vernietiging te storten - dat alles ongetwijfeld voor de verdediging van verschillende edele en vreedzame zaken. En de I'hins zaten nog steeds met hun holbewoners, die als dieren in de velden en de bossen woonden, groot en sterk, met een schuifelende gang en aapachtig, zwart of bruin van kleur en met een geweldige fysieke levensvatbaarheid.

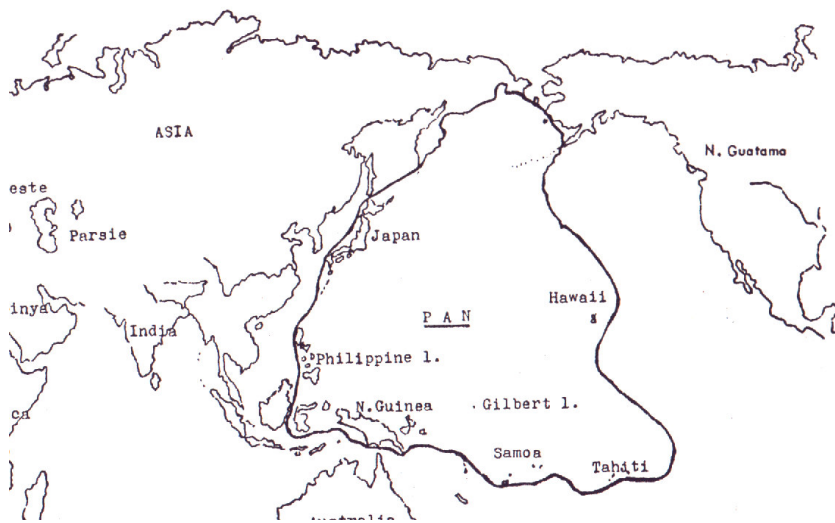
Met de I'hins ging het, lichamenlijk en geestelijk, niet zo goed als het scheen. Zij werden vroeg volwassen en stierven op jonge leeftijd, en deze toestand verergerde in de generaties die later kwamen, totdat maar weinigen ouder werden dan dertig jaar. Ze waren vruchtbaar, maar het ontbrak hen aan de lichamenlijke en geestelijke kracht die een mens compleet maakt. Het proces van lichamenlijk verval ging langzaam maar zeker verder.

Maar de verheven wezens, die het lot van de werelden bepalen, hadden niet in onwetendheid gewerkt. De aarde stond nu op het punt om door andere etherische gebieden heen te gaan.

Oahspe maakt veelvuldig melding van a'ji, het eerste stadium in de condensatie van materie uit ether. In dit stadium is het nog ontastbaar voor de fysieke zintuigen, omdat het de grondstof is waaruit de atmosferische hemelen rondom de aarde zijn opgebouwd. Maar een toenemende neerslag van a'ji kan toch een diepgaand effect op de geest hebben. En de geest bestuurt het lichaam.

De aarde kwam in gebieden van a'ji terecht en nu begonnen de inleidende taferelen van dat lange en verschrikkelijke drama van de bezoedeling en ineenstorting van de beschaafde wereld, hetgeen zou uitmonden in de vreselijkste catastrofe die de mensheid ooit heeft meegemaakt.

Het allereerste gevolg was dat de I'hins naar een nog meer verfijnde fysieke verschraling neigden en hun seksuele viriliteit kwijtraakten. Maar het omgekeerde was het effect op de holbewoners, die de hulpeloze I'hin vrouwen overvielen en hen verkrachtten. Weer ontstond het I'huan ras op de wereld, lang, krachtig en vastberaden, koperkleurig en donker van haar, met weinig of geen geestelijk begrip, oorlogszuchtig en dol op de jacht, met minder intelligentie dan de I'hins, maar toch niet onbekwaam tot beschaving.

Het continent PAN, ca. 24.000 jaar geleden

Maar wel veel meer in staat tot het vernietigen van hun eigen beschaving door de woede en intensiteit van hun duistere hartstochten.

De plotselinge komst van de Cromagnon mens met zijn zogeheten Aurignac cultuur op het 'prehistorische toneel' heeft de antropologen altijd in verlegenheid gebracht. Het tijdstip is overigens 46.000 v.Chr.

Nog een gevolg van de veranderde etherisch-atmosferische omstandigheden was de langzame maar onverbidde nadering van dat ijzelijke verschijnsel, de vierde ijstijd. De ijstijd, de I'huan barbaren en de seksuele steriliteit vaagden tenslotte de gouden zoetheid van de I'hin beschaving, die zich ongeveer 25.000 jaar lang had ontwikkeld, weg in zo'n totale vergetelheid, dat zelfs het geringste spoor uiteindelijk verdween in een put waaruit de moderne wetenschap het nog niet naar boven heeft gehaald.

Ofschoon hun beschaving verdwenen was, bleven sommige van hen als uitstervende stammen door de eeuwen heen bestaan. Maar zelfs zij verdwenen uiteindelijk in alle delen van de aardbol, waarover zij ooit op vreedzame wijze heersten, behalve in het grote continent Pan, waar slechts weinigen overleefden.

Wat de I'huans betreft, ook zij gingen langzaam ten onder in de koude maalstroom van verwildering en mentaal en moreel verval, terwijl het ijstijdperk onverbidde voortschreed. De stammen der mensen werden groot, sterk en woest, en ofschoon ze soms grote steden en koninkrijken bouwden, vervielen ze bijna net zo gauw als eraan begonnen was tot chaos, en werden de mensen weer kannibalistisch. Vooral op het continent Pan raakte de mensheid lichamelijk bedorven en vol ziekten van de wieg tot het graf. De spirituele vernieuwing van de cyclische dageraden werd onmogelijk, en de menselijke ziel begon zelfs zijn kracht tot eeuwig leven te verliezen.

Bovenal waren het de omstandigheden in de hemelse gewesten die de engelenmachten de meeste reden tot wanhoop gaven. Zoals altijd beheerst het onzichtbare het zichtbare, en de verdorven aardse toestanden hadden hun wortels in het kwaad dat in hada, de laagste hemel, heerste. Weldra bleek dat de hemelen boven het continent Pan iedere verlossing te boven zouden gaan.

De hoge raden van de aartsengelen die in etherea regeerden, schonken de grootst mogelijke aandacht aan deze planeet, bespraken haar problemen tot in de kleinste details en onderwierpen haar aan het kritisch onderzoek van de miljoenen jaren ervaring die zij in het besturen van stoffelijke werelden hadden opgedaan. En allemaal zagen ze wat er moest worden gedaan.

DE ZONDVLOED

Het glorieuze continent Pan (ook wel Mu of Lemurië genoemd), de geboorteplaats der mensheid, nog altijd het tehuis van de meerderheid van het menselijk ras, met zijn grote steden van duisternis en zijn stammen van vechtende kannibalen, tezamen met zijn atmosferische hemelen die op het land rustten, de hellen en sferen van eeuwige nacht waar 24.000.000.000 geesten zich verlustigden in het kwaad, die chaos en geestelijke ziekten en eindeloze kwellingen toebrachten aan zichzelf en elkaar en aan hulpeloze stervelingen, die zich door het vreselijke gewicht van hun eigen aantal steeds dieper in de bodemloze put wierpen - dat alles diende te worden vernietigd, losgesneden van de aardse basis, en zowel het land als de hemel moesten voor altijd worden ondergedompeld in het water van de oceaan. Dan zouden stervelingen en engelen geen middelen van bestaan meer hebben, behalve door de beschikking van de etherische engelen.

Dit is de achtergrond van de gigantische catastrofe zoals Oahspe die onthult; een catastrofe die ons in de bijbel wordt overgeleverd als de zondvloed, en waarvan de legende rond de hele aardbol is gegaan. Als er op de wereld één raciale herinnering bestaat, die door nagenoeg al de stammen en naties van de mensheid - behalve de negers - wordt gedeeld, is het wel deze traditie van de grote vloed, hoezeer de details ook zijn gaan verschillen vanwege de verfraaiingen van talloze generaties. De zwarte rassen bestonden toen nog niet.

Als het echter alleen dat ene continent Pan was dat onder de golven werd verzonken, hoe komt het dan dat de meeste, ververwijderde stammen, vanaf de oerwouden van Zuid-Amerika tot aan de witte woestenijen van Lapland, nog steeds de kennis van en de herinnering aan die gebeurtenis bezitten? Zelfs in deze beschaafde tijden worden de vreselijkste rampen, die in afgelegen streken hebben plaatsgevonden, gauw genoeg vergeten. Maar toch vergeten we niet zo gemakkelijk een ramp die we zelf hebben meegemaakt, en dat geven we dan op plechtige toon aan onze kinderen door.

Een deel van de voorouders van de mensheid overleefde de zondvloed.

Men kan zich afvragen hoe een liefdevolle Vader de gewelddadige vernietiging van meer dan de helft van het menselijk ras van plan kan zijn of kan toelaten? Laten we in Oahspe kijken voor het antwoord.

Ik ben de Allerhoogste, zegt Ormazd! Mijn dienstbaarheid strekt zich uit tot in eeuwigheid. Ik ga niet weg, maar toch ben Ik ver weg. Ik kom niet, maar toch ben Ik dichtbij. Mijn stem is op alle plaatsen. Het licht in de ziel van de mens hoort Mij. Ik spreek in de kruipende wingerd en in de sterk staande eik.

Zij hebben zich van Mijn god en Mijn heren afgekeerd; ze hebben zich opgesloten in eigendunk en duisternis. Ze hebben de lucht van de aarde bevolkt met de geesten van duisternis, de druja's van kannibalen en mensen van duisternis.

Vergeet hen niet, O God, Mijn Zoon, en u, Mijn Heren van de aarde. Heb geen medelijden, maar wees voor hen als het mes van de chirurg.

Kijk naar het kadaver dat in het veld ligt te rotten. Is het niet een feestmaal voor de hyena, de wolf en de buizerd? Komen er geen wormen in tot leven, die het karkas dat hen voortbracht verslinden?

Wat is Pan meer voor deze geesten van het kwaad en de duisternis? Zij bezoeken de stervelingen met hun kwaad; het kleine kind kan niet aan hen ontkomen, noch de mensen van middelbare leeftijd, noch de oude man of de oude vrouw.

Op deze dag werp Ik de hel en de vernietiging uit. Want Ik weet wat voor hun bestwil is; en Mijn bevel is uitgevaardigd.

De zondvloed was een barmhartige amputatie, die voor de redding van de mensheid werd verricht. De plannen van de etheriërs begonnen bij de I'hins. Als er niemand van dit spirituele ras had overleefd, zou de aarde misschien wel afgeschreven zijn en als nutteloos zijn afgedankt - wie weet?

De overblijvende I'hins konden tegen die tijd alleen op het continent Pan worden aangetroffen, waar het leven nog steeds heel gunstig was voor de mens. Ze waren verspreid in de bossen en de bergen, jammerlijk op de vlucht voor hun barbaarse vijanden en voor de eindeloze ongerechtigheden van Pan. De eerste stap van de etheriërs was om ze enigszins bij elkaar te brengen, en ze op verschillende plaatsen te laten beginnen met het bouwen van schepen. De I'hins waren helderziend en konden geleid en gewaarschuwd worden. In een periode van twee jaar bouwden ze in totaal 138 vaartuigen. Deze schepen waren groot genoeg om elk zo'n 90 personen te vervoeren, met voldoende goederen en voorraden.

De etherische aartsengel die het bevel over deze enorme en verstrekkende operatie voerde, was de god Aph, een Oriaanse hoofdman. Hij had 250 reusachtige, etherische ruimteschepen tot zijn beschikking, elk zo groot dat het eruitzag als een reizende wereld. Ze werden bemand of liever gezegd bevolkt door contingenten etherische vrijwilligers van heinde en ver. Zelfs voor deze sterke strijdmacht was het project van groot belang.

Oahspe vermeldt de namen en bevoegdheden van tien van Aph's voornaamste kapiteins in deze onderneming. De belangrijkste van allemaal was Fiatisi, een godin met 4.000.000 jaar ervaring en speciaal vertrouwd in het omgaan met stoffelijke werelden. Deze godin is tevens van belang vanwege een verhelderende verwijzing naar haar, verderop in de tekst waar, nadat de overstroming van Pan voltooid is, Aph nog een afspraak met haar heeft om met haar mee te doen bij het samenbrengen van twee fysieke werelden. In die operatie zouden op een enkele dag zo'n miljard stervelingen naar het geestelijke leven worden overgebracht. Dat bracht een reis die 'langer duurde dan tweeduizend zonnen' met zich mee.

Een dergelijke afstand zou, ruwweg geschat, 30.000 lichtjaren duren. Niettemin keerde Aph binnen tweehonderd jaar naar deze aarde terug toen hij het werk had volbracht. De etherische ruimteschepen moeten dus in staat zijn het universum te doorkruisen met een snelheid die oneindig groter is dan de schijnbare snelheid van het licht.

De etheriërs die aanwezig waren bij de overstroming van Pan, hadden alle vereisten meegebracht voor het redden van de zielen die hun hulp nodig zouden hebben. In bijna alle nog bestaande legenden van de zondvloed is het de zondigheid van de mensheid waardoor de vernietiging wordt uitgelokt. Ofschoon dat inderdaad het geval was, zal men kunnen begrijpen dat het een handeling was die net zo min uit kwaadheid of wraak werd verricht als het werk dat door het mes van de chirurg wordt gedaan. Het was een barmhartige operatie, die werd uitgevoerd met dezelfde bedoeling als die waarmee wij een Rode Kruisoperatie uitvoeren, of een lijdend dier afmaken.

Nu waren de etherische schepen in gesloten orde opgesteld en gerangschikt, vanaf het oppervlak van het ten ondergang gedoemde continent naar boven toe tot aan de omloopbaan van de maan, ongeveer 400.000 kilometer omhoog. Er waren 250 etherische vaartuigen met een enorme omvang bij betrokken. De normale diameter van ieder schip bedroeg 16.000 kilometer. Ten einde in de vereiste kracht te kunnen voorzien, werd ieder samengetrokken tot 1600 kilometer. Men had wiskundig bepaald dat er een expansieve energie van tienvoudige kracht nodig zou zijn om de etherische vortex (krachtveld) van de aarde open te breken.

Deze vortex, die zich als de zwaartekracht aan ons manifesteert, houdt de planeet en alle materie daarop in stand.

Tenslotte werden de I'hins in hun wachtende schepen bijeengebracht. Toen alles gereed was gaf Aph het teken. Oahspe zegt: "de vortex van de aarde trok zich samen vanaf de buitenkant, en zie, de aarde werd opengebroken! Er werd een machtig continent van zijn fundamente losgesneden, en het vuur van de aarde kwam met vlammen en rookwolken en luid gebulder tevoorschijn. Het land schudde heen en weer als een schip op zee. En weer trok de vortex van de aarde zich aan alle kanten samen, en door de druk verzonk het land in de wateren om nooit meer boven te komen".

Mannen, vrouwen en kinderen kwamen met honderden miljoenen om het leven, en grote steden en koninkrijken werden in de oceaan ondergedompeld, en de volslagen corrupte beschaving van Pan, de geboorteplaats der mensheid, werd vernietigd als een groot broeinest van smerigheid.

Nu kwamen de etherische engelen toesnellen om de talloze miljoenen zielen, die in angst en wanhoop met de dood worstelden, te redden en ver weg te brengen.

Maar de schepen van de I'hins kwamen met de wateren omhoog en bleven veilig drijven, en de hand van God rustte op hen, zodat de winden hen verdeelden en naar de voor hen bestemde landen dreven. Alles bij elkaar waren het 12.420 mensen, en de winden van God verdeelden hen in 4 gelijke vloten van elk 34 schepen.

Deze vier vloten werden over de oceanen naar hun bestemmingen gedreven, hetgeen de vier voornaamste delen van de aarde waren, n.l. China, India, Afrika en Amerika. Men gaf deze landen nieuwe namen - ze werden respectievelijk Jaffeth, Shem, Ham en Guatama genoemd. Binnen honderd vijftig dagen hadden al de vloten het land bereikt, en de enige overlevenden van het continent Pan zagen de taak die voor hen lag onder ogen.

Twee van de oorspronkelijke schepen werden echter niet door de goden in de vier vloten opgenomen, maar afzonderlijk geleid en ze kwamen terecht op een overblijfsel van het continent dat niet

geheel verzonken was. Zij noemden dat land Zha'pan, of overblijfsel van Pan, en zo noemen we Japan tot in deze tijd.

Ondanks het vertrouwde verhaal van de ark van Noach is het niet erg waarschijnlijk dat de I'hins vele dieren meenamen. Ze waren geen vleeseters, en ze waren vermoedelijk te zeer uitgeplunderd in hun oude thuisland om er kudden voor andere doeleinden op na te houden, en zelfs niet veel huisdieren. De landen en continenten waar ze heengingen hadden natuurlijk hun eigen inheemse fauna.

De cyclus waarin deze zondvloed plaatshad, was de etherische Arc van Noe.

Nu begon de I'hin beschaving opnieuw, maar zij bloeide nooit meer in belangrijke mate of op grote schaal. Voor de veiligheid bouwden de I'hins hun kleine steden op heuvels, en ze bewerkten de grond en verzamelden vruchten en noten. Ze aten vlees noch vis, noch iets dat 'de levensadem had ingeademd'. Zij eerbiedigden de zevende dag als heilig, omdat het de dag is waarop de beschermengelen de wacht wisselen, en omdat het goed is om één dag van de zeven aan geestelijke dingen te wijden, en ook omdat het zinvol is om periodiek te rusten van de dagelijkse taak. (De algemeenheid van de sabbatviering bij culturen van wijdverspreide oorsprong, hoewel die op verschillende dagen kan plaatshebben, is een voortdurende puzzel voor antropologen).

Ze maakten onderscheid tussen de zeven kwaden, de z.g. tetracts (overgeërfde eigenschappen van de mens): dibbah, ra, zimmah, belyyal, aven, anash en satan. In onze taal zijn dat: laster, wellust, spot, luiheid, ijdelheid, vernietigingsdrang en egoïsme.

Zij zetten de rite van de besnijdenis voort om hun raciale identiteit te behouden. Want de enig overgebleven mensen op de wereld waren de Druks, door wie zij overal in aantal werden overtroffen. De Druks waren de nazaten van de Yaks en de gedegenereerde I'huans. Ze waren groot en sterk en liepen schuifelend, hadden een gebogen rug, een laag voorhoofd en terugwijkende kin, waren zwart en bruin van kleur, tot weinig spreken in staat en woonden in grotten of holen in de grond. Ze aten vlees en waren ziekelijk. Zij waren de holbewoners.

De mensheid bezat geen aangeboren bekwaamheid om zich fysiek of mentaal te ontwikkelen. Als we de hedendaagse mensheid vanaf de vroege steentijd gadeslaan, zien we er vele miljoenen van wie de verre voorouders een hogere staat van beschaving bezaten dan die van henzelf, en nog veel meer van wie de cultuur statisch bleef, afgezien van invloeden van buitenaf. Duizenden jaren geleden waren onze eigen voorouders net zo intelligent als wijzelf, zoals wordt aangetoond door de wiskundige problemen die zij konden oplossen in hun architectuur. De evolutie waartoe de mens in staat is, is die van de geest. De ondergang van het continent Pan gebeurde ongeveer 24.000 jaar geleden. Het feit dat er ooit een uitgestrekt continent heeft bestaan in wat nu de Stille Oceaan wordt genoemd, is reeds lang een kwestie van wetenschappelijke speculatie. Er komen talloze legenden voor over het bestaan ervan, en die vinden we daar waar ze heel logisch kunnen worden verwacht - namelijk onder de rassen van Polynesië. Po is het Polynesische Atlantis, verzonken door de toorn van de goden vanwege de boosaardigheid en verdorvenheid van haar inwoners.

De Polynesiërs kennen een legende van de Ark, en zij vertellen dat, toen het continent Po verzonk, alleen de bergtoppen als eilanden boven het water overbleven. Deze eilanden werden bewoond door de overlevenden, de Menehune, een blank ras met een kleine gestalte dat bovennatuurlijke krachten bezat. Ook worden er legenden aangetroffen over een blank ras dat Nieuw-Zeeland bewoonde, vóór de komst van de Maori's. Het waren heilige mensen van bovennatuurlijke oorsprong. Men zegt dat er nog altijd sporen van dit volk kunnen worden gevonden in de blanke teint van de inwoners van sommige Maoridorpen, waar gemengde huwelijken plaatsvonden.

Ik ben Lewis Spence dank verschuldigd voor deze gegevens uit zijn boek '**The Problem of Lemuria**'. Hij beweert dat de legenden over een verloren continent een erfenis zijn van dit oudere ras in de Pacific, de blondharige mensen van wie de tradities en raciale overblijfselen nog steeds in Oceanië kunnen worden aangetroffen. De legende zegt dat zij behoren tot de mensen die net als de doden wonen, onder de zee.

Wanneer de geesten van hun doden hun aardse tehuis willen bezoeken, moeten zij afdalen in het water van de oceaan.

Zelfs de naam Menehune is assonerend met de I'hin uit Oahspe. Polynesië is bezaaid met grote, megalitische ruïnes die duiden op gevorderde en volkrijke culturen die geschreven teksten bezaten, ofschoon hier niet wordt gesuggereerd dat die tot voor de zondvloed kunnen worden gedateerd.

In **Fairy Folk Tales of the Maori** verschaft James Cowan gegevens die de theorie ondersteunen dat het blonde, zogenaamde feeëvolk uit Nieuw-Zeeland de nazaten waren van een zeer oud geslacht uit de Stille Zuidzee. Men spreekt over hen als de Iwi-atua, of het ras van bovennatuurlijke wezens, en af en toe als de dwergen. Zij hadden een veel lichtere huid dan de Maori en hun haar had die matgouden of roodachtige kleur die dikwijls wordt opgemerkt bij de hedendaagse Maori.

Zij waren de bewakers van de heilige plaatsen, en volgens Mr. Cowan waren het "de overgeblevenen van een onmetelijk oud, blondgelokt volk" die een spoor van 'urukehu', of blondheid, in de meeste Maori stammen hebben achtergelaten. Zij beoefenden magie en bezaten krachten tot gedaanteverwisseling en onzichtbaarheid. Zij waren vredelievend van aard; het was dus geen oorlogszuchtig of agressief volk. Hun voedsel bestond uit de producten van het bos".

Het kost moeite om dit niet op te vatten als een bijna nauwgezet en eigentijds verslag van het bestaan van het I'hin ras, dat tot in details overeenkomt met de beschrijvingen in Oahspe.

De bittere koude van de laatste ijstijd en de nog bitterder nacht van geestelijke duisternis begonnen heel langzaam te wijken. Het rendier en de mammoet verdwenen van de Europese vlakten, en de etterende zweer van Pan met zijn gebonden hemelen was voor altijd door het water verzwolgen. De enig overgeblevenen van de mensheid waren een paar duizend I'hins, fijngevoelige instrumenten voor het licht van de engelen, tezamen met de talrijkere maar nog altijd verspreide stammen van de Druks, de

holbewoners. De grote meerderheid van de Druks was dierlijk en ongeschikt voor het eeuwige leven.

Aan de andere kant was de zachtaardige, begaafde en nietige I'hin op de hemel gericht. Het zware werk om Moeder Aarde, met haar overvloedige oerwouden, bevroren woestenijen en haar donkere, pulserende ritmen te temmen, was niet voor hem bestemd. Maar de I'hins waren vooruitziend en vriendelijk, en wanneer de winter kwam gaven zij de holbewoners voedsel uit hun eigen ruime voorraden. Dus werd de wet van de besnijdenis overtreden, en de bastaard I'huans schreden weer met barbaarse kracht over de aarde.

Zij waren groot van gestalte, vlug en recht op de man af, hadden donker haar en een koperkleurige huid, waren stoutmoedig en vastberaden, evenzeer in staat tot spreken en denken en eeuwig leven als de I'hins, maar toch waren het jagers, strijders en nomaden, die zich weinig bekommerden om beschaving of nijverheid; ze waren vruchtbaar maar leefden verspreid, te onstuimig en geestelijk onontwikkeld om geschikt te zijn voor een duurzame beschaving; nog altijd grof en lelijk van uiterlijk, met onverzorgd, gekuifd haar; nagels als klauwen en een hangende kaak.

Zij waren de neolithische mensen uit het steentijdperk.

Weldra werden zij talrijker dan het handjevol I'hins, dat na de zondvloed in alle werelddelen bij elkaar uit nooit meer dan een paar miljoen mensen schijnt te hebben bestaan. Maar de nieuwe barbaren vereerden de I'hins als een heilig volk, een schatkamer van magische krachten en bovennatuurlijke kennis, en ze beschermden hen, totdat de I'hins tenslotte ophielden te bestaan als een apart volk of opgingen in rassen als de Hebreeërs en de Vedische stammen van India - zij hebben veel van hun heilige kennis aan dat land doorgegeven.

Niettemin stamt de hele mensheid voor een groter of kleiner gedeelte ook van de I'hins af.

De I'huans waren vleeseters en dientengevolge daalde hun geestelijke standaard naar oorlog, misdaad en vernietiging. Maar de grote etherische cyclussen oefenden toch hun onzichtbare invloed uit op de bestemmingen van de mensheid, en iedere drieduizend jaar kwam er opnieuw een vernieuwing over de aarde, en ofschoon iedere herleving weer scheen te verschrompelen voor de nadering van de lange, zware geestelijke winter, bleef er toch iets van een duurzaam goeds achter.

Oahspe leidt ons door een drietal interessante en belangrijke cyclussen na de zondvloed, waaruit een permanente vestiging van de vroege beschaving tevoorschijn komt.

De eerste is de cyclus van Apollo. Hij was een etherische god met de rang van Oriaans hoofdman, maar zijn werk voor de nieuwe mensheid was zo duurzaam en verreikend dat zijn naam tot in onze tijd een legende is gebleven - en natuurlijk werd zijn naam ook valselijk gebruikt door menige heidense geestgod, die daarmee in latere tijden invloed uitoefende op de stervelingen.

Het werk van Apollo bestond uit de verheffing van de zielen der I'huans door de invloed van schoonheid. Vanwege hun lomphheid, zowel mentaal als fysiek, werden deze mensen als boerenkinkels in het geestelijke leven geboren, en het vergde een

grote inspanning van de kant van hun engelbegeleiders om ze op te heffen in het licht. Apollo's taak moest een lichamelijke transformatie tot stand brengen van de onbehouwen, onaantrekkelijke wilde uit het steentijdperk naar een knappe, kwieke atleet, of een prachtig gevormde, gracieuze vrouw. Apollo's werk legde de grondslag voor harmonie, symmetrie en muziek in het leven van de mens.

Hoe kon zo'n taak, die door de evolutietheoretici zou worden toegeschreven aan de werking van de verborgen en toevallige processen van de 'natuurlijke selectie', gedurende talloze generaties, in feite worden verricht in een betrekkelijk korte periode - zoals de prehistorische vondsten dat ook aantonen?

Het werd gedaan onder controle van de engelen, bijvoorbeeld door het inspireren van zwangere vrouwen, die er 's nachts toe werden gebracht van mooie kinderen te dromen, en werden aangezet tot een hartstochtelijk verlangen naar schoonheid in hun nakomelingen, doordat ze overdag de afbeeldingen van Apollo vereerden. De energie van hun gedachteprocessen vormde vervolgens op creatieve wijze de ziel van het kind in de schoot, waardoor de toekomstige ziel geholpen werd het lichaam in wording te vormen.

Laten we de macht van de gedachten en emoties van de moeder over het leven en de ziel van haar ongebooren kind niet onderschatten.

De I'hins werden nogmaals opzettelijk verleid om de I'huans te begeren. En de vrouwen van de I'huans werden er door hun obsessie voor schoonheid toe gebracht met de mooie en goedgevormde kleine I'hins te paren. Dit werd gelijktijdig in alle streken van de aarde tot stand gebracht, zodat er overal op de wereld weer een nieuw ras verscheen, met lang, steil haar, een baard en platte nagels, een vastberaden kin en rechte neus, met lange benen en kortere armen en symmetrisch gebouwd, nog grotendeels met een koperkleurige huid.

Oahspe noemt hen de Ghans, om ze te onderscheiden van de oudere tak van de I'huans. Niettemin worden ze ook I'huans genoemd, zoals we konden zien in de geschiedenis van Zarathoestra. Het waren mensen die verwant waren aan vele van de rassen in Azië of aan de Indianen van deze tijd.

De ervaren engelen die voor de mensheid de meesters der geslachten zijn, leidden de huwelijken en de vruchtbaarheid zodanig dat het raciale karakter zo goed mogelijk kon worden verbeterd. De verering van Apollo onder zijn diverse benamingen werd in alle werelddelen gekoesterd. De tempels van Apollo waren gewijd aan zang en muziek en de verering van schoonheid. Jonge mannen en vrouwen werden geïnspireerd om te letten op fysieke schoonheid in het andere geslacht als het meest begeerlijke van alle mogelijke eigenschappen.

Ongetwijfeld was dit voor de mensheid het begin van hetgeen we vandaag kennen als de romantische liefde; die diepgaande extase die de transmutatie van de ziel tot stand brengt; en die de ziel ook vernedert en kwelt, want Oahspe vertelt ons dat deze tijd het begin van grote jaloersheden op aarde en in hada (hades) met zich meebracht.

Deze campagne van Apollo en zijn etheriërs werd niet alleen op touw gezet met als doel de schoonheid van het lichaam te cultiveren. De pracht van het lichaam en de harmonie van de geest

die waren bereikt, werden overgebracht om de vermogens en krachten van het geestelijk verstand en lichaam te verbeteren, die in de atmosferische hemelen een evenbeeld van het fysieke zijn - een evenbeeld dat tot een idealisering van dat fysieke wordt. Het werk van de engelen, die de es'yans, de pasgeboren zielen in de hemel trainen en verzorgen, werd er zeer door vergemakkelijkt.

Het stoffelijk lichaam is de baarmoeder van de geest.

De essentiële rol van de schoonheid in het scheppende plan wordt verhelderd door dit detail in Oahspe. De schoonheden en harmonieën van de natuur vormen een uitdrukking van de persoonlijkheid van de Al Persoon.

Een ander gevolg van de toevoeging van I'hin bloed aan het nieuwe ras was iets van de gave van het zienerschap. Nu konden er profeten onder de Ghans worden voortgebracht. Het omgekeerde van dit voordeel was dat, indien zich verlichte engelen door een goede en wijze man of vrouw konden manifesteren, dwaze of slechte engelen dat ook konden doen door middel van dwaze of slechte mannen, of vrouwen.

De rechtstreekse controle door Apollo en zijn engelen duurde ongeveer vijf jaar, waarna ze zich terugtrokken in een van die grote lichtvaartuigen die Oahspe zo veelvuldig vermeldt, naar de gewesten van hun etherische tehuis, en een planetaire god achterlieten om het werk voort te zetten. Een nogal ontroerend en onverwacht incident hier in het Oahspe verhaal is de machteloze droefheid van de nieuwe god, als hij moet scheiden van een geliefde vriend, die wegens verplichtingen van de aarde wordt weggeroepen. Men denkt dan een beetje met tegenzin aan de onuitsprekelijke grenzeloosheid van hetgeen wij kennen als de ruimte.

Het nieuwe ras vermenigvuldigde zich en bloeide ten koste van de oudere en meer lompe soort van de I'huans, die gehaat werden en na verloop van tijd werden uitgeroeid. De Ghans waren onstuimig en oorlogszuchtig, en bovendien verwoede jagers op wilde dieren. Want in die tijd wemelde de aarde van het wild en grote vleesetende dieren en giftige reptielen, en het was de taak van het nieuwe ras om die op te ruimen ten gerieve van de woonplaatsen van de mensen.

Het gebod tegen het eten van vlees en vis was in die tijd dus niet op hen van toepassing. Niettemin is een vleesetend ras geestelijk niet in staat om in vrede te leven, en daarom moet er altijd oorlog zijn onder de vleesetende rassen van de mensheid.

De cyclus van Apollo, die zo vruchtbaar was voor de mens, werd gevolgd door de cyclus van de etherische aartsengel Thor, wiens naam in het Engels werd gekoppeld aan een dag van de week. Naast de gewone taken van de etheriërs werd er in die cyclus nog verdere vooruitgang voor de mensheid gebracht door het herleven van de schrijfkunst.

Behalve wat betreft de heilige gedenkplaten van de I'hins, was de kunst van het schrijven met de ondergang van Pan verdwenen. Maar nu was het nieuwe ras voldoende gestegen op de ladder van de beschaving, en werden de talen van de vele stammen door

inspiratie van de engelen herleid tot geschreven symbolen. In dit stadium waren die nog ideografisch, het alfabet zou later worden uitgevonden.

De afzonderlijke stammen van Ham, Shem en Jaffeth - Egypte, China en India - werden er nu toe gebracht elkaar te gaan ontdekken, en die contacten liepen uit op migraties, hetgeen, als gevolg van hun omzwervingen weer aanleiding gaf tot de legende van de tien verloren stammen en tot de kolonisatie van West-Azië door diezelfde stammen.

Vanuit deze 'verloren' stammen ontwikkelde zich Zarathoestra's keizerlijke stad Oas, waaruit ongetwijfeld de beschaving ontstond die we nu Soemerisch noemen.

Uit deze stammen ontstond ook een mengras van de Ghans en de I'hins, in Oahspe de Listiërs genoemd. Vanwege hun derde graad I'hin bloed hadden deze mensen een lichtere gelaatskleur, en van hen drongen in veel latere tijden talloze stammen India en het Westen binnen.

Met de onverbidde omwenteling van de cyclus naar donkerder tijden werd de nieuwe, mediamieke kracht van de mens een vloek voor hem. Er heerste bijgeloof, en de mensen vielen in de klauwen van de aardgebonden zielen, de druja's, en wel zozeer dat ze bijna als één volk samenleefden. De mensen bezaten niet langer de moed om de geringste beproeving te doorstaan; ze werden met duizenden overgehaald om zelfmoord te plegen, opdat ze zich bij hun overgegane verwanten konden voegen.

De cyclus van Thor werd gevolgd door die van de etherische Osiris, die men zich lang daarna nog steeds op de aarde herinnerde en wiens naam uiteindelijk werd misbruikt door een engelentiteit die over het land Egypte heerste. Overigens hebben we het historische duplicaat van deze ontleningen aan een klinkende naam ook in onze menselijke aangelegenheden, bijvoorbeeld dat van caesar, tot aan de eerste wereldoorlog nog steeds in gebruik als titel voor de heersers van Duitsland en Oostenrijk-Hongarije (der Kaiser) en Rusland (Czar), en ook in India niet onbekend.

Geestelijke persoonsverwisselingen gaan zelfs tot in onze tijd door, getuige de vele verwarringen in de orthodoxe of gewone religies, die voor de onpartijdige waarnemer zo duidelijk zijn.

Osiris bracht de mensheid een flink eind hoger op de ladder van materiële beschaving. Het omvangrijke bijgeloof waarmee de voorgaande cyclus geëindigd was, moest nu drastisch worden beteugeld. Derhalve werd het materialisme als principe grondvest, en werd de mensheid geplaatst op die weg van wereldse kennis en onderzoek die na vele wisselvalligheden heeft geleid tot het wetenschappelijk pragmatisme van de huidige tijd. De mens werd ertoe gebracht zijn eigen hersenen te gebruiken, in plaats van te steunen op het bovennatuurlijke dat hem leidde. De noodzakelijke inspiratie kreeg hij, zonder zich daar bewust van te zijn, van de engelen.

De drieduizend jaar durende cyclus van Osiris bereikte het toppunt in het eerste wereldrijk van Perzië en de omverwerping daarvan door Zarathoestra, zoals we nu zullen zien. De vooruitgang in wetenschappelijke kennis die tijdens deze cyclus werd verkregen, was enorm en speciaal gericht op het terrein van de astronomie. De reden voor deze kijk op de zodiak was, dat de

mensen zich gedurende de voorgaande cyclus hulpeloos waren gaan verlaten op geestelijke richtlijnen voor de seizoensgebonden processen van de landbouw. Teneinde hen een dergelijke afhankelijkheid af te wennen, was het noodzakelijk hen erin te trainen hun eigen kalender te berekenen. Daarvoor was een nauwkeurige observatie van de hemellichamen nodig.

De sterrenbeelden werden in kaart gebracht, en de bewegingen van de zon, de maan en de planeten werden gedurende lange perioden waargenomen en opgetekend. Maar omdat de mens geen geestelijke kennis meer mocht hebben, begon hij de zon en de sterren te aanbidden en van zichzelf te denken dat hij werd beheerst door hun samenstanden. De astronomie werd verdraaid tot astrologie, en wij hebben het 'Osirische' systeem geërfd via de Assyrische cultuur, waarin beide werden ontwikkeld.

Behalve wat de I'hins betreft werd er opzettelijk een scherm opgetrokken tussen de beide werelden van de geest en de stof - een scherm dat, afgezien van het mediumschap van begaafde enkelingen, in het algemeen tot op de dag van vandaag gehandhaafd bleef.

De tovenaars en de heksen slaagden er zo nu en dan in hun beroep voort te zetten. De huisgeesten die hen omringden, gingen na hun dood over naar iemand anders, gewoonlijk een zoon of dochter, zoals bij primitieve stammen tot op vandaag de gewaden van de medicijnman worden geërfd. Hoe het ook zij, de parasiterende druïden of vampiers die de mensheid kwelden, werden door het heersende scepticisme grotendeels van hun menselijke gastheren en -vrouwen beroofd.

Een interessante voetnoot bij oudere geschriften betreft de toren van Babel, die natuurlijk een toren van 'gebabbel' was, een verwarring van talen. De vroegste stammen, de nakomelingen van de overlevenden van de zondvloed, spraken in het begin allemaal de taal van Pan, die zich na verloop van tijd tot verschillende, omslachtige plaatselijke dialecten ontwikkelde.

In de cyclus van Osiris werd deze tendens hersteld doordat er een nieuwe taal werd gegeven, het Vedisch genoemd. Uit deze taal schijnt het Sanskriet te zijn voortgekomen, en dus moet die ook de bron zijn van de hele Indo-Europese groep van talen welke tot nu toe door een groot deel van de beschaafde wereld worden gesproken. De oorsprong van deze moedertaal verbijstert de filologen nog steeds.

In het verloop van deze studie heb ik herhaaldelijk opgemerkt dat de I'hins oorspronkelijk een blank ras waren, dat aan de ene kant echter afstamde van Adam, een zwart ras. De pigmentatie van de latere stammen was aanvankelijk evenredig aan de graad van I'hin of Adamitisch bloed, maar na verloop van tijd manifesteerden zich diverse veranderingen.

In dit tijdsgewricht kan het misschien raadzaam zijn er de nadruk op te leggen, dat Oahspe duidelijk en herhaaldelijk verklaart dat de tijd van discriminatie naar ras of kleur nu verleden tijd is. Van de I'hins en de Ghans werd verlangd dat ze hun bloed vanwege spirituele redenen zuiver hielden, maar tegenwoordig zijn de Adamieten, de holbewoners, en de I'hins allemaal uitgestorven. Er zit niet langer een of andere geestelijke verdienste in de toevallige eigenschap van een blank

voorkomen. De lagere Hindoe kasten hebben bijvoorbeeld meer I'hin bloed in zich dan vele blanke rassen.

Geestelijk, dat wil zeggen in het oog van Jehovih, kan een eenvoudig lid van een donkere en primitieve stam vandaag de dag verder zijn gevorderd dan het meest ontwikkelde en intellectuele 'sieraad' van de moderne beschaving. Het stamlid heeft één gewoonte geleerd die van het hoogste, geestelijke belang is - samenwerking met zijn medemensen. De producten van onze betonnen jungle met hun stoere individualisme hebben zelfs deze eenvoudige les, zonder welke de eerste stap omhoog naar het leven van de engelen niet kan worden gezet, maar zelden geleerd.

Het stamlid leeft ook in gemeenschap met de natuur en bevindt zich dus dichterbij de goddelijke bron; bovendien sluit hij zijn geest niet af voor het bestaan van een geestelijke wereld. De zelfgenoegzaamheden van ons beschaafde intellectualisme of de hyena-achtige drang tot duitendieverij zijn evenzeer uitdrukkingen van het licht van onze ziel.

Ook in het huwelijk, zegt Oahspe, behoort er in het Kosmon tijdperk niet langer discriminatie naar ras of kleur te zijn tussen de kinderen van Jehovih. Dat betekent niet dat men in het wilde weg zou moeten trouwen. Integendeel, men dient er met grote zorgvuldigheid aan te beginnen, met een partner die eerder om zijn of haar geestelijke eigenschappen dan om louter fysieke wordt gekozen; daardoor zal er op de duur een nieuw en mooier ras op de wereld ontstaan.

Het Boek van Osiris geeft ons een kleine predikatie over de werken van de hemel. Nogal bijtend wordt ons verteld dat er een vreemde stem opstijgt van de aarde, die zegt: Hebben ze iets te doen in de hemel? En het antwoord, op sommige punten met gevoel, geeft aan dat, zo lang als wij, armzalige menselijke wezens, de zielige exemplaren blijven die we nu zijn, het werk in de hemel niet alleen zwaar maar ook drukkend en eindeloos is. Maar door zulk werk sterken de engelen hun eigen ziel in liefde en wijsheid, en krijgen ervaring in het omgaan met de meer verheven aangelegenheden van etherea.

De aardse cyclus van Osiris met zijn cultus van materialisme en zijn nadruk op fysieke in plaats van spirituele kennis heeft een duidelijke relatie met onze moderne tijd. Osiris zelf merkt op dat alle stoffelijke werelden dezelfde geestelijke wisselvalligheden doormaken in het ene tijdperk en het materialisme in een volgend tijdperk. Wanneer het eerste de overhand heeft, raakt de mensheid de controle over haar fysieke omgeving kwijt, en neigt de menselijke soort er zelfs toe om uit te sterven. Wanneer het laatste overheerst, worden de stervelingen vruchtbaar, maar worden geteisterd door misdaad en oorlog en richten hun wetenschappen op hun eigen vernietiging.

In het Kosmon tijdperk dat deze planeet nu binnengaat, zullen deze tegenover elkaar staande vijandige tendensen van spiritualiteit en materialisme met elkaar in evenwicht komen en zal de volmaakte mens naar voren kunnen treden, met gezag over en begrip van zijn stoffelijke omgeving en zijn geestelijk wezen.

De cyclus van Osiris mocht zich verheugen in een cultuur die ongeveer drieduizend jaar duurde, met een geweldige technische vooruitgang in architectuur, geweven stoffen en fraai leder, navigatie, de schrijfkunst en in wetenschappen als chemie, plantkunde en wiskunde, met uitvindingen als het kompas, de thermometer, de telescoop en de microscoop. Niettemin eindigde het in een zeker barbarisme, in soort zo niet in graad vergelijkbaar met dat van onze eigen tijd, waarin toenemende kennis hand in hand gaat met afschuwelijk bloedvergieten, wreedheid, terrorisme, marteling en massavernietiging.

De Osirische kennis en techniek werden grotendeels vernietigd in de oorlogen en verwarringen van de latere cyclussen. Maar de cyclus zelf culmineerde in een enorme spirituele verlossing van de mensheid, door de eerste en tevens een van de grootste avatars, de Zarathoestra met wiens geschiedenis we waren begonnen en die we nu kunnen hervatten.

Commentaar bij dit hoofdstuk: Toen Oahspe werd gepubliceerd, dateerden de prehistorici het begin van de menselijke beschaving in Egypte op ongeveer 4000 tot 5000 jaar v. Chr. De schattingen van de oudheid van een beschaving worden door de moderne archeologie echter voortdurend naar vroeger bijgesteld.

Nog niet zo lang geleden verscheen er een rapport waarin de ontdekking werd aangekondigd van de relictten van een hoogontwikkelde beschaving in Jericho, daterend van 9000 jaar geleden. De archeoloog die de ontdekking bekendmaakte, merkte op dat het bestaan van goed georganiseerde nederzettingen in zo'n vroege periode heel revolutionair was ten opzichte van de eerdere ideeën over het begin van de beschaving.

Carbon 14 metingen tonen aan dat het dorp Jarmo in het noorden van Irak 9000 jaar oud is. De inwoners uit die tijd verbouwden gerst, twee soorten tarwe, vervaardigden vuurstenen sikkels, maalstenen en ovens; ze hielden geiten en mogelijk ook schapen, varkens, honden, vee en paarden.

De archeologie realiseert zich nu dat de agrarische ontwikkeling in Azië op zijn minst 12.000 jaar teruggaat. 14.000 jaar geleden werd er graan geoogst in wat nu de zuidelijke Sahara is.

De Chinese klassieken verwijzen naar gebeurtenissen die 5000 jaar geleden in dat land zouden hebben plaatsgevonden. De beschaving in India van 5000 jaar geleden was te vergelijken met die van het middeleeuwse Europa, zoals de overblijfselen van steden als Mohenjo-Daro en Harappa bevestigen.

DE INVLOED VAN ZARATHOESTRA

De wacht bekeek nogmaals de boeien en liet het de koning weten. De koning zei: "Wel, als hij wordt bevrijd zal ik zeker weten dat er een god is, en dan zal ook geen van mijn soldaten worden beschuldigd".

Asha zei: "Ik zeg jullie dat er niet slechts één zal worden beschuldigd, maar jullie allemaal".

Ze waren met honderd man en ze lachten spottend, en op datzelfde moment vielen de riemen af en bracht I'hua'Mazda Asha van de uh'ga omlaag. De geest van I'hua'Mazda sprak door Asha en zei: "Gaan jullie heen en vertel het de koning. Asha is verlost door de macht van zijn god".

De soldaten zeiden het tegen de koning, die ze met zijn hovelingen dronken aantroffen, en hen beval Asha bij hem te brengen. Hi'ya'tseing zei: "Welk voordeel hebben mijn soldaten ervan als ze die oude man loslaten? Er wordt gezegd dat jij, Asha, goud en zilver hebt verstoep. Je hebt vast en zeker die soldaten omgekocht om je vrij te laten. Daarom zullen zij ter dood gebracht worden en hun schedels zullen op de muren van Oas worden geplaatst, en hun huid zal tot leer gelooid worden. Weg met hen, maarschalcken; bind ze vast totdat de zon opgaat, en in dat uur wordt hen het hoofd afgehouden, zoals ik heb bekendgemaakt".

"En nu jij, ouwe huichelaar, wat zeg je daarop?"

Asha zei: "Volgens uw belofte behoort ik nu vrij te zijn. Er was geen voorwaarde in uw besluit dat ik uw soldaten niet mocht omkopen".

De koning antwoordde: "Jij bent de wijste van de mensen. Ik had gehoopt je te horen zeggen dat je god je had bevrijd, en ik had hier twaalf zwaardvechters klaarstaan om je hoofd af te houwen. Maar omdat je een grote sluwheid hebt getoond, zul je nog een jaar mogen leven".

Vervolgens sprak I'hua'Mazda door Asha en zei: "U hebt bevolen dat de soldaten bij zonsopgang gedood moeten worden, maar ik verklaar u, O koning, dat er niet één van hen zal sterven zoals u hebt bevolen. Want ik, I'hua'Mazda, zal hen verlossen. Ik ben de god van de I'huans, en ik zal u laten zien dat ik machtiger ben dan alle koningen".

De koning zei: "Het bestaat niet dat er goden of geesten zijn. Die dingen waren geschikt voor de donkere eeuwen. Zij joegen de mensen schrik aan om ze tot gerechtigheid te dwingen. Maar in deze verlichte tijd zal de mens gerechtigheid en wijsheid uit zichzelf kennen".

Terwijl de koning nog aan het praten was, liet I'hua'Mazda de aanwezige geesten achter de rug van de koning een sterfelijke gedaante aannemen, en ze maakten geluid zodat de koning zich omdraaide om te kijken, en hij zag ze. Hij werd bang, kende ze niet, en riep: "Rovers! Moordenaars!" Hij trok zijn zwaard en wierp het naar ze toe, maar zij verdwenen. Hij vervloekte Asha en wierp zijn zwaard naar hem, maar het viel uit het gevest. En

terwijl hij nog zo verbijsterd was, wandelde Asha het paleis uit, en geen van de wachten van de koning deed hem iets.

Toen Asha wegging, kwam Zarathoestra hem tegemoet, en samen gingen ze naar de gevangenis waar de soldaten waren opgesloten, in afwachting van de terechtstelling bij zonsopgang, de volgende morgen; en er kwamen vierhonderd bekeerlingen van Asha, en toen ze rondom de gevangenis stonden, zei Zarathoestra tegen hen: "Stellen jullie je op als het halvemaanvormige altaar van de levende God, want zijn kracht is bij mij, en ik zal deze gevangenis verlossen".

De gevangenenbewaarder en zijn suppoosten ontwaakten en kwamen gewapend met speren, en ze bevalen hen zich te verspreiden, anders zouden ze gedood worden.

Zarathoestra zei: "Bent u groter dan I'hua'Mazda? Gooi dan uw speer in mijn borst".

Dat deed de gevangenenbewaarder en hij zei erbij: "Uw grootte doet mij niets, opschepper!"

Maar kijk, de schacht brak in duizend stukken, en ook het lemmet raakte zijn kleren niet eens. Dit ziende werden de andere speerdragers bang, en Zarathoestra liep op ze toe en pakte hun speren af. De Zarathoestriërs gingen in de vorm van een levend altaar staan, en Zarathoestra plaatste zijn handen tegen de voorgevel van de gevangenis en zei: "O I'hua'Mazda, bevrijd deze gevangenis in uw wijsheid en macht!"

De voorgevel opende zich zoals een deur opengaet, en de gevangenen kwamen ongedeerd naar buiten.

Zarathoestra zei: "Morgenochtend zal de koning het besluit nemen om iedere Faithist in de stad te doden. Gaan jullie daarom, terwijl het nog nacht is, naar al mijn mensen toe en gebied ze om meteen op te staan en de stad uit te gaan, en ik zal ze leiden naar een veilige plaats".

Diezelfde nacht nog vluchtten de Faithists buiten de stadsmuren, naar het Geitenwoud. En het waren 4630 mannen, vrouwen en kinderen.

I'hua'Mazda sprak tot Zarathoestra, de Al Reine, en zei: "Mijn volk is verenigd en buiten de slechte stad gebracht. Omdat Asha oud is en meer geleerd dan alle andere mannen, zal hij de rab'bah over hen zijn. Maar wat u betreft, Zarathoestra, u moet vijftig mannen uit uw volk kiezen, en de grote steden van China, India en het Westen gaan bezoeken. Gedurende vier jaar zult u op reis zijn en de Zarathoestrische wet brengen".

Zarathoestra handelde dienovereenkomstig, en I'hua'Mazda leidde hen voort en wees hen de dichtstbijzijnde wegen over de bergen en de vlakten en over de rivieren. En de engelen van I'hua'Mazda gingen vooruit om de weg te bereiden.

De eerste grote stad waar Zarathoestra aankwam was Tse'gow, hoog ommuurd met hout en steen, en toen hij aan de poort was gekomen, vroeg de bewaker naar zijn naam en wat hij kwam doen, en hij sprak in een andere taal. Daarop kwam I'hua'Mazda en hij antwoordde de bewaker in zijn eigen taal en zei: "Ik ben gekomen om het onsterfelijke leven aan de koning te bewijzen".

De koning gebod dat Zarathoestra voor hem zou worden gebracht. De koning zei: "Bent u degene van wie de Zonnekoning heeft gesproken? Wat hebt u met mij te maken?"

Vervolgens antwoordde I'hua'Mazda en zei: "Ik ben hier om vele dingen die in het heilige boek staan te bewijzen. Ik verzoek u dat uw zoon en uw vrouw en uw dochters ook aanwezig zullen zijn. Er staan hier beschermgeesten en zij spreken tegen mij".

I'hua'Mazda noemde er velen, en de koning was verontrust, want vele van hen waren zijn verwanten geweest, die in de oorlogen waren gedood. Hij liet zijn vrouw, zoon en dochters halen, en ze gingen allemaal met Zarathoestra mee naar een privé-vertrek. Toen sprak I'hua'Mazda en zei: "Denk niet dat Asha gek is omdat hij alles wat hij bezat heeft opgegeven en bij de armen is gaan wonen. De goden noemen alle mensen gek die anders handelen, speciaal de rijken en de koningen en de heersers. Want zulke mensen hechten waarde aan dingen die ze hoogstens gedurende het aardse leven in bezit kunnen houden. Asha hecht waarde aan datgene wat eeuwig zal duren.

Vanwege het ongeloof in de Grote Geest heeft de mens zich opgeworpen als de Allerhoogste, en zijn handwerk is oorlog en vernietiging geworden. Ik ben niet gekomen om u over te halen uw koninkrijk of uw rijkdommen weg te geven. Ik spreek namens de menigten die gedood zijn, stam tegen stam, stad tegen stad; ik spreek namens de miljoenen geesten in de duisternis, die op de slagvelden verblijven".

Zodoende kreeg I'hua'Mazda de aandacht van de koning, en intussen namen de engelen die hem vergezelden een sterfelijke gedaante aan; en even later keken de koning en zijn gezin om zich heen en zagen hen, en ze werden angstig; de koning trok zijn zwaard en zei: "Wie zijn hier ongevraagd binnengekomen?"

Maar toen hij naderbij kwam, verdwenen de geesten. De koning verbaasde zich, en I'hua'Mazda ging verder en zei:

"Maak u niet bezorgd omdat de geesten zich hebben laten zien, en noem deze verschijningen ook geen wonderen. Er zijn altijd geesten aanwezig; maar omdat ze zich met een stoffelijk lichaam hebben bekleed, hebt u ze voor de eerste keer gezien".

De koning vroeg: "Zullen ze nog terugkomen?"

Daarop antwoordde I'hua'Mazda en zei: "Aangezien uw vrouw en dochters zo bang zijn, waarom zouden ze dan opnieuw verschijnen? Maar luister naar me, O koning! Sinds uw jeugd bent u voorbereid hiervoor. Uw vrouw is een halfbloed van de I'hins, het heilige volk. Voor dit doel werden de I'hins door de goden gespaard, want zij zijn als de zuurdesem, bereid voor de verrijzenis van al de rassen der mensen. Vanwege deze grote kracht in uw vrouw, kunnen de geesten van de doden zich aan u vertonen".

Toen I'hua'Mazda aan het spreken was, namen de engelen weer sar'gis (materialisatie) aan, en er waren verschillende geesten aanwezig van wie het sterfelijk leven was afgesneden door de koning zijn eigen zwaard. De voornaamste van hen was Awetakeytha, voormalig koning van de stad Tse'gow.

De sar'gis sprak tot de koning en zei: "Denk maar niet dat ik dood ben, O koning! Ik ben niet dood, behalve voor het stoffelijk leven. Zoals u me met uw zwaard uit het leven wegrukte, zo zult u door het zwaard doorstoken worden".

Daarna sprak Too'Sain, een andere sar'gis en die zei: "Totdat u dood bent, O koning, en uw ziel in de hel is geworpen, zal ik u blijven kwellen!"

Daarna sprak Ghon, nog een andere sar'gis en die zei: "Eergisteren heb ik vergif van rottend vlees meegebracht, en u door de adem van uw mond besmet! U zult bloed en stinkend bederf ophoesten!"

Vervolgens sprak Owd en zei: "Ik ben uit het land van de doden gekomen, O koning, met de folteringen van de hel voor u!"

Daarop sprak We'Seay en zei: "Ik ben je eerste vrouw. Waarom vermoordde je mij? Was de wereld niet groot genoeg?"

Zo spraken de geesten verder en I'hua'Mazda liet toe dat ze hun boosaardige verlangens en hartstochten op hun eigen manier uitten; er verscheen geen enkele geest die een bemoedigend woord voor de koning overhad. Toen sprak de koning en hij zei: "Ga weg, geesten of duivels! Ik wil jullie niet meer zien!" En daarbij zwaaide hij woest met zijn zwaard in het rond, maar zodra hij een beetje gekalmeerd was, zei I'hua'Mazda tegen hem: "Ik verklaar u, O koning, dat de lucht vol is van de geesten der doden; en omdat ze door u werden gedood, liggen ze op de loer voor uw ziel wanneer u zult sterven. Denk maar niet dat u van iemand af bent door hem te doden! Alleen het stoffelijk deel valt onder uw macht".

De koning zei: "Als iemand slecht is, en ik dood hem, is dat dan geen goede daad?"

I'hua'Mazda zei: "Hem doden is een groot kwaad. U moet hem bekeren om het goede te doen".

Terwijl de koning diep in gedachten was, gingen de engelen aan het werk om hun aanwezigheid op een ongebruikelijke manier aan te tonen, en dus sneden zij het tapijt van de muur los en lieten het met een enorme klap op de grond vallen. De koningin en haar dochters vlogen overeind en namen de vlucht.

De koning werd woedend en gooide zijn zwaard naar Zarathoestra. Maar zie, het brak in honderd stukken en geen ervan raakte Zarathoestra. I'hua'Mazda zei: "Als u geen berouw hebt over uw slechte handelwijze, zal ik mijn heilige engelen van dit huis terugtrekken en zult u er getuige van zijn dat dit gebouw niet meer overeind zal staan als morgen de zon opgaat".

Maar de koning verhardde zich, en de geesten der duisternis gingen naar de vijanden van de koning toe en inspireerden hen om tegen het paleis op te trekken; en ze gingen erheen en verwoestten het.

De volgende dag ging Zarathoestra de stad in, die in grote opschudding verkeerde, en I'hua'Mazda sprak via hem tot het volk, en binnen een dag kreeg hij meer dan duizend volgelingen; en de koning veroordeelde Zarathoestra ter dood en loofde een beloning uit aan degene die hem zou ombrengen.

De dag daarop predikte Zarathoestra weer voor het volk en kreeg nog veel meer volgelingen, en toen gaf de koning zijn soldaten, tienduizend man sterk, opdracht om Zarathoestra en zijn mensen aan te vallen en te vernietigen. Velen ontkwamen voordat het ochtend werd, maar er waren er ook velen binnen de muren toen de soldaten hen overvielen.

I'hua'Mazda hief zijn arm op en zei: "Vuur van Uw vuur, O Vader! Geef mij hier een muur van vuur!"

Er verhief zich een muur van vuur tussen hem en de soldaten, en toen die dat zagen, keerden ze zich en vluchtten.

Zarathoestra leidde hen de stad uit en er werd geen man, vrouw of kind gekwetst. De koning raakte alle discipline over de stad kwijt; en de mensen leefden zonder wet of orde, ze beroofden elkaar of verwoestten wat hen in de weg stond.

Zarathoestra riep zijn vijftig metgezellen bij zich en zei: "Een volk dat langdurig onderdrukt is, neemt graag wraak. Dat werkt de Ormazdische wet tegen. Brengen jullie hen daarom weg van de stad en verdeel hen in groepen onder jullie zelf".

Zo werden degenen die de anarchie van de stad ontvlucht waren over een afstand van een halve dagreis weggeleid en daar in een kamp ondergebracht. De metgezellen van Zarathoestra bouwden altaren voor Ormazd en leerden de mensen hoe ze moesten aanbidden en lieten hen een eed afleggen om geen man, vrouw of kind te doden, en ook geen vogel of enig dier dat levend was geschapen. Ze verplichtten hen om alleen vruchten, noten, wortels en brood te eten, overeenkomstig de Ormazdische wet. Ze verdeelden hen in families van tientallen en honderdtallen en van duizend, volgens de Zarathoestriscche wet.

Maar Zarathoestra keerde naar de stad terug en I'hua'Mazda omhulde hem in de nacht met een vuur en in het daglicht met wolken, zodat de mensen zijn macht konden aanschouwen, en niemand de hand tegen hem durfde op te heffen.

Vervolgens gebod hij de mensen om al de schedels van de muren te verzamelen, en de scalpen die aan de huizen en aan palen hingen; en ze werden weggebracht en verbrand. Wat de soldaten betreft, die dankte hij af, en zodoende werd de koning machteloos gemaakt en aan zichzelf overgelaten; en hij doolde vloekend rond.

Zarathoestra raadde de mensen aan om buiten de stad te gaan wonen, en zij gingen met duizenden weg en begonnen aan een nieuw leven. En het gebeurde dat in korte tijd de grote stad Tse'gow met al haar tempels, torens en paleizen in de as werd gelegd.

Zarathoestra begaf zich naar de honderdduizenden mensen die bijeengekomen waren en zei: "Voor een ieder die waarde hecht aan aardse dingen boven hemelse dingen is het goed dat er vuur en vernietiging bestaat. Alle dingen komen van Ormazd. Wanneer Hij Zijn hand van een slechte stad aftrekt, storten de boze geesten zich naar binnen.

Jullie hebben gezegd: 'Wie zijn de boze geesten? Waarom vernietigt Ormazd ze niet?' Ik zeg jullie dat jullie zelf en de doden de boze geesten zijn. Al degenen die jullie in woede hebben vermoord, leven nog steeds voort om jullie in de geest te kwellen, en zij obsederen jullie tot slechte daden.

Deze geesten hebben meer dan het tienvoudige verkregen dan jullie door het vuur zijn kwijtgeraakt; want nu kunnen de goden hen in de hemel verlossen. Daarom verklaar ik jullie dat het een groot goed is dat Tse'gow is verwoest. De wereld is groot, de landen zijn uitgestrekt. Dood geen man, vrouw of kind. Zij zijn van Ormazd.

Jullie moeten ook geen grote steden bouwen; ze worden een vloek op het aardoppervlak. Ook moeten jullie niet op jezelf gaan leven, want zulke mensen raken aan het ego gebonden".

Kort daarop kwamen de vrouw en de zoon en dochters van de koning. De prinsessen waren nog heel jonge meisjes en ze huilden om hun vader. Hij had zichzelf gedood door zijn buik met een zwaard open te rijten.

Maar kijk, terwijl ze nog voor al de mensen stonden, verrees de geest van de koning, en de prinsesjes riepen: "Daar is onze vader!"

Toen sprak I'hua'Mazda en zei: "Weet u dat u dood bent?"

De ziel van de koning sprak zo luid dat allen hem konden horen; hij zei: "Nee, ik ben niet dood, maar ik heb iets heel doms gedaan. Ik heb mijn buik opengereten".

I'hua'Mazda zei: "Er zit geen snee, uw buik is ongedeerd".

Maar de geest hield hardnekkig vol en zei: "Ik steek mijn handen in het gat en toch zegt u dat er geen wond is! U bent gek, ik weet al wie u bent, u was het die de spookvijanden terugbracht om mij te kwellen!"

I'hua'Mazda zei: "Wat voor vijanden ziet u dan?"

De geest antwoordde: "Allen die ik ooit heb gedood. Duizend of meer!"

De ziel van de koning stampvoette en raasde, want hij zag de geesten van de doden; maar de toeschouwers zagen hen niet.

I'hua'Mazda trok de sar'gis terug zodat men de koning niet langer kon zien; niettemin bleef zijn geest vloeken en tieren. De koningin begreep de situatie volkomen, en haar hart was bezwaard.

I'hua'Mazda zei tegen haar: "Denk aan het geloof van uw voorvaderen. Wees sterk in de Ormazdische wet, dan zal deze droefheid voorbijgaan. Laat ieder, die bemerkt dat de doden in ellende verkeren, voor hen bidden en gezangen voor de Vader zingen. Door uw gebeden worden de geesten van de doden bekeerd tot vreugde en verheffing".

Vanwege de verwoesting van Tse'gow waren er honderdduizenden mensen dakloos en behoeftig geworden, ze zwierven overal rond, ze schreeuwden om voedsel of om iets dat ze nodig hadden. I'hua'Mazda zei tegen Zarathoestra: "Denk nu niet dat de stem van de Vader niet op zijn plaats is, omdat Tse'gow is afgebrand en de mensen honger hebben. Het is nu het moment dat ze zullen luisteren".

Toen de nacht viel ging Zarathoestra voor de mensen staan, en I'hua'Mazda sprak tot hen en verklaarde hen de Ormazdische wet.

De druja's, de gebonden geesten, werden de halvemaaan binnengeleid en namen sar'gis aan, en de koning bevond zich onder hen. De geest van de koning werd vertederd, want ze zongen van eeuwige vrede en vreugde, en weldra ontwaakte hij uit zijn bezetenheid en herinnerde zich dat hij gestorven was.

Zarathoestra zei: "Zie, ik ben niet in een donker tijdperk gekomen. Jullie moeten geen enkele man aanbidden die uit een vrouw is geboren, en hem ook niet heilig noemen. Alleen Ormazd, de Schepper, is meester over de hele wereld. Luisteren jullie nu naar mijn stem tot hem!"

Zarathoestra strekte zijn armen omhoog, vol energie, en zei: "Licht van Uw licht, O Vader, zegent U deze trouwe lijdenden!"

Nauwelijks waren deze woorden uitgesproken of er vielen uit de lucht daarboven vruchten en graankorrels en wortels, en alle dingen die goed zijn om te eten, meer dan voldoende om de uitgehongerde mensen drie dagen lang te voeden.

Dit alles gebeurde terwijl de sar'gis van de koning toekeek en zag wat er gedaan werd, en hij riep met luide stem uit: "Gezegend bent U, O Ormazd!"

I'hua'Mazda zei: "Wat betreft het bidden, denk eraan dat het uitspreken van woorden zonder ze in praktijk te brengen weinig waarde heeft. Hij die getrouw is aan zijn eigen licht, is sterk van ziel; als je vals bent ten opzichte van je eigen ziel, staat dat gelijk aan het uitsteken van je ogen en het dichtstoppen van je oren. Laat hij die zich wil verheffen in de hemel, zich beginnen te verheffen op de aarde. De verrijzenis zit in het volgen van het Allerhoogste Licht dat men reeds bezit. Hij die dit niet doet, is een dwaas als hij de Vader vraagt hem op te heffen.

Doordat Ormazd zich opofferde, schiep Hij alle dingen. Door zich op te offeren voor de verheffing van anderen, begint men met het begin van de toenadering tot Ormazd".

Zarathoestra verdeelde zijn mensen, hij leidde zijn volgelingen weg van de anderen, en bracht ze naar genoeglijke plaatsen, in steden, dorpen en families. Een van zijn metgezellen uit Oas was hoofd over het geheel.

Zarathoestra en zijn metgezellen reisden verder en kwamen in de stad Nekiro aan, een ommuurde stad. De koning informeerde naar zijn bezigheden en hoe lang hij van plan was om te blijven, en vertelde tevens dat hij het boek van de Ormazdische wet met de uitleg ervan had ontvangen van Asha, de Koning van de Zon.

Zarathoestra zei: "Ik ben gekomen om de Ormazdische wet te grondvesten. In naam van het Alomvattende Licht zal ik de snede van het zwaard en van de speer bot maken. Totdat ik de geboden die mij zijn opgelegd heb vervuld, zal ik in de stad vertoeven".

De koning zei: "Mijn stad is niet groot; ik bezit meer scalpen en schedels voor de omvang ervan dan welke andere koning op de wereld ook. Maar u moet weten, O mens, dat ik filosoof ben. Velen van mijn volk zijn ook geleerd. Luister dus naar mij, en als u een grotere filosofie bezit dan die van mij, zal ik u niet alleen mijn publieke schedels en scalpen schenken om voor altijd uw schatten te zijn, maar ook mijn schedel en scalp in uw hand geven als de kostbaarste schat in het Chinese rijk".

Zarathoestra zei: "Schedels en scalpen hebben voor mij geen waarde, noch voor de Vader in de hemel. Ook heb ik geen enkele filosofie voor u. Zijn wil te aanvaarden, een dienstknecht voor Hem te zijn door het goede voor anderen te doen, omvat het totaal van de wet. Ik zeg u, O koning, dat uw armste slaaf die het voedsel voor twee mensen uit de aarde omhoog brengt, een grotere filosofie bezit dan die van u! Voordat er drie dagen voorbij zijn, zullen de schedels en scalpen van de stad tot as verbrand zijn. Noch zal uw filosofie u baten om de hand van I'hua'Mazda te weerstaan".

De koning zei: "Bent u van plan om met dit handjevol mensen tegen mijn leger te strijden?"

Zarathoestra antwoordde: "Haal uw leger maar en geef het bevel om mij en de mijnen aan te vallen".

De koning gaf zijn officieren de opdracht om soldaten te halen. Zarathoestra en zijn metgezellen begaven zich in de tuin van de koning en vormden een altaar. Toen de zon was ondergegaan, werden ze overvallen door meer dan tienduizend soldaten van de koning.

Maar zie, daar vielen uit de hemel gordijnen van vuur als een grote muur tussen de twee groepen mensen; geen enkele soldaat kon

een speer werpen of een steen slingeren, en vele van hen verbraken de gelederen en vluchtten. Het licht strekte zich boven het hoofd van Zarathoestra uit als een kolom van vuur.

I'hua'Mazda sprak tot sommigen die het meest dichtbij waren en zei: "Loop heel snel en roep de soldaten terug, en zeg tegen ze dat ze mijn soldaten zullen worden, en dat ik ze de wapens van de Schepper zal geven".

De boodschappers haastten zich en brachten er velen terug. I'hua'Mazda gebod hen de schedels en scalpen van de stadsmuren en de poorten te verzamelen en ze te gaan verbranden.

De volgende dag, nadat ze verteerd waren, begon I'hua'Mazda de Ormazdische wet uit te leggen, en hij kreeg vele volgelingen. De koning had op alle mogelijke manieren geprobeerd zijn soldaten bijeen te brengen, maar niemand luisterde naar hem. Zarathoestra ging naar hem toe en zei: "Wie denkt u dat ik ben?"

De koning antwoordde: "Volgens mij ben je niets meer dan een tovenaars. Je kunt in werkelijkheid niets doen. Kijk maar uit, je einde is gekomen!"

Daarbij sloeg de koning met zijn zwaard naar Zarathoestra, maar het brak in stukken. De koning bezat twee getrainde cheeta's, zo groot als de grootste leeuwen, en hij gaf bevel ze los te laten en tegen Zarathoestra op te zetten. Dat gebeurde ook, maar de cheeta's likten zijn handen. De koning verhardde zich echter en wilde niet geloven.

I'hua'Mazda zei tegen de koning: "Ik ben uw vijand niet, maar de vijand van het kwaad. Ik ben niet gekomen om u uw koninkrijk af te pakken. Ik ben gekomen om een ander koninkrijk te vestigen, dat van de Vader. Het zal bekend worden onder de stervelingen dat de ziel onsterfelijk is. Omdat de mens waarde hecht aan dingen die niet van waarde zijn, bouwt hij op valsheid en dood".

De koning gaf niet direct antwoord, want hij werd omringd door boze geesten. Even later zei hij:

"Omdat u mij overtroffen hebt, heeft het leven voor mij geen nut meer".

Daarop sneed hij zich de buik door en viel dood neer. Zarathoestra gebod dat het lichaam van de koning gedurende drie dagen gewoon moest blijven liggen; en er kwamen duizenden mensen om zich ervan te overtuigen dat hij dood was. En ze zagen dat hij inderdaad geen adem meer haalde.

I'hua'Mazda liet de geest van de koning drie dagen lang in kwellingen leven, en toen riep hij zijn discipelen om zich heen en zei: "Nu zal ik de koning tot leven wekken en het zal een getuigenis zijn in China".

Zarathoestra duwde de ingewanden in de buik terug, trok de wond dicht en zei: "In uw naam, O Vader, genees ik het lichaam van deze man, als een getuigenis van uw wijsheid en macht!"

Nadat Zarathoestra tweemaal met zijn hand over de buik had gestreken, was die genezen. Voor de ogen van het volk werd de koning tot het leven teruggebracht; en hij ontwaakte en keek om zich heen, en stond vervolgens op. Hij zei: "Zojuist nog was ik dood en in de hel, en ik zag miljoenen doden en zij waren ook in de hel. En ze werden omringd door vuren van brandend zwavel, en niemand kon ontsnappen".

Toen de koning was genezen, was hij een ander mens; hij was helderziend en geloofde met volle overtuiging; en hij vroeg aan

Zarathoestra wat hij nog kon doen, opdat hij na de dood aan de vuren van de hel zou kunnen ontkomen.

I'hua'Mazda sprak door Zarathoestra en zei: "Denk er niet aan wat u kunt doen om aan het hellevuur te ontkomen. Denk eraan wat u kunt doen om anderen te redden. U moet prediken over zelfverloochening ten bate van de stad, over het streven naar geestelijke dingen door het geloof in Ormazd".

De koning zei: "Eén ding kan ik niet, en dat is geloven in Ormazd. Als Hij een persoon is, en de hele schepping heeft geschapen, is Hij dan niet de grondslag van zowel het kwade als het goede?"

I'hua'Mazda zei: "Wanneer een pottenbakker een pot half af heeft, zegt u dan dat het een slechte pot is? De Schepper gaf de mens kennis, kracht en verstand, opdat de mens zou kunnen delen in de glorie van zijn schepping".

De koning begreep het en legde de eed af op het altaar. Toen dus de mensen van Nekiro waren genezen en gekoloniseerd als die van Tse'gow, liet Zarathoestra een van zijn reizende metgezellen als hoofd bij hen achter en vertrok met zijn andere volgelingen.

Daarvan is aantekening gemaakt in de hemelse bibliotheken, hetgeen laat zien dat het volgende stadskoninkrijk op dezelfde manier werd bevrijd, en daarna een andere stad, totdat het zover was dat Zarathoestra vierentwintig steden en koninkrijken in China omvergeworpen en bevrijd had.

Daarna vertrok hij naar de hooglanden van India, waar hij ook vele steden en koninkrijken omverwierp en bevrijdde. Vervolgens reisde Zarathoestra naar de landen van het westen, Arabin'ya genoemd. (De stroomgebieden van Eufraat en Nijl). Maar in deze landen had Zarathoestra niet zoveel succes, want de mensen waren niet zo geleerd in boeken of in de sterren of in geschreven teksten.

Zarathoestra keerde naar Perzië terug, ging naar zeven grote steden en koninkrijken en wierp ze omver; en vele ervan werden totaal verwoest door vuur en oorlog; maar Zarathoestra bevrijdde de gelovigen en grondvestte de Zarathoestrische wet. En nu keerde hij terug naar zijn geboortestad Oas, overeenkomstig het gebod van I'hua'Mazda.

In die dagen was Ponyah koning van Oas, en hij droeg de titel Zonnekoning, Koning der Koningen. Zarathoestra was ongeveer vier jaar weggeweest, en het gevolg van zijn prediking in het buitenland was, dat het betalen van schatting aan de Stad van de Zon gestaakt was. Daarom had Ponyah, de koning van Oas, een eed gezworen om Zarathoestra te vervolgen en te laten doden.

Dienovereenkomstig had de koning vele verschillende legers uitgerust en op weg gestuurd om Zarathoestra te vinden, maar I'hua'Mazda zond geesten om ze op een dwaalspoor te leiden. Zodoende werd hij door geen van de legers, die waren uitgezonden om hem te arresteren, ooit gevonden. Wanneer men vernam dat hij in een stad was, en de soldaten kwamen daar, was hij verdwenen. Dat ging zo door totdat Zarathoestra aankwam bij de poorten van Oas zelf.

Zarathoestra nam Asha mee, maar toen hij om toegang verzocht, werd het hem geweigerd omdat de koning tevoren zijn verbanning en dood had verordend, en er een beloning was uitgelooft aan een

ieder die hem zou afmaken en zijn schedel bij de koning zou brengen.

De poortwachter, die Zhoo'das heette en dacht dat hij de beloning wel zou krijgen, zei tegen Zarathoestra: "Ik ken u wel, u bent Zarathoestra. Ik heb niet het recht u toe te laten, maar als u zich wilt verstoppen tot het wisselen van de wacht, kunt u dat op eigen risico doen. Maar als ik u toelaat zal ik ook ter dood worden gebracht".

Zarathoestra zei: "Wat mijzelf betreft, ik ben niet bang, maar ik zou niet graag zien dat u omwille van mij gedood zou worden".

Zarathoestra en Asha verstopten zich in de muurkamer. Toen zij verborgen waren repte Zhoo'das zich om de bewakers te halen en zij omsingelden de plek van de kamer aan alle kanten. Vervolgens riep Zhoo'das ironisch: "Kom maar tevoorschijn, Zarathoestra, nu wordt de wacht gewisseld".

Zarathoestra zei tegen Asha: "Het Licht is op mij. Er zal u geen kwaad overkomen. Maar nu is de tijd gekomen dat ik datgene zal vervullen wat in mijn jeugd over mij werd geprofeeteerd".

Zo liet Zarathoestra toe dat hij in de macht van de Zonnekoning terecht kwam, en de soldaten lieten hem en Asha naar de plaats van de schedels marcheren. Er waren tienduizenden mensen op de been gekomen om de gebeurtenissen gade te slaan.

Teneinde de menigte te weerstaan riep de kapitein van het leger veel extra soldaten op, bij degenen die de arrestatie hadden verricht. Anderen haastten zich met het nieuws naar het paleis van de koning.

De koning zei tegen zijn herauten: "Ofschoon deze man zal sterven, is het gepast dat er een rechtmatig oordeel over hem wordt uitgesproken. Breng Zarathoestra vóór mij, opdat ik hem volgens de wet ter dood kan veroordelen".

Zarathoestra werd dus bij de koning gebracht en die zei: "Door uw optreden bent u schuldig in de ogen van uw koning, en ik veroordeel u tot de dood.

Ten eerste werd uw arrestatie gelast, en u hebt uzelf niet aangegeven. Ten tweede hebt u in het buitenland gereisd en het zaad van de ontrouw tegen het Centrale Koninkrijk gezaaid. Ten derde zette de Koning der Koningen een prijs op uw hoofd. Ten vierde dreigde u in uw jeugd de stad Oas, de Stad van de Zon, omver te werpen, daardoor bent u een leugenachtige leraar. Ten vijfde hebt u de buitenlandse schatting aan de rechtmatige eigenaar van de hele wereld doen staken. Ten zesde hebt u de doctrines van de donkere tijdperken weer ingevoerd en over geesten en goden onderwezen, in strijd met de natuur en de wetten van de koning. Ten zevende hebt u onderwezen dat er een onzichtbare Schepper is die groter is dan uw koning; en voor al deze zaken wordt u ter dood veroordeeld.

Ten achtste keerde u niet openlijk, maar als een dief, naar Oas terug en verstopte u in een muurkamer. Daarom wordt u op de manier van de dieven ter dood gebracht, hetgeen de meest verachtelijke dood is. Derhalve geef ik de beulen bevel om u naar de dievenkuil te brengen en u erin te werpen, en morgen, op het middaguur, zult u samen met de dieven aan de voeten worden opgehangen en u zult blijven hangen tot u dood bent".

Zarathoestra zei: "Al de beschuldigingen die u tegen mij hebt ingebracht zijn vandaag juist, maar voordat morgen de zon is ondergegaan zal ik sommige ervan hebben weerlegd. Vandaag is uw koninkrijk groot; binnen twee dagen zal ik gestorven zijn, en u zult gestorven zijn, en deze grote stad zal worden vernietigd. Ja, de Zonnetempel zal vaneen gescheurd worden en in een puinhoop veranderen".

De koning lachte spottend en zei vervolgens tegen Asha: "Jij bent een oude dwaas. Verdwij maar".

Dus werd Asha losgelaten en Zarathoestra werd naar de dievenkuil gebracht en erin gegooid. De dievenkuil werd omringd door de leeuwenkuil die tot de tuinen van de koning behoorde, en er liep een brug overheen, en als de gevangenen erin waren, werd de brug teruggetrokken. Geen enkel persoon kon ontsnappen maar zou ten prooi vallen aan de leeuwen, die gevoerd werden met het vlees van de personen die volgens de wet terechtgesteld waren.

Tijdens de nacht stuurde Ponyah, de Zonnekoning, de volgende boodschap aan Zarathoestra: "Als u de geheimen van uw kracht aan uw koning wilt onthullen, zal uw leven worden gespaard, en als u zich voor de Koning der Koningen ter aarde wilt werpen, zult u voor de rest van uw leven vijf steden krijgen om over te heersen".

Daarop stuurde Zarathoestra het volgende antwoord terug: - Zarathoestra bezit geen geheimen om te onthullen en ook verlangt hij geen steden om over te regeren. Morgen zal ik sterven, en de volgende nacht zult u ook sterven. Maar toch, voordat u sterft, zult u zien hoe de Tempel van de Sterren doorkliefd wordt en instort, en hoe de stad Oas zal vallen om nooit meer te verrijzen".

De koning werd zo woedend over dit antwoord dat hij de boodschapper doodsloeg en bevel gaf het lichaam in de leeuwenkuil te werpen. Het liep tegen middernacht toen het lichaam werd gebracht en Zarathoestra riep uit: "Gooi het lichaam niet in de leeuwenkuil, want ik zal hem in de naam van Ormazd in het leven terugroepen".

De mannen legden het lichaam bij de buitenmuur neer, en Zarathoestra zei: "Degene die naast het lichaam staat moet zijn hand erop leggen, want de levenskracht komt door het leven".

De man legde zijn hand op het lichaam, en Zarathoestra zei: "Leven van Uw leven, O Ormazd! Brengt U hem, Uw zoon, tot het leven terug!"

De man ontwaakte en stond weldra op, en Zarathoestra verzocht hem de stad te verlaten. Nu waren de arrestatie en veroordeling van Zarathoestra er de oorzaak van dat zich duizenden mensen rond de gevangenis hadden verzameld, en zij hadden gezien hoe de man in het leven werd teruggebracht. De hele verdere nacht genas Zarathoestra de zieken en herstelde de blinden en doven, door over de muren heen te roepen in de naam van de Vader.

De volgende morgen, toen het tegen zonsopgang was, was de plaats van de terechtstelling overvol met toeschouwers. Het was wet in Oas om er twaalf beulen op na te houden, die de twaalf manen voorstelden, en iedere ochtend als de zon opkwam doodden zij iemand die de voorgaande dag ter dood was veroordeeld. Nu bevonden zich bij Zarathoestra in de gevangenis twee dieven die tot dezelfde verachtelijke dood waren veroordeeld, en zij huilden

en jammerden. Zarathoestra zei tegen ze: "Jammer niet, maar wees liever blij. Hij Die jullie het leven gaf, zal zorgen voor een ander en beter tehuis voor jullie zielen. Vandaag zullen jullie ontkomen aan de tirannie van Oas".

Zarathoestra predikte tot het middaguur, en toen het licht op de spits van de Tempel van de Sterren viel, bonden de twaalf beulen de handen van de gevangenen op hun rug samen, vervolgens bonden zij met nog een touw hun voeten vast, brachten het eind van het touw omhoog over een balk en weer omlaag, en de beulen pakten het touw en trokken eraan. Ze hingen de lichamen van de slachtoffers hoog boven de muren en maakten ze vast, zodat ze daar bleven hangen.

Zo werd Zarathoestra tussen twee dieven gehangen, en terwijl hij nog leefde viel er een bliksemflits op de Tempel van de Sterren zodat deze doormidden werd gespleten en instortte. Toen het stof opsteeg werd het tot een wolk die uit zichzelf groter werd, totdat de lucht in heel de stad verstikkend was; en er volgde nog een bliksemflits en de stadsmuren vielen om.

De menigte haastte zich naar de koning en toen zij hem naar buiten brachten, kwam er weer een bliksemflits omlaag, op het paleis, en het werd tot stof verbrokkeld. De koning riep om zijn soldaten, maar zij gehoorzaamden hem niet en sloegen op de vlucht; en de koning werd door de menigte gedood.

De geleerde mannen begaven zich vervolgens omlaag naar de plaats van de terechtstelling, en Zarathoestra was nog niet gestorven, maar de beide dieven wel. Zarathoestra zei tegen de geleerden: "Nu zal ik mijn lichaam opgeven, en jullie zullen zeggen dat ik dood ben. Laat de beulen mijn lichaam in de leeuwenkuil werpen, en jullie zullen zien dat ze niet van mijn vlees willen eten.

Dan zullen sommigen zeggen: 'Kijk, Zarathoestra's kracht bestaat omdat hij ander vlees heeft'. Nu verklaar ik jullie, dat deze dingen niet van het lichaam afkomstig zijn, maar van de geest. Want de engelen zullen zich rond mijn lichaam verzamelen en verhinderen dat de leeuwen mijn vlees verscheuren. Dit zult u kunnen controleren, want op het moment dat de leeuwen het vlees van de dieven verslinden, zullen de engelen van mijn lichaam weggaan en zullen de leeuwen terugkomen en ook van mijn lichaam eten. Daardoor zal worden aangetoond dat zelfs leeuwen, de grootste roofdieren, geestelijk waarnemingsvermogen bezitten en door de onzichtbare wereld worden beheerst".

Nadat Zarathoestra de geleerde mannen op die manier had toegesproken, sprak hij tot de Vader en zei: "Ontvangt U mijn ziel, O Ormazd".

Zijn geest verliet het lichaam en op datzelfde ogenblik schudde en beefde de hele aarde, en vele huizen stortten in. Ze wierpen het lichaam in een van de kuilen, waarin zich zeventien leeuwen bevonden. Toen de engelen zich van Zarathoestra's lichaam hadden teruggetrokken, gingen de leeuwen er weer naartoe en aten ervan.

Zodra het avond was geworden, kwamen sommige Zarathoestriërs bijeen in het huis van een buurman, en Asha was aanwezig, en zij vormden een levend altaar, om te bidden voor de ziel van Zarathoestra en voor de beide dieven, en voor de koning. Nu kwamen ook de geleerden en ze zeiden: "Waarom hebben jullie ons

gedurende al die jaren niet ingelicht over deze dingen? Zarathoestra is dood!"

Asha zei: "Heb ik niet in het openbaar de bedelnap gedragen en die dingen elke dag verkondigd? En de geleerden zeiden: 'Arme oude Asha, hij is door een schurk van zijn verstand beroofd'. Ik verklaar jullie dat de geleerden verder van de Vader zijn verwijderd dan die verslindende leeuwen. Jullie zoeken in de stoffelijke wereld naar licht, waarheid en kracht, maar jullie zijn blind voor de geest die aan alles ten grondslag ligt. Ik zeg jullie: of het nu warmte, licht of een ziekte is die in de lucht hangt, in alle dingen zit het onzichtbare dat over het zichtbare heerst. Sterker nog dan warmte en licht, leven en dood, is Ormazd, de Persoon van alle dingen".

Terwijl Asha aan het spreken was, kwam de ziel van Zarathoestra binnen en ging bij hen staan, en hij was gehuld in de gelijkenis van zijn eigen lichaam en kleur en in zijn eigen kleding. Hij begon te spreken en zei: "Wees niet bang, ik ben dezelfde die bij jullie was en die werd gehangen en stierf; ik ben Zarathoestra!"

Daarop vroeg iemand van de aanwezigen: "Waar zijn de twee dieven?"

Zarathoestra antwoordde: "Zie, er zijn hier heren van de hemelse heerscharen aanwezig. Zij zullen nu de dieven hier brengen en opnieuw bekleden en jullie tonen hoe ze eruitzien".

Weldra stonden de twee dieven, die met Zarathoestra waren opgehangen, in sar'gis voor de mensen, en ze tierden en vloekten en kreunden, maar ze waren blind en stom voor wat betreft de plaats waar zij zich bevonden. Asha vroeg aan hen wat zij wilden, maar ze vervloekten hem slechts en zeiden erbij dat ze gehangen zouden worden.

Nu brachten de hemelse heren de geest van de koning naar voren, maar hij wist niet dat hij dood was en vloekte ook, waarop de geesten van de dieven hem op kwaadaardige manier aanvielen, hetgeen door alle mensen werd waargenomen. Maar de hemelse heren namen de sar'gis weg, zodat de druja's niet meer door de stervelingen gezien konden worden.

Zarathoestra zei: "Jullie moeten gezangen zingen en voor hen bidden. Doe dat voortaan ook, drie dagen lang, voor al jullie verwanten die overlijden. Jullie moeten alleen maar woorden van liefde uitspreken voor de doden, want een ieder die vervloekingen voor de doden uitspreekt, haalt de druja's over zich heen".

Een van de aanwezigen vroeg hoe lang een geest bleef rondhangen. Daarop antwoordde Zarathoestra: "Sommigen drie dagen, sommigen een jaar, sommigen honderd jaar en anderen duizend jaar. Het is beter voor de geesten dat jullie ze niet vanuit de hogere hemelen terugroepen naar de aarde.

Vergeet niet dat het Alomvattende Licht alles in de hemel en op aarde op Zijn eigen manier beantwoordt. Als je moordt, word je vroeg of laat met kwellingen beantwoord. Als je valsheid spreekt, word je met valsheid beantwoord. Als je haat, zul je gehaat worden. Als je in deze wereld slecht gezelschap eropna houdt, zul je in de hemel aan slecht gezelschap worden gebonden. Als je tracht een leider over de mensen te worden, denk er dan aan dat degenen over wie je heerst, jouw last in de hemel zullen zijn".

Iemand vroeg: "Volgens de I'hua'Mazdische wet moeten de hoogste en beste mensen de wereld verzaken en eraan werken de armen en

onwetenden te verheffen, zonder deel te nemen in de aardse aangelegenheden. Wie moet er dan over de verdorvenen regeren?"

Zarathoestra antwoordde: "Wanneer er niet voldoende mannen en vrouwen voor beschikbaar zijn, zullen er geen goddelozen zijn om over te heersen".

Iemand vroeg over de geesten, waarop Zarathoestra zei: "Voor de aardse kwesties kunt u de geesten van de aarde raadplegen; voor vragen over de eeuwige verrijzenis moet u de Schepper raadplegen, dan zullen Zijn heilige geesten u namens Hem antwoord geven. Wie of wat u ook maar tot gezelschap hebt uitgekozen, daar zal uw verblijfplaats zijn na de dood.

Geesten kunnen iedere naam en gedaante aannemen. Denk na over hun woorden. Om u te vleien zullen ze net doen of ze u nog kennen uit een vorig leven, en om u plezier te doen zullen ze zeggen dat u koning was of dat u vele opeenvolgende levens op de aarde hebt gehad. Ga niet met ze debatteren, want u zult de Allerhoogste, de Schepper, dienen. Daarin kan niemand zich vergissen".

Op die manier predikte Zarathoestra, gedurende drie dagen en nachten predikte hij voor zijn discipelen, en Asha schreef de essentie van zijn woorden op. In de morgen van de vierde dag kwam Zarathoestra weer. Hij zei: "Zie, mijn tijd is gekomen om op te stijgen. Daarginds, vlakbij de rivier, staat een hemels lichtschip. Het is ruimer en hoger dan het oog kan zien. Het is alsof er een andere wereld is aangekomen, zo majestueus dat deze er niet meer is. Nu moet ik gaan! Waar ik heenga, zal ik bouwen voor jullie allemaal".

Zarathoestra kuste Asha en vertrok.

FRAGAPATTI

Hiermee besluit Oahspe de geschiedenis van Zarathoestra; het hoofdstuk dat u zojuist hebt gelezen is een samenvatting van de tekst van het origineel.

Een niet onwaardig overblijfsel van het Zarathoestrische geloof bestaat tot op vandaag nog steeds bij de sekte van de Parsee's in India. In de loop van de tijd is de religie van de Parsee's enigszins van haar oorsprong afgeweken, net als de leringen van Zarathoestra's opvolgers Mozes, Boeddha en Jezus. Het zuivere licht van deze leringen bleek voor de mensheid te verfijnd om door de donkere cyclussen heen te kunnen standhouden.

Zarathoestra fungeerde als het aardse brandpunt van een intens etherisch licht, de hoogverheven Oriaanse hoofdman Fragapatti. Het verslag in Oahspe over de reis van Fragapatti en zijn etherische begeleiders naar deze planeet verschaft ons een heel interessante en verhelderende kroniek van hemelse aangelegenheden.

In de beschrijvingen van verder weg gelegen werelden vertoont Oahspe in het algemeen een neiging tot duidelijke extra vereenvoudiging. Alle hemelse dingen worden weloverwogen herleid tot de omvang van ons menselijk begripsvermogen. De schrijvers van Oahspe bevinden zich duidelijk in dezelfde soort moeilijkheden als een zendeling, die het leven in New York probeert uit te leggen aan een oerwoudkannibaal die nooit eerder een blanke heeft gezien.

Het menselijk schouwtoneel verschijnt niettemin als een bleke afschaduw van de hemelwereld. We hoeven niet eens zo ver weg te zoeken naar andere planeten of andere zonnestelsels als het gaat om geweldige beschavingen die verwant, ofschoon oneindig superieur zijn aan die van ons. Die vliegende schotel-enthousiastelingen die in hun levendige fantasieën veronderstellen dat er hoogverheven intelligenties naar de aarde komen om de voortgang van de mensheid te inspecteren, bevinden zich in veel opzichten wel wat dichter bij huis dan ze zich in hun nuchterder ogenblikken zelfs maar zouden kunnen veroorloven.

Wanneer we Fragapatti ontmoeten is hij de heerser van Horub, een etherische wereld bij de grenzen van de Arc van Asa, zo uitgestrekt dat zijn raad alleen al uit een miljoen goden bestaat. Maar Fragapatti zelf, aan het hoofd van 10.000.000 etheriërs, gaat op weg met de taak om de leer van Zarathoestra te vestigen op de kort geleden aangekomen aarde.

In opdracht van Fragapatti wordt er een enorm vuurschip, een beyan-vlot, gebouwd en de etherische scharen aanvaarden de reis in vakantiestemming. Duizenden miljoenen toeschouwers verzamelen zich om het majestueuze vaartuig voorbij te zien komen. Zeven etherische werelden doemen op aan de verre horizon en komen al snel beter in zicht. Hun regerend god is al 90.000 jaar lang een vriend van Fragapatti.

Tenslotte ligt daar dan, dichtbij de grenzen van Fragapatti's reusachtige gebieden, de baan van het zonnestelsel, onze zon en

de haar begeleidende planeten. Hier in de buurt ontmoeten de reizigers een gigantisch wereldschip, met aan boord 500.000.000 etheriërs welke in het onbegrensde universum op een onderzoekingsreis zijn die al meer dan 4.000.000 jaar heeft geduurd en er nu over praten om eindelijk weer eens naar huis terug te keren. De piloten van dit enorme vaartuig zijn engelen die al lang voordat onze aarde werd geschapen het firmament hebben doorkruist.

Zelfs de goden en godinnen die bij Fragapatti zijn luisteren geboeid naar de betoverende verhalen van deze reizigers, en naar hun beschrijvingen van de heerlijkheden van het etherische universum, van taferelen van eeuwige afwisseling en verschillende uitstraling, zich bewegend in eeuwigdurende veranderingen, alsof elk ernaar streeft de anderen in schoonheid en pracht de loef af te steken.

Nu passeert het beyanvlot de grenzen van Chinvat, achter de baan van de maan, en hier worden de etherische lichten gedimd en de snelheid teruggebracht tot zeer langzaam. Kort daarop landen zij op het atmosferische plateau Haraiti, 121.600 km. boven het aardoppervlak.

Dan gaat het schip voor anker en met hun kracht zetten de 10.000.000 etheriërs de atmosferische elementen naar hun hand door ze samen te stellen voor de schepping van een majesteitelijke en luisterrijke hemelse stad. Nu worden de regerende, op aarde geboren god en zijn scharen voor de troon en raad van Fragapatti ontboden, en met een uitgebreide ceremonie geven hij en zijn heren hun ambten over aan de etheriërs. De planetaire god wordt door Fragapatti aangesteld om leiding te geven aan het werk van Zarathoestra, en dat is degene die we al hebben ontmoet onder de benaming I'hua'Mazda, de Meester van de keizerlijke stad Oas en haar satellietkoninkrijken.

Wanneer alles is gereedgemaakt overhandigt Fragapatti zijn stad aan een luitenant en zelf gaat hij, met een klein gevolg, incognito op reis om zijn nieuwe, kleine planeet te inspecteren. Direct beneden Haraiti ligt het hemelse gebied Zeredho, waar de aartsengel Hoab de god is over 2.000.000.000 atmosferiërs. Hier begint tevens een zeer filosofisch en satirisch verhaal.

Hoab en zijn volk hebben deze hemel vele generaties geleden van hun voorgangers geërfd, en het zijn goede, wijze, verlichte en door en door conservatieve individuen, alleen maar geïnteresseerd in het veiligstellen van hun eigen belangen. Aangezien ze voor zichzelf een eerlijke bevoegdheid en een woonplaats hebben verworven in wat omschreven zou kunnen worden als een chique streek, voelen Hoab en zijn volk zich heel zelfvoldaan en hebben ze totaal geen belangstelling voor kunst of muziek of religie of de misère van mindere rassen.

Hoab verwaardigt zich zijn standpunt uiteen te zetten aan Fragapatti, die hij voor de een of andere zwerfende of misschien wel bemoeizieke geest houdt. Zeredho is puur en verfijnd, beweert hij, en de aanwezigheid van of zelfs de gedachte aan de stinkende, zieke en ellendige zielen uit de duisternis is weerzinwekkend voor zijn volk. Derhalve negeert Zeredho degenen daarbeneden, en vraagt het alleen maar om met rust te worden gelaten.

Maar, oppert Fragapatti, als u niet bereid bent om degenen die onder u staan op te heffen tot uw eigen niveau, is het dan niet mogelijk dat zij u na verloop van tijd overvallen en uw bezit gewelddadig verstoren?

Hoab geeft toe dat dit inderdaad een heimelijke nachtmerrie van hem is. Fragapatti beweert plechtig dat hij op zijn reizen koninkrijken heeft gezien die zich met succes verschansten tegen dit gevaar, en hij belooft terug te keren en Zeredho te versterken, opdat haar gelukkige volk nooit meer iets te vrezen zal hebben.

Hoab is verrukt, en Fragapatti gaat verder met zijn inspectie. Beneden Zeredho en zo'n 160 kilometer boven de landmassa van Azië stuit hij op de bergen van Aoasu, uitgestrekte gebieden van de zielen van de pasgestorvenen. Tijdens de duisternis van de zojuist voorbijgecyclus zijn deze hemelen tot hellen ineengestort. Fragapatti bestudeert dit probleem nauwkeurig en gaat weer verder.

In westelijke richting over de oceaan vliegend komt hij bij de hemelen van Guatama. Hier is Hapacha de god van de I'hins en van vele I'huans, de rode mensen. Teneinde de hemelen van Noord-Guatama tot aan de dageraad van Kosmon tegen de klauwen van valse goden te beschermen, zijn de Indianenstammen gegrondvest in de eredienst van de Grote Geest. De gelukkige jachtvelden die nu zijn opgezet, zijn subjectieve hemelen, waar de omstandigheden van het aardse leven worden gereproduceerd met dieren en plantengroei en atmosferische effecten, om de zielen van de rode mensen te behoeden.

Fragapatti vervolgt zijn inspectiereis en laat zijn vuurschip nu op een rondvlucht over de aarde zelf gaan, zigzaggend tussen steden, naties, stammen en de toekomstige woonplaatsen van de mensen. Daarna keert de expeditie terug naar Haraiti, waar Fragapatti opdracht geeft een avalanza te bouwen die geschikt is om 3.000.000.000 mensen te herbergen en te vervoeren. Dit ruimteschip is meer dan 160 kilometer in doorsnee en meer dan 1500 meter hoog. Vanbuiten is het behangen met schermen en banieren en linten van licht, en vanbinnen weelderig ingericht met passagierscabines, zalen en concertzalen.

In dit prachtige vaartuig, met bemanning maar zonder passagiers, gaat Fragapatti op weg om de eierzuchtige god van Zeredho, die nu voor het eerst een vaag idee begint te krijgen van de macht en majesteit van een Oriaanse hoofdman, opnieuw te bezoeken. Hoab schaamt zich dood en verontschuldigt zich voor het armzalige uiterlijk van zijn eigen koninkrijk, waar louter praktisch nut gedurende honderden jaren het parool is geweest.

Fragapatti antwoordt beleefd, maar toch voelt Hoab zich geroepen om te erkennen dat er in zijn eigen gebieden, waar allen tevreden zijn met hetgeen zij bereikt hebben en alleen maar verlangen met rust te worden gelaten om er geriefelijk van te genieten, niet alleen gedurende duizend jaar geen vooruitgang is geweest, maar ook een opvallende teruggang. De Zeredhoanen worden langzaam maar zeker luier en onverschilliger, hun leven meer en meer saai en onbelangrijk, omdat ze de idealen en wilskracht, die noodzakelijk zijn voor het leven, verliezen.

Fragapatti levert goedaardig commentaar op Hoabs veranderde stemming. Hoab gaat verder en beklagt zich over de onverschilligheid en het egoïsme van zijn onderdanen, die ongenegen zijn om zich zelfs maar te bekommeren om het welzijn van hun eigen koninkrijk, en hij zegt dat hij sinds Fragapatti's bezoek met het idee heeft gespeeld of Zeredho voorgoed beschermd zou moeten worden tegen gevaren van buitenaf, en tot de conclusie is gekomen dat als iets dergelijks gedaan zou worden, het de definitieve ondergang van Zeredho zou betekenen, want dan zouden zijn onderdanen volkomen gedemoraliseerd raken.

Fragapatti antwoordt ernstig dat hij Hoabs twijfels wel had verwacht en daarom met een vaartuig is gekomen dat de hele bevolking van Zeredho kan vervoeren voor een bezoek aan zijn eigen koninkrijk Haraiti, en daarna aan andere koninkrijken. En als de Zeredhoanen na afloop van een paar jaar reizen niet overtuigd zouden zijn, zou hij ze allemaal naar huis terugbrengen.

Hoab is behoorlijk onder de indruk van deze schitterende uitnodiging en merkt op, dat hij aanvankelijk bang was geweest dat Fragapatti zou aankomen met de oude sprookjes over het aanbidden van een onzichtbare Schepper. Godsdienst, oppert hij, was geschikt voor de onwetenden en bijgelovigen, maar is niet langer nodig voor de verlichte inwoners van Zeredho. De Zeredhoanen worden ingelicht over de nieuwe loop der gebeurtenissen en spoedig verzocht zich met Fragapatti in te schepen in zijn kolossale avalanza.

Het grote ruimteschip stijgt op, maar Fragapatti zet een koers uit naar Haraiti via de donkere bergen van Aoasu. Op die manier krijgen Hoab en zijn scharen een kijkje van dichtbij op de hel van Utza, bewoond door duizenden miljoenen geesten der duisternis, van wie er velen niet eens weten wie zij zijn en zelfs geen naam hebben, kinderen of idioten, chaotisch en stinkend.

Terwijl ze er langzaam overheen gaan, bemerkt Hoab tot zijn ontsteltenis dat hij in de bewoners van deze plaats van verschrikkingen enige van de vroegere inwoners van zijn verheven Zeredho meent te herkennen. Fragapatti laat het schip stoppen om navraag te doen. Duizenden van de druja's blijken inderdaad Hoabs voormalige onderdanen te zijn, dronken, haveloos en onnozel in het rond springend. Bekommerd vraagt Hoab ze waarom ze ervoor hebben gekozen Zeredho te verlaten voor deze vuiligheid, en ze kunnen alleen maar zeggen dat Zeredho saai was en ze daarom toegaven aan verleiding en nu bij voorkeur omgaan met hoeren, dieven, dronkaards en de demonische geesten, die als tijdverdrijf boosaardige kwellingen voor hun medemensen organiseren.

Fragapatti maakt de les geleidelijk aan volkomen duidelijk voor Hoab door op te merken dat, als de mensheid niet kan stijgen, zij wel moet en zal vallen. Er is geen stilstand voor de onsterfelijke ziel, en als de ziel geen doel of verlangen of aansporing heeft om zich te verbeteren overeenkomstig het goddelijke plan, dan moet ze bergafwaarts gaan, en tenslotte zelfs in de diepten van de hel terecht komen.

Hoab erkent neerslachtig dat zijn idee over Zeredho als een uitiem paradijs vals is gebleken, omdat zelfs de hel heeft gezegevierd over Zeredho. Hij wil meer te weten komen, en

langzaam doorkruist de avalanza het gebied van de zwarte bergen en dringt door in de donkerste dalen. Fragapatti merkt op dat ondanks hun onuitsprekelijke ellende de meeste van deze mensen zich niet eens hun eigen duisternis realiseren, en Hoab antwoordt bedachtzaam dat het inderdaad een wijs man is die weet wanneer hij aan de rand van de afgrond staat.

Fragapatti wijst erop dat de enige redding voor de mens, hoe zijn toestand ook mag zijn, eruit bestaat altijd een hoger ideaal voor ogen te hebben. Terwijl de mens in de geest boven de verering van idolen uitstijgt, moet hij voortdurend zijn streven hoger stellen; zijn hoogste ideaal moet altijd zijn Allerhoogste zijn.

Hoab stemt ermee in, maar vraagt hoe het mogelijk is om in niets meer dan een idee, een onpersoonlijkheid te geloven en te aanbidden? Fragapatti antwoordt dat het Alomvattende Licht tevens de Alomvattende Persoon is. Want de persoonlijkheid is onze eigen, hoogste eigenschap, en die zou niet geschonken of geschapen kunnen worden door een Schepper die haar zelf niet bezit.

Hoab begrijpt het, zijn ziel wordt overtuigd en zijn geloof brengt hem in vervoering; en omdat deze dialoog tussen Hoab en Fragapatti wordt uitgezonden naar iedereen aan boord van het vaartuig, treft Hoabs bekering evenzeer de zielen van zijn hele schare. Fragapatti ziet dat de tijd is gekomen om woorden om te zetten in daden.

Hij stelt Hoab voor om de hellen van Aoasu te verlossen. Terwijl Hoab nog twijfelt over dit ongelofelijk moeilijke en door en door gevaarlijke plan, neemt Fragapatti opeens de Oriaanse mantel aan van zijn ware rang, een licht van zo'n onaardse en doordringende straling dat Hoab angstig zijn gezicht verbergt en de scharen van Zeredho zich in doodsangst voorover op de dekken van het schip neerwerpen.

Fragapatti stuurt snelle boodschappers op weg om een miljoen etheriërs als versterking op te roepen, gewapend met staven vuur en water. Ondertussen is de eerste stap het ommuren van een gedeelte van deze smerige plaats, zodat de inwoners niet naar de aarde kunnen ontsnappen om oorlog, misdaad en ziekte onder de stervelingen te verspreiden. Met zijn etherische kracht laat hij muren van vuur omhoogkomen om de druja's, ongeveer 500.000.000, in te sluiten.

Binnen dit gebied loopt de enorme meute, razend van angst door het plotselinge licht en vuur, wild en wanhopig in het rond, struikelend over de lichamen van degenen die in bewusteloosheid of onmacht zijn verzonken. Het is een tafereel van onbeschrijfelijke gruwel en ellende. Fragapatti's etherische vrijwilligers zijn nog niet gearriveerd, en hij doet een dringend beroep op Hoab om onmiddellijk met zijn scharen te hulp te komen.

Hoab kreunt van lafhartige wanhoop. Het licht van Fragapatti is voor hem te groot om te verdragen, het tafereel te afgrijselijk, de taak te zenuwschokkend gevaarlijk. Hij siddert en krimpt ineen. Moet ik dan, roept Fragapatti smalend, u en uw mensen nu naar Zeredho terugsturen?

Hoab herinnert zich zijn pas gevonden geloof in een Hogere Macht. Hij worstelt wanhopig om kracht. "Wat ik verlang, wat mijn

scharen verlangen, betekent niets", fluistert hij. "Laat Uw wil, laat Jehovih's wil geschieden".

Fragapatti roept: "Als u ooit geloof bezat, beveel ik u nu om het heel snel in uw ziel op te roepen. Zeg: in vertrouwen zal ik alles verdragen, voor de heerlijkheid van Jehovih! Geef me vuur of kwellingen, wat U maar wilt!"

Hoab beeft en spant zich in en plotseling behaalt hij de overwinning en roept: "Ik zal alles verdragen in het geloof aan U, Jehovih!"

Zijn ziel versmelt met het licht en zijn geest, zegt Oahspe, neemt de vorm van kristal aan. Het licht begint zich over zijn gelaat te verspreiden en van binnenuit te stralen. Hij heeft overwonnen.

Fragapatti doet nu een beroep op hem om van zijn nieuwe kracht aan anderen te schenken, en Hoab vuurt de scharen van Zeredho aan tot hulp van de etheriërs, die nu arriveren met hun staven vuur en water. Met deze wapens kan de afzichtelijke menigte worden verspreid in kleine delen, zodat elk individu afzonderlijk gegrepen en in veiligheid kan worden gebracht. De weinige betere zielen worden gereedgemaakt voor de trainingsplaatsen, scholen en werkplaatsen van de lagere hemelen; maar de meeste van degenen die gevangen zijn genomen zijn onbeschrijfelijk smerig en verziekt, en moeten eerst naar de ziekenhuizen en gestichten worden overgebracht om behandeld, genezen en gereinigd te worden.

De Zeredhoanen werken met de moed der wanhoop met de etheriërs, want het werk gaat dag en nacht door, gestaag voortgaand tot in het zwarte hart van de hel. Wanneer tenslotte het zware werk voorbij is en de geredden geordend en geplaatst zijn overeenkomstig hun toestand, blijven de laagste van allen over, 900.000.000 die zich nog van niets bewust zijn. Zij kunnen niet tot leven worden gebracht in de sombere atmosfeer van Aoasu, maar moeten naar elders worden vervoerd voor een gespecialiseerde behandeling.

Fragapatti wendt zich tot Hoab en stelt met goedmoedige ironie voor, dat deze 900.000.000 meer problemen zullen geven dan zij waard zijn en dus maar alleen gelaten moeten worden waar zij liggen. Hoab voelt de liefdevolle por in het ettergezwel van zijn vroegere filosofie. In tranen vraagt hij om vergiffenis en dankt Jehovih dat die hem de rand van de afgrond, waarover hij bijna was gestruikeld, heeft geopenbaard. De 900.000.000 moeten naar Zeredho worden gebracht, waar hen alle mogelijke zorg zal worden gegeven. De Zeredhoanen stemmen er enthousiast mee in, en Fragapatti glimlacht.

"Breng ze maar aan boord van de avalanza", zegt hij met beslistheid, "en u zult bemerken dat mijn schip er precies voor ontworpen is om ze onder te brengen en hen en uw scharen met elkaar naar Zeredho te vervoeren; want iedere ziel werd tevoren geteld". Hoab is tegelijk beschaamd en buiten zichzelf van enthousiasme bij deze openbaring van de macht en wijsheid van een Oriaanse hoofdman.

Fragapatti en Hoab keren intussen naar Haraiti terug, waar Hoab nog een grotere beproeving wacht. Tijdens de diepgaande, plechtige ceremoniën manifesteert zich de Stem van Jehovih in de vergadering en wordt er geopenbaard, dat Hoab zich nu moet voorbereiden om aan het einde van de dageraad Fragapatti op te

volgen in de godheid van zijn geboorteplaneet. Wanneer Hoab terugdenkt aan zijn langdurige ontrouw tijdens de proefperiode, toen degenen die hij als mindere mensen dan zichzelf beschouwde het licht van Jehovih in deze hemelen in leven hielden, wordt hij overweldigd door wroeging. Maar Hoab heeft zichzelf verlost door zijn werk in de hellen van Aoasu.

Nu moet Fragapatti verdergaan met het overbrengen van de scharen van Hapacha, Heer van de Westenwind, en hij neemt Hoab en sommige van zijn Zeredhoanen mee aan boord van de avalanza. De piloten bepalen de koers en de passagiers kijken naar het voorbijgaande tafereel om hen heen - een tafereel dat allesbehalve een lege ruimte laat zien.

De weg gaat dwars door atmosferische zeeën en plateaus heen en heel in de verte nemen ze de lichtende vaartuigen van vele reizigers waar. Weldra komt één daarvan dichterbij en houdt hen een tijdje gezelschap. Het is een etherisch schip met zo'n 1.000.000.000 reizigers uit de kosmische ruimte, geestelijk gevorderd tot de zevende rang van licht, hetgeen nog drie graden hoger is dan Fragapatti zelf. Met veel ceremonie groeten de twee enorme schepen elkaar en wisselen signalen uit om langszij elkaar te komen, zodat de beide hoofden met elkaar kunnen spreken namens hun respectieve scharen.

De etheriërs vertellen dat zij een reis voor de boeg hebben die nog een half miljoen jaar gaat duren. Zij praten over de 20.000 sterren die zij tijdens hun reis al gepasseerd zijn, waarvan er één, die onvruchtbaar was geworden, voor hun ogen werd opgelost door de god door wiens etherische velden die ster was gegaan. Langs de route bevonden zich 90.000 atmosferische werelden, en elk was geschikt om door ontelbare miljoenen engelen te worden bewoond, maar toch waren er veel waar geen engelen leefden.

Het hoofd van de etherische reizigers maakt een opmerking over de noordmagneet waarmee Fragapatti's avalanza wordt geballast. Fragapatti verklaart dat hij zijn aardgeboren metgezellen, van wie er velen de etherische graad gaan bereiken, lesgeeft in de etherische navigatiekunsten, zodat wanneer hun beurt komt om uit het atmosferische leven te stappen en volwaardige ingezetenen van het universum te worden, zij in staat zullen zijn hun eigen weg te vinden.

Vervolgens houdt de bezoekende gezagvoerder een filosofische verhandeling over de eeuwige voortgang van de ziel. De sterveling kijkt omhoog naar de hemel als zijn uiteindelijke doel, maar als geest vindt hij dat de etherische sferen ongelofelijk ver weg liggen. De etheriër zelf verlangt er weer naar om naar de Oriaanse velden op te stijgen, en de Oriaan wil Nirvana binnengaan, en de Nirvaniaan streeft naar de macht van de Oe'tan, de schepper van werelden. Maar nog hoger staan weer de Opzichters, terwijl degenen daarboven nog groter zijn in macht, wijsheid en luister.

Want de Allerhoogste bevindt zich voor altijd boven alles en allen, en geen kan Hem tot in eeuwigheid bereiken.

De bezoekers groeten en spoeden zich voort naar de grenzen van Zeredho, waar Fragapatti de 700.000.000 ontscheept die naar huis terugkeren. Daarop reizen Hoab en Fragapatti met de rest van de Zeredhoanen door naar het westen, gaan door de meteorietengordel

van de aardse vortex, waarin de zich samentrekkende nevel wordt gevormd en weer wordt opgelost, zoals wolken en regen en hagel dichter bij de oppervlakte. (De radarastronomie heeft nu aangetoond dat meteoren niet in de wereldruimte ontstaan, zoals de astronomen kort geleden nog dachten. Ze ontstaan in het zonnestelsel. De wetenschap weet niet hoe of waar). Deze gordels bevinden zich in dezelfde verhouding op een afstand van hun planeet als de banen van planeten rond een centrale zon, merkt Fragapatti op. (Wet van Bode). De eerste meteorengordel loopt voor op de aarde met één omwenteling gedurende een cyclus van elf jaar, waardoor de aarde een weercyclus van overeenkomstige duur ontvangt.

(Dr. Abbot van de Smithsonian Institution heeft onlangs de ontdekking aangekondigd van een wereldwijde weercyclus door middel waarvan tienjaarlijkse voorspellingen kunnen worden gedaan).

De avalanza wordt tot in het midden van de storing gestuurd om de verschijnselen beter te kunnen waarnemen, en de minder ervaren passagiers worden een beetje misselijk en bang van het stampen en schommelen van hun enorme ruimteschip. Maar de bekwaamheid van Fragapatti en zijn piloten brengt ze er veilig doorheen en weer vliegt het grote vaartuig verder. Het doel van deze expeditie is het overbrengen van de verrezen scharen van Hapacha, God van de Westenwind, naar Haraiti, waar zij de indrukwekkende ceremonie van de éénwording met de Schepper zullen meemaken, waardoor zij volgens de terminologie van Oahspe de Bruiden en Bruidegoms van Jehovih zullen worden. Tijdens deze ervaring zullen zij zich ontdoen van het atmosferische lichaam, dat hen sinds hun lichamelijke dood heeft gediend in deze lagere hemelen, en zullen zij met Fragapatti opstijgen in het licht en de glorie van etherea.

Hapacha stelt zijn beste vriend aan als de god die hem opvolgt, en nogmaals wordt ons een blik vergund op een droevig afscheid. Het zijn dergelijke passages die, misschien meer dan welk ander voorval in Oahspe ook, de lezer imponeren met een ontzagwekkend gevoel van de eeuwigheid van tijd en ruimte. Dat deze goddelijke wezens, zo ver boven ons in geloof, wijsheid en zielskracht verheven, net als wij de pijn van het scheiden moeten ervaren, geeft uitdrukking aan de onpeilbaarheid van zulke scheidingen. Oahspe spreekt herhaaldelijk over de bewoners van de hemelse sferen als mensen, als mannen en vrouwen, als menselijke wezens, en in zulke momenten van verdriet zien we dan ook dat zij precies als wij zijn.

Er worden 60.000.000 kandidaten voor etherea ingescheept aan boord van de avalanza, en Fragapatti en Hoab met hun gevolg keren met hen naar Haraiti terug. Nadat de welkomstceremoniën zijn geëindigd en Fragapatti weer op zijn troon zit, kondigt de hoofdmaarschalk de aankomst van snelle boodschappers aan die een onderhoud wensen. Er verschijnt een gezelschap van ongeveer duizend etheriërs onder bevel van een godin, Arieune geheten. Na te hebben gegroet meldt zij dat ze, terwijl ze vlakbij de aardse hemelen over het land China reisden, een enorme knoop van wel 1.000.000.000 in de hel gestorte geesten hebben ontdekt.

Een knoop in de hel is de ergst mogelijke toestand en wordt teweeggebracht door een enorme troep geesten van lage graad, waarvan het centrum in een razende paniek is bezweken. Allen die zich binnen de omtrek bevinden, worden door het onheil verzvolgen. Fragapatti wendt zich tot Hoab. "Kunt u die knoop ontwarren?" vraagt hij.

Met Jehovih's hulp wil hij het proberen, antwoordt Hoab bescheiden maar onversaagd. Fragapatti stelt een voldoende grote macht aan etheriërs, met artsen en verzorgers, tot zijn beschikking. Hoab begint met zijn voorbereidingen, maar het duurt zeven dagen voordat zijn expeditie tenslotte gereed is om op weg te gaan.

Juist op tijd begeven Hoab en zijn 5.000.000 etheriërs zich in het spoor van het snelle, kleine pijlschip van Arieune, die hen naar de knoop zal begeleiden. Hier staan in het verslag van Oahspe een tweetal verzen waarvan ik gewoonweg niet kan nalaten ze woordelijk te citeren. Geen enkele moderne droom over het reizen in de ruimte zou de simpele waarheid, zoals die honderd jaar geleden in Oahspe werd aangevoerd, in belangwekkendheid kunnen overtreffen.

"De godin Arieune verhoogde de snelheid van haar pijlschip om het aan te passen aan die van Hoabs vaartuig, en zo spoedden zij zich in een rechte lijn samen voort, aangedreven als een raket, door een constante uitstraling vanuit de romp, en die straling wordt verzorgd door bemanning en gezagvoerders, welke geoefend zijn in het hanteren van Jehovih's elementen. Want net als stervelingen de middelen bedenken om de oceaan over te steken en een ballon op te laten, kunnen de goden en geesten nog machtiger vaartuigen bouwen en aandrijven door het firmament, tussen de sterren en boven en onder en achter de zon.

En wanneer de etheriërs, hoogverheven in de meest ijle sferen, hun schepen omlaag sturen in de dichtere lagen van een stoffelijke wereld, nemen hun vaardige werklieden ballast in en draaien de waaiers en de schroeven om teneinde zich aan te passen aan de ruimte en de reisroute; daarom leert men het vak en krijgt men een rang en graad in overeenstemming met de bekwaamheid. Vele van hen doen wel duizend jaar dienst als leerling en worden zo bekwaam in het omgaan met de elementen en in de kennis van de graad van dichtheid, dat duizenden miljoenen kilometers aan wegen in de hemel als een welgeleerd boek voor hen zijn".

Het gedempte, maar vreselijke gebrul van wel 1.000.000.000 geesten in zielenstrijd en doodsangst bereikt hun oor. Hoab gaat verbeteren aan het werk. Allereerst wordt de knoop ommuurd met vuur, waarin slechts één opening overblijft waar de bewakers, verzorgers, artsen en zieke dragers de geredden zullen ordenen en behandelen. Met de rest van zijn strijdkrachten omringt Hoab de knoop en drijft de druja's door middel van vuur naar de uitgang. Al de 1.000.000.000 chaotische geesten worden langzamerhand uiteengedreven en een voor een bevrijd.

De kern van de knoop wordt gevormd door de persoon van een dictatoriale god, Oibe geheten, wiens cultus de ibis (oibe) verering was. Oibe is een gevallen engel, een Lucifer die ooit een ware heer van deze hemelen is geweest. Oibe en zijn heren worden ijlend of bewusteloos aangetroffen temidden van de gruwel;

ze hebben zulke kwellingen ondergaan dat hun verstand het heeft begeven. Ze worden vlug weggebracht voor behandeling en herstel.

De taak die Oibe en zijn medeplichtigen daarna onder ogen moeten zien, zal niets minder vereisen dan de verheffing en volmaakte verrijzenis van elke ziel van hun duizenden miljoenen misleide onderdanen; want de leiders kunnen de bevrijding van etherea niet binnengaan voordat ze eigenhandig alle kwaad, dat door hun handelen is teweeggebracht, ongedaan gemaakt hebben.

Zodanig is de eeuwige Ormazdische wet.

Inmiddels worden de ongelukkige druja's tot verlossing gebracht door ze tijdelijk met een fysiek lichaam te bekleden. Door middel hiervan kunnen ze beter in bedwang worden gehouden en wordt tevens voorkomen dat ze zich in paniek aan elkaar vastklampen. Want, zegt Oahspe, de naakte ziel is overgeleverd aan de genade van haar eigen gedachten, terwijl een fysiek lichaam een ankerplaats vormt waarin de ziel, als zij verstandig genoeg is, een beetje zelfbeheersing kan leren.

Wanneer die zelfbeheersing gedurende het aardse leven nog niet werd aangeleerd, kunnen zielen met een lage graad naderhand in atmosferische streken van voldoende dichtheid tijdelijk worden voorzien van een fysieke woning voor de ziel. Deze voorziening is er een van verscheidene factoren, die aanleiding hebben gegeven tot het dwaalbegrip van de reïncarnatie, waaraan ten onrechte door velen zowel op aarde als in de lagere hemelen wordt vastgehouden.

Nooit kan een reïncarnatie van een menselijke ziel na de dood in een nieuw fysiek bestaan op de aarde op rechtmatige wijze plaatsvinden.

Eerder werd al melding gemaakt van de vampiergeest. Aardgebonden zielen zullen vanzelfsprekend op aarde op zoek gaan naar de beste mogelijkheid om zich fysiek uit te kunnen drukken, zodat vele van hen zullen pogen om op dit niveau te worden "gereïncarneerd".

De meest algemene manier voor een dergelijke "reïncarnatie" van de zich indringende geest is de baarmoeder binnen te gaan voordat er een geboorte plaatsheeft, als een geestelijke parasiet te worden geboren, op te groeien, te leven en te sterven in het fysieke lichaam van de gastheer.

De gastheer of gastvrouw is zich gewoonlijk niet bewust van deze misère, ofschoon de parasiet een diepgaande en verderfelijke psychologische invloed kan uitoefenen. Want na verloop van tijd kan de vampiergeest, door een of andere psychologische factor zoals emotionele schok, moreel verval, dronkenschap of hypnose, de overhand krijgen en, hetzij tijdelijk of blijvend, de dominerende persoonlijkheid van het fysieke lichaam worden.

Dit is de simpele verklaring voor vele gevallen van de gespleten of meervoudige persoonlijkheid, en het klassieke voorbeeld kan men lezen in het bekende boek van Morton Prince, **Dissociation of a Personality**. Prince was in zijn tijd een orthodox psycholoog, en zoals de meeste psychiaters was hij zich totaal niet bewust van de ware aard van de krachten waarmee hij zich bezighield.

Maar wanneer deze ziektegeschiedenis van hem wordt gelezen in het licht van de kennis zoals die in Oahspe naar voren komt, past

elke raadselachtige en verbazingwekkende ontwikkeling keurig in het juiste kader.

Volledig gedocumenteerde gevallen van gespleten persoonlijkheid zijn te talrijk om nauwkeurig te kunnen omschrijven, maar het vóórkomen ervan moet bekend zijn aan een ieder die tijdschriften leest, en het werd door middel van de film onder de aandacht gebracht. In veel van deze gevallen zien we de diverse persoonlijkheden strijden om, of elkaar afwisselen in, de heerschappij. Oahspe vertelt ons trouwens dat er wel honderden van zulke geesten kunnen zijn, die zich vasthechten aan dat ene, fysieke lichaam. In de meeste gevallen wordt noch het slachtoffer noch iemand anders op de aarde zich gedurende het leven bewust van deze toestand, afgezien van de duidelijke uitingen van psychologische instabiliteit.

De verklaring voor de zogenaamde hypnotische regressie naar de prenatale of pre-embryonale herinnering kan natuurlijk ook worden gevonden in deze of aanverwante condities. We worden allemaal, zelfs de besten van ons, omringd door niet-verloste engelen, die een permanente verbinding met ons kunnen vormen. In verschillende, veelgepubliceerde hypnotische experimenten, wanneer de aandacht van de patiënt zich richt op een periode waarin deze nog geen objectief bestaan had, denken deze entiteiten dat ze worden uitgenodigd om erin te stappen en de leiding over te nemen.

Zij hebben dan ruim baan, waarin ze tijdens de hypnose de geschiedenis van hun eigen sterfelijk leven en dat van later aan de dag leggen. Zodoende wordt door de onderzoeker, die niet op de hoogte is van het spirituele universum, heel gewichtig het onbetwistbare "bewijs" voor reïncarnatie opgeschreven en gepubliceerd, ter overtuiging van een verwonderd publiek.

Is dit de definitieve afdanking van reïncarnatie? Niet helemaal. Er is nog een factor van groot belang. Deze wordt bestempeld als "ray (straal)-incarnatie" en de grondslag daarvan is de verbinding van iedere ziel met een andere ziel die eerder is heengegaan, en zo naar iemand die later zal komen. Voor elk van ons is dit de band met onze eigen geestelijke familie, ras of broederschap. Ogenschijnlijke herinneringen aan een vroeger, aards bestaan kunnen vaak via deze straal tot ons komen, als we psychisch ontvankelijk zijn.

Maar wat daarbij voornamelijk naar ons toekomt is de wijsheid, het talent, de kracht en de ervaring van die verrezen zielen die de straal voor ons zijn doorgegaan. Deze gaven kunnen we zelf, als we ervoor kiezen of als we ertoe in staat zijn, ontwikkelen of verwaarlozen. Dit aspect van ray-incarnatie komt bijzonder duidelijk en indrukwekkend naar voren bij de wonderkinderen. Mozart bijvoorbeeld componeerde opera's op zesjarige leeftijd, hetgeen duidt op een vroegtijdig gebruik en ontwikkeling van de krachten die langs deze levensstraal aan hem werden doorgegeven.

De ceremonie van de verheffing der Bruiden en Bruidegoms van Jehovih, waar in Oahspe zo veelvuldig naar wordt verwezen, wanneer de ziel zich inscheept op haar reis naar het etherisch leven, wordt in verband gebracht met dit overdragen van de vermogens van de levensstraal. Wanneer de verheven ziel tenslotte vertrekt uit de atmosferische hemelen van de planeet, geeft ze haar straal door aan een volgende, nieuwgeboren ziel op aarde.

Na de voltooiing van Hoabs reddingsoperatie gaat Fragapatti weer op weg om de vorderingen, die zijn etherische heren hebben gemaakt, te inspecteren. De kleine hemel die hij nu bezoekt is van de godin Uropa, die een nieuwe streek van de aarde, tot nu toe bewoond door niemand anders dan een paar verspreide stammen van de I'huans en de Druks, heeft verdeeld. Teneinde deze barbaren te verlossen en te beschaven wordt er een begin gemaakt door het inspireren van duizenden immigranten uit Egypte en het Midden-Oosten, die zich zullen vermengen met de inheemsen en ook de technische kennis voor het bewerken van ijzer en koper en de andere fundamentele bekwaamheden van hun vergevorderde culturen meebrengen.

Daarna keert Fragapatti voor de laatste keer terug naar Haraiti, om zijn taken op deze planeet af te ronden, Hoab tot de godheid te kronen, en leiding te geven aan de schitterende ceremoniën waarin de transfiguratie zal worden voltrokken van de Bruiden en Bruidegoms van Jehovih, die nu langzaam met duizenden miljoenen uit al de lagere hemelen bijeenkomen.

Nu hangt het licht van de enorme avalanza's met een intense maar etherische gloed boven de hemel van Haraiti, terwijl de twee grote, zwevende werelden naderen om te gaan landen, precies op het geëigende moment in de ceremoniën. De verrezen engelen gaan zich met hun tienduizenden inschepen, begeleid door de triomfantelijke muziek van een grote hoeveelheid koren en orkesten. De etherische goden en godinnen nemen hun plaatsen in en Fragapatti zelf omhelst Hoab bij het afscheid.

Spoedig is de verrijzenis voltooid; de zonneschepen stijgen hoger en hoger, "door de aardse vortex en gaan etherea binnen, op weg naar de koninkrijken die voor hen zijn gereedgemaakt".

EEN CARRIÈRE IN DE HEMEL

Een van de meest interessante gedeelten van Oahspe is het Boek van de Goddelijkheid. De stervelingen moeten begrijpen, merkt Oahspe op, dat de instituten van de mensheid slechts onbenullige en onvolmaakte kopieën zijn van de instellingen van de hemelse werelden, omdat alle organisatie op de aarde door de engelen zelf onder de mensen is gegrondvest. Zonder deze engelachtige invloed zou de mens tot aan deze tijd een zwervende, dakloze wilde zijn gebleven, zonder vaardigheden en zonder spraak.

De ontwikkeling en voortgang van de geest vanaf het stervensuur, door de lagere hemelen tot aan de geëmancipeerde graad, zijn precies bepaald. Ofschoon de details betrekking hebben op de periode van de Zarathoestriscche religie op aarde, moeten zij klaarblijkelijk de hoofdlijnen voorstellen van onze eigen spirituele bestemming in de huidige tijd.

Wanneer er onderscheid wordt gemaakt tussen de Zarathoestrër en de ongelovige, behoeft dat ons niet in de war te brengen. Het is louter een onderscheid tussen de verlichte ziel en de aardgebundene. De verlichte ziel is iemand wiens aardse leven hem de realiteit van geestelijk streven en de noodzaak tot beheersing van het lagere ego heeft geleerd, en die niet gebonden is aan de verering van op aarde geboren verlossers of dictatorgoden, maar in het geestelijk leven gemakkelijk het begrip van éénwording met de Alomvattende kan aanvaarden.

Er is verordend dat in het uur van de dood de ashars, die gedurende het leven over de ziel hebben gewaakt, voor engelen zullen zorgen om de geest naar zijn bestemde plaats in de hemel te brengen. Het zal de verlichte of Faithist-ziel niet worden toegestaan om langer dan drie dagen na het sterven op de plek waar zij heeft gewoond te blijven rondhangen. Maar gedurende de periode voordat de geest wordt overgebracht, zullen de priester en de vrienden en familie van de Faithist gebeden uitspreken en ritën en ceremoniën van troost en kracht voor de pasgestorvene uitvoeren, opdat hun liefde hem tot rust kan brengen en kan herstellen.

In de hemel zal de geest worden overgegeven in de hoede van de asaphs, de verzorgers en onderwijzers voor de nieuwgeborene in de hemel. Hier zal het de ziel worden toegestaan om bij degenen die eerder zijn overgegaan te wonen - bij de echtgenoot of de vrouw of kinderen of andere verwanten, indien gewenst, en indien zij ook Faithists zijn.

Als de nieuwe ziel die van een kind of een zuigeling is, zal er een andere methode gelden. Het kind kan niet zonder hulp tot volwassenheid van geest uitgroeien. Als het voor de geboorte is overleden - de ziel is immers onsterfelijk vanaf het moment van de conceptie - wordt het teruggebracht naar zijn natuurlijke moeder of naar een andere sterfelijke moeder, voor de geëigende periode van de zwangerschap en de geboorte.

Na de geboorte zal het kind bij zijn eigen moeder of vader of andere geschikte persoon in "fetal" (zuigelingenzorg) worden

geplaatst, om door absorptie van de sterkere geest te kunnen groeien tot de tijd dat het voldoende tot rijpheid is gekomen om naar zijn hemelse huis te worden gebracht.

Totdat de kindergeest volgroeid is zal hij, zelfs in de hemel, steeds zorg nodig hebben tot aan de volwassenheid.

Door een onverbiddelijke geestelijke wet zal de toestand van het kind door de geestelijke ontwikkeling van de ouders - of door iets anders - worden beïnvloed. Zoals we gezien hebben kan het onschuldige kind in de ergste perioden van duisternis zelfs de ellende van de hel moeten verduren, totdat het gered wordt. Daarom werd gedurende het Zarathoëtrische tijdperk de rite van de kinderdoop ingevoerd, en die is tot in onze eigen tijd nog steeds geldig.

De rite heeft op zichzelf geen magische kracht, maar was bedoeld als een ceremoniële demonstratie van het geloof, om een paranormale verbinding te vormen met de hogere, engelachtige krachten. Maar net als andere sacramenten werd het sindsdien soms verdraaid uit valse oogmerken van de priesterschap.

Ook de ceremonie van het religieuze huwelijk werd in die periode ingevoerd, en om soortgelijke redenen; evenals de rite van troost voor de stervenden, het viaticum (laatste sacrament). Deze ceremoniën zijn van waarde voor zover ze de ziel versterken in het geloof terwijl ze zich nog in het lichaam bevindt. Ze kunnen ook ontaarden in lege formaliteiten of grove bijgelovigheden.

In de opleiding en vooruitgang van de geest, vanaf de tijd van het sterven tot aan het bereiken van de hoogste graad die verbonden is aan de atmosferische hemelen van deze planeet, wordt er een leerplan en dienstbaarheid van vele honderden jaren voorgeschreven. De details verschaffen een heel unieke kijk op de toestanden van het leven dat ons allemaal wacht in de fascinerende wereld van Es.

Gedurende de eerste twee jaar blijft de geest een es'yan en leert onder streng toezicht en onderwijs de elementen van het nieuwe leven kennen. Hij moet leren eropuit te gaan, in de hemel en op de aarde. Hij moet zich assimileren met zijn omgeving door middel van kleine uitstapjes met zijn vrienden. Hij is immers nog maar als een klein kind in de hemel!

Hij moet de elementen van het voedsel leren kennen - want niet alleen heeft het geestelijk lichaam voeding nodig, maar zijn dieet is ook van invloed op de geestelijke ontwikkeling, net als op aarde het geval was. Het voedsel van de ziel bestaat gewoonlijk uit de astrale essentie van zijn gewone aardse dieet, als het ware het 'zielendeel' van de producten van de aarde, dat voor dit doel door de engelen wordt vervoerd.

Wanneer het lichaam aan vleesvoeding is gewend geraakt, zal het datzelfde in de geest nodig hebben. Helaas is zulk voedsel schadelijk voor de geestelijke ontwikkeling.

De pasgeboren geest wordt ook van kleding voorzien uit de voorraden in de hemel. Overigens schijnt een kenmerk van de ontaarde geest te zijn het laten varen van elke poging tot kleden. Het kleden in de geestelijke wereld vereist mentale inspanning.

In onze eigen wereld zien we de gewoontedrinker vaak in lompen lopen, hetgeen zou eindigen in naaktheid als de wet en het

klimaat het zouden toelaten. Alle geestelijke vooruitgang gebeurt door het oefenen van de wil door inspanning, en het begrip van schaamte vanwege naaktheid dat ons is ingeplant, gecombineerd met onze kinderlijke trots op persoonlijke sier, is een van de hefbomen waarmee de achterlijke ziel het eerst in beweging kan worden gebracht.

De gevorderde ziel echter kan misschien wel meer naar de Griekse opvatting over naaktheid neigen.

Na verloop van twee jaar gaat de jonge geest over naar het leerlingschap in de Eerste Verrijzenis, de eerste hemelse sfeer. Hij leert kleding te creëren en voedsel te zoeken voor zichzelf en anderen. Hij treedt een gemeenschappelijk leven van kunst, recreatie, muziek, dans en schilderkunst binnen.

De opstijgende geest gaat van het leerlingschap naar het vakmanschap over, met een oneindigheid aan studies en bezigheden. De starre specialisaties van onze huidige beschaving gelden daar niet, en elk individu moet de volledige training ontvangen in ieder soort werk of beroep en in elke tak van wetenschap. Alleen wanneer het hele onderwijsprogramma is voltooid, kan er een specialisering worden beoefend.

Dus wordt de vakman, die weer op de laagste sport van de ladder begint, assistent-verzorger bij de asaphs in de 'kleuterschool' van de pasgeboren geesten in de hemel. Of hij wordt naar de aarde teruggebracht, misschien om op dit lagere niveau te leren zien en horen - want voor degenen die in de kindsheid zijn gestorven is onze aardse trillingsfrequentie net zo ontastbaar als die van hun is voor ons.

Voor de geest die op aarde volwassen is geworden, moet deze nieuwe kijk op een oud tafereel met ogen waarvan de schellen nu gevallen zijn, wel fascinerend, verbazingwekkend en misschien dikwijls bedroevend zijn. Voor de eerste maal zal hij zijn aardse woning zien zoals die werkelijk is, en de bewoners ervan zoals ze werkelijk zijn.

Hij zal de gedachtekracht waarnemen en ontdekken dat ze substantie, energie, kleur en vorm bezit. Hij zal de vele, zich met elkaar vermengende aura's opmerken die rondom het menselijk lichaam glinsteren, elk met zijn eigen betekenis en oorzaak. Hij zal, letterlijk, de stank van de ontaarding ruiken, zelfs waar het voor het menselijk gevoel het minst hoort te zijn.

Nu zal hij duidelijk de bezetenheid van menselijke wezens door druja's, de aardgebonden geesten, begrijpen. Hij zal zien hoe de eerste verschijnselen van alcoholisme of drugverslaving of misdaad of verdorvenheid van welke aard ook de obsederende geesten aantrekken, en hoe die al snel het leven van hun slachtoffers gaan beheersen. Zelfs wanneer het slachtoffer duidelijk het kwaad en het gevaar opmerkt en angstig vecht om het te boven te komen, blijven de obsederende invloeden zonder te slapen op de loer liggen. Hij zal dus merken hoe de verraderlijke kracht van de verleiding het kwade onschadelijk schijnt te maken, of noodzakelijk, of onvermijdelijk, of volkomen deugdzaam.

De teruggekeerde geest zal nadenken over de wraak die geëist wordt in naam van de wet en het gezag en de gemeenschap, of over de misdaden die gepleegd worden in de naam van vaderlandsliefde. In dat alles zal hij de kracht van de obsederende druja's waarnemen. Hij zal zien dat de betonnen jungles van onze grote

steden plezierige speelplaatsen voor deze verdorven entiteiten zijn, terwijl misdaad, prostitutie, seksuele perversie, drugverslaving, jeugdcriminaliteit en bendevoering de fysieke bewijzen voor hun aanwezigheid vormen.

Onze teruggekeerde reiziger zal zien hoe ze zich net zo dicht opeen in de huizen van de rijken verdringen als in de sloppen en stegen van de armen. In de bolwerken van handel en kapitaal zal hij ze tegenkomen, in de vergaderingen van corrupte en oorlogszuchtige regeringen, rond de legerplaatsen en kazernes en hoofdkwartieren van de strijdkrachten, de onderzoeksprojecten van de deskundigen in vernietigingswapens, en rondom personen als generaals, maarschalcken, admiraals en oorlogsleiders.

De echte oorzaak van veel menselijke krankzinnigheid en neurosen zal nu tevoorschijn komen. De middeleeuwse mening als zou de gek door duivels zijn bezeten was niet zonder grond, want de donkere tijden kenden de psychische gevoeligheid van het godsdienstig geloof. Mentale stoornissen van allerlei aard kunnen hun oorsprong hebben in het binnendringen van vijandige of parasitaire of chaotische entiteiten. Voodoo en zwarte magie manifesteren zich door deze lage entiteiten, en de bijgelovige angst van de mens voor de nacht op het kerkhof is niet zo lachwekkend als de ontwikkelde persoon graag zou willen voorgeven.

De onontwikkelde geest voorziet zelfs de minst paranormale van de mensheid van de meest harde en onweerlegbare bewijzen van zijn bestaan door middel van de onaangename maar spectaculaire poltergeistverschijnselen, die regelmatig vanuit alle hoeken van de aardbol gemeld worden, en waar de moderne geleerde zich zo luchthartig met een schouderophalen vanaf maakt, omdat hij zichzelf er gelukkig van kan overtuigen dat er niet zo'n wezen bestaat, door het eenvoudige proces van het te camoufleren in psychologische clichés.

Anderzijds kan de verrezzen ziel dikwijls de glorie van het geestelijk licht zien dat uitstraalt van het meest bescheiden hoekje, waar de hogere kwaliteiten van de menselijke ziel, die naar waarheid, liefde en onbaatzuchtig streeft, naar buiten schijnen. Dit licht is het dat de hogere hemelen verbindt met onze arme aarde. Dit licht is het waarmee de handelingen van de hogere engelen te maken hebben. In dit werk moet hij zich scholen door een leerplan van zo'n duizend jaar om zijn god en zijn medemensen van dienst te kunnen zijn.

Daarom zal hij terugkeren naar zijn studies en werkplaatsen in de hemel en nu misschien de medische instituten bezoeken om eerst als verpleger of assistent-arts te werken op de zalen van de enorme ziekenhuizen voor de zieke, gestoorde of mismaakte geesten, te leren ze te behandelen en te genezen zodat ook zij kunnen beginnen hun voet te zetten op het pad dat hij nu volgt. Daarna kan hij weer bij de zieken op aarde gaan werken, om onzichtbaar onze artsen en verpleegsters te helpen in de ziekenhuizen en instellingen en centra voor paranormale genezing.

Hij leert hoe hij de zielen moet redden van degenen die gedood zijn in de strijd op aarde, waar ze misschien nog steeds krankzinnig doorvechten of lopen te ijlen vanwege de angsten die zij in het lichaam hebben onderdrukt. Na vele jaren doet hij zijn akte-examen en wordt zelf bevorderd tot arts. In deze graad moet

hij vijftig jaar dienstdoen en na die periode kan hij, als hij dat wil, doorgaan met andere werkzaamheden en verdere studies.

Misschien kan hij, of zij, zich opgeven als werker, onderzoeker of leider van de bedrijven van de atmosferische gewesten. De hemelwerelden zijn natuurlijk net zo tastbaar als onze wereld en ze hebben hun eigen problemen van fabricage, bevoorrading en vervoer. Hier kan hij ongeveer honderd jaar dienstdoen.

Daarna is hij klaar om te beginnen aan een college voor wetenschappelijke en technische studies in natuurkunde, en vervolgens architectuur en later scheepsbouw en navigatie. Hij is verplicht veel te reizen, om praktische ervaring in deze afdelingen op te doen.

Dit, merkt Oahspe op, voltooit zijn 'basisonderwijs' in de eerste verrijzenis. Er zijn minstens driehonderd jaar verlopen sinds hij de es-wereld is binnengegaan.

De volgende studierichting is het leerlingschap bij de loo'is, de meesters der generaties, die de menselijke voortplanting voor speciale doeleinden controleren.

Hier leert de student het karakter van de nakomelingen te voorspellen overeenkomstig hun erfelijkheid, en waar te nemen op wat voor manier het 'es' of psychische deel de seksualiteit, de groei, de gezondheid, het verstand en de morele geneigdheden beheerst. Hij observeert en registreert ongeveer duizend gevallen gedurende een periode van zes generaties.

Aan het eind van deze leertijd - vijfhonderd jaar van onze tijd - is hij voldoende gevorderd om bij de ashars of beschermengelen dienst te doen. Deze merkwaardige organisatie is verdeeld in gezelschappen van achtenveertig personen, en ieder houdt de wacht over viermaal zijn eigen aantal stervelingen. Als gevolg van zijn moeilijke taken is ieder gezelschap weer verdeeld in vier wachten volgens de maanmaand en hebben ze gewoonlijk één wachtdienst per week en drie weken vrij.

Een aanzienlijk gedeelte van het werk van de beschermengel wordt verricht tijdens de slaap van zijn pupillen, wanneer zij zich in de astrale wereld hebben geprojecteerd en daar begeleiding en onderricht kunnen ontvangen. Het nut om een "nachtje over een (menselijk) probleem te slapen" is een treffende uitdrukking. Soms kan de slaper een bezoek brengen aan scholen, lezingen of praatgroepen, soms doet de geest van de sterveling met anderen mee aan een of ander belangrijk werk - de ziel van de slaper kan inderdaad een eigen leven leiden in de wereld van de engelen, op een niveau dat ver boven zijn alledaagse, aardse routine ligt.

Dikwijls beginnen onze idealen in de geest al werkelijkheid te worden terwijl het stoffelijk lichaam in slaap is, bijvoorbeeld om een ander beroep in het leven te vervullen dan hetgeen waarmee we ons op aarde bezighouden - om genezer, leraar, wetenschapper of schrijver te worden. Onze gedachten en gedrag gedurende de uren dat we niet slapen zullen dit leven tijdens de slaap diepgaand beïnvloeden. Maar nog meer zelfs wordt het wakend, fysiek bestaan beïnvloed door het leven gedurende de slaap.

Eigenlijk is het onmogelijk om de rol te onderschatten die de ashars en de vele, nog hoger ontwikkelde en gespecialiseerde engelen die met hen in verbinding staan, spelen in de leiding van het leven van de gemiddelde mens. Hun opdracht komt van de Vader

zelf, en zij vormen onze meest directe en voortdurende verbinding met Hem, door middel van de oneindige lijnen van licht die omlaag vloeien vanuit de Centrale Stralingsbron.

Laten we dus nooit in de fout gaan door te veronderstellen dat onze Vader ver weg is. Integendeel, Hij is onmiddellijk bij de hand wanneer we Hem ook maar nodig hebben, wanneer we ons ook maar tot Hem wenden. Met deze wetenschap zullen we, ofschoon we kunnen struikelen, nooit falen. Maar het gebruik dat we maken van de kracht en de wijsheid die voor ons beschikbaar zijn, ligt aan ons zelf.

De ashar doet dienst gedurende een minimumperiode van vier aardse generaties, waarna onze gediplomeerde zal worden geëxamineerd voor wat betreft de oogst die hij heeft voortgebracht. Zijn volgende baan zal het dienstdoen als asaph zijn, waarin hij zorgt voor de es'yans, de zielen van de pasgeborenen in de hemel. Daarna heeft hij de vrije beschikking over al zijn voorgaande studies en beroepen en mag hij zich, vrijwillig, gaan bezighouden met welke daarvan ook, zo lang hij wil.

Maar zodra hij klaar is om door te gaan, wachten hem verdere wetenschappelijke en technische studies in de vibraties van licht, kleur en geluid. Daarna aanvaardt hij een taak die misschien wel de meest fascinerende van alle is - die van hemelse boodschapper. Deze beampten werken of alleen of in gezelschap, met of zonder vervoer met pijlschepen of andere vaartuigen, tussen de talloze en wijd verspreide steden en bewoonde streken van de atmosferische hemelen.

Na zo'n honderd jaar deze dienst verricht te hebben zal de kandidaat worden gepromoveerd tot de rang van maarschalk. In de organisatie van hemelse functies, ceremoniën en activiteiten in een verscheidenheid aan steden en koninkrijken doet hij tweehonderd jaar of langer dienst. Uiteindelijk wordt hij heer of meestergeest die een gebied van de aarde en de daarbij behorende menselijke aangelegenheden bestuurt, en krijgt hij het gezag over een grote stad of natie om in naam van de Vader te regeren.

Zo verloopt in het algemeen de carrière van de Faithist-geest. Maar er zijn vele miljoenen die, ofschoon ze niet langer aan de aarde gebonden zijn, toch het hogere licht niet kunnen aanvaarden. Deze zielen kunnen vrijwel dezelfde loopbaan doormaken, totdat ze een punt bereiken waar hun visie hen verhindert om voorlopig hoger te stijgen. Bijgevolg worden ze ontslagen, en het is uit deze klasse dat de geesten voortkomen die door middel van verdorven inspiratie heerschappij over de stervelingen verkrijgen.

Zij krijgen macht over de aardgebonden en onderontwikkelden, die misschien zullen merken dat ze met geweld uit hun aardse beschutting worden verdreven om in dienst van hun goden te worden gesteld. Evenals we het op aarde tegenkomen, kunnen degenen die niet naar redelijke argumenten willen luisteren al gauw onder een hardvochtiger discipline terechtkomen.

Gedurende een periode van tweehonderd jaar na de dood van Zarathoestra maakte de mensheid de meest verbluffende vooruitgang in spiritualiteit door. Het wereldrijk van Oas werd gevolgd door een wereldrijk van Zarathoestriscche vrede. De oorlogen hielden op

en de stammen en naties leefden in broederschap samen. De mens stopte met het bouwen van grote en machtige steden.

De Zarathoestrische priesterschap nam het initiatief tot vele ritën en ceremoniën, die tot op de dag van heden in de verschillende religies van de mensheid zijn blijven voortbestaan. De Zarathoestriërs waren vegetarisch, ze jaagden en doodden geen dieren en dit principe werd zo stevig gegrondvest dat miljoenen Boeddhisten en Hindoes het nog steeds navolgen.

Helaas had de mensheid bij lange na niet het geschikte en juiste evenwicht bereikt tussen de geestelijke en fysieke eigenschappen van het menselijk leven, hetgeen een eerste vereiste is voor een duurzame beschaving. De Zarathoestriërs keerden zich af van de verplichtingen en van de genoegens van het fysieke leven, teneinde zich aan te sluiten bij de celibataire, religieuze orden, die als de oervorm fungeerden voor de kloostergemeenschappen van een later tijdperk.

Zelfs in het huwelijk neigden de mensen naar steriliteit.

Evenals de ziel van de mens een geestelijk lichaam bezit, hetgeen in feite een lichaam van hoogst verdunde materie is, heeft ieder levend organisme dat ook. Het stoffelijk deel van ieder levend ding is louter de fysieke uitdrukking van de geest die alles bestuurt - de kleur van de roos, de groei van de olifant, de rankheid van het riet. De materie als zodanig is organiek willoos. Het afsterven van het fysieke deel kan de atmosferische hemelen van de planeet verrijken, want de essentie ervan is erop gericht naar buiten te treden.

Deze tendens loopt mettertijd uit op een verzwakking van de aardse levenskrachten. Het is een tendens tot steriliteit. In zulke omstandigheden kunnen soorten die vroeger talrijk waren, uitgestorven raken. Een analogie van dit proces kan worden ontleend aan de cyclussen van regen en verdamping. Tijdens een warme dag zonder regen worden uit het dichte oerwoud miljoenen liters water aan de aarde onttrokken en die verdampen via het gebladerte. Tenzij de balans behoorlijk wordt hersteld door middel van neerslag, zal alle vegetatie spoedig uitdrogen.

De verraderlijke verdamping van vitale essentie van het organisch leven uit de aarde kan niet doorgaan zonder te worden aangevuld. Na verloop van tijd moet het proces worden omgekeerd. Er slaat preatomische materie uit de kosmische ruimte op de atmosferische hemelen en op de aarde zelf neer.

In Oahspe a'ji en ji'ay genoemd, revitaliseert de val ervan de levenskrachten. De aarde wordt groen en weelderig. Er komt overvloedige vruchtbaarheid voor, en zelfs de fysieke afmeting van de soorten neemt toe. Als de neerslag doorgaat ontstaan er reusachtige vormen, en onze paleontologen ontdekken dan de overblijfselen van bijvoorbeeld vee, zo groot als olifanten, of ze speculeren over de beenderen van de gigantopithecus en de megantropus - primitieve halfmensen die, heel letterlijk, tweemaal zo groot waren dan u of ik.

Dat waren de reuzen in die dagen, zegt Genesis.

Het effect van deze val van a'ji is diepgaand voor de mens. Zijn vruchtbaarheid neemt met sprongen toe. Hij wordt krachtig en atletisch, vastberaden en oorlogszuchtig. Hij raakt de belangstelling en het geloof in geestelijke zaken kwijt en zoekt

zijn ideaal in het materialisme. Zijn beweegredenen zijn seks en materiële eierzucht.

De talloze miljoenen druja's die azen op de aardse duisternis, komen ook in het bezit van nieuwe krachten, en er treedt een sterke toename op van misdaad en uitspattingen, oorlog en uitgekende boosaardigheid onder de mensheid. Het einde van de Zarathoestriscche vrede was onvermijdelijk.

De baan van de zon door de melkweg bracht deze planeet stipt in een veld van a'ji, hetgeen dan ook vierhonderd jaar duurde. Tijdens deze periode werd zelfs de zon verduisterd door de verdichting van de atmosfeer, zegt Oahspe, en ze zag eruit als een rode, vurige bol. De aardse koningen legden zich weer toe op oorlog en overheersing, de priesters werden corrupt en de volkeren richtten zich op aardse verlangens en het kwade.

In de atmosferische hemelen van de planeet neigden de spirituele vooruitzichten van zelfs de meest gevorderde zielen naar omlaag. Zo'n 1100 jaar na Zarathoestra, ongeveer 6000 v.Chr., liet een aartsengel van Haraiti, die de hoogste posten onder de planetaire god had vervuld, zijn loyaliteit varen en eigende zich wederrechtelijk de heerschappij over de stervelingen toe, waarbij hij miljoenen gevorderde engelen en miljarden onderdanen meesleurde in deze onderneming.

Deze entiteit volgde het gebruik van valse goden na om een zowel bij stervelingen als engelen geliefde naam aan te nemen. Dus matigde hij zich de titel van Ahura Mazda aan, en beweerde daarmee dezelfde te zijn als de god van Zarathoestra, die tot in deze tijd op aarde wordt vereerd. Na verloop van tijd kreeg Ahura de macht over de gehele aardbol en over de hemelen boven de aarde, behalve wat betreft de kleine minderheid die trouw bleef aan de ware god in de hemel. Maar op aarde werden de Faithists vervolgd en verspreid en nagenoeg uitgeroeid.

Dit was de prehistorische periode op aarde die de heliolithische of steentijdcultuur wordt genoemd. Alle beschaving die daarop volgde, wordt ons soms plechtig verteld, ontstond uit deze wereldwijde, heliolithische cultuur. Waarom een cultuur in dat stadium wereldwijd moet zijn wanneer de daaropvolgende en veel hoger ontwikkelde beschavingen strikt regionaal bleven, moet eigenlijk wel een soort puzzel voor onze geleerde historici zijn.

De steentijdcultuur was over de hele wereld verspreid omdat het bestuur van de engelen over de aardse volkeren in die periode gecentraliseerd was. Ahura behield gedurende zo'n tweeduizend jaar de absolute macht terwijl, zoals we weldra zullen zien, in latere perioden de verschillende gebieden van de aarde daarentegen onder de afzonderlijke heerschappij van onderling vijandige goden kwamen, en dat ook bleven tot aan de dageraad van het Kosmon tijdperk.

Niet alle facetten van de zogenaamde steentijdcultuur waren noodzakelijkerwijze van Ahura afkomstig. De zoonanbidding komt duidelijk voort uit het vroegere Osirische systeem en het wereldrijk van Oas. De besnijdenisrite was Zarathoestrisch en werd inderdaad onderdrukt door Ahura, om redenen die nog duidelijk zullen worden. Maar het meest verbazende en kenmerkende punt van de steentijdcultuur, het vervormen of afplatten van het hoofd van kleine kinderen, waarvan het bewijs bijna overal waar de

mensheid gedurende die periode bestond, werd ontdekt, van China tot aan Peru, was de speciale methode van Ahura.

De zieners en profeten van Zarathoestra's volgelingen behoorden allemaal tot het nog steeds selecte ras van de I'hins, of ze waren, net als Zarathoestra zelf, van vers I'hin bloed. Zij hadden, vanwege hun spirituele voorgelacht, toegang tot het hogere licht. De priesters en profeten van de Zarathoestriërs waren de woordvoerders van de gelovige engelen.

Teneinde de geestelijke heerschappij over de stervelingen te verkrijgen was het voor Ahura nodig om zijn eigen profeten te verheffen. Maar die stammen, steden en koninkrijken van wie hij loyaliteit zou kunnen verwachten, behoorden noodzakelijkerwijs tot de minst spiritueel gestemden.

Het probleem, zo vertelt Oahspe ons, nam zijn aandacht behoorlijk in beslag en het vereiste honderd jaar van experimenteren door zijn engelaanhangers, voordat het tenslotte werd opgelost. Men had ontdekt dat samendrukking van het voorhoofd de mentale krachten uit de frontale hersenkwabben zou verdrijven in de richting van het centrum en de bovenzijde van het hoofd, hetgeen - soms het derde oog genoemd - de focus van het mediumschap is, of, zoals we nu liever zouden zeggen, van de buitenzintuiglijke waarneming. Deze samendrukking kon geleidelijk in de kindsheid worden bereikt door middel van toenemende afplatting van het voorhoofd met plankjes en riemen.

Helaas vormen de frontale hersenkwabben de zetel van het verstand en het vermogen tot oordelen, zodat Ahura's profeten wel helderziend waren, maar voor het overige tot zwakzinnigheid neigden, hetgeen hen ongetwijfeld zoveel te beter tot instrumenten voor zijn doeleinden maakte.

De plathoofden dienden Ahura. De besnijdenisrite werd wegens soortgelijke reden van spiritueel beleid afgeschaft. De rassen der mensheid vormden nog steeds, globaal genomen, de drie uit voorgaande tijdperken, de I'hins, de Ghans of geëvolueerde I'huans, en de Druks of ontaarde I'huans en de holbewoners. Sinds zij door Apollo geschapen waren, leefden de Ghans star de geboden na om hun raszuiverheid te waarborgen, teneinde hun fysieke edelheid en hun spirituele en intellectuele superioriteit te bewaren. Het waren lange en statige mensen met een bruine of koperkleurige huid en sluijk, zwart haar, en zij stonden in alle hoeken van de aardbol aan de spits van de menselijke cultuur. De rite van de besnijdenis was het teken van geloof van hun ras.

Maar Ahura's verlangen bestond uit die simpele eis van alle dictators - talloze gehoorzame en niet-nadenkende slaven om zijn eigen macht en glorie te dienen. Ahura gaf bevel tot onderdrukking van het teken der besnijdenis en tot het kruisen van de Ghans met de Druks.

Zodoende werd er een donkerder volk op de wereld geboren, fysiek minder edel dan de machtige Ghans. Niettemin waren zij geschikt voor het eeuwige leven, zij gehoorzaamden de wetten tegen incest, en zij degenereerden niet zoals de Druks. Derhalve volbracht Ahura een dienst door velen voor het eeuwige leven te redden.

Het is de antropologen zeer wel bekend dat de neger de laatst aangekomene temidden van de rassen der mensheid is. Volgens Oahspe zou blijken dat het Midden-Oosten het thuisland is van dit

ras. Aangezien ze naderhand door de Ghans werden uitgeroeid waar ze maar te vinden waren, lijkt het erop dat de woestijnen en oerwouden van Afrika en de troosteloze watervlakte van Melanesië hen behoedden voor hun vijanden. Het is een historisch feit dat de Bantoerassen nog maar kort geleden naar Zuid-Afrika emigreerden.

Ahura's hemelse koninkrijken namen gedurende meer dan duizend jaar toe in macht en pracht. Maar mettertijd ondervond ook hij de beproevingen van alle valse goden. De betere soort onderdanen nam de vlucht naar het hogere licht, en de laagste soorten vermeerderden zich met sprongen. Weldra gaan zo'n zestig van zijn heren en ondergoden een verbond aan met elkaar en beklagen zich bij Ahura. Dezelfde sterren schijnen nog op hen neer als toen zij voor het eerst in zijn dienst traden. Maar toch hebben zij er nog geen bezoek gebracht. Zij hebben niets anders vernomen dan van de vuile aarde.

Ahura ontslaat hen kwaad uit zijn dienst. Ze beraadslagen en besluiten te gaan onderhandelen met de god van de Faithists. Zij willen hem en zijn hemelen verfraaien, als tegenprestatie voor hun eigen rang en positie onder hem.

God geeft hen geduldig antwoord. Waarom zou men een hemelse stad verfraaien die niet meer is dan een rustplaats op de grote reis naar de koninkrijken van eindeloos licht? Binnen een paar honderd jaar zullen hijzelf en zijn scharen opstijgen, om nooit meer naar deze plaats terug te keren.

God ziet echter dat de ondergoden noch de kracht noch de kennis bezitten om zichzelf van hun problemen te ontdoen. Hij zendt hen 300.000 leraren, artsen, verzorgsters en andere getrainde werkers, onder bevel van de aartsengel Vishnu, die hen meeneemt naar Maitraias in atmosfeera om een nieuw koninkrijk te stichten ten westen van het land India. En zo nemen de hemelwereld van Maitraias en de Heer God Vishnu hun plaats in de mythologie van de Hindoes in.

Ahura, die doorging met het meest machtige en schitterende hemelse rijk op te bouwen dat deze planeet tot nog toe had aanschouwd, werd op zich niet ernstig getroffen door deze tegenslag. Van bijzondere majesteit was zijn hoofdstad Ctusk, een droom van verheven architectuur, schitterend van kleur en licht en vuurkolommen. In het midden bevond zich de enorme, met juwelen versierde troonzaal, waar Ahura soms zetelde in een grootse gloed van glorie, zodat zijn nederige vereerders het zeldzame voorrecht kon worden geschonken van een verre glimp van hun zogenaamde schepper.

Een grote hoeveelheid orkesten en grandioze koren brachten muziek van een betoverende en onaardse schoonheid ten gehore, en plechtige pracht en praal straalde en defileerde door beeldende ceremoniën van oneindige ingewikkeldheid.

Toch bevonden in die tijd de meeste van Ahura's onderdanen zich in de laagste geestelijke graden. Door de komst van de neerslag van a'ji, hetgeen de eerste adem van de volgende etherische dageraad was, begon hij het gezag over deze elementen kwijt te raken. Miljoenen van hen ontsnapten of raakten gevaarlijk ongedisciplineerd.

Net als een dictator op aarde die zijn bestuur in verval ziet raken, deed Ahura een beroep op de loyaliteit van zijn officieren en dreigde verraad en opstand zwaar te bestraffen. Hij pijnigde zijn verbeelding over proclamaties en krijgslisten die zijn wanhopige greep zouden kunnen verstevigen, en tenslotte gooide hij alle hulpbronnen van zijn hemelse rijk in de strijd om een vloot van 30.000 kolossale paradeschepen te kunnen bouwen, schitterend van licht en luister.

Met zijn heren en ondergoden, zijn persoonlijke lijfwacht van 30 miljoen man, zijn officieren, zijn paleisbeambten, entertainers, musici en slaven, evenals de piloten en bemanningen van de vaartuigen die 4 miljoen zielen bedroegen, ging hij met zijn vloot in een piramideformatie op weg en bracht een lichtgloed teweeg die zelfs te zien was op de aarde, waar de profeten van Ahura in alle richtingen proclamaties over het oordeel en de dreigende ondergang verspreidden. Maar de oproerige ondergoden lachten om zijn pretenties, en de muitzieke en verdorven druja's spotten en daagden zijn macht uit. Ahura, die steeds meer ontmoediging tegenkwam, werd uiteindelijk door alarmerend nieuws naar zijn hoofdstad teruggeroepen.

De staatsgreep van Ootgowski, zoals die in Oahspe wordt vermeld, is een tamelijk frappant voorbeeld van de parallel tussen de aangelegenheden van de aarde en die van de lagere hemelen, zozeer herinnert het aan het vermaarde complot van generaal Mallet, hetgeen keizer Napoleon na zijn Russische debacle in 1812 noodzaakte zijn stervende leger bij Smorgoni in de steek te laten en zich in allerijl naar Parijs terug te haasten. Wanneer een overweldigere buitenslands met een catastrofe te maken krijgt, kan één enkel listig en onverantwoordelijk individu het verrotte bouwsel van zijn bestuur meer overtuigend aan het licht brengen dan een heel legerkorps.

De dronken, roekeloze avonturier Ootgowski had de kans aangegrepen om Ctusk binnen te vliegen en zichzelf met een kolossale onbeschaamdheid aan te kondigen als Ahura's luitenant op de troon, met een verzonnen boodschap dat men zich direct bij Ahura moest aansluiten. De regent van Ahura zette wel een vraagteken bij Ootgowski's gebrek aan kwalificaties, maar werd gerustgesteld door de schijnheilige bedrieger dat deze de goddelijke boodschapper Sutuyotha was, die men zich ongetwijfeld tot op vandaag nog herinnert als Mercurius.

De regent, in verwarring vanwege Ahura's zaken, was geneigd zich aan elke strohalm vast te klampen, maar bovendien was ook hij al vele dagen beschonken. Hij was als was in handen van Ootgowski en werd met rooskleurige dromen over promotie al gauw overgehaald om aan boord van een pijlschip te gaan voor een hereniging met de ververwijderde Ahura.

Ootgowski liet voor tijdelijk een geschikte bondgenoot tot vice-god uitroepen, en op het moment dat de kust vrij was beroofden de twee gladjanussen Ahura's schatkamer van de meest kostbare en prachtige juwelen die, bij ceremoniële gelegenheden, zijn troon sierden. Daarop vluchtten de samenzweerders in een pijlschip, en lieten Ctusk in verwarring en zonder leiding achter. De 4.000.000.000 inwoners van de hoofdstad en omgeving werden in oproer en anarchie ondergedompeld.

Ofschoon Ahura weer in het bezit kwam van zijn geteisterde stad en zijn geplunderde troon, was zijn positie nu nog onveiliger dan toen hij voor de eerste maal op weg ging.

Reeds was een sterrenschip met een miljoen etherische vrijwilligers de Brug van Chinvat overgestoken, achter de baan van de maan. Ahura had, door zijn onderdanen te inspireren naar het noorden en westen te emigreren, de vroegste beschavingen van Klein-Azië, de Egeïsche- en Zwarte Zee gegrondvest. Maar zijn vermaarde expeditie was afgelast door de staatsgreep van Ootgowski, voor hij tijd had om deze gebieden te bezoeken en zijn macht te versterken. De binnendringende etheriërs namen dus bezit van de tempels en orakels en plaatsten voor de eredienst, en door de priesters en profeten te inspireren en door de onontwikkelde geesten de macht over de mensheid te ontnemen, herstelden zij de zachtmoedige doctrine van Ormazd in deze landen.

Maar tijdens deze samenloop van omstandigheden werd er een zwervende komeet in de vortex van de aarde gezogen - of, zoals de hedendaagse wetenschap het zou uitdrukken, aangetrokken door de aardse zwaartekracht. Over de gehele oppervlakte van de planeet regende het stof en as, en zowel de aarde als haar atmosferische hemelen werden twaalf dagen lang door een inktzwarte duisternis verzvolgen.

De vijanden en opstandige onderdanen van Ahura grepen deze kans aan om zijn machtige koninkrijken omver te werpen, en hem, met al zijn duizenden miljoenen engelen, in de hel te gooien.

"En weldra snelden de geesten op de zielen van de koningen en koninginnen toe (van hen die op aarde tirannen waren geweest) en ze grepen hen en wierpen hen ook in de hel, om wraak op hen te nemen. De hellen werden door giftige gassen omhuld zodat niemand kon ontsnappen, en gesmoord door smerige en verstikkende geuren. Eindeloze folteringingen werden toegebracht aan zowel schuldigen als onschuldigen, en iedere geest die een vijand had of die onrecht was aangedaan, nam nu verschrikkelijk wraak, en een menigte gespuis en bendes demonische geesten stormden rond op de aarde en in de hemel, bezig met dit boosaardige werk".

"En net als de stervelingen van deze tijd zichzelf en hun generaals en kapiteins bewieroken voor de omvang van hun verwoestingen in de oorlog, waren er lofredes en enorm gepoch voor degenen die de grootste kwellingen en gruwel toebrachten in de hel".

De verantwoordelijkheid voor dit alles kwam nu te rusten op God, die al zijn beschikbare krachten inzette voor de redding. Maar er waren vier jaren van onafgebroken werk nodig voordat de redders Ahura zelfs maar konden bereiken in het midden van zijn hellen. Zijn redding werd volbracht door degenen die hij ooit beschimpt of slecht behandeld had, maar die in de hemel waren gestegen tot liefde en vergevingsgezindheid. Want zij waren het die de meeste kracht bezaten om hem te helpen.

Toen Ahura en zijn bondgenoten voldoende naar geest en ziel waren hersteld, werden zij overgebracht naar Ailken, een hemelse plaats, en daar werden ook de ontelbare miljoenen van hun onderdanen en druja's geleidelijk gekoloniseerd. Volgens de wet van Ormazd moest Ahura nu de taak op zich nemen om elk van deze inferieure miljoenen op te heffen tot zijn eigen niveau, omdat

dit jegens hen de verantwoordelijkheid was die hij zichzelf had opgelegd.

Wij op aarde zouden er goed aan doen deze wet in overweging te nemen. Want als we over anderen heersen, of anderen die stem onthouden in openbare aangelegenheden die we zelf uitoefenen - om wat voor goede redenen dan ook - zullen we gehouden zijn hen in de hemel op te heffen. En als we hen misschien hebben geleerd ons te haten, zullen we niet opstijgen totdat we hen hebben geleerd ons lief te hebben; hetgeen geen licht werk zal zijn.

Dat Ahura zich zo'n enorme last had aangematigd, verpletterend en eindeloos als die was, diende er niettemin toe zijn ziel te versterken. Van die tijd af werd Ahura zelf een engel met toenemend licht in deze hemelen. Maar onder de aanhangers van Ahura bevond er zich een die zijn les nog steeds niet had geleerd, zoals we weldra zullen zien.

BRAHMA

De dageraad van de Arc van Speta onder de Nirvanische godin Cpenta-armij ('Spenta Armaiti' is overigens een godheid die in de Zend Avesta wordt vermeld) betreft de geschiedenis van de vier avatars Abraham, Brahma, Po en Eawahtah. Ik zal hier voornamelijk vertellen over Brahma en zijn teerbemide Yu-tiv, want deze simpele en roerende geschiedenis zou best eens het verhaal over een hedendaagse boer in India kunnen zijn.

Toch zijn de geschiedenissen van de drie anderen ook niet zonder belang. De vroegste van de Chinese profeetfilosofen, Po geheten, schafte de slavernij af en ontbond het kastenstelsel dat Zarathoestra had gevestigd. Hij verklaarde aan de mandarijnen, die zich kwamen beklagen, dat datgene wat goed is in het ene tijdperk, niet noodzakelijkerwijze goed is voor het volgende. In de dageraad der beschaving zorgde het kastenstelsel voor sociale stabiliteit, en kon de vaardigheid van de mensheid zich ontwikkelen via generaties van zonen die hun vader in het ambacht opvolgden.

Po zette het patroon uit voor vele eeuwen Chinese beschaving. Ieder speelt zijn rol in het sociale leven, zei Po. De armen moeten hulp ontvangen, maar de rijken behoren niet benijd te worden, want de Schepper heeft de rijkdom van de gemeenschap in hun hoede gegeven en als zij die niet voor het welzijn van allen benutten, zullen zij later rekenschap moeten afleggen. Maar omdat grote steden beerputten van het kwaad zijn, gaf hij de voorkeur aan kleinere broedergemeenschappen.

"U zult de meningen van alle mensen eerbiedigen; want zelfs u kunt zich vergissen", onderwees Po met verdraagzaamheid.

De geschiedenis van Abraham, zoals die in Oahspe wordt vermeld, vertoont een paar opmerkelijke afwijkingen van het bijbelse verhaal. De reden hiervoor, legt Oahspe uit, is dat de Israëlieten in die periode geen geleerde mensen waren en dat werden ze ook niet tot duizenden jaren daarna. Daarom was ook geen van de Hebreeuwse geschriften in feite door Mozes geschreven; zijn grote naam werd gebruikt om de autoriteit van latere samenstellers te versterken.

Het is waar dat Mozes zelf een hoogontwikkeld man was. Maar de bijbelse optekeningen werden bijeengebracht uit Egyptische, Assyrische, Foenicische en andere bronnen, en in hun huidige vorm samengesteld door Ezra en zijn collega-schriftgeleerden in ongeveer 450 v.Chr., zo'n duizend jaar na de tijd van Mozes.

Er werden dus buitenlandse bronnen ingelijfd bij de legenden van de Israëlieten, en omdat die optekeningen van vreemdelingen en vijanden afkomstig waren, slopen er aanzienlijk wat verkeerde voorstellingen in.

Oahspe gaat met een minachtende stilte voorbij aan het verhaal, dat Abraham zijn vrouw uitleende aan de farao omdat hij bang was

dat er beweerd zou worden dat hij iets meer voor haar betekende dan een broer. Op de eerste plaats dateert Oahspe de tijd van Abraham duizend jaar eerder dan de stichting van de 1e Dynastie - ofschoon er natuurlijk al lang voordien stedelijke koningen in Egypte waren. Maar deze zogenaamde uitvlucht zou strijdig zijn met elke ademtucht van de leer van de Faithists, waarvan Abraham een van de hoogste vertolkers is.

Abraham bracht de Zarathoestrische vluchtelingen bijeen die ontsnapten aan de tirannie en slavernij van de mensen van de koning, en hij vormde hen tot de kern van de stammen die bekend zouden worden als de Kinderen van Israël. Omdat deze Zarathoestriërs I'hin bloed bezaten, waren zij van het 'uitverkoren' ras.

Abraham werd aanvankelijk Abram genoemd. Toen hij met zijn mensen uit de Mesopotamische streken naar het westen emigreerde, naar het land dat door de overlevenden van de zondvloed Ham werd genoemd in de taal van Pan, voegde hij deze lettergreep aan zijn naam toe, teneinde te kennen te geven dat zijn opdracht evenzeer gold voor de stammen van Ham als voor de stammen van Shem. Dit verheldert de overigens duistere passage in Genesis. (Gen.17:5).

De steden Sodom en Gomorrah werden, net als Pan, om dezelfde reden vernietigd door het optreden van engelen - omdat het ankerplaatsen waren geworden voor de geesten der duisternis, de bewoners van de hel. De inwoners van die steden hadden zich overgegeven aan kwaadaardige, bovennatuurlijke praktijken. Een dergelijke vernietiging kan ons wreed toeschijnen, maar we moeten wel begrijpen dat het niet als straf of uit wraak wordt gedaan, evenmin als een amputatie van een hopeloos zieke arm of ziek been door de chirurg.

Na de verwoesting van de twee steden verscheen er een aanvoerder van de troep boze geesten, die de steden onveilig hadden gemaakt, voor Abraham die helderziend was, en deze aanvoerder nam uit wraak de vermomming aan van een engel van God en gelastte Abraham een offer gereed te maken. Toen de ceremonie zou gaan beginnen, gebod de boze geest Abraham om de barbaarse rite van het mensenoffer in ere bij zijn volk te herstellen, en zijn eerstgeborene op het altaar te slachten.

Niemand dan Abraham kende de wetten van Jehovih beter en daarom begreep hij meteen dat dit een engel van het kwaad was, en met een enkele slimme vraag stuurde hij hem beschaamd weg. Abraham maakte gebruik van dit voorval als een waarschuwing aan zijn mensen om op hun hoede te zijn voor de valsheid en de list van boze geesten, maar uiteindelijk werd er een verdraaide versie, die in omloop was, door de joden aangenomen van hun vijanden.

Ismaël was niet de zoon van Abraham, die de Faithist-wet van strenge monogamie navolgde. Gedurende de zwangerschap van Hagar woonden zij en Sara niettemin in verbittering en jaloersheid tezamen, veroorzaakt door Sara's onvruchtbaarheid, zodat de indruk van Hagars emoties verder leefde in haar kind. Naderhand verliet Hagar uit vrije wil en naar eigen keus de tenten van Abraham. In het boek Genesis zelf (22:2) wordt Izaäk genoemd als de enige zoon van Abraham.

De hoge leeftijden die ten tijde van de geboorte van Izaäk aan Abraham en Sara worden toegeschreven, vormen een bewijs van de verwarring van de oude optekeningen.

De Israëlieten onder leiding van Abraham stormden niet naar binnen als oorlogszuchtige nomaden, ernaar snakkend zich van een thuisland meester te maken. Volgens de eeuwenoude leefregel van de Faithists waren het vreedzame en geweldloze landbouwers en bevoeiers. Het was eerst duizenden jaren later dat een meerderheid van de joden zich toelegde op oorlog en bloedvergieten, om redenen die nog verteld zullen worden.

Door middel van Abraham, een van de grootste zielen, werd de fakkel doorgegeven aan de westelijke wereld, en datgene wat zuiver is in ons religieus gedachtegoed stroomde via het kanaal van zijn geest naar de latere avatars, Mozes en Jezus de Esseen.

Dat deel van de mensheid dat, gedurende ontelbare generaties, een van 's werelds grootste continenten heeft bewoond, en dat we bij wijze van huldeblijk aan de onwetendheid van onze voorvaderen Indianen blijven noemen, ontving in heel zijn geschiedenis slechts één zo'n geestelijk leider, Eawahtah - in wie we de held uit Longfellows bekoorlijke maar tamelijk misleidende gedicht Hiawatha kunnen herkennen.

Oahspe verhaalt omstandig de opkomst van grote beschavingen van dezelfde tijd als die van Soemerië, die zich over een lange periode ontwikkelden in en zich verspreidden over het grootste deel van Noord- en Midden-Amerika, vanaf de Grote Meren naar het zuiden toe. De culturen van de Maya's, de Azteken en de Inca's uit latere tijden blijken slechts de restanten te zijn van overlevenden van de grote rijken van de Rode Mens. Er bloeiden dichtbevolkte koninkrijken en steden, verbonden door uitgebreide netwerken van kanalen en waterwegen die het continent doorsneden.

De kunst om deze kanalen aan te leggen had zich gedurende duizenden jaren ontwikkeld. Het werd, net als de architectuur en andere kunsten waarbij wiskunde wordt toegepast, oorspronkelijk ontleend aan de stammen van de I'hins, die ons in de dalen van de Ohio, de Mississippi en rond de Golf van Mexico hun sporen, waar we nog steeds over zitten te piekeren, hebben nagelaten - het verdwenen ras dat we vandaag de dag kennen als de Heuvelbouwers.

De vreedzame en welvarende cultuur van Guatama werd in bezit genomen en uiteindelijk voorgoed geruïneerd door de verdorven legioenen van Ahura. Oorlog vlamde op en smeulde eeuwenlang door, en tenslotte eindigde dat in een grote brand die de beschaving van de Rode Mens permanent vernietigde in deze uitgestrekte gebieden, die nu de Verenigde Staten van Amerika omvatten.

Reeds lang tevoren was door de etherische hoofden, de meesters van sterrenstelsels, bepaald dat het licht van de Arc van Kosmon het eerst deze streken van de aarde zou bereiken. Het vrijhouden van zowel de aarde als de hemel van de heerschappij van valse goden, sinds de tijd van de omverwerping van Ahura tot aan de dageraad van Kosmon, was nu de taak van de hogere engelen.

De mens is zelfs nu nog steeds geneigd om 'beschaving' en 'voortuitgang' als het onvermijdelijke en evolutionaire lot van de mensheid te beschouwen, ondanks het dilemma van de angst, waarin het bezig zijn van de mens met een zuiver materiële voortuitgang hem nu heeft doen belanden, en ondanks de duidelijke

en veelvuldige symptomen vandaag de dag van het verval om ons heen, dat eigen is aan al zulke beschavingen.

Eawahtah werd gezonden om de ontwrichte, verbrijzelde en stervende overlevenden van de beschaving van de Rode Mens bijeen te brengen en deze mensen te vestigen in stamverbanden, zoals ze tot in deze tijd zijn gebleven. Hij grondvestte hen in de eredienst van de Grote Geest, aan wie zelfs nu nog velen trouw zijn gebleven. Vanaf de tijd van Eawahtah tot aan de komst van de blanken werden er geen valse goden op Noord-Amerikaanse bodem erkend. Nooit heeft een religie, die door wet of geweld werd gevestigd, de overhand gehad, en de Verenigde Staten werden gesticht zoals de oude goden het hadden bedoeld, met een totale vrijheid van godsdienst.

Eawahtah maakte ook een einde aan de door Ahura ingestelde praktijk van het afplatten van het hoofd, dat profeten had opgeleverd ten koste van de rede. Er staat in Oahspe een interessante afbeelding van twee van deze plathoofden, een man en een vrouw, een opperhoofd en zijn echtgenote uit de tijd van Eawahtah. De afgeplatte schedels uit die periode, overal op de wereld ontdekt, stellen de hedendaagse archeologen voor een raadsel.

Het moderne onderzoek neemt voor Hiawatah overigens een datum aan die hem bijna tot een tijdgenoot van Columbus maakt. De bekende overlevering, die Hiawatah rekent tot de leraar van zovele dingen waarmee de Indianen honderden jaren lang vertrouwd zijn geweest, zou in dat geval nauwelijks kunnen zijn ontstaan. Net als Zarathoestra en Abraham plaatst Oahspe hem duizenden jaren vroeger dan momenteel wordt aangenomen. Men dient zich te realiseren dat de datums, die zo vol zelfvertrouwen door de autoriteiten worden toegekend, vaak louter schattingen zijn, ontleend aan legenden of aan vroege historische bronnen die zelf weer op vroegere legenden zijn gebaseerd en in werkelijkheid volkomen zijn ontbloot van absoluut bewijs.

Van de vier avatars van deze cyclus kan Brahma misschien wel als de grootste worden beschouwd, en zijn werk als het meest duurzaam.

Brah was een man uit het volk, een houthakker die kloosterling wilde worden. Zelfs in zijn jeugd neigde hij al naar ascese, bestudeerde de paden van de religie en onderhield zich met de Zarathoestrische priesters. Vanwege zijn aangeboren wijsheid werd hij door de mensen Brah Ma genoemd. Hij voelde de kracht van Ormazd in zijn ziel, en boven zijn hoofd zag hij een ster.

Openhartig vroeg de jongeling of alle mensen een ster boven hun hoofd zagen, en de mensen glimlachten verdraagzaam naar elkaar en zeiden dat Brahma vanwege al zijn wijsheid dwaas was. Brahma stortte zich met vurige ijver op de taak om een heilig man te worden, maar mettertijd moest hij met schaamte en schande aan Ormazd toegeven dat hij gefaald had.

De heilige man verlangde naar een vrouw.

Maar de engel van Ormazd troostte hem en inspireerde hem om zijn bijl op te nemen en manhaftig op pad te gaan. Zo ging Brahma op weg waarheen de ster hem leidde, en hij kwam in een ver land waar de tirannieke koning Tyama zijn volk regeerde met de kwistige hulp van cipiers, folteraars en beulen. Want koning

Tyama had besloten het kwaad in zijn gebieden uit te bannen en daarom had hij de eredienst van de zachtmoedige Zarathoestra met geweld en terreur ingevoerd. Vroeg of laat vallen alle religies ten prooi aan valse goden.

Vreemdelingen in het land van koning Tyama waren verplicht om schatting aan de hogepriester te betalen, en dus stopte Brahma bij de eerste de beste nederige hut om naar de weg te vragen. Een vrouw, jeugdig en schoon, en gehuld in offergewaad, gaf hem antwoord en aangezien zij ook naar de biecht ging, wees ze hem de weg.

Terwijl zij voortliepen stelde ze hem vragen, want hij was niet alleen een knappe en vriendelijk uitziende jonge man, maar er scheen ook een ster boven zijn hoofd te zijn, en een beetje verwonderd vertelde ze hem dat. Brahma voelde hoe zijn hart zich verhief, want niemand dan hijzelf had zijn ster ooit gezien. Hij voelde zich gedrongen tot een hartstochtelijk tentoonstellen van zijn meest geheime idealen. De Stem van Ormazd had hem verteld zich te sterken en gereed te maken voor een groot werk, riep hij uit. De armen en nederigen en gelovigen werden onderdrukt door de tirannie van de priesterschap. Daarom had hij zijn plannen om zelf priester te worden, laten varen en was in plaats daarvan houthakker geworden. Hij leidde nu een rein en gematigd leven en streefde ernaar om alle aardse eerzucht en verlangens opzij te zetten.

Maar toch was zijn ziel tot het kwaad vervallen, ging hij eerlijk maar onstuimig en zonder verlegenheid verder, want ondanks al zijn gebeden verlangde zijn ziel onbedwingbaar naar een vrouw. In wanhoop had hij opnieuw gebeden, en toch scheen het of de ster had gezegd: 'veracht het vlees niet, want er kunnen erfgenamen voor het licht worden verwekt door het licht van hun ouders'. De ster had hem gezegd op te staan en de vrouw te gaan zoeken met wie hij zou willen trouwen.

Het meisje, dat Yu-tiv heette, zuchtte, want zij zag de ellende en bespottung van het menselijk leven, de wanhoop van de gevangenen en de kwellingen van de zieken, het klagen van de moeders om de dood van hun zuigelingen, de levenslange strijd tegen de armoede. Hoe kon Brahma het verdragen om nog meer slachtoffers op zo'n wereld te zetten?

Laten we liever Nirvana zoeken, riep ze uit. Laten we de aarde opzij zetten en onze ziel afstemmen op de sferen van het oneindige paradijs. Brahma luisterde betoverd naar de muziek van haar stem. Het leek hem of de ster van Ormazd boven Yu-tiv scheen en hen opriep hun handen naar de Vader op te heffen en dicht bijeen te wonen. Zij gingen samen naar de hogepriester en brachten hun offer. Daarna nam Yu-tiv hem mee terug naar het huis van haar vader, die zij vertelden van het licht van Ormazd dat op hen was, en hij zegende hen.

Yu-tiv ging zich bezighouden met eten klaarmaken, en naderhand haalde zij matten om op te slapen, en weldra legden zij zich te ruste op de vloer van de kleine hut. De volgende ochtend stonden Brahma en Yu-tiv vroeg op, begroetten elkaar met vreugdevol verlangen en zetten hun gesprekken voort. Die dag waren zij veel bij elkaar, en 's avonds gingen zij samen wandelen.

De tweede dag liepen ze hand in hand en op de derde dag gingen ze gearmd, en op de vierde dag kusten ze elkaar. Daarna konden ze

het alleen verdragen om gescheiden te zijn als ze sliepen, zodat ze weldra de halve nacht samen op bleven zitten.

Al die tijd verwaarloosden zij niet hun gebeden tot Ormazd, maar tenslotte bleven ze de hele nacht op en sliepen niet, behalve in elkaar's armen. Uiteindelijk ging Yu-tiv matten voor hen halen om op te zitten, en weldra legden zij de matten languit en werden man en vrouw voor het aangezicht van Ormazd.

Brahma oefende zijn beroep als houthakker uit in Tyama's koninkrijk en na verloop van tijd had hij zes zoons bij Yu-tiv, en vanwege hun armoede en de moeilijke tijden leden zij groot gebrek en bittere ontberingen. De Stem van Ormazd kwam niet langer tot Brahma. Niettemin behield Brahma zijn geloof.

Maar terwijl de jaren van wanhopige armoede in de eentonigheid van steeds terugkerende zwangerschappen en de eeuwige vraag om weer een mond te voeden voorbijgingen, werd Yu-tiv, ondanks de warmte van de liefde in hun schrale huis, stil en voelde de koude vingers van de twijfel in haar ziel doordringen. Toen ze voor de zevende maal zwanger was en er nog steeds geen Licht kwam, barstte haar wanhoop los in bitterheid tegen de bespottung en het bedrog van al het menselijk leven, en werd haar gezicht als van steen bij het onnozele enthousiasme van Brahma. Er bestond geen Al Licht, er bestond geen weldadige Vader, er bestond geen Stem van Ormazd. Er was alleen maar de wind, en de geesten der doden, die net zo leugenachtig en onwetend waren als de levenden.

Brahma bewaarde de vrede en sloot zijn geloof in zijn ziel weg. Yu-tiv koesterde de duisternis in haar hart, terwijl haar zevende zoon daaronder groeide tot hij voldragen zou zijn zodat, terwijl zijn zes broers helderziend waren geboren net als hun ouders, vol van geestelijke kracht en geloof, haar zevende zoon in duisternis werd geboren, en zij noemden hem Hog.

De jaren gingen voorbij en Brahma en zijn zes oudere zoons voedden hun zielen met hoop. Op de eenentwintigste verjaardag van Hog, terwijl Brahma en zijn gezin bij zonsopgang op de matten zaten en hun ontbijt aten, ging er een intens stralend licht over Brahma's hoofd. Er klonk een stem die zei: "Let op de Stem van Ormazd; Hij is altijd tegenwoordig".

Het licht ging weer weg en Brahma's gezin vergat zijn ontbijt om met eerbiedige maar geweldige opwindung over de kwestie te praten; allemaal, behalve Hog die stil bleef. Toen ze een beetje waren gekalmeerd, zei Hog heel rustig dat hij niets had gezien, niets had gehoord. Hij verzocht hen vriendelijk om te begrijpen dat, vanwege een voorspelling die steunde op zijn eenentwintigste verjaardag, zij de slachtoffers van zelfmisleiding waren geworden.

Maar nauwelijks was Hog uitgesproken of daar kwamen het licht en de Stem weer terug, en allen behalve Hog gaven een beschrijving van hetzelfde. Hog stond voor een raadsel, want hij had een diep respect voor zijn ouders en grote liefde voor zijn broers, en hij wist dat ze volstrekt rechtschapen waren. Yu-tiv sprak bedroefd en met berouw en beschreef haar toestand van ongeloof en wrevel gedurende de periode van de ontvangenis en haar zwangerschap van Hog. Het ongeloof van haar ziel was haar schoot binnengedrongen en had de vrucht van haar heilige echtgenoot gevormd tot een man van duisternis, hilde ze wanhopig.

Hog troostte zijn moeder en weerlegde met kracht haar klacht over de duisternis. Deze wereld was voor hem voldoende, met haar schoonheid en de liefde van deze beminden. Vervolgens sprak de Stem door de nu volmaakte ziel van Brahma. Ormazd had deze wereld geschapen, niet om veracht te worden zoals de priesters en asceten beweerden, maar om van te genieten en je in te verheugen. Alleen het kwaad ervan behoorden de mensen af te wijzen.

De priesterschap had de leringen van Zarathoestra verdraaid, met bittere vervolging. Zij hadden het gebod van Ormazd: 'u zult niet doden', verkeerd uitgelegd, om oorlog en bloedvergieten voor de eer van de koning en de 'verdediging' van het land te kunnen rechtvaardigen. Maar Ormazd wordt niet misleid, ging de Stem verder. Hij die één mens doodt is een moordenaar, en hij die tien mensen doodt is tienmaal een moordenaar, en zijn ziel zal ervoor ter verantwoording worden geroepen. Dienstplicht en belasting uit militaire noodzaak zijn even slecht in de ogen van de Vader.

Degenen die vertrouwen bezitten in Hem, zullen geen versterkingen hoeven op te richten en geen bewapening in stand hoeven te houden tegen hun medemensen. Nog minder zullen zij beweren dat zij zulke dingen doen in Zijn naam, of vragen om de hemelse zegen over de misdaden van de oorlog.

In de tijd van zijn jeugd had Brahma ijverig gestudeerd om priester te kunnen worden, en ondanks zijn armoede had hij zijn zoons onderricht gegeven. De beste schrijver van hen was Vede, wiens naam waarheid betekende, en Vede begon die dag de geïnspireerde woorden van Brahma op te schrijven. Dit werden de oorspronkelijke Vedische geschriften.

De Stem sprak weer door Brahma en gebruikte het ongeloof van Hog als onderwerp voor een les over het verschil in menselijke levensopvatting. Ieder mens kan het universum slechts vanuit zijn eigen gezichtspunt waarnemen, daarom wordt tolerantie jegens anderen voorgeschreven. Hog bezat, net als zijn ouders en broers, een onsterfelijke ziel, ofschoon zijn geestelijke taak zwaarder zou kunnen zijn, langer zou kunnen duren dan die van hen.

Dapper worstelde Hog met zijn probleem. Hij waagde zich aan het idee dat zijn tekortkomingen per slot van rekening niet zijn schuld waren. Hij was geboren zoals hij was. Ook konden zijn fouten niet de schuld van zijn ouders zijn, want zij waren ook zo geschapen. Daarom waren zijn gebreken die van zijn Schepper.

De stem van God loofde degenen zoals Hog, de mensheid in het algemeen, het grove maar gezonde materiaal waarmee het gebouw van de menselijke samenleving op aarde werd gewaarborgd. Zonder hen zou de mensheid haar spirituele en fysieke gevaren in deze smeltkroes, die wij aarde noemen en waar het vlees tot geest wordt omgevormd, niet hebben kunnen overleven.

De volgende dag, bij zonsopgang, kwam de Stem weer tot Brahma en ging gedetailleerd verder met de Vedische openbaring. Het lijden was de weg waarover de duisternis van de mensheid moet reizen naar het hogere licht. Hog beklagde zijn eigen duisternis en twijfel en onzekerheid met bittere tranen, zodat zijn moeder Yu-tiv huilde van zielensmart. De Vader te vinden, Hem te kennen, Hem te openbaren, dat was alles, luidde het antwoord, en geen aandacht aan het ego te besteden. Daarna eindigde de les met een gebod om te middernacht samen te komen en aan te zitten in de

gewijde kring in het heilige woud van Ebon, opdat de geesten zich zouden manifesteren.

De deelnemers waren dus in de cirkel gaan zitten; alle aanwezigen, behalve Hog, waren mediums. De engel van God verscheen in menselijke gedaante voor hen. Hij sprak oog in oog met hen, maar Hog weigerde deze manifestatie als een bewijs voor het bestaan van engelen te accepteren. Hij opperde dat de fysieke gestalte alleen maar een of andere lichamelijke uitstraling van de aanwezigen zou zijn.

Daarop toonde de engel de gematerialiseerde gedaante van een vriend van Hog die kort geleden was gestorven, en deze geest sprak tot Hog om het bestaan van de geestenwereld te bevestigen. Hog erkende de gelijkenis met zijn vriend, maar wees erop dat een zwevende geest beslist nevelachtig zou moeten zijn en niet stoffelijk zoals deze.

De engel merkte met een goedgehumeurd ongeduld op dat, wanneer hij in die vermomming zou komen, Hog hem nooit zou kunnen zien. Geest kan niet worden bewezen in het vlees, voegde hij eraan toe. Hierop riepen Yu-tiv en haar zes andere zoons het uit van vervoering over het wonder en de glorie van de omgang met de engelen, die zij aanvaardden in de naam van liefde, wijsheid en waarheid.

Brahma kwam met zijn diepere kennis. Stuur mij, O Ormazd, bad hij, alleen die engelen die mij willen helpen de mensheid te dienen, mijzelf te verlichten en Uw wil te doen. Brahma kreeg antwoord door een kolom van stralend, gouden licht.

De engel van God kwam om te zeggen dat de mens, in de omgang met geesten, antwoord kreeg overeenkomstig zijn diepste zelf. Aangezien zij echter zo'n hoge dunk hadden van het contact met alle geesten, zonder onderscheid, zou hij het licht van de engelen dat tot nu toe hun kring had beschermd, nu terugtrekken, zodat zij het voor zichzelf zouden begrijpen. Het heilige woud werd in duisternis gedompeld.

De geesten der duisternis kwamen, verrukt over deze kans om de sterke, psychische kracht, die beschikbaar was, te gebruiken teneinde zich op het aardse niveau te manifesteren. Spoedig werden alle aanwezigen, behalve Brahma en Hog, overweldigd door het besef van de gruwel en het kwaad om hen heen, en weldra gaven ze toe aan een gillende paniek en vluchtten naar huis, bijna krankzinnig van angst.

Brahma en Hog renden achter hen aan om ze te kalmeren en gerust te stellen, maar niets kon hen doen stoppen voordat ze ineengedoken bij elkaar zaten, in de veiligheid van hun eigen hut, doodsbleek en sidderend van angst, onsamenhangend babbelend over hun ervaring. Weldra werden ze wat rustiger, en Vede bekende zijn vader dat hij zelfs het boek met de heilige leringen gedurende zijn vlucht had laten vallen. Beschaamd gaf hij toe dat zijn onuitsprekelijke afschuw van het heilige woud hem ervan weerhield om terug te gaan en het op te halen.

Als het boek de hele nacht bleef liggen, zou de regen het totaal kunnen bederven. Yu-tiv en de anderen voegden er vastberaden en in koor aan toe dat het boek beter kon blijven liggen waar het lag, dan de angst waarvoor zij zojuist waren gevlucht opnieuw te moeten trotseren. Niettemin, verzucht Oahspe, waren zij er toch geheel van overtuigd dat het boek de woorden en

openbaringen van Ormazd zelf bevatte, terwijl Hog, die niets van dien aard geloofde, enigszins minachtend opmerkte dat hij wel alleen zou gaan om het boek voor hen te halen, en dat hij niet eens behoefde te fluiten om de moed erin te houden.

Gedurende veertig dagen, bij het opgaan van de zon, ging het uitstorten van inspiratie via de lippen van Brahma verder en toen was de Veda voltooid, en veel ervan bestaat voort in de Hindoe geschriften van deze tijd. Later kreeg Brahma de opdracht om met zijn vrouw en zoons op reis te gaan om de nieuwe openbaring te prediken, en degenen die wilden luisteren bijeen te brengen.

Allen behalve Hog gingen aan het werk om hetzelfde te doen. Maar Hog hielp hen waar hij kon, want hij begreep dat Brahma's woorden de menigte overtuigden tot gerechtigheid en broederschap, terwijl zijn eigen filosofie, niettegenstaande zijn intellectuele integriteit, er niet in slaagde ook maar iemand te bekeren tot een beter leven.

Terwijl ze zich van stad naar stad begaven en buiten de muren predikten, verzamelde Brahma al gauw een menigte volgelingen; de meeste van hen behoorden tot de armen en onderdrukten. Maar velen waren welgesteld en allen brachten hun wereldse goederen mee en wierpen ze aan de voeten van Brahma, en hij verdeelde ze volgens ieders behoeften.

Brahma vestigde zijn volgelingen in familiegroepen, met voor elke tien een hoofdvader, en iedere tien van die vaders hadden een leider, enzovoort, zoals Zarathoestra het voor hem gedaan had. De engel van God leidde hen naar de braakliggende streken van het land, waar niemand de eigenaar van wilde zijn. Door hun vlijt zorgden de Faithists ervoor dat de woestenij ging voortbrengen, net als de Israëlieten dat gelijktijdig onder leiding van Abraham deden.

Oahspe geeft een illustratie van de vermaardheid en invloed die Brahma's persoonlijkheid en handelen hem opleverden, met het verhaal van Syaythaha, de koning van een gebied in West-India met een enorme en weelderige hoofdstad. Syaythaha stuurt zijn opperbevelhebber naar Brahma, met kostbare geschenken in goud, zilver en koper, en deze smeekt in ruil daarvoor om de hemelse zegen van Brahma voor zijn meester, de koning.

Brahma wijst de geschenken hoffelijk maar vastberaden af en verzoekt de soldaat beleefd om tegen zijn koning te zeggen dat deze zich met zijn Schepper moet inlaten en niet met mensen. "De Grote Geest houdt alle zegeningen in Zijn handen. Geef Hem uw schatten!"

De generaal keert met zijn versmadede bijdragen en deze boodschap bij de koning terug, en de koning wordt woedend. Op de manier van koningen besluit hij deze ongevraagde, goede raad met bloed uit te wissen, en hij brengt een leger van 50.000 man op de been om Brahma en zijn ongewapende menigte te vernietigen.

Maar toch zorgt de wonderbaarlijke reputatie van Brahma ervoor dat de koning laf genoeg is om eerst het orakel te raadplegen voordat hij op weg gaat. De engel van God, die dit voorzag, heeft de ziener in bezit genomen, en de koning wordt door het orakel geadviseerd een strik te spannen voor de wereldvreemde pretenties

van Brahma, door zijn lijfwacht te verkleden in het schitterend vertoon van koninklijk gezag, terwijl hijzelf als bedelaar moet optreden.

Dat wordt zo uitgevoerd, en het leger van de koning rukt op naar het kamp van Brahma, met de aldus vermomde koning. Een fakir snelt het kamp uit en werpt zich voor de voeten van de lijfwacht. De koning stelt hem een vraag, maar de man, die hem voor een bedelaar houdt, wijst hem met verachting af.

De koning laat de fakir daarvoor terechtstellen, in de veronderstelling dat het Brahma is. Maar terwijl het leger nog nadenkt over deze kwestie, nadert Brahma zelf, met twee van zijn zoons, en onbevreesd gaan ze naar het lichaam toe. Brahma doet een beroep op de koning, die nog steeds als bedelaar is verkleed, om zijn hand op de dode man te leggen en de andere hand op het hoofd van Brahma, rustig opmerkend dat hij de verkeerde man heeft gedood.

De koning heeft geen andere keus dan zijn proef door te zetten, dus gehoorzaamt hij. Brahma's beide zoons bidden mee, en door de kracht van Ormazd op zijn ziel brengt Brahma de dode man weer tot leven, zodat hij rechtop gaat staan voor de tot staan gebrachte gelederen. De namaakkoning werpt daarop zijn koninklijke tooi af en vlucht in paniek het bos in, en de echte koning heeft het heel moeilijk om zijn vreselijke ontzetting te verbergen.

Brahma vertelt hem dat de engel van Ormazd, die het orakel gebod, nu bij hem is om te zeggen dat degene die de kleding van een bedelaar draagt, de ware koning is, en dat de proef erop was gericht om hem te bewijzen dat hij, die één wordt met Ormazd, machtiger is dan een leger. De koning kent het licht dat in zijn eigen ziel verborgen was en dat nu oplaait, zodat hij zich van die tijd af gaat wijden aan armoede en dienstbaarheid en afstand zal doen van de troon en van alles dat er bij hoort. Met Syaythaha komen er velen van zijn familie en gevolg en ze werpen hun rijkdommen in de gemeenschappelijke pot.

Door middel van zijn zes zoons grondvestte Brahma de leringen van de Veda door het mondelinge woord, zodat, ofschoon het geschreven woord in de duisternis van toekomstige generaties verloren zou gaan, de kennis zelf zou blijven bestaan om opnieuw geschreven te kunnen worden. Naderhand ging hij met een paar discipelen verder en doorkruiste het grote land India gedurende nog twee jaar, waarbij hij talloze grote steden en koninkrijken bezocht en vandaar de nederigen en verdrukten bijeenbracht, en allen die rijp waren voor het nieuwe, spirituele licht. Hij stichtte koloniën in ontvolkte en onvruchtbare streken, waar de gegroepeerde Faithist-dorpen die in vrede en wederzijdse hulpvaardigheid werkten, er al spoedig voor zorgden dat de aarde overvloedig voortbracht.

Maar nu had Brahma de volle rijpheid van de ouderdom bereikt, en de zuivere ziel van Yu-tiv vond de last van haar aardse omhulsel zelfs te zwaar voor haar grote geest. De engel van God waarschuwde Brahma dat hij haar terug moest brengen naar de eerste kolonie in de bergen van Roam, om daar haar zoons en geliefden rondom haar te verzamelen.

Niettemin waren de lichamelijke inspanning van het reizen en de emotionele druk van de hereniging met haar geliefde zoons te

groot voor het arme, afgetobde lichaam van Yu-tiv, zodat ze later in elkaar zakte en snel achteruitging. Haar laatste woorden waren een speciale zegening voor Hog, haar laatstgeborene.

En zie, zegt Oahspe, de liefde van de grote Brahma was teveel voor hem, en zijn ziel barstte in hem. Hij viel neer en bleef uitgestrekt op de koude aarde liggen. Ook hij was gestorven.

Van de vier avatars van deze cyclus was Brahma's werk misschien wel het meest vruchtbaar en duurzaam, want van al de grote delen van de mensheid zijn de volkeren van India het meest spiritueel aangelegd en spiritueel bewust gebleven. Het grove bijgeloof dat onder de minder verlichten van hen overheerst, vormt slechts de keerzijde van dezelfde munt.

Ondanks Brahma's uitdrukkelijke gebod om noch mens noch engel te vereren, maar alleen Ormazd, het Al Licht, de Grote Geest, keek zijn volk tegen hem op als tegen een god, en in later tijd werd zijn naam aanbeden en viel ten prooi aan valse goden.

SATAN, DE HEER GOD

Terwijl er vier etherische aartsengelen onder toezicht van de Nirvanische godin Cpenta-armij in elke windstreek van de aarde aan het werk waren om het licht van de nieuwe cyclus door middel van de vier avatars te vestigen, werd het werk van de godin in de atmosferische hemelen ontsierd door een ogenschijnlijk onbetekenend voorval, dat niettemin in latere tijden ontstellende gevolgen voor deze planeet en haar hemelen teweeg zou brengen.

Het woord 'ontsierd' gebruik ik hier figuurlijk. De wijsheid van deze godin was zodanig dat ze de bestemming van engelen en mensen duizenden jaren vooruit kon voorzien, en dus heel goed wist dat die dingen die als kwaad toeschijnen wanneer men ze van de buitenkant waarneemt, niets anders dan de creatieve zetten van Ormazd zijn, die zich langzaam en majestueus verdiepen tot volmaaktheid wanneer men ze van de binnenkant beschouwt.

De sterke ziel van de ooit valse Ahura, die zich nu tot het licht had gewend, was vervuld van ongerustheid en vrees voor de omvang van de taak die hij door zijn grenzeloze eerzucht op zich had genomen. Zijn moeilijk te hanteren koninkrijk van duizenden miljoenen engelen, waarvan het grootste deel uit zielen van totale duisternis bestond, te verheffen, was een taak die, zelfs om aan te beginnen, het uiterste van hem zou vergen. Maar er was voor hemzelf geen verlossing mogelijk, voordat hij iedere blinde en ongelukkige ziel tot zijn eigen niveau en daar voorbij had opgeheven.

Zijn grootste probleem vormden de aardse begeerten van deze duistere geesten. Als zij aan hun te weinige voogden en beschermers zouden ontsnappen om zich op hun zinnelijke en verdorven genoegens te storten, zou al zijn werk met hen ongedaan worden gemaakt. Hij begreep duidelijk dat de oplossing zat in het verhogen van de ligging van zijn hemel Ailken - die de bevolking van het verwoeste Ctusk had opgevangen - naar een dermate grote hoogte boven het aardoppervlak dat het voor de onontwikkelde geesten onmogelijk zou blijken om zonder hulp naar hun aardse hollen terug te keren.

Ondanks de verscheidene duizenden jaren ervaring, omvangrijke kennis en autoriteit in het geestelijk leven was dit een taak waarvan Ahura voelde dat die zijn krachten geheel te boven ging, en dus wendde hij zich eerbiedig tot de grote etherische godin om haar raad en hulp. Maar Cpenta-armij kende hem wel wat beter dan dat hij zichzelf kende. Vanwege de witgloeiende intensiteit van het lijden dat hij nog kortgeleden had doorgemaakt en vanwege zijn volkomen oprechtheid nu, was de kracht bij Ahura aanwezig, indien hij slechts het geloof bezat om er gebruik van te maken.

Ze instrueerde hem om de verheffing van Ailken zelf tot stand te brengen, en door dit te doen het vertrouwen van zijn onderdanen in hem aan te wakkeren. Niettemin zouden haar etheriërs hem waar nodig bijstaan, beloofde zij. Ahura groette

een beetje beschroomd en keerde naar Ailken terug om dienovereenkomstig zijn voorbereidingen te treffen.

Het manipuleren met de samenstelling van de elementen en substanties van het niet-fysieke universum wordt door middel van gedachtekracht tot stand gebracht. Wanneer er enorme projecten worden ondernomen, wordt dat bewerkstelligd door de combinatie en harmonie van vele sterke en verlichte geesten, die afzonderlijk en toch tezamen werken. Het project voor de verheffing van Ailken eiste derhalve de onverdeelde aandacht van al zijn hoger gegraduateerde bewoners. Ahura stuurde zijn maarschalcken om het werk van alle betrokkenen voor te bereiden en te bundelen.

Van de vroegere ondergoden van Ahura waren er niet weinigen die persoonlijk twijfelden aan zijn oprechtheid of aan zijn vermogens. Anuhasaj, een boezemvriend uit vroeger dagen, kwam naar Ahura toe om hem de gevaren en moeilijkheden van het waagstuk voor te houden, en de noodlottige gevolgen als het mis zou gaan.

Ahura legde uit dat hij door de vriendelijke tussenkomst van de godin zelf de leiding over de operatie had gekregen. Anuhasaj werd tot zwijgen gebracht en voelde zich een beetje verbitterd. Hij trok zich terug en verwaarloosde met opzet zijn eigen aandeel in het pionierswerk, om zijn mening over de onbezonnenheid van het waagstuk te benadrukken.

Maar Ahura had dubbele voorzorgsmaatregelen genomen en dus ontdekte hij Anuhasaj's plichtsverzuim. Hij had geen ander alternatief dan Anuhasaj om een verklaring te vragen, erop wijzend dat de gehele verantwoordelijkheid voor mislukken of slagen alleen bij hemzelf lag. Het enige dat van Anuhasaj werd gevraagd was om naar beste kunnen zijn instructies uit te voeren. Aangezien Anuhasaj daar geen antwoord op kon geven, verwijderde hij zich.

Ahura zag het incident door de vingers en ging verder met zijn grote plannen. Het zou een geweldige en hoogst ceremoniële gebeurtenis worden, en al de goden en heren van de aardse hemelen vanaf Cpenta-armij waren uitgenodigd om erbij te zijn. Het enorme gepeupel van Ailken werd bezig gehouden met gedetailleerde en spectaculaire marsen en optochten en ceremoniën teneinde paniek te voorkomen, en de etherische helpers namen zonder vertoon hun plaats in de rij van Ahura's strijdkrachten in.

Alle personen onder Ahura's leiding namen nu hun plaatsen in en stemden zich af op hem terwijl zij zich op de operatie richtten. Ahura was gereed om het teken te geven in Jehovih's naam. Maar Cpenta-armij hield hem tegen. De lijn van harmonie was uiteengespat.

Toen begreep Ahura het en het speet hem dat zijn persoonlijke vriendschap sterker was geweest dan zijn plichtsgevoel. Waar Anuhasaj zich bevond was de lijn verbroken. Hij stuurde maarschalcken om hem te vervangen en de harmonie werd weer hersteld. Nu was de kracht met hem en daarmee maakte Ahura het uitgestrekte plateau Ailken, met al zijn grote steden en koninkrijken, los van zijn fundamenten. Nu begon het plateau, net als een loshangende wereld, langzaam om zijn as te draaien en op te stijgen door de samenwerkende geest van miljoenen hoogverheven engelen, die hun wilskracht zo uitsluitend op deze gigantische

taak concentreerden dat er gedurende één aardse dag geen enkele andere gedachte bij hen opkwam.

Zo werd Ailken overgebracht naar het hemelse gebied van Varapishanaha, waar opstand, afscheiding en desertie onmogelijk waren voor de menigte en waar Ahura nu door zijn onwetende bevolking als de grootst mogelijke van alle goden werd beschouwd.

Maar ondertussen ziedde Anuhasaj van bittere vernedering. Hij gaf de schuld aan Ahura's trots, die hem gemaakt had tot de zondebok in de ogen van heel de eminente vergadering. Hij verbrak alle betrekkingen met Ahura, en gedurende vele jaren daarna zwierf hij doelloos rond van plaats naar plaats in de hemel en op aarde, en voerde niets uit.

Anuhasaj echter was een persoon met een heel aanzienlijke intelligentie en een nog grotere eerezucht, en in zijn ijdelheid hield hij ogen en oren wijd open. Een dergelijk doelloos bestaan kon hem niet lang tevredenstellen. Terwijl hij de onvolmaaktheden van mensen en engelen observeerde, begon hij te speculeren over de mogelijkheden om ze tot zijn eigen voordeel uit te buiten. Het scheen hem toe dat de egogoden van de planeet in het verleden hadden gefaald omdat hun plannen slecht overwogen waren, hun ontwikkeling onvoldoende voor hun aangemateerde autoriteit.

Maar indien iemand als Anuhasaj nu eens de hoogste plaatsen in de hemel zou kunnen bereiken om vervolgens zijn eigen weg te gaan, wat dan? Anuhasaj overwoog het langdurig en zorgvuldig. Tenslotte keerde hij bij Ahura terug en verontschuldigde zich met voorgewende nederigheid voor zijn dwaas vertoon van wrok. Alles wat hij nu vroeg, bekende hij edelmoedig, was hem een kans te geven zijn overtreding uit te wissen door nederig en toegewijd dienstbetoon.

Ahura's liefde voor een oude vriend en zijn genoegen om de terugkeer van een zwart schaap verblindde hem voor elke mogelijkheid tot verraad, en hij verwelkomde Anuhasaj met open armen. Nu begon Anuhasaj vol vuur om zich op alle mogelijke manieren voor te bereiden op zijn zelftoegekende bestemming, en met rusteloze ijver om zijn bekwaamheden zo goed mogelijk te verbeteren. Gedurende honderden jaren werkte hij in de laagste graden en verbeterde langzaam zijn positie en werd steeds hoger bevorderd, ondertussen listig die vriendschappen aankwekend die later misschien nuttig voor hem konden zijn.

Nu hadden de etheriërs hun taak allang beëindigd en waren vertrokken, het aan de aardgeboren goden overlatend om de planeet verder te brengen in het stralende licht van een nieuwe cyclus. De beschaving op de aarde begon als nooit tevoren te bloeien. Er ontwikkelden zich drie grote gebieden van menselijke vooruitgang, in China, India en het Midden-Oosten.

Dit was de periode tussen 4000 en 3000 v.Chr., en de archeologen kunnen ons vertellen over de culturen die destijds tot bloei kwamen in Assyrië, Chaldea, Klein-Azië en het pre-dynastieke Egypte. Maar ten oosten van deze streken was volgens Oahspe de beschaving nog meer gevorderd, zoals we zullen zien.

Gedurende vele honderden jaren na het begin van de nieuwe cyclus leefde de mensheid in vrede, en de luister van de vier

avatars wierp nieuw licht over heel de wereld. Hoewel minder stralend misschien dan het licht van Zarathoestra, was het meer naar de aard van de behoeften van het menselijk leven. De mensen vonden het eerder mogelijk zich aan te passen aan de spiritualiteit in het vlees, zich te verzoenen met hun dualiteit van lichaam en geest, zodat er minder ascetische verzaking van deze wereld voorkwam, hetgeen een kenmerk was geweest van de latere Zarathoestriërs.

Intussen bewogen de zon en de haar omringende planeten zich onverbiddeijk verder in de richting van donkerder etherische velden. Er zat een nieuwe god op de planetaire troon en er waren nieuwe heren en een nieuwe Heer God. Anuhasaj ging door zich gestaag een weg naar boven te banen, zodat zelfs hij na verloop van tijd zelf op plechtige en indrukwekkende wijze door de regerende god werd gekroond tot Heer God van hemel en aarde, in datzelfde koninkrijk Maitraias dat duizend jaar eerder door Vishnu was gesticht.

Anuhasaj's speciale vrienden werden nu zelf bevorderd, om mettertijd alle tien de heerlijkheden, waarin de macht over de aardbol werd verdeeld, in bezit te nemen. Anuhasaj had nu 2700 jaar ervaring in het geestelijk leven opgedaan, veel daarvan in de gevorderde graden en op de hoogste posten.

De onvermijdelijke terugkeer van het vallen van a'ji bracht de daarmee gepaard gaande vermindering van het spirituele licht met zich mee, en de harten van mensen en engelen werden onmerkbaar van de hogere op de lagere dynamiek van het leven gericht. Weldra riep Anuhasaj een vergadering van zijn ondergeschikte heren bijeen in zijn hoofdstad in Maitraias.

Onder degenen die aanwezig waren en die we weer zullen tegenkomen, bevonden zich in het bijzonder: Anubi, Meester van de Weegschaal des Hemels, verantwoordelijk om vast te stellen welke zielen voldoende in de graden waren gestegen om vanuit de heerlijkheden van hada te worden overgeplaatst naar het hogere koninkrijk Maitraias; Te-in, Heer van Jaffeth, dat we China noemen; Sudga, Heer van Shem, dat we India noemen; Osiris, Heer van Arabin'ya, dat het meeste van wat nog steeds de Arabische wereld is omvatte; Baäl, Heer van Heleste, dat Perzië, Assyrië, Chaldea en Klein-Azië omvatte; en Ashtaroth, zijn eerste luitenant.

Sommige van deze namen waren echter vals aangenomen, en bijvoorbeeld in het geval van deze "Osiris" zien we weer de teneur van deze dissidente meestergeesten geïllustreerd, om namen aan te nemen die machtig en eerbiedwaardig zijn onder de stervelingen, teneinde een nog betere controle over de aanhangers van die religie te krijgen, zowel op aarde als in de hemel.

Anuhasaj leidde de besprekingen met zijn heren met veel listigheid, en hij moedigde hen aan om het juk van zelfverloochening, dat hen door de Faithist-ethiek was opgelegd, af te werpen en hen ertoe te brengen hun grieven te uiten tegen de ware god en tegen zijn onbekwaamheid om de geestelijke desorganisatie, die door de jarenlange val van a'ji was ontstaan, te verijdelen.

Zij betoogden dat het Faithist-systeem van het overbrengen van alle verlichte, van de aarde opgestegen zielen naar de etherische sferen van Nirvana de oorzaak was van de problemen. De hemelen van de aarde zelf waren ruim genoeg om alle geogste zielen van

miljoenen jaren te bevatten. Als zij de meest gevorderde zielen konden behouden, zouden zij weldra de gelijken zijn in macht en glorie van de etherische goden, en zou de aarde zelf er dienovereenkomstig van profiteren.

Anuhasaj beweerde te zijn overgehaald door de meningen die hijzelf had ingeprint. Als zij voorstelden om hem tot god van de planeet te kiezen, zodat hij dit beleid uit zou kunnen voeren, zou hij hen spoedig allemaal kunnen bevorderen tot de rang van goden onder hem. Zij zouden in grote pracht en heerlijkheid heersen, met enorme legers om hun bevelen ten uitvoer te brengen, in hemelse steden van weergaloze schoonheid, voor immer aanbeden met ritens en ceremoniën van de hoogste praal en luister.

Alle aanwezigen namen zijn voorstellen met grenzeloos enthousiasme aan. Anahasaj werd dan ook verheven tot de hoogste in rang en allen zwoeren hem eeuwige trouw. Op zijn beurt bevorderde hij zijn heren met nieuwe titels en grotere macht. Ieder van hen bracht zijn gehele koninkrijk uit loyaliteit naar de nieuwe god over, behalve het kleine aantal hogere zielen dat onmiddellijk vertrok naar de sferen van de ware god in Craoshivi. Maar ondanks al het gejuich en de verklaringen van eeuwige liefde en trouw, stelde ieder van de trouweloze bondgenoten zijn of haar eigenbelang in het geheim boven alles.

Het Boek van de Oorlogen tegen Jehovih is een van de meest fascinerende kronieken in Oahspe. Hierin zien we de machten van de goden aan het werk in het vormen van de geschiedenissen der mensheid, we krijgen inzicht in de regeringsvorm van de hemelwerelden, de discussies van de goden zijn beladen met onthullende filosofieën, en het verhaal van hun handelingen in de hemel en op aarde beweegt zich met een nogal tragische opgewondenheid voort.

Het nieuws over Anuhasaj's lang tevoren beraamde verraad werd ogenblikkelijk gemeld aan de etherische hoofdvrouw van de planeet, Cpenta-armij, die prompt een waarschuwing voor de broeiende storm zond aan haar atmosferische ondergeschikte, de ware god van Craoshivi. Ze voorspelde het aanstaande verloop der gebeurtenissen. De valse goden zouden de mens afvallig maken van de Grote Geest en door geweld en bloedvergieten de verering van hun eigen ego's afdwingen. In dit tijdperk zouden zij enorme tempels en machtige piramiden bouwen, waarvan de vervallen ruïnes in de tijd van Kosmon een getuigenis zouden vormen van de valsheid van hun beweringen.

Allereerst begon Anuhasaj nu, 16.000 kilometer boven het aardoppervlak, een geweldige en prachtige hemelse hoofdstad te bouwen die hij Sanctu noemde, en nog een voor Anubi, zijn wachter van de poorten des hemels, die hij nu zijn Zoon, de Verlosser der Mensen noemde. Na verloop van tijd kregen deze steden ongelooflijke afmetingen, werden bewoond door ontelbare miljoenen engelen en schitterden en straalden eindeloos van het licht, het vuur, de juwelen en de schoonheid van de woningen en tempels van de uitverkorenen rondom de glorieuze paleizen van hun goden.

Intussen liet Anuhasaj zijn luitenanten, de aardse goden, in actie komen om hun volledige controle over de mensheid te laten gelden. Hij verdeelde de belangrijkste en meest volkrijke delen van de aardbol in drie hoofdgebieden onder het bestuur van Te-in, Sudga en Osiris, en deze had als zijn ondergeschikten de god

Baäl, de godin Ashtaroth (ook wel Astarte genoemd), en de aartsengel Egupt.

Terwijl Oahspe vertelt over de handelingen van de aardse goden in deze campagne, tovert het boek ons menig beeld voor ogen van het menselijk drama in dit tijdperk in deze drie grote gebieden. De meeste bewoners van de wereld waren nog van het latere I'huan of Ghan ras. In de uitgestrekte, gecultiveerde gordel, van de Nijldelta via Mesopotamië en Perzië door de rivierdalen van de Indus en Ganges naar de vruchtbare velden van Oost-Azië, bevonden zich talloze en hoogbeschaafde volkeren. De massa's leefden van een vreedzame bewerking van de bodem, terwijl er grote steden verrezen waarin de rijkdom zich ophoopte, en wetenschap, filosofie en kunst onverdroten werden beoefend.

Zelfs die natuurwetenschappen, waarvan we ons innig voorstellen dat ze het originele product van de moderne mens zijn, werden gedurende deze periode ontwikkeld, en behalve astronomie was men al aardig op weg met studies als paleontologie, geologie en entomologie. De schrijfkunst was al duizenden jaren lang bekend aan de geleerden, ofschoon een alfabetisch schrift nog moest worden uitgevonden. Maar de Foenicische volkeren hadden de grondslag hier al voor gelegd; ze hadden zich - vanwege hun gemengde afkomst - afgekeerd van de hiëroglyfische vormen die oorspronkelijk door inspiratie van de engelen aan de mensheid waren gegeven.

Het Chinese volk was in die tijd fysiek het grootst op de wereld, zegt Oahspe; een verdraagzaam en goedgehumeurd ras, vreedzaam en ijverig, en er bevonden zich toen al grote zeevaarders onder hen. In die periode was het land China verdeeld in vele kleine koninkrijken, en de ruilhandel bloeide in een toestand van harmonie.

Naarmate het millennium vorderde, ontstonden er enorme, statige en luisterrijke steden, het meest welvarend op de wereld, met een overvloed aan bibliotheken en universiteiten, vol met studenten en professoren. Ze waren voorzien van graanschuren voor de opslag van voldoende graan gedurende vele jaren van eventuele hongersnood. Later werden er kolossale en ongelofelijk sierlijke tempels opgericht voor De'yus en andere valse goden - De'yus was de naam die nu door Anuhasaj was aangenomen. De steden werden versterkt en verdedigd door grote legers van zowel mannelijke als vrouwelijke soldaten.

De volkeren van India waren het meest talrijk en verlicht in de toenmalige wereld, en de Indiase vrouwen waren in die tijd intellectueel geëmancipeerd, en in wetenschap en filosofie waren ze de mannen voor. Kanalen doorsneden het bloeiende landschap en wat hun steden betreft, volgt hieronder hetgeen Oahspe ons vertelt over een ervan:

"In Ctdar was het dak van de tempel vervaardigd van zilver, koper en goud, en het gebouw bezat 1000 zuilen van gepolijste steen en 500 pilaren om het dak te ondersteunen. De muren waren bedekt met gobelins, beschilderd met geschreven woorden en de geschiedenissen van hemel en aarde, en van de goden, heren en verlossers van de Ouden. In de tempel bevonden zich 7 altaren om te offeren en 4000 bekkens met heilig water voor de doopriten. In de muren van de tempel waren nissen voor 500 priesters, voor het belijden van de zonden, en om het geld en de kleding en de

vruchten van de aarde in ontvangst te nemen, die door de boetelingen werden bijgedragen voor het vergeven van hun zonden. Door de middengang in de tempel reed de koning in zijn gouden rijtuig wanneer hij kwam om te offeren; en de vloer van deze gang was met zilver en goud ingelegd.

In het midden van de tempelvloer bevond zich een met water gevuld bassin, en de afmeting van dat bassin was gelijk aan de lengte van 20 mannen. Middenin het bassin was een fontein die het water omhoog spoot. En aan de oost-, west-, zuid- en noordkant van het bassin stonden 4 pilaren van gepolijste steen met trappen er binnenin; en de bovenkanten van deze pilaren waren verbonden door balken van ingelegd hout in vele kleuren en zeer fijn gepolijst; en die werden de Heilige Boog van Suhhadga genoemd. Bovenop de boog stond een klein huis, de Stem van het Orakel geheten, want daar zat de koning zijn vertolker van hemel en aarde, de uitlegger van visioenen. En de geesten van de doden verschenen in de waternevel van de fontein, soms als lichtende sterren en soms in hun eigen gedaanten en kenmerken, en ze werden door de menigte gadeslagen".

Oahspe gaat maar door met te vertellen over de wonderen van Ctdar, over haar 2.000.000 inwoners; haar bibliotheek met de verslagen van een 800-jarige geschiedenis; haar universiteit met museum en leerstoelen van, onder andere, geschiedenis, filosofie, mineralogie en muziek; haar amfitheater voor gevechten met wilde dieren en gladiatorenshows; het paleis van de koning, zelfs nog kolossaler en ingewikkelder en sierlijker dan de tempel; en de Tempels der Duisternis, waar zowel de witte als de zwarte magie werd beoefend, onderwezen door de geesten der doden. Ctdar werd gebouwd - een stad temidden van vele van haar soort - zij bloeide, en werd in de loop van dit 3e millennium v.Chr. verwoest.

Het zwakke punt van de volkeren van India, toen net zozeer als nu, lag in de ongelukkige hoeveelheid van hun talen.

Naar het westen toe hadden zich evenzeer gevorderde en nog meer uitgestrekte beschavingen ontplooid in wat nu Iran is, en in Soemerië, Assyrië, Foenicië, Egypte en het Egeïsche gebied. Uitgezonderd sommige details, zoals het vervaardigen van staal, het temmen van het paard of de uiterst twijfelachtige ontdekking van het buskruit, waren deze grote landen in die ververwijderde periode meer beschaafd dan het Europa ten tijde van Dante.

Egypte verkeerde nog in de predynastieke periode en was in het begin van dat millennium nog betrekkelijk dun bevolkt. Maar het verhaal van haar ontwikkeling, culminerend in de oprichting van de grote piramide, is zo belangrijk dat het verderop ook besproken zal worden.

Nog altijd buiten de grenzen van de stedelijke beschaving bevonden zich de stammen van de Listiërs. Zij hadden zich in vele streken vermenigvuldigd. Niettemin bleven zij eenvoudige geitenhoeders en droegen niets dan een lendendoek van geitenwol - want, zegt Oahspe, zij waren de eerste mensen aan wie de engelen het fokken van de angorageit leerden. In het begin van die periode waren de Listiërs vereerders van de Grote Geest, ze aten geen vlees, alleen de zuivelproducten van de geit, en ze leefden in vrede.

Maar, zegt Oahspe, dit waren juist de mensen die de valse goden van plan waren aan te zetten tot oorlog en vernietiging door middel van afgodendienst en vleesvoeding, en ze werden de voorouders van vele stammen van krijgers, zoals de Herderkoningen en de latere Indo-Europese rassen, want zij bezaten een lichte gelaatskleur vanwege een tikje I'hinbloed van de laatste tijd.

Toen Anuhasaj de aarde onder het ongeremde bevel had geplaatst van de goden die onder hem, de Heer God of De'yus stonden, zette hij een grote campagne op touw met legers van duizenden miljoenen engelen. Door de toenemende ontrouw in de ziel van de mensen overweldigden zijn legioenen na verloop van tijd de beschermengelen van de Faithists. Zodoende werd over de hele aarde de eredienst van De'yus, de Heer God, verspreid, een engel met de gestalte van een man die op een troon in de hemel zat, die de aarde en al het levende had geschapen om hem te aanbidden en te dienen, die zijn zoon naar de mensheid stuurde als verlosser voor hen die hem aanbaden, en om degenen die dat niet deden tot de eeuwige verdoemenis te veroordelen. Dit kwam in de plaats van de Grote Geest, die door niemand begrepen kan worden en Wiens geboden een beetje te saai en veeleisend zijn om serieus te worden genomen, wanneer de kans op iets veel meer opwindends, meer winstgevend en destructief zich voordoet.

Onder het nieuwe godsdienstige bestel werd de geweldloosheid onmiddellijk afgeschaft. Van al de geboden heeft de mensheid altijd dat ene, dat zegt GIJ ZULT NIET DODEN, het vervelendst gevonden. Door oorlog uit 'zelfverdediging' toe te staan propageerden de valse goden de oorlog, want zoals we vandaag de dag heel goed weten, worden alle oorlogen door alle betrokkenen uit zelfverdediging uitgevochten. Het gebod luidde nu: Gij zult niet doden, behalve wanneer het wordt opgedragen door een hogere autoriteit. De tegenwoordige, heel gemakkelijke overeenkomst, waarin we elkaar alleen maar doden om de edelste motieven zoals vaderlandsliefde, idealisme, religie, gerechtigheid en filantropie, was gevestigd.

Het was natuurlijk niet zo dat de valse goden het kwaad, alleen om wille van het kwaad, effectief in de hemel of op de aarde wilden vestigen. Zodanig is de toestand van de hel en deze goden waren daar oneindig superieur aan en natuurlijk stelden zij zich voor dat te blijven. Hun psychologische benadering zoals die 100 jaar geleden in Oahspe werd ge schetst, is opvallend verwant aan die van de materialistische dictaturen die in deze moderne tijd zijn opgekomen.

Dictaturen doen geen beroep op hun onderdanen met de belofte van openlijk kwaad. Zij beloven het goede, en ze beroepen zich inderdaad net zo vaak op het idealisme dat bij de meeste van ons leeft, als op de armzalige haat en vrees van de doorsnee mens. Het enige kwaad dat men kan verwachten is datgene wat met recht wordt toegebracht aan de vijanden van het regime. De leider van de staat gaat ervan uit dat het geweten van een ieder niet wordt belast, zodat de vernietiging van medemensen wordt gezien als een noodzakelijke en dus deugdzaame handeling. Zelfs een democratie wordt in een tijd van spanning al gauw een dictatuur.

In een paar woorden: de dictatuur, of de valse god, stelt zich voor het goede te doen met slechte middelen. En de duivel staat al te watertanden.

De zege van Anuhasaj en zijn goden over de mensheid scheen er aanvankelijk op gericht om gerechtigheid en onschuld te bewapenen tegen het kwaad. Maar niettemin werden de Faithists vervolgd en ter dood gebracht. Teneinde de nieuwe religie te populariseren werden de morele maatstaven in het algemeen verzacht. Het vertoon van kerken die het op een akkoordje gooien met het wereldse, de ondeugd en het militarisme is niet onbekend in de tegenwoordige tijd. Het hervatten van een dieet van vlees bevorderde het bederf van zowel lichaam als geest en zette de deur open voor talrijke ziekten van beide.

De verboden tegen het met elkaar omgaan van geesten en stervelingen - de uitspattingen die geleid hadden tot de verwoesting van Sodom en Gomorrah - werden ook verzacht, zoals we hebben gezien in de zwarte magie die in de Tempels der Duisternis in Ctdar werd beoefend, en zoals we weldra zullen zien in de geschiedenis van het land Egypte.

Terwijl deugd en ondeugd zo modern in het gareel naast elkaar liepen, werden hemel en aarde al spoedig door het spirituele rijk van Anuhasaj overdekt. Op aarde werd hij aanbeden als de Schepper, en die verering ging door in de hemelse werelden. Maar de theologie die hij voorstelde moest eerst een beetje worden opgepoetst - hetgeen ons bij een tamelijk verhelderend verhaaltje brengt.

De mannen en vrouwen uit die tijd waren net zo intelligent als die van vandaag, zoals hun monumenten aantonen. Zij begonnen al gauw die eeuwenoude vraag te stellen die wel moet opkomen bij ieder denkend wezen in alle tijdperken: als God werkelijk goed is en werkelijk almachtig, waarom schiep hij dan het kwaad? Waarom laat hij de zonde toe en dwingt ons ellende en pijn te lijden?

En bovendien, wat is de oorsprong en bestemming van de mens - en hoe en waarom werd hij geschapen?

Zarathoestra had gezegd dat het kwade slechts de groene vrucht is, die mettertijd rijp zal worden. Maar de opdracht van De'yus luidde dat het kwaad moest worden gestraft met oorlog en dood. Zarathoestra had ook de illustratie gegeven van de tegengestelde polen van Ormazd en Ahriman, **het Licht en de Duisternis**. Maar Zarathoestra was nu taboe, en al degenen die een Grote Geest vereerden, werden uitgeroeid.

Het scheen voor de hand te liggen om de blaam voor het bestaan van het kwaad vierkant op de schouders van De'yus zelf te leggen.

Dat vroegen de stervelingen zich in hun hart af, en zij vroegen het ook aan de priesters en orakels van De'yus. Alle drie de eerste luitnants van De'yus, de goden Osiris, Te-in en Sudga waren verontrust en realiseerden zich dat er een zaad van sterke twijfel in hun doctrines zat. Anuhasaj gaf een groot overwinningsfeest in Sanctu, en naderhand beraadslaagden de goden onder zijn voorzitterschap. Hij instrueerde hen voor wat betreft de doctrines die aan de mensheid zouden worden gegeven.

Welnu, Anuhasaj overwoog zijn woorden zorgvuldig en bedachtzaam, en gaf een uiteenzetting over de leerstellingen waarvan hij wilde dat ze in weloverwogen porties en namens hem verspreid zouden worden. Zes dagen duurden de beraadslagingen van de raad voordat ze voltooid waren, en de zevende dag werd tot rustdag verklaard.

Kort gezegd verklaarde De'yus dat hij het universum had geschapen door het licht van de duisternis te scheiden, hoewel hij er niet bij vertelde wie de duisternis had geschapen. Vervolgens had hij de aarde geboden de schepselen voort te brengen, ieder schepsel naar zijn aard.

Op de zesde dag zei hij tegen zijn raad: laat ons mensen maken naar ons beeld en gelijkenis. Dus schiep Anuhasaj de mens niet alleen naar zijn eigen beeld, maar ook naar dat van zijn raadsleden. Hij instrueerde zijn raad om het dienovereenkomstig aan de mensheid te leren, en te zeggen: Naar ons beeld bent u geschapen, man en vrouw, en Gods zegen is op u. Wees vruchtbaar en wordt talrijk; vervult de aarde en onderwerpt haar, en heerst over de vissen der zee en over het gevogelte des hemels, en over al het gedierte dat op de aarde kruipt.

De'yus was er niet bang voor om enige mate van toegeeflijkheid toe te laten op de aarde, hetgeen zou uitlopen op een uitgesproken teruggang van de geestelijke graad, omdat de meer gevorderde zielen tot zijn eigen koninkrijken gepromoveerd zouden worden. Dus luidde zijn volgende leerstelling:

Zie, ik geef u al het zaadragend gewas op de gehele aarde, en de wortelen die in de aarde groeien; het zal u tot spijs dienen. **Maar van al wat de adem des levens heeft geademd, zal de mens niet eten.**

Over het noodlottige gevolg van deze laatste instructie zullen we zo meteen vernemen. Na de dag van rust vertrokken de goden met de verschuldigde ceremonie naar hun eigen koninkrijken. Maar weldra kwamen zij noodgedwongen tot het besef dat De'yus' doctrines volkomen ontoereikend waren om de aanhoudende vraag van de mensheid te stillen: waarom worden zonde en lijden toegelaten door een almachtige god?

Osiris was de oudste en meest bekwame van de drie oppergoden en al gauw nodigde hij Te-in en Sudga voor verdere ruggespraak in zijn hemelse stad uit. Zij waren unaniem in hun kritiek op De'yus en de zwakheid van zijn nieuwe doctrines. Als De'yus ernaar streefde de Schepper te zijn, waarom had hij dan niet de moed zichzelf bekend te maken als de verschrikkelijke schepper van zowel het kwade als het goede? En wat nog zwakker was: waarom had hij niet als een schepper verkondigd dat hij de mens naar zijn eigen beeld had geschapen, in plaats van onbenullig te zeggen: laat ons mensen maken? Door dit lafhartige gedoe bracht hij de gehele constructie van autoritair gezag in gevaar, en dat was nu juist het voornaamste wapen tegen de god van de Faithists.

Na een geanimeerde discussie kwamen de drie goden voor de dag met een oplossing die er het dichtste bij kwam om de vragen van de mensheid tot bedaren te brengen. Deze oplossing had als verdienste dat het nog wat meer dan een halve waarheid was, en dus bijna vanzelfsprekend scheen te zijn. Het was simpel genoeg om de schuld van de zonde aan de mensheid te geven, vanwege haar falen om de geboden van God na te leven. Zonder de seksuele uitspattingen die in vroeger tijden de holbewoners en de wilden hadden voortgebracht, zou de mensheid I'hin zijn gebleven, een spiritueel ras dat vrij was van welke zware zonde of welk kwaad dan ook. Dat het het heilige volk had ontbroken aan een essentiële, fysieke dynamiek, deed voor dit doel niet ter zake.

Het nieuwe verhaal dat nu door de drie goden was bekokstoofd, was niet weinig in tegenspraak met de vorige verzinsels van De'yus, en de drie vonden nu dat het tijd werd dat zij de zaken in eigen hand moesten nemen, zonder hun Heer God nog langer lastig te vallen. Ofschoon Anuhasaj de mensheid dus had verteld vruchtbaar te zijn en zich te vermenigvuldigen, werd de mens er nu voor gestraft als hij dat deed. In de nieuwe versie werd Adam door de Heer God zelf geschapen. De engelscharen van Sethantes werden voorgesteld als Eva, van wie werd aangenomen dat zij alleen maar op platonische basis aan Adan was geschonken. Hun mislukking om deze prachtige relatie voort te zetten, bracht zonde en dood in de wereld en pleitte de Heer God vrij van schuld aan dit kwaad, en gooide het in plaats daarvan gemakshalve op de seks.

Er werd ook een uitgeholde versie verzonnen van de geschiedenis van de 'zondvloed' en het opnieuw bewoonbaar maken van de drie meest vruchtbare delen van de Afro-Aziatische landmassa door de drie 'zonen van Noach', de overlevende I'hins, die in hun flottieljes aan de ondergang van Pan ontkwamen. Tegelijkertijd werd het gebod van De'yus tegen het eten van vlees stilletjes uit het verslag weggelaten. Maar de tegenstrijdigheden in hoofdstuk 1 van Genesis aan de ene kant met die van de hoofdstukken 2 en 3 aan de andere kant blijven immer bestaan als een bewijs van hun verschillende oorsprong.

In de drie belangrijkste delen van de aarde werden profeten verwekt om de doorwrochte leringen van De'yus en zijn goden te verspreiden en te verkondigen, en ze werden te vuur en te zwaard gegrondvest in het grootste deel van de beschaafde wereld. Zodoende drongen ze na verloop van tijd binnen in de heilige geschriften van Babylon en Egypte, en weldra werden deze verslagen als de heilige schrift overgeschreven door de Hebreëer Ezra, in een periode dat veel van de joden waren afgedwaald van de eredienst voor Jehovih, de Grote Geest, en Yahweh of andere valse goden met de gedaante van een mens aannamen. Daarom wordt de mensheid tot op vandaag gekweld door de listige, halve waarheden van de valse Osiris.

Terwijl de valse goden hun vereerders op de aarde inspireerden tot het bouwen van grote tempels voor de glorie van De'yus en Ho Joss, begonnen ze in de hemel hun eigen koninkrijken zo te verfraaien als nog nooit tevoren in de atmosferische hemelen was gebeurd. Tegen de tijd dat er duizend jaren van zijn godheid voorbij waren gegaan, was het hemelse koninkrijk van Anuhasaj zo groot geworden dat het 40.000.000.000 zielen omvatte, en de koninkrijken van zijn lagere goden waren van evenredige omvang. Maar, zegt Oahspe:

"Ofschoon ze tot het uiterste waren versierd, met enorme steden als hun hoofdsteden, met miljoenen volgelingen, miljoenen musici die onafgebroken nieuwe muziek bedachten, miljoenen die gezamenlijk speelden en zongen, met miljoenen trompettisten, dichtbij en veraf, om echo's te vormen die het oor streelden; en ofschoon ze decorateurs hadden die alsmaar hun duizenden miljoenen vlaggen en banieren bedachten en veranderden, en de versiersels om mee te pronken; ofschoon ze miljoenen hemelse steden bezaten, die met hemelse edelstenen en juwelen waren

gebouwd, en met wegen en straten die waren geplaveid met hemelse diamanten en parels; en ofschoon ze toernooien, spelen, riten, ceremoniën, deemoedige aanbiddingen en begroetingen hadden, zonder einde; met grote, hemelse schepen die reizen en uitstapjes in atmosfeera konden maken, en schepen om honderden miljoenen engelen te vervoeren, wier voornaamste bezigheid het was de glorie, macht en heerschappij van De'yus en zijn goden te citeren en te bezingen; ja, ofschoon een groot boek geen beschrijving van maar een duizendste van hun wonderlijke glorie kon bevatten, begon toch iedere god het komende gevaar in te zien".

Zo spoedig al werd het uitgestrekte rijk van De'yus met de ondergang bedreigd. De oorzaak lag enerzijds aan het morele en sociale verval, en anderzijds aan de toenemende eerezucht van zijn goden. De'yus had de mensen geleerd om oorlog te voeren om wille van gerechtigheid, en voor het grondvesten van de verering van De'yus, maar als gevolg van zijn vleesvoeding was de mens nu een strijder uit gewoonte geworden, wiens tijdverdrijf uit oorlog voeren bestond, en de boze hartstochten die samengingen met het oorlog voeren leefden als razende duivels ten koste van zijn innerlijke ziel.

De daaruit voortkomende toestanden in deze sferen waren te vergelijken met die van een sterfelijk koninkrijk, waar cultuur, praal, ridderlijkheid en kunst bloeien aan het hof, terwijl misdaad, armoede, ontevredenheid en haat zich onverbiddelijk platteland...vergelijkbaar met de laatste jaren van, laten we zeggen, het ancien régime in het achttiende-eeuwse Frankrijk.

Eenmaal in deze moeilijkheden verzeild, zegt Oahspe, wendde De'yus, de Heer God, zich nogmaals om raad tot Satan, die hem op de eerste plaats gebracht had tot de verwezenlijking van zijn geweldige idealen. Maar wie is nu precies Satan?

Satan is het ego.

Satan stelde De'yus voor dat hij, uit zelfbehoud, zijn goden streng moest berispen voor het verwaarlozen van zijn instructies, en dat hij hen nu moest gebieden om terug te keren van hun gevaarlijke handelwijzen. De mensheid moest worden afgebracht van het zinloze oorlog voeren op de aarde en worden ontwikkeld in kennis, wijsheid, reinheid en geestelijke bekwaamheid. Helaas wat deze goede bedoelingen betreft, leende Satan eveneens het oor aan de goden van De'yus. Met hun cultuur van praal en macht had ieder van hen een overdreven vertrouwen gekregen in eigen bekwaamheden en verdiensten, en zag geen reden waarom hijzelf niet een grotere god zou kunnen worden dan De'yus.

Anuhasaj riep een conferentie bijeen van zijn drie eerste luitnants, van wie echter alleen Osiris en Sudga kwamen. Om te beginnen was het een en al overdreven hartelijkheid en plechtige verklaringen van eeuwige vriendschap, maar toen Anuhasaj zijn onderwerp ter sprake bracht, barstte de storm los. Osiris en Sudga waren het zat om alleen maar te werken voor de glorie van De'yus, en ze zeiden hem ronduit dat zij van plan waren om voortaan hun eigen meester te zijn. Er werd vrijelijk met giftige bedreigingen rondgestrooid en het onderhoud eindigde in een zwavelige uitwisseling van venijnige complimenten en schijnheilige beleefdheden.

Intussen had Te-in geen tijd verspild aan woorden. Hij had zich reeds soeverein verklaard over zijn eigen gebied in het Verre Oosten. Met de jaren hadden de goden elk idealisme waarmee zij begonnen waren verloren, en waren boosaardig verhard geworden. Te-in was overgegaan tot het opwekken van een onbeduidende en domme koning om in de naam van Te-in op de veroveringstoer te gaan, en hij had besloten om al hetgeen hem in de weg stond totaal uit te roeien. Sudga volgde dat voorbeeld.

De beschaving van deze gebieden had haar toppunt bereikt. De oorlogsgedierten van de valse goden stortten zich nu op deze uitgestrekte en volkrijke streken met hun schitterende steden en vruchtbare landschappen, en in de langdurige verwoestingen van de nietsontziende en meedogenloze oorlogen schakelden zij elk vertoon van weerstand uit door een berekenende politiek van totale vernietiging. Onder de ellendige overlevenden werd aan elke reële ontwikkeling van de cultuur een weloverwogen einde gemaakt.

Want het was het nieuwe beleid van de goden om alle kennis uit te roeien, omdat kennis scepticisme ten opzichte van de kinderachtige bijgelovigheden van de valse religie voortbrengt. De scholen, universiteiten, museums en bibliotheken werden in heel het Oosten volkomen vernietigd. De beschaving in deze streken ondervond daardoor een terugslag waarvan zij zich duizend jaar lang niet meer herstelde, en in de meeste plaatsen werd ieder spoor ervan zo geheel en al vernietigd dat de moderne archeologie tot op vandaag nauwelijks het bestaan ervan vermoedt.

De grote metropool Ctdar met haar 2.000.000 inwoners werd verwoest door haar zusterstad Yadam, met wie zij gedurende zevenhonderd jaar in vrede had bestaan. Yadam werd ook vernietigd in dat proces, want toen de jarenlange oorlog de stedelijke bevolking zo had uitgeput dat ze niet meer kon vechten, lieten de kapiteins van Sudga het Korps des Doods los, engelen die er plezier in hadden de mensheid met de pest en andere besmettelijke ziekten te besmetten. Tenslotte bleef er slechts een handjevol ellendige, uitgeteerde overlevenden over dat rondkroop over de brokkelige stenen en ashopen van de twee eens zo indrukwekkende steden. ("Het verdwijnen van de cultuur in het dal van de Indus is een mysterie en een kwestie van grote speculatie. Overal wordt aangenomen dat dit verdwijnen plotseling gebeurde en misschien te wijten was aan een of andere natuurramp of buitenlandse invasie". Officieel artikel over India in de Union Postale, januari 1963).

Zo gingen onder de meedogenloze handen van deze goden twee machtige beschavingen ten onder.

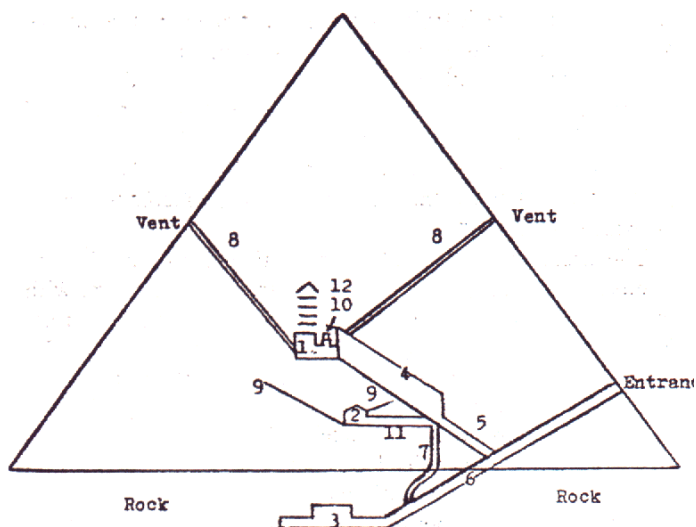
De reden waarom de culturen van Egypte en Soemerië ons vandaag de dag veel ouder toeschijnen dan die van India en China, ligt gedeeltelijk aan het klimaat, dat gunstiger is voor het behoud van archeologische resten, maar voornamelijk aan de totaal andere politiek van Osiris, hetgeen voor altijd zijn stempel heeft gedrukt op het land Egypte. Dat is wel zo belangrijk dat het heel leerzaam is om enigszins op onze schreden terug te keren, voordat we er een beschrijving van zullen geven.

DE GROTE PIRAMIDE

Toen Anuhasaj zich in het begin op zijn verraderlijke weg begaf, stuurde zijn oude vriend Ahura hem een enigszins bittere en venijnige herinnering aan zijn volstrekt ontoereikende kwalificaties voor de door hem zelf aangematigde baan als hoofd van het universum. Dit had natuurlijk geen enkel effect. Maar met de jaren werd Ahura's visie rijper door de oneindige strijd, het zwoegen en de moeiten voor zijn eigen koninkrijk, hetgeen zijn ziel alleen maar kon veredelen.

In plaats van hun hoogst gegradueerde onderdanen naar De'yus

DIAGRAM OF GREAT PYRAMID
of Cheops or Khufu, at Giza, 4th Dynasty,
3rd Millenium B.C.

1. King's Chamber (so-called) contains lidless sarcophagus.
2. Queen's Chamber (so-called).
3. Subterranean Chamber.
4. Grand Gallery.
5. Ascending Gallery.
6. Descending Gallery.
7. The Well.
8. Ventilation Shafts.
9. Unfinished ventilation shafts, presumably abandoned.
10. Portcullis Stones, to seal King's Chamber.
11. Horizontal Gallery.
12. Relieving Chambers, to take the weight of the stone mass above off the ceiling of the King's Chamber. The name Khufu scribbled inside, presumably by a workman during construction.

toe te sturen, begonnen zijn opstandige goden nu al hun meest onhandelbare en nutteloze druja's, de engelen van de duisternis, op hem los te laten. Omdat ze de eeuwen door hadden geleerd De'yus, de Heer God, te aanbidden, en Anubi aan te roepen voor verlossing, kon Anuhasaj hen, door de wet van geestelijke aantrekking, niet op een afstand houden. Hij hield zich er teveel mee bezig om zijn uitgestrekte gebieden buiten de chaos te houden, dan dat hij er de tijd voor zou hebben om strafexpeditie tegen de rebellerende goden te ondernemen.

Het begin van de val van ji'ay, de condensatie van preatomische materie, was er de oorzaak van dat het hele plateau van zijn hemel begon te zinken als een oud schip met een rotte

bodem. De door paniek bevangen druja's riepen hun Here God dreigend toe dat hij hen moest redden. Er brak anarchie uit en weldra werden al zijn 40.000.000.000 zielen in een schreeuwende

gekte en een razende hel ondergedompeld, terwijl Anuhasaj en Anubi zich er middenin bevonden, en de wraak ondergingen van allen die hen maar wilden laten boeten voor een onrecht dat duizend jaar had geduurd. Ahura was ontzet over de omvang van de gruwelijke ramp waardoor zijn vroegere vriend was overvallen. Hij berispte zichzelf ook voor de bitterheid van zijn waarschuwing. Maar daar waren nog altijd Osiris en Sudga en Te-in, die ooit ook zijn vrienden waren geweest. Zeer zeker zou de verschrikking van het onheil dat Anuhasaj had overvallen, indruk op ze hebben gemaakt. Hij besloot hen in liefde en ootmoed een bezoek te brengen, en bij hen te pleiten om wille van henzelf.

Eerst gaat hij naar Te-in. Te-in verwaardigt zich te verklaren dat het zijn filosofie is, dat degenen die goed doen aan anderen, dat alleen maar doen omdat het hen genoeg doet. Hun motieven zijn dus eigenlijk gezegd net zo egoïstisch als de zijne. Het doet hem genoeg om schoonheid en plezier om zich heen te scheppen en datgene te negeren wat hem ergert, daarbij inbegrepen de ellende van anderen. Hij is ervan overtuigd dat hij door het uitoefenen van meedogenloze macht in staat zal zijn zichzelf te beschermen. Ahura maakt geen enkele indruk op Te-in.

Sudga, die als volgende wordt bezocht, wijst erop dat de lagere soorten mensen en engelen alleen met geweld en terreur kunnen worden geregeerd. Ahura waarschuwt hem voor het gevaar van opstand, dat ieder op geweld gebaseerd regime altijd moet verwachten. Sudga belooft heel beleefd dat hij de kwestie zal overwegen, en met wederzijdse hoffelijkheden nemen de twee goden afscheid van elkaar.

Vervolgens gaat Ahura verder naar de grote, schitterende hoofdstad van Osiris, waar hij en Baäl en Ashtaroth druk bezig zijn zich te vestigen als de Heilige Drie-eenheid van Osiris, Isis en Horus. Hier wordt Ahura ontvangen door de aartsengel Egupt en zwaar gesluierd binnengeleid bij Osiris, die van zijn indrukwekkende troon afdaalt om hem te omarmen. Zij hebben elkaar duizend jaar lang niet gezien.

Osiris is oneindig veel subtieler en veel meer filosofisch ingesteld dan de krijgshaftige Te-in en Sudga. Hij erkent de verveling en ijdelheid van de praal en de macht van de godheid. Maar als Ahura hem waarschuwt voor het lot dat hem wacht, tenzij hij zijn eerzucht laat varen, licht hij zijn eigen, heel andere positie toe. Hij houdt zich niet alleen bezig met zijn eigen belangen. Hij verlangt er oprecht naar om het welzijn van de mensheid te bevorderen.

Het ligt niet in zijn bedoeling om oorlog en vernietiging over de lijdende mensheid te brengen, zoals de andere goden. Hij neemt zich voor om vrede te stichten en de slechtheid op de aarde uit te bannen. De mensheid zal geen onnodig lijden of onrecht ondergaan, maar samenleven in liefde, gerechtigheid en goede werken. Teneinde deze toestand te bereiken is hij van plan om hoogverheven engelen in fysieke lichamen te materialiseren, zodat ze weer op aarde kunnen verschijnen als leraren en toonbeelden van heiligheid voor de mensheid. Op deze manier wil hij werkelijk het koninkrijk des hemels op de aarde vestigen, en zullen de mensenrassen zich in reinheid en wijsheid voortplanten.

Wanneer dit is volbracht, zal hij de aarde gebruiken als een opleidingsschool voor de laagste engelen, de druja's, door ze

door middel van inplanting in de baarmoeder te reïncarneren in het sterfelijk leven, zodat ze met de oorspronkelijke ziel in hetzelfde fysieke lichaam zullen opgroeien om een goed leven te leren leiden en hun begrip aan te kweken.

Ahuara wijst op de gevaren van dit plan. Hartstocht is eigen aan het vlees. De enige manier waarop de ziel zich werkelijk kan verheffen is door de aardse begeerten opzij te zetten. In plaats van dat de engelen de mensheid zullen opheffen, zal de aarde de engelen besmetten. Hij licht dit toe met de heersende ontarding van de orakels, die oorspronkelijk voor de engelen werden opgericht om de mens naar deugd en wijsheid te leiden. Maar in plaats daarvan gebruikt de mens de orakels om raad te vragen voor de oorlog, en uit wellust en materiële verlangens. Zo zal het ook gaan met dit plan van Osiris.

Osiris antwoordt dat het zijn bedoeling is om een grote stenen tempel op de aarde te bouwen, met daarin een geheime kamer die zo zwaar beveiligd zal zijn, dat hij en zijn engelen de totale heerschappij over de mensheid zullen hebben door middel van een absolute controle over de ziel van de koning.

Ahura zucht van wanhoop. Hij ziet in dat zijn waarschuwing aan dovemansoren is gericht en dat heel zijn missie vruchteloos is. Hij zegt Osiris met een beleefd vaarwel gedag en gaat weer aan boord van zijn vuurschip, op weg naar zijn eigen hemelse plaats Vara-pishanaha.

Zoals algemeen wordt erkend is de grote piramide het meest fascinerende monument dat ooit door de mensheid werd gebouwd. Het is een compacte massa die ongeveer 6.000.000 ton weegt, ruim 144 meter hoog en 226,5 meter lang is aan de voet van elke zijde, en ongeveer 52.600 vierkante meter grond beslaat. Ze staat zo exact op de noordpool georiënteerd dat afwijkingen van het kompas ermee geverifieerd kunnen worden. In haar oorspronkelijke staat, bedekt met gladde, glanzend witte kalksteen, moet het een bouwwerk van majestieus en verbijsterende schoonheid zijn geweest.

Wat wel het meest de verwondering van de moderne onderzoekers wekt, is de uiterste precisie en het meesterlijke vakmanschap van de constructie, dat met al de hulpmiddelen van de hedendaagse technologie niet kan worden overtroffen of zelfs maar geëvenaard. Toch hadden de Egyptenaren van die periode nog niet het vervaardigen van staal ontdekt.

Alles bij elkaar staan er zo'n tachtig grote piramiden in Egypte, en men veronderstelt dat ze allemaal werden opgericht als graftombes waarin de mummie van de koning, samen met zijn persoonlijke bezittingen, intact kon worden bewaard totdat de **ka** of geest ontboden zou worden om terug te keren en zijn sterfelijke woning weer in te nemen. Dat dit de bestaansreden was van al de andere piramiden mag dan aannemelijk zijn, maar de grote piramide bezit kenmerken die op andere mogelijkheden duiden.

De Egyptische piramide is geleidelijk ontstaan uit de grafheuvel, waarin de prehistorische opperhoofden werden begraven. Bakstenen bouwsels werden gevolgd door die van natuursteen, en plotseling werden ze kolossaal van omvang. De twee of drie die onmiddellijk voorafgaand aan de grote piramide werden gebouwd en de twee of drie die daarna werden gebouwd zijn, ofschoon kleiner,

nog altijd van gigantische afmetingen. Allemaal schijnen ze een grafkamer in het fundament te bezitten, of zelfs uitgehakt in het gesteente onder de piramide, maar voor het overige zijn ze massief van binnen.

De tweede piramide van Cheops heeft van binnen twee kamers die zich allebei in het fundament bevinden. De grote piramide is echter de enige die **drie** inwendige kamers heeft, met een kamer die zich hoog in het bouwwerk bevindt, ongeveer 65 meter boven de begane grond. Indien de piramide werd ontworpen als graftombe voor een farao, waarvoor dienden dan de andere kamers? Er is maar één zogenaamde sarcofaag, en er bestaat geen ander bewijs voor de vroegere aanwezigheid van een mummie of voor de gebruikelijke, gedetailleerde begrafenisuitrusting.

Deze 'sarcofaag' kan men aantreffen in de koningskamer en er is onweerlegbaar bewezen dat die er geplaatst is terwijl de piramide nog in aanbouw was. Er is geen deksel bij en ook is er geen enkel bewijs dat het ooit aanwezig was. Het steen waaruit het werd vervaardigd, werd niet afgewerkt met het volmaakte vakmanschap waartoe de piramidehandwerkerslieden in staat waren - het is eerder een werk uit oogpunt van nuttigheid dan de beeldrijke en weelderige huisvesting voor de laatste resten van de grootste der farao's.

Men neemt aan dat de constructie van de stijgende galerij een sterke aanwijzing vormt dat de bouwers oorspronkelijk van plan waren maar één kamer uit te hollen in het vaste gesteente onder de top van de piramide, en dat de twee controversiële, bovenste kamers pas later werden ontworpen terwijl de piramide feitelijk nog werd opgericht. Maar als er zo'n wijziging van de plannen plaatsvond, moet dat het gevolg zijn geweest van het feit dat men van de oorspronkelijke bedoeling, om de piramide als graftombe te gebruiken, is afgeweken.

Als er tenslotte werkelijk een grafkamer was gepland, zou die alleen maar gelegen kunnen hebben waar men de 'sarcofaag' heeft aangetroffen, in de bovenste kamer. Deze kamer is echter voorzien van twee 'ventilatieschachten', die zorgvuldig werden gepland en geconstrueerd, met aanzienlijk wat werk. **Waarom zou een mummie zich zoveel moeite verschaffen om frisse lucht te krijgen?**

De stijgende galerij werd na de bouw van de piramide met enorme stenen pluggen verzegeld. Men neemt aan dat dit gedaan werd om grafrovers te ontmoedigen. Maar de koningskamer kon heel gemakkelijk worden bereikt door via de 'koker' omhoog te klimmen in de grote galerij. Waarom werd die ook niet dichtgestopt in het oorspronkelijke plan?

In het begin liepen er ook ventilatieschachten vanuit de middelste of zogenaamde koninginnekamer, hetgeen klaarblijkelijk duidt op nog een wijziging van het plan. Maar ze duiden ook op een besluit om ventilatie te kunnen verkrijgen. Maar waarom zou er in een graftombe ventilatie nodig zijn, met als enig gevolg dat het verval van de voortreffelijke sieraden en werktuigen die gewoonlijk bij de koninklijke dode werden geplaatst, zou worden versneld - voorwerpen waarvan overigens geen enkel bewijs bestaat dat ze ooit in de sarcofaagkamer van deze piramide werden geplaatst?

De geschiedenis van de grote piramide zoals die in Oahspe wordt vermeld, lost behoorlijk wat van deze vreemde en tegenstrijdige

raadsels op. Het verslag in Oahspe schrijft trouwens een vrij wat latere periode toe aan de bouw van de piramide, dan in het algemeen wordt aangenomen door de moderne egyptologen; het verklaart het verschil door ons te informeren dat er in Egypte meer dan één kalender gelijktijdig in gebruik was. De Eustische kalender rekende met een jaar van zes maanden. De datum van de bouw zoals uit de informatie in Oahspe naar voren komt, is bij benadering 2000 v.Chr.

Verscheidene generaties vóór het bezoek van Ahura aan de aardse god Osiris werden de streken in westelijk Azië door een aanhoudende droogte geteisterd. Osiris had zijn aartsengel Egupt gezonden om een van de koningen door middel van het orakel te inspireren een onderzoeksexpeditie te sturen naar het land dat bekend stond als Zuid-Arabin'ya. De aanvoerder van de expeditie was helderziend, en hij vroeg aan zijn engelbegeleiders welk land dat was. Hij kreeg ten antwoord dat dit het land van Egupt was. Sindsdien heeft het die naam behouden.

In die periode was Egypte al duizenden jaren gekoloniseerd en in cultuur gebracht, ofschoon het betrekkelijk dun bevolkt was en zijn cultuur nog altijd ver ten achter was bij die van de landen in het oosten. De expeditie was gericht op de hogere regionen van het Nijldal die nog openstonden voor kolonisatie, en weldra waren er honderdduizenden uit Klein-Azië naar Egypte geëmigreerd. Aanvankelijk werden zij bestuurd door een onderkoning, wiens kleinzoon voldoende machtig werd om zich als een onafhankelijke koning te grondvesten. Hij werd dus de eerste farao en van hem kwam de 1e Dynastie.

Het land Egypte gedijde buitengewoon, en zowel de Israëlieten als de Herderkoningen, de Faithist afstammelingen van de Listiërs, immigreerden weldra ook in grote aantallen. De Egyptische beschaving bereikte heel snel het hoogtepunt van haar bloei. Osiris en zijn vazalgoden besloten hier zijn grootse plan ten uitvoer te brengen.

Een talentvolle jonge prins van negentien jaar werd op de troon van de farao's geplaatst. Hij heette Hojax, en uit eerbied voor Osiris nam hij de naam Thothma of Tuthmosis aan. Misschien dat hij ook bekend stond als Khoefoe of Cheops, ofschoon Oahspe deze namen niet vermeld. Hij was een briljant geleerde, een man met een diepgaande wijsheid, een adept in het occultisme en een toegewijd vereerder van de valse Osiris.

Osiris stuurde zijn aartsengel Egupt om in de donkere kamer met Thothma te spreken, want Thothma was medium. Er werd hem verteld dat hij was voorbestemd om de wijsheid en macht van de onsterfelijkheid in het lichaam aan de mensheid te brengen. Maar hijzelf moest eerst het hoogste in wijsheid bereiken.

Het was voor hem niet voldoende dat hij alle aardse kennis meester zou worden. Thothma moest ook de hoogste geestelijke kennis verwerven. Hiervoor zou hij tijdelijk in de hemel moeten verblijven terwijl hij nog in zijn lichaam woonde. Honderd dagen in de hemel zou wel genoeg zijn voor zijn doel!

Thothma had reeds de macht van de cataleptische trance verkregen, waarin de adept de toestand van schijndood ingaat door het inslikken van zijn tong. Maar hij beklagde zich bij Egupt dat hij in die toestand geen controle had over zijn geest, hij

merkte dat hij in de astrale wereld rond zweefde, alsof hij aan het dromen was. De fakirs en magiërs die gedurende honderd dagen in zo'n toestand verkeerden, troffen bij terugkomst ook nog hun lichaam zo ernstig beschadigd aan dat ze naderhand al spoedig stierven.

Egypt beloofde hem dat Osiris zijn geest zou leiden wanneer de tijd zou zijn gekomen en beloofde bovendien, dat hij hem zou tonen hoe hij zijn lichaam geheel kon beschermen tegen alle schadelijke fysieke en psychische invloeden, terwijl hij in de toestand van schijndood verkeerde. Daarvoor moest hij een tempel voor Osiris bouwen, met muren die zo dik waren dat er noch warmte, noch koude noch geluid kon binnendringen, en dan zouden de engelen in staat zijn de wacht te houden om niet alleen het fysieke lichaam van Thothma zelf te beschermen, maar ook dat van zijn uitverkoren metgezellen in dit spirituele waagstuk.

Maar eerst werd er van Thothma verlangd dat hij de Faithists uit het land zou verdrijven, en slaven zou maken van degenen die achterbleven. Hun aantal bedroeg nu 3.000.000 in het land Egypte. Derhalve bracht Thothma een sterk leger op de been, zodat de Listiërs of Herderkoningen met moord en doodslag verdreven werden, en maakte hij de kinderen van Abraham, de Israëlieten tot slaaf. Zij werden geknecht omdat ze pacifisten, geweldlozen waren. Ofschoon ze de vrijheid kregen om in hun eigen huis hun godsdienst te belijden, werden ze door wrede wetten en straffen onderdrukt en gedwongen om de wiskundige wetenschap te onthullen die bij hen bewaard was gebleven vanaf hun verre voorouders, de I'hins, aan wie het door de engelen was toevertrouwd in de eerste perioden van de mensheid.

Het mensdom was nu rijp voor deze ontwikkeling, maar het afstand doen van hun geheimen was nog een klap voor de Israëlieten. Hun kennis van de wiskunde was een van de factoren in het vereren van de I'hins als een heilig volk, en zij hadden hun kennis louter en alleen gebruikt voor het welzijn van de mensheid. Zowel de kennis als de slavenarbeid van de Israëlieten werd nu dus gerekwireerd voor de bouw van de Tempel van Osiris, de grote piramide. De etherische dageraad waarin Mozes hen de verlossing zou brengen, lag nog altijd vijfhonderd jaar in het verschiet.

Nadat hij deze klap had uitgedeeld ter meerdere glorie van Osiris, begon Thothma met de bouw van zijn piramide. De stenen werden vanuit de steengroeven in het zuiden op houten vloten met rollers over de Nijl vervoerd, en vervolgens op deze rollers door middel van kaapstanders en sleeptouwen aan land getrokken tot aan de bouwplaats. Er werd een hellend vlak van hout aangelegd en dat werd verhoogd naarmate de piramide hoger werd. De koning zelf was de architect, en het instrument dat voor het opmeten werd gebruikt heette de gau, zegt Oahspe.

De egyptologen weten nog niet hoe de bouwers van de piramide de waterpas uitvonden, dus is dit het antwoord. De gau was een eenvoudige maar doeltreffende theodoliet, bestaande uit een driehoek met kokervormige basis. Langs de basis was een graadverdeling aangebracht met als indicator een loodlijn die vanuit de top omlaag hing. Pasvlakken en driehoeksmeting werden verkregen als men door de koker keek. De passer en de haak werden ook gebruikt.

Om de piramide te voltooiën werd er vierentwintig jaar lang door 200.000 arbeiders gewerkt, mannen en vrouwen. Toen hij eindelijk af was, ging Thothma met zijn priesters de bovenste kamer binnen en bracht zichzelf in een toestand van trance. De zogenaamde sarcofaag werd vermoedelijk voor dat doel gebruikt. De priesters verzegelden de ingang van de kamer - klaarblijkelijk waren de valhekstenen hiervoor bestemd, en trokken zich terug in de middelste of zogenaamde koninginnekamer. Zoals we uit de tekening kunnen opmaken, diende de ene ventilatieschacht voor de bovenste kamer waarin de koning lag, en de andere voor de grote galerij en de middenkamer waar de priesters de wacht hielden.

Vermoedelijk werd in dit stadium nu ook de stijgende galerij verzegeld met de grote stenen pluggen. Deze hebben waarschijnlijk doeltreffend bijgedragen tot het luchtdicht afsluiten van de atmosferische toestanden die buiten heersten, waarbij voor de priesters een verbinding naar beneden met de buitenwereld overbleef door de 'koker'. De engelen van Osiris bleven de wacht houden over het lichaam van de koning in de bovenste kamer.

Zo werd de geest van Thothma vrijgemaakt en Osiris zond zijn eerste luitenant Baäl om hem naar zijn hemelse hoofdstad te begeleiden, waar hij in zijn onervarenheid in de war gebracht en verleid werd door de macht, glorie, majesteit en luister, geconcentreerd in de persoon van de god Osiris, de valse, die er inderdaad als een mens uitzag, net als hijzelf.

De liegende Baäl verklaarde hem dat Osiris een geest was, die miljoenen jaren geleden op een verafgelegen ster was geboren en die uiteindelijk zo hoog gestegen was dat hij de wereld had kunnen scheppen, "net als u, die een adept bent en bloemen, planten en slangen kunt scheppen". Dus behoorden de aarde en haar hemelen aan Osiris toe, hun schepper.

Vervolgens nam Baäl de verwonderde geest van Thothma mee naar de hellen van De'yus, om hem te laten zien wat voor straf er werd toegediend aan de vijanden van Osiris. Na dertig dagen van een dergelijke instructie in het hemelse leven werd Thothma door Baäl teruggebracht naar de Kamer van de Dood in de Tempel van Osiris, waar Baäl hem aan zijn fysieke lichaam teruggaf en de priesters, die de wacht hielden, ontbood, waarop zij hem bevrijdden.

Thothma kon zich alles wat hij gezien en vernomen had herinneren en bracht het aan de priesters over. De leden uit zijn kring van medeadepten mochten één voor één dezelfde ervaring meemaken. Hun occulte krachten waren zodanig dat de drie grote engelen Baäl, Ashtaroth en Egypt in staat waren voor hen te verschijnen en met hen te spreken in de Tempel van Osiris, alsof ze een lichaam bezaten. Op deze manier verschaftte de valse Osiris zich een enorm, geestelijk gezag over het land Egypte.

Thothma en zijn priesters togen enthousiast aan het werk om Osiris' fantasie van een hemels koninkrijk op aarde te vestigen; ze geloofden dat zij zelf de onsterfelijkheid in het lichaam zouden verkrijgen. Thothma, die onder leiding stond van de engelen van de god, bevorderde ook het aankweken van de materiële wetenschappen; hij bouwde observatoriums om de zon en de sterren te bestuderen en zond expedities uit naar alle bekende streken op de aarde, om allerlei gegevens te verzamelen voor de archieven en de wederzijdse betrekkingen. De zogenaamde graftempel, ten oosten van de grote piramide, schijnt, volgens Oahspe, een observatorium

te zijn geweest. De expedities van Thothma drongen door in Europa tot aan de Atlantische Oceaan, in Afrika tot aan de Kaap, in Siberië tot aan de poolcirkel en in Azië tot aan de Chinese Zee.

Het land Egypte kwam tot de grootst mogelijk bloei. Thothma bleef zo lang leven dat het er inderdaad naar uitzag dat hij de onsterfelijkheid in het lichaam zou bereiken. Hij bedekte het land met tempels voor zijn god en met universiteiten voor profetie en occultisme, waar duizenden mannen en vrouwen de graad van adept verkregen en net als Thothma zelf de Tempel van Osiris binnengingen om in een toestand van trance rechtstreeks de hemelse wijsheid te kunnen vernemen. En vanwege de oriëntering en positie van de kamer in de piramide was er geen schadelijke inwerking op hun lichaam, terwijl dat in de toestand van schijndood verkeerde.

Ofschoon de naam van het hoofd van het Egyptische pantheon in die periode als Ra aan ons is overgeleverd, en de verering van Osiris klaarblijkelijk een latere vernieuwing is geweest, waren deze beide culten niet met elkaar in conflict. Het kan de valse goden weinig schelen onder wat voor naam ze worden aanbeden.

Ondanks zijn lange levensduur werd zelfs Thothma in de loop der tijd oud en verschrompeld en hij informeerde bezorgd bij zijn engelgidsen, maar werd bemoedigd door de valse goden met beloften over een verjonging. Niettemin viel hij op zijn honderdste verjaardag dood neer. Nu werd er door de club van duistere engelen een kleine, misleidende komedie opgevoerd ten gerieve van de adepten die geloofd hadden in zijn lichamelijke onsterfelijkheid.

Het lichaam werd in de Kamer van de Dood in de piramide gelegd en een jonge adept werd bevolen om ernaast in trance te gaan. De priesters gingen in een kring in de middelste kamer zitten en door de paranormale kracht die zo verkregen werd, haalden de engelen van Osiris het lichaam van de koning uit de tempel, zodat het uit de menselijke gezichtskring verdween. Daarna werd er net gedaan alsof de ziel van Thothma in het lichaam van de jonge adept werd gebracht, die zodoende zijn opvolger werd. Niettemin was alleen maar de ziel van de adept zelf teruggekeerd in zijn eigen lichaam.

Omdat Thothma een van de wijste en grootste mannen aller tijden was, hadden de medeplichtige engelen van Osiris geen enkele poging gedaan om hem in het andere stoffelijke lichaam te reïncarneren. Zij wensten gebruik van zijn talenten te maken om dienst te kunnen doen in de hemel, en dus werd de geest van Thothma direct naar de hemel van Osiris gebracht en daar tot slaaf gemaakt. De priesterschap had echter geen andere keus dan het verhaal van zijn reïncarnatie te accepteren en openbaar te maken.

Nog honderden jaren daarna bleef het goed gaan met Egypte. Maar de doctrines van Osiris hadden de sluier, die door de wijsheid van de oude goden tussen de wereld van de levenden en die van de doden was geplaatst, te ver gescheurd. De druja's, de engelen van de duisternis, kregen na verloop van tijd grote macht over het land en woonden er dikwijls in sterfelijke gedaante, waardoor de morele basis van het volk werd aangetast.

Vanwege het bedrog van de reïncarnatie verlangden de geesten van de doden niet naar een hogere hemel maar wilden terugkeren

naar de aarde, om daar weer een stoffelijk leven te krijgen. Dan drongen ze binnen in het lichaam van een kind in de baarmoeder, werden er opnieuw mee geboren, leefden in dat lichaam tot het stierf en gingen dan weer verder met een volgend lichaam. Soms leefden en stierven er zelfs tientallen of honderden van die duistere zielen in hetzelfde fysieke omhulsel, zodat de oorspronkelijke geest op afstand werd gehouden en helemaal geen sterfelijk leven leerde kennen.

Daarom leden de mensen in Egypte aan geestesziekten en hun lichamen werden onrein vanwege de verdorvenheid van de druja's met wie zij leefden, en "de mensen werden leeglopers en zwervers; het land werd niet meer bebouwd en de plaatsen van onderwijs werden tot verlaten ruïnes" - net als de dromen van de valse Osiris.

Toch is het onmogelijk om niet met meer respect naar Osiris te kijken dan naar zijn mede dictatorgoden. In zijn filosofie stelde hij zich tenminste niet de meedogenloze slachting en vernietiging voor, omwille van zijn eigen hoogste macht, van al wat goed was in de menselijke beschaving. De god Baäl en de godin Ashtaroth zouden echter wel die richting inslaan, in die gebieden die onder hun direct gezag stonden.

Deze landen vormden de bakermat van grote beschavingen, die bijna net zover gevorderd waren als die van Egypte. We denken hierbij aan plaatsen als Ur, Babylon, Nippoer, Assoer, Ninivé, Soesa, Troje, Tyrus, Sidon, Cnossos en Mycene. Maar nu zouden - vele van deze grootse beschavingen door oorlogen en belegeringen te gronde worden gericht, en vele grote steden zouden tot puinhoopen worden gemaakt.

Want Baäl en Ashtaroth hadden een samenzwering op touw gezet om zich van Osiris af te scheiden, aangezien hij zich had afgescheiden van De'yus om hen als opperste godheden in hun eigen gebieden te grondvesten. Deze volkeren en beschavingen, die er niet met vreedzame middelen toe gebracht konden worden om Baäl en Ashtaroth te accepteren onder hun eigen of hun verschillende aangenomen namen, moesten worden vernietigd. De twee engelleiders kozen hun kapiteins en generaals voor het bevel over de miljoenen engelstrijders die ervoor nodig waren om de vernietiging tot stand te brengen.

Onder de namen van deze oorlogsengelen die in Oahspe worden opgegeven, verschijnen die van Ares, Aphrodite, Artemis, Athena, Hermes, Poseidon, Pluto en Apollon. Ook de namen van vele grote steden die werden vernietigd, worden vermeld, maar hoofdzakelijk met benamingen die niet met de tegenwoordige historische gegevens in verband kunnen worden gebracht. Er zijn er echter minstens twee, waarvan de namen nog steeds als klokgelui in onze oren klinken - Troje en Athene.

De versie van de Trojaanse oorlog, zoals die in Oahspe staat, is wel wat minder episch. Het is de geschiedenis van stervelingen die, machteloos in de greep van de enorme legers van miljoenen engelsoldaten, tot wederzijdse vernietiging worden geobsedeerd. We zien hoe de boosaardige Ashtaroth in haar vermomming als Venus de Trojanen naar hun vernietiging leidt, terwijl Baäl in die van Zeus de Grieken aanvoert. Een prins uit het Huis van Troje wordt opgehitst door tweehonderd vampiers, wellustige geesten die azen op de seksuele verlangens van stervelingen, zodat hij er uit

vertwijfeling toe wordt aangezet een Griekse prinses te ontvoeren. In de oorlog die daarop volgt, wint Ashtaroth, want ze slaagt erin de totale vernietiging van de stad met heel haar bevolking tot stand te brengen.

Hoe waar was destijds het gezegde: zij die door de goden vernietigd zullen worden, worden eerst krankzinnig gemaakt!

Dorpsfeld dateert de val van Troje overigens tussen 1500 en 1200 v.Chr. Volgens Oahspe moet het enige eeuwen eerder zijn gebeurd. Toen ze hun meedogenloze doel eenmaal hadden bereikt, scheidden Baäl en Ashtaroth zich af van Osiris en schiep elk een hemels koninkrijk met een aardse basis. Nu verspreidden de aardse oorlogen zich in de hemel, want de vijf grote, valse goden, die net als rivaliserende potentaten en dictators op de aarde hun eigen meedogenloze ambities toeschreven aan hun burens, overvielen elkaar's bezittingen, en dat liep uit op enorme, genadeloze en chaotische oorlogen tussen de engelen.

Net als stervelingen vechten om te doden, vechten engelsoldaten om hun vijanden te grijpen en in folterende hellen te gooien, die ommuurd zijn met vuur en gevuld met giftige gassen, waaruit niemand kan ontsnappen. Slechts door deze afschuwelijke eeuwigheid van lijden, vreselijk als het mag schijnen, is het dat de hardnekkige duisternis en het moedwillige kwaad van onontwikkelde miljoenen ooit kan worden veranderd in een oprecht en blijvend verlangen naar het licht van de Vader.

De hemel werd tot één kolossaal oorlogstoneel, zonder uitzicht op een einde. Enorme legers vochten onophoudelijk en gedurfde expedities hielden strooptochten diep in vijandelijk gebied; soms werden zij zelf overweldigd voordat ze konden ontkomen. Naarmate de tijd verstreek begonnen de grote kapiteins en generaals, die zich de hulpeloosheid van hun eigen god om een duurzame overwinning te behalen realiseerden, voor eigen rekening te vechten en namen hun legers met zich mee, net als de caesars en proconsuls van Rome hun eigen legioenen namen. Zij wilden - en vaak met succes - proberen hun eigen onafhankelijke koninkrijken te scheppen, om vervolgens hun burens of hun vroegere god te gaan beoorloggen.

De lagere hemelen en ook de aarde werden een bodemloze put van oorlog, hel, krankzinnigheid en chaos. Miljoenen engelen van de duisternis, gedood in de oorlogen van Te-in, Sudga, Baäl en Ashtaroth, doolden als in een nachtmerrie op de aarde zelf rond, of spookten als krankzinnigen op de slachtevelden zonder te weten dat ze dood waren, naar alle kanten van zich af slaand uit razernij en doodsangst voor de strijd zonder einde.

Andere miljoenen aasden op stervelingen; vampiergeesten die hun prooi tot waanzin en de dood in dreven, en tot gruwelijke daden aanzetten. Weer anderen brachten ziekten en epidemieën en schepten genoeg in het verval van de stervelingen. Weldra braken de ontelbare miljoenen uit de enorme hel van Anuhasaj los; onweerstaanbaar overstroonden ze de koninkrijken van de aardse goden, overweldigden Te-in, Sudga en Osiris, samen met hun koninkrijken, om ze totaal te vernietigen. Hun grote, glorieuze hemelse steden gingen voor eeuwig ten onder en zij en hun hoogverheven engelofficieren werden met de anderen in de hel gestort.

De meeste van de mindere goden werden ook betrokken in de kolossale golf van vernietiging. Maar twee van de grootste zagen de storm op tijd aankomen, en met veel list ontkwamen Baäl en Ashtaroth, hun koninkrijken achterlatend tot een gunstiger tijdstip. Later zullen wij nog van deze twee horen.

Hoe ging het ondertussen met de ware god van de planeet, en met Ahura's koninkrijk Vara-pishanaha? Ofschoon zij ook enigszins hadden geleden door het vallen van de a'ji, hetgeen zo'n verdichting had aangenomen dat in sommige streken op aarde de zon er honderden jaren lang rood scheen en de stervelingen hun woningen en steden schijnbaar langzaam in de grond zagen zinken vanwege de regen van dit ontastbare, kosmische stof dat erop viel, was Craoshivi, de hoogste atmosferische hemel van die tijd, gelegen op een veel te grote hoogte om te worden meegesleept in de catastrofe, en Ahura's vooruitziende blik om zijn plateau Ailken te verhogen leverde nu uitstekende voordelen op.

Niettemin keken de twee goden niet met hooghartige onverschilligheid naar de dwaasheden van de mindere wezens. Integendeel, zij staken al hun hulpmiddelen in het reddingswerk en zochten naar degenen die naar hun hemelse plaatsen konden worden gebracht, om daar met hulp en liefdevolle lessen tot de wegen van het licht te worden bekeerd.

Door zulke arbeid en opoffering temidden van de hel werden de Faithist legioenen zelf als ware goden.

Nu wentelde de aarde voort in de etherische dageraad van de Arc van Bon, en de zon en de haar begeleidende planeten waren op weg naar de sferen van andere, etherische goden en andere, aardse religies.

HET TIJDPERK VAN MOZES

De geschiedenissen van de drie avatars, die in de nieuwe cyclus naar de mensheid werden gezonden, zijn kleurrijke juweeltjes van Oahspese vertelkunst. De avatars werden geestelijk volmaakt geboren door het voorafgaande werk van de meesters der geslachten, die diegenen van wie de geestelijke ontwikkeling kon bijdragen aan de lijn van spirituele vooruitgang door middel van overerving, voor het huwelijk samenbrachten.

Dit werk van de loo'is, dat herhaaldelijk wordt vermeld in Oahspe, is van bijzonder belang aan het begin van elke etherische dageraad, want niet alleen moeten de fysieke geboorten van de avatars honderden jaren van tevoren worden voorbereid, maar ook die van de honderdduizenden die het licht van de nieuwe dageraad willen volgen. Ook in deze tijd worden er over de hele wereld miljoenen zodanig voorbereid. Zelfs u, die deze woorden nu leest, als u ze met begrip leest, kunt er zeker van zijn dat u er niet alleen toe gebracht werd ze te lezen, maar al generaties geleden werd voorbereid.

Capilya (of Capella) viel de taak ten deel om het werk van Brahma in India te herstellen, waar het nagenoeg vernietigd was door de oorlogen en vervolgingen van de boosaardige goden. De overlevenden van de Faithists waren verstrooid en werden veracht, verstoten en waren arm. Het enige dat ze bezaten was hun geloof - maar laten we bedenken dat dit geloof een trots en een kracht en een licht in hun ziel was en oplaaide in de hemel, nadat het kortdurende bederf van de sterfelijkheid voorbij was, terwijl de hooghartige zielen van de prinsen in de lange, geestelijke duisternis van slavernij en chaos werden ondergedompeld.

Capilya werd uit een geslacht van Faithists geboren; niettemin was hij een prins. Omdat het noodzakelijk was dat de verlosser van de Faithists zowel macht als ontwikkeling zou bezitten, werd in India dezelfde methode aangenomen als met Mozes in het huishouden van de farao. In die periode was Yokovrana de opperheer van India, Koning van Afghanistan, vereerder van de wrede Dyaus - een van de vele namen van Sudga, de Indiase Apollo. De naam Yokovrana joeg doodsangst aan vanwege zijn wreedheden in heel India, en ieder jaar offerde hij twaalf jonge mannen en twaalf maagden op de bloedige altaren van Dyaus, die tot op vandaag nog steeds prijkt als de Zeus van het Hindoe pantheon.

Door de macht van de etherische loo'is was hij er niettemin toe gebracht met een onvruchtbare vrouw te trouwen. Yokovrana verlangde sterk naar een opvolger van zijn eigen vlees en bloed, en in doodsangst raadpleegde zijn koningin het orakel, waarvan zij de instructie kreeg om aan te kondigen dat zij zwanger was, en zich vervolgens negen maanden lang terug te trekken in een verduisterde kamer. Streng bewaakt door haar kameniersters, die durfden te zweren dat er geen kind naar binnen kon worden gesmokkeld, zou er niettemin een kind bij haar worden gebracht.

Teneinde haar leven te kunnen redden, stemde de koningin toe. De moeder van Capilya was een Faithist en voordat haar kind geboren zou worden, vertelden de engelen van Ormazd haar dat het van haar afgenomen en naar het monster Yokovrana gebracht zou worden. Met huiverend vertrouwen stemde ze ermee in. Maar zelf moest ze naar het paleis gaan, werd haar verteld, om als verzorgster van haar eigen zoon aangenomen te worden.

In het uur van zijn geboorte werd Capilya op paranormale wijze door de engelen naar de verduisterde kamer van de koningin gebracht, die vol blijdschap aankondigde dat ze een zoon had gekregen. De koning was zo gelukkig dat hij werd misleid, en al gauw werd er een verzorgster gevonden, die natuurlijk niemand minder dan de echte moeder van Capilya bleek te zijn. Omdat de koning zo dankbaar was, grepen de engelen de gelegenheid aan om hem via het orakel de opdracht te geven om de gewoonte van het mensenoffer af te schaffen en in plaats daarvan een lam te offeren. Met het bloed van dit dier werd Capilya gedoopt - daarmee was hij dus de eerste die werd "gereinigd door het bloed van het Lam".

Capilya kreeg een opvoeding die paste bij de grootste prins van India, en de toekomstige heerser ervan. Bij het bereiken van de volwassenheid smeekte hij zijn vader, de koning, om toestemming om op reis te mogen gaan door dat grote land dat hij op zekere dag zou moeten gaan regeren. Hij wees erop dat praktische ervaring een onmisbare aanvulling op academische kennis was. De koning opperde vele bezwaren, wijs en wereldwijs, tegen een dergelijke handelwijze. Tenslotte merkte Capilya op, dat zijn doorluchtige vader nog altijd niet zijn werkelijke reden had gegeven voor het onthouden van zijn toestemming.

De verschrikkelijke koning zou uit eigen beweging toestemming geven als Capilya hem die ware reden kon vertellen, en Capilya antwoordde dat het was omdat hij teveel van zijn zoon hield om hem te zien vertrekken op zo'n lange reis. De grimmige koning glimlachte en gaf hem zijn zegen. Capilya was negen jaar lang op reis en vanwege de verhalen van zijn verzorgster maakte hij een speciale studie van de vervolgte en verstrooide stammen van de Faithists.

Nadat Capilya was teruggekeerd, met veel wijsheid en ervaring, brak het uur van de volle etherische dageraad aan en kwam de Stem tot Capilya. Hem werd gezegd dat hij de slaven moest gaan bevrijden. Hij vroeg waarom hem die taak moest worden opgelegd, en er werd hem verteld dat hijzelf als een van hen geboren was. Woedend beschuldigde hij zijn verzorgster, die zijn echte moeder was, van het bedrog dat ze had gepleegd, en hij kreeg een bemoedigend en waardig antwoord. Ze was in alle dingen geleid door de geboden van Ormazd, het Al Licht.

Capilya zette zijn gedachten op een rij en accepteerde de dienst aan Ormazd. Hij ging de verstrooide stammen bijeenbrengen en kalmeerde hun angst en achterdocht door zijn kennis van de heilige rituelen en wachtwoorden. Hij verklaarde hen het plan van Ormazd, dat alleen een groot prins de macht zou hebben om hen te bevrijden en land te geven, en dat alleen een man met kennis van de wetenschap, die hen duizenden jaren lang had onthouden, zou kunnen teruggeven. Maar hij was wel zo voorzichtig om hen alleen

die landen te schenken die volkomen braak en onbebouwd lagen, zodat niemand zich over een of ander onrecht zou kunnen beklagen.

Niettemin voelden de edelen zich soms beroofd van hun jachtgebied, vanwege de nieuwe nederzettingen. Bovendien werden de slaven en de armen uit de steden, door de vrede en de toenemende welvaart van Capilya's nieuwe kolonies, ertoe aangetrokken om de leefregels van de Faithists aan te nemen, en vanwege zijn beschermende hand raakten de edelen hun dienaren en onderdanen kwijt. Zij beklagden zich bitter bij de koning en tenslotte werd Yokovrana wel gedwongen om Capilya te ontbieden voor de koninklijke raad, opdat hij antwoord zou kunnen geven op de ernstige beschuldigingen.

Hier verdedigt Capilya zichzelf. Hij wijst erop dat gecultiveerd land voordeliger is voor de staat dan een woestenij of een oerwoud. Indien de prinsen, edelen en welgestelden slaven, onderdanen en arbeiders kwijtraken, komt dat omdat ze deze mensen zelf hebben weggejaagd door de ontberingen die ze hen hebben opgelegd. Vervolgens haalt de koning de oude wetten aan, waardoor de gelovigen van het Al Licht, die dus niet in Dyaus geloofden, werden onderdrukt.

Capilya bestrijdt dit met een argument, dat misschien zou kunnen gelden voor een rechtspraak die niet ieder van ons gemakkelijk van onze moderne overheid en ook de wetboeken zal accepteren. "Bent u de koning", vraagt hij, "of enkel maar de dienaar van de doden?"

Capilya wijst erop dat het eertijds ook wet was dat, als de wetten niet uitdrukkelijk werden bekrachtigd bij de troonsbestijging van een nieuwe koning, zij krachteloos waren. Deze wet was nooit ingetrokken, en als de raad van de koning de ene wet uit het verleden aanhaalt, dan moet zij deze ook accepteren. De koning is, niet geheel met tegenzin, verplicht om toe te stemmen, en hij spreekt Capilya vrij.

De koning zet zijn raad aan het werk om de wetten van het land te herzien. Capilya vraagt verlof hen te mogen toespreken en hij spreekt zo overtuigend over de van gezond verstand getuigende grondbeginselen van bestuur dat de raad, die ook wordt beïnvloed door de kracht van de engelen waardoor Capilya wordt geïnspireerd, tenslotte zijn leiding accepteert en hem de volmachten in de kwestie van de Faithists verleent.

Capilya's toespraak bij deze gelegenheid is zodanig dat deze met voorrang in iedere moderne, wetgevende vergadering en ieder kabinet zou kunnen worden vermeld. Zijn slotwoord toont de hoeksteen van zijn beleid:

"Als iemand voor zichzelf werkt ten koste van de staat, berooft hij de staat; als iemand bezittingen oppot, berooft hij de armen".

Door het hele verhaal heen, zoals het in Oahspe wordt verteld, onthult Capilya in elk woord dat hij uitspreekt een openhartige menslievendheid en wijsheid. De raad stelt een nieuw wetboek samen waarin vrede en vrijheid zullen zijn vastgelegd. Ormazd had India gedurende honderden jaren door oorlog laten lijden, opdat de zielen van de mensen er genoeg van zouden krijgen en bereid zouden zijn het nieuwe bestel te accepteren. Capilya gaat voort met zijn taak de Zarathoestrische orde in India opnieuw te vestigen.

Na verloop van tijd hoort Capilya de stem van Ormazd die hem oproept om terug te keren naar de hoofdstad. De koning, zijn vermeende vader, ligt op sterven. Hij gaat ernaartoe en de twee worden liefdevol herenigd.

De gevreesde koning is heel oud geworden en erkent de ijdelheid van trots en eerzucht, nu hij zo vlak voor zijn dood staat. Hij heeft slechts van één ding spijt, zegt hij, met een onoverwinnelijk restant van zijn oude wreedheid, en dat is dat hij de kans niet heeft aangegrepen om meer slechte mensen te doden.

Maar toch vraagt hij Capilya nu, met heimelijke, bange twijfel, of de ziel van de mens voortleeft na de dood? Aangezien Capilya, die zo ontzettend wijs is, zegt dat het zo is, moet het wel zo zijn. Wat heeft het dan voor zin het lichaam te doden, als de geest voortleeft om nog meer kwaad te doen? Meer nog, zullen de geesten van degenen die gedood zijn, geen wraak nemen op degenen die hen hebben gedood? Zullen ze ook niet in het voordeel zijn, omdat ze langer in de geestenwereld zijn?

Capilya erkent dat deze dingen zo zijn en de koning denkt erover na. In uiterste nood, omdat hij voelt dat de dood heel dichtbij is, wordt hij ertoe bewogen om zijn grote genegenheid voor zijn beminde zoon te uiten. Dit dringt als vuur door tot het hart van Capilya, die niet weet hoe hij een stervende man zou kunnen ontgoochelen. Maar de koning zegt verder dat hij de last van de ziel en haar verantwoordelijkheid begrijpt voor de nakomelingen die in een lichaam zijn geboren. Hij is de aarde moe en als het niet om zijn liefde voor Capilya zou zijn, zou hij liever kinderloos zijn gestorven, opdat zijn ziel veel vlugger naar de hogere hemelen zou kunnen opstijgen.

Capilya grijpt deze gelegenheid aan om de koning op de hoogte te brengen met de waarheid van zijn geboorte. De ziel van de koningin, die overleden is, verschijnt heel kort voor de koning om het te bevestigen. Wat nu, Capilya! Moet onze liefde nu zo eindigen? hijgt de koning. Maar Capilya huilt dat hun liefde nooit zal sterven, en terwijl Capilya hem in zijn armen houdt, gaat de wrede ziel van de koning de eeuwigheid binnen.

Capilya is de opvolger op de troon, maar het wordt hem door de wetten van Ormazd verboden om die in bezit te houden, want de Faithist mag geen aardse koning hebben. Maar hij bekrachtigt de nieuwe wetten van Yokovrana voordat hij afstand doet van de troon, en aangezien de volgende koning vanwege zijn troon verplichtingen heeft aan Capilya, doet hij hetzelfde en bekrachtigt diens volmachten ter bescherming van de Faithists. Miljoenen mensen nemen de levenswijze van de Faithists aan, en er dalen vrede en overvloed neer op het land India.

De geschiedenis van de verlossing van Israël uit Egypte heeft altijd een sterk beroep gedaan op de verbeelding van de mensheid. Het onbetwistbare feit dat miljoenen joden sindsdien nog altijd het joodse paasfeest vieren, geeft inhoud aan hetgeen anders afgedaan zou worden als een legende waar niets in zit. Oahspe geeft ons een nieuwe achtergrond voor het verhaal en werpt er een nieuw licht op.

Fundamenteel was de taak van Mozes in Egypte dezelfde als die van Capilya in India. Waarom zou de geschiedenis van de

verlossing uit Egypte dan die spectaculaire en dramatische wending hebben genomen? Waarom zouden de Faithists niet net zo simpel en pijnloos zijn bevrijd als die in India?

Deels was daar het raciale onderscheid. De meeste Israëlieten waren gedurende de voorgaande vijf of zes eeuwen naar Egypte geëmigreerd en ze waren wat ras betreft verwant aan de gehate Herderkoningen. De oorlogen van Baäl en Ashtaroth hadden er nog maar kort geleden toe geleid dat honderdduizenden "buitenlandse" Faithists de voorkeur hadden gegeven aan de slavernij in Egypte boven de moordpartijen in West-Azië. Maar ook bleef de valse god Baäl oppermachtig en boosaardig actief in het westen, terwijl het hemelse rijk van Sudga in het oosten was verpletterd en weggevaagd door de omlaag vallende hellen van De'yus.

Maar het meest beslissend schijnen de gevolgen van de reïncarnatiepolitiek van Osiris te zijn geweest, die er de oorzaak van waren dat Egypte zou worden overstroomd door druja's die geen betere hemel kenden dan op de aarde rond te hangen totdat ze zich konden "reïncarneren" in een menselijk lichaam. Als gevolg daarvan breidde het vreselijke onheil zich steeds verder uit in het land, hetgeen tot een enorm bederf leidde, niet alleen van de ziel maar ook van het lichaam. Egypte werd een verziekt land, spiritueel, mentaal en fysiek. Duizenden Israëlieten raakten op dezelfde manier besmet.

De enige oplossing voor dit kwaad bestond uit de totale emigratie van de Israëlieten, en het was overigens om gelijke redenen dat het de Israëlieten na de Exodus uitdrukkelijk werd verboden om contact met de geesten van de doden te hebben, zoals het Oude Testament duidelijk verklaart.

Bovendien grepen de etherische goden de gelegenheid aan om de Egyptenaren een slag toe te brengen, die ertoe zou kunnen dienen dat ze hun zielen afkeerden van de uitspattingen en de vleselijke wellust. De vernietiging van de eerstgeborenen van heel Egypte kan ons misschien voorkomen als een daad van meedogenloze en zinloze wreedheid. Maar we hebben al eerder gezien dat, wanneer een continent als Pan, of steden als Sodom en Gomorrah, hopeloos worden geruïneerd door bendes boze geesten, de etherische machten genoodzaakt worden om in actie te komen met hetgeen vanuit een zuiver menselijk oogpunt een genadeloze strengheid schijnt te zijn.

Eén ding is volkomen zeker - ze zouden niet zo handelen als er voor een goedaardigere oplossing kon worden gekozen. De vreselijke slag die de Egyptenaren werd toegebracht aan hun menselijke liefde voor hun eigen vlees en bloed, in ieder huis in het hele land, keerde hun zielen tenminste voor dat moment af van wereldse verlangens, en in die sfeer grepen de engelen van het licht de kans, en kregen ook de kracht, om miljoenen druja's van hun aardse ankerplaats los te maken.

De verschillen in Oahspe ten opzichte van het verhaal in het Oude Testament werpen een heel ander en essentieel licht op het karakter van Mozes, en op de aard van de goddelijke inspiratie waardoor hij werd geleid. Oahspe ontkent nadrukkelijk de laster, dat Mozes uit Egypte moest vluchten omdat hij schuldig was aan moord. Als een dergelijke beschuldiging tegen hem ingebracht zou zijn, zou het, bij zijn terugkomst als onruststoker, dan niet de eerste daad van de nieuwe farao en Mozes' andere vijanden zijn

geweest om hem het zwijgen op te leggen door hem gerechtelijk aan te klagen?

In werkelijkheid was Mozes een Faithist wetgever, gebonden aan geweldloosheid, die door zijn eigen wetten zelfs geen dier voor voedsel mocht doden. Het 'moordverhaal' was pure laster van de Egyptenaren, een berekenend stukje vroege propaganda. Als zodanig werd het in hun geschreven verslagen ingevoegd.

De Israëlieten zelf, die slaven waren in Egypte, waren natuurlijk ongeletterde mensen en bleven dat eeuwenlang daarna. Toen ze ertoe kwamen hun eigen geschiedenis bijeen te brengen, moesten ze die tot op zekere hoogte ontleen aan de verslagen van hun vijanden.

Om een beeld te accepteren van de schenker van de tien geboden als zou hij een weggelopen moordenaar zijn, een oorlogsleider en iemand die in wraak handelt, zou hetzelfde zijn als huichelarij en bloedvergieten ten grondslag te leggen aan de religie zelf.

Iets dergelijks geldt voor de bloeddorstige verhalen over Mozes, waar het in het Oude Testament van wemelt. Oahspe vertelt ons categorisch dat de Israëlieten gedurende vier honderd jaar een vreedzaam volk bleven vanaf de tijd van Mozes, waarna de meerderheid afvallig werd gemaakt door valse goden. Vele duizenden, die echter geen Israëlieten en geen Faithists waren, vergezelden hen op hun migratie uit Egypte en gingen zich bezighouden met oorlogvoering. (Exodus 12:38)

Het essentiële pacifisme van de echte Israëlieten leidt tot een ander belangrijk punt in de geschiedenis. Het verslag in Oahspe spreekt voortdurend over de bedoeling van de exodus: om de Israëlieten **naar het westen** te leiden. Het doel van de etherische goden in dit tijdperk was hen over de aarde te verspreiden, in de richting van de uiteindelijke dageraad van Kosmon, hetgeen zijn eerste uitwerking zou hebben op de landen en volkeren van het westen. De hemelen van Noord-Guatama, waar de Rode Man tot op vandaag de Grote Geest vereert, werden gedurende zesduizend jaar beschermd tegen de vijandelijke invallen van de valse goden, volgens precies hetzelfde beleid, en de Hopi en Zuni Indianen van het verre westen zijn nog altijd ware Faithists.

De Israëlitische afkomst was nodig voor de uiteindelijke kolonisatie van Noord-Amerika via Europa, zodat hun spirituele I'hin afstamming en onbuigzaam monotheïsme - ondanks de onvermijdelijke besmetting door de doctrines van de valse oorlogsgoden - als een zuurdesem zou zijn voor de aanstaande dag van Kosmon.

Palestina en de aangrenzende gebieden werden al bewoond in de dagen van Mozes. De Israëlieten waren pacifisten in die periode. Het idee dat Jehovih hen ervoor bestemde de Kanaänieten en anderen met geweld, bloedvergieten en verraad van hun land te beroven, is een verzinsel achteraf van de lagere entiteiten die de afvallige joden ertoe wilden bewegen voor hen te vechten. Die bewering is in strijd met het wezen en de essentie van het ware geloof.

Jehovih verlangt van zijn kinderen dat ze de braakliggende, onbevolkte landen van de aarde in cultuur brengen. Hij verlangt niets minder van de Israëlieten, en belooft hen niets meer. Toen hun kolonisatie van het zogenaamde beloofde land tot wrijving met hun burens leidde, trokken vele van de echte Israëlieten verder naar het westen, zoals ook de bedoeling was. De Faithists die

bleven vormden de sekte der Essenen, die zich wijdden aan spiritualiteit, geweldloosheid en de geneeskunst.

Oahspe beweert zo nadrukkelijk dat de bestemming van Israël in het westen ligt, dat, wanneer Mozes hen uit Egypte in de richting van de Rode Zee leidt, de tekst compromisloos stelt dat zij naar het westen trokken. Aangezien de Rode Zee natuurlijk ten oosten van Egypte ligt, plaatste de eerste uitgever van het werk er enigszins radeloos de opmerking achter: "(oostwaarts)".

Dezelfde verzonden geschiedenis van de joodse verslagen, door besmetting met buitenlandse bronnen en door de listigheden van de valse goden, is van toepassing op de zogenaamde wetten van Mozes, die zoveel van de boeken Exodus, Numeri en Deuteronomium misvormen. Waar deze wetten de geest van de Tien Geboden bevatten, kan men ze misschien als de echte wetten van Mozes accepteren, maar waar ze de sfeer ademen van het oog om oog, tand om tand stambewustzijn en naar bijgeloof rieken, zijn het niet meer de wetten van Mozes dan dat de wetten van de meeste "christelijke" landen die van Jezus zijn. Hoofdzakelijk is het heel gewoon het algemene recht van Babylon en andere heidense beschavingen, meegebracht vanuit de ballingschap en in naam van Mozes geadopteerd, tegelijk met andere valsheden.

Deze voor de hand liggende feiten worden in wezen erkend door alle welingelichte, christelijke geleerden en exegeten.

Iedere sensitieve lezer van de oudtestamentische versie van het boek Exodus raakt in de war door de herhaalde opmerking dat de Heer het hart van Farao verhardde. Het schijnt een kwestie van gewoon gezond verstand te zijn om, zonder bewuste oneerbiedigheid, te vragen waarom de Heer het hart van Farao niet liever verzachtte. De voortdurende onverzoenlijkheid van de koning bracht de verschrikkelijkste rampen over heel zijn land. Zelfs als mensen gestraft moeten worden voor hun slechtheid, lijkt het noch eerlijk noch redelijk te zijn om ze met opzet slechter te maken dan ze anders zouden zijn.

De uitleg in Oahspe over dit punt is duidelijk. Farao en heel zijn volk waren onder de inspiratie van de valse god Baäl, die nu Egypte had overheerst na het omverwerpen van Osiris. Er streeden dus twee engelstrijdkrachten om de macht. De enorme, geestelijke macht van de etheriërs, die Mozes en de Israëlieten leidde, was zodanig dat de legers van Baäl geen vooruitzichten hadden om hen te kunnen overweldigen. Aan de andere kant liet het pacifisme van de engelen van Jehovih niet toe dat ze hun vijanden verpletterden, terwijl het hen wel toestond dat ze hun volk tegen het kwaad beschermden.

Zoals altijd hadden de valse goden de vrije teugel bij degenen die in geestelijke duisternis verkeerden. De IK BEN, Jehovih, die Mozes aan de Israëlieten openbaarde, aan de ene kant, en de Heer die Farao beheerste, aan de andere kant, waren twee fundamenteel verschillende en tegengestelde krachten. Honderden jaren later, toen de joden de wapenen hadden opgenomen en een koning kozen, vielen zij ten prooi aan de misleiding van deze Baäl en andere duistere entiteiten, zoals geheel duidelijk wordt uit een nauwkeurig onderzoek van het bijbelse verslag. Toen was het dat Baäl erin slaagde om indruk te maken op de joden als diezelfde Here God die de wereld in zeven dagen maakte, Adam en Eva schiep, Abraham gebod om zijn zoon Izaäk te offeren, en de Israëlieten

uit Egypte leidde naar hetgeen hij toen voorstelde als hun beloofde land.

Alle religies, ongeacht hoe zuiver hun waarheid van oorsprong ook is, vallen onder de macht van valse goden zodra hun vereerders door hun daden en gedrag die oorspronkelijke waarheid verloochenen. Lippendienst en gestileerde vroomheid voor de meest verheven leringen tellen voor minder dan niets.

Er worden in Oahspe slechts drie plagen vermeld die op speciale wijze als een teken voor hun fouten aan de Egyptenaren werden gezonden. Voordat de eerstgeborenen werden geslagen kwam er een plaag van kikkers en reptielen en een sprinkhanenplaag, en allebei de zwermen vormden een speciale schepping, die anders was dan elke andere in zijn soort. De rest van de tien plagen waren of natuurlijke gebeurtenissen, latere verzinsels, of, net als de luizen en vliegen en steenuipsten, materiële symptomen van de ontelbare en niet te beheersen miljoenen druja's die in die periode in het rottende lichaam van Egypte woederden.

De vreselijke slachting van de eerstgeborenen bracht een verandering van inzicht teweeg bij de Egyptische massa's die, misschien uit serieus berouw, misschien om in de gunst te komen bij de verschrikkelijke god van Israël, het vertrekkende volk met geschenken overlaadden, erom smekend ze aan te nemen. Mozes berispte zijn volk daarvoor en zei dat men naderhand zou beweren dat ze gebruikgemaakt hadden van de ellende van de Egyptenaren om ze uit te plunderen.

Tijdens zijn laatste onderhoud met Farao wordt Mozes verbannen en wordt het hem verboden om nog eens te pleiten voor zijn volk. Daarop voorspelt Mozes dat Farao hem nog wel eens zal aanroepen voor hulp en verlossing uit de kwellingen. We zullen weldra zien hoe deze profetie tot werkelijkheid kwam, en hoe het niet zonder resultaat bleef in de geschiedenis van onze wereld, zelfs tot op vandaag. Intussen zullen we de geschiedenis van de Kinderen van Israël voor een later moment bewaren.

Mozes gaf de naam Jehovih aan de Israëlieten als een nieuwe benaming voor de Grote Geest en Eeuwige Vader. Deze werd verbasterd tot Jehovah en werd dus na verloop van tijd verward met Yahweh, een valse god, een duistere geest.

De geschiedenis van Chine, naar wie het grote land ter ere van hem door zijn volk werd genoemd, zoals Oahspe ons vertelt, was heel anders van opzet dan die van Capilya en Mozes. Chine was het type profeetfilosoof dat klaarblijkelijk het meest geschikt was voor de ooit rustige en redelijke Chinese geest. Interessant als zijn geschiedenis is, hebben we geen ruimte om er hier dieper op in te gaan. Maar een van zijn opmerkingen moet geciteerd worden, want het geeft zo duidelijk en bondig het antwoord van een Faithist weer op de vraag die alle mensen moeten stellen.

"Te-zee, de koning, vroeg: Zeg me, O Chine, wat is de oorsprong en bestemming van de mens?"

Chine zei: De Eeuwige Tegenwoordige bezielt hem tot leven in de schoot van zijn moeder; en op dat moment en op die plaats is hij een nieuwe schepping, zijn geest komt uit de Geest van Jehovih, en zijn lichaam uit de aarde; als een tweevoudig wezen schiep de Vader hem.

Zijn bestemming is de eeuwige verrijzenis; daarom kan de mens er een genoeglijke arbeid aan hebben terwijl hij opstijgt tot in eeuwigheid".

De leringen van Chine brachten de koningen van China ertoe om de officiële eredienst voor Ho Joss en Te-in af te schaffen en zich af te keren van het oorlog voeren, dat hun grote land op de rand van totale ondergang en verwoesting had gebracht. Door zijn filosofieën, die later door Confucius in systeem gebracht zouden worden, was China een richting ingeslagen waarin het duizenden jaren lang het meest vreedzaam van alle naties zou blijven.

Het verslag van de aardse gebeurtenissen wordt in Oahspe altijd vergeleken met het verslag van de gelijktijdige, hemelse toestanden, teneinde het feit te benadrukken dat alle aardse handelingen de weerspiegeling zijn van die dingen waar de engelen mee bezig zijn en van het heersende, geestelijke klimaat. Elk van de drie avatars van deze cyclus werd vanuit de geestelijke sfeer geïnspireerd door een etherische god, die zelf uit de godheid van de aardse opvolging was voortgekomen en dus volkomen geschikt was voor de aardse aangelegenheden.

De etherische god van de Arc van Bon heette Lika. Een van de voornaamste taken die zijn etherische scharen onder de ogen moesten zien betrof de verlossing van de razende hellen van Anuhasaj, Te-in, Sudga en Osiris, met daarin bijna 90.000.000.000 zielen die zich op weerzinwekkende wijze over het hele aardoppervlak hadden verspreid en de mensheid onderdompelden in oorlog, misdaad, ontucht, krankzinnigheid en grote epidemieën, en in een totale duisternis.

Ahura wordt aangesteld om de etherische scharen aan te voeren bij het verlossingswerk. Na viereneenhalf jaar gewerkt te hebben treft hij Anuhasaj aan, ijlend in een vreselijke zielsangst.

"Hetgeen Ahura, zijn vriend, aanschouwde; en Ahura nam hem in zijn armen. Ahura zei tegen hem: Anuhasaj! O mijn geliefde! Ken je mij niet meer? Kijk mij aan! Ik ben Ahura!

Maar helaas, Anuhasaj kende hem niet; rukte zich los, probeerde angstig te ontsnappen; zijn uitpuilende ogen zagen niets; zijn oren hoorden niets. En hij bleef maar roepen: Laat me gaan, ik ben niet de Heer God, en ook geen De'yus. Ik ben Anuhasaj! Toen brak het goede hart van Ahura, en hij hilde".

Ahura en de etherische goden maken gebruik van hun grote, geestelijke vermogens bij de zware, mentale inspanning voor zijn herstel. Zeven dagen lang vormen zij een heilige cirkel rond zijn bed en richten hun onwrikbare concentratie op hem. Hij ontspant zich in een bezwijming, en Ahura en de goden zetten een teder lied in. Een licht als een kleine ster trekt zich voor Anuhasaj samen en treft zijn bewustzijn. Weldra zingt hij als gehypnotiseerd mee met de muziek en stort zijn ziel uit in een bekentenis.

Zoals het met Anuhasaj is gegaan, gaat het ook met Osiris, Anubi, Sudga en Te-in. Kort daarop worden de egogoden voor de troon van Lika geleid om het oordeel te vernemen. Elk van hen beschuldigt zichzelf voor zijn fouten in het verleden en streeft naar boetedoening. Lika spreekt het vonnis uit. Hun taak zal eruit bestaan om iedere ziel van de miljoenen, die zij hebben onderdrukt of misleid, naar etherea te verheffen. Elke ontaalde

geest, elke criminele maniak moeten zij tot hun eigen niveau opheffen, voordat zij aan de slavernij zullen ontkomen.

Lika gaat verder. De taak van deze voormalige dictatorgoden zal zijn het omverwerpen van de verering van de aardgoden en verlossers in de hemel en op aarde. Bovendien moeten zij eerst de instelling van het koninklijk gezag op aarde omverwerpen, want net als zijzelf verlost willen worden uit de slavernij van hun eigen koninkrijken, moeten zij eerst de menselijke koningen uit de slavernij van de wereldlijke heerschappij verlossen, omdat deze de ziel bindt aan de verantwoordelijkheid voor al de onderdanen over wie zij op de aarde regeerden - een vreselijke en verpletterende last.

Zo zullen er in de volgende cyclus republieken op de aarde gaan verschijnen - we denken aan Carthago en Rome, Athene, Genua, Venetië, het Zwitsers Eedgenootschap - en het werk zal worden voortgezet totdat alle onbeperkte heerschappij door de democratie zal zijn vervangen. Niettemin moet een ieder die zal regeren, in de geestelijke wereld altijd verantwoordelijk blijven jegens degenen die geregeerd worden, overeenkomstig de mate van zijn macht.

Lika sprak nog een oordeel uit. Omdat zij oorlogsgoden zijn geweest, zullen zij aan de taak beginnen om de oorlog voor altijd te verwijderen uit de mensenmaatschappij. Dan daalt de Stem van Jehovih met een geweldige profetie op Lika neer:

"Omdat gij hebt aangetoond dat macht en geweld slechts voor een tijd gevestigd worden, en niet van Mij afkomstig zijn, zult gij hen doen begrijpen dat hij die macht en geweld of legers om zich staande te houden gebruikt, niet bij Mij behoort, maar Mijn vijand is en zich op de weg naar vernietiging bevindt.

Al wie koning, generaal of kapitein is en oorlog voert, hetzij om aan te vallen of te verdedigen, en beweert Mij te dienen met rituelen en ceremoniën en lofprijzingen, is een aanfluiting in Mijn oog; hij baant zich een weg naar zijn eigen kwellingen. Dit zijn Mijn scheppingen: macht met macht beantwoorden, geweld met geweld, spotternij met spotternij; precies als het zaad wordt gezaaid, zo zal de oogst komen voor de zaaiers.

Evenmin zullen kwaad en duisternis en ellende eindigen op de aarde totdat Ik de handelaren in het doden heb afgedankt; met Mijn eigen hand zal Ik de naties van de aarde bevrijden; hun legers zullen verdwijnen als de winterse sneeuw in de zomerzon. Daarom zult u Mijn werklieden zijn, met wijsheid, liefde en macht".

Met dit werk gaan deze goden zich nu bezighouden. Vijfenzestig jaar voordat de eerste atoombom viel, werd er in Oahspe voorspeld dat het vredesverdrag van de mensheid op niets zou uitlopen - "vertrouw niet op de goddelozen om een goddelijk werk te verrichten" - maar dat de slechtheid van de mens zelf ertoe zou dienen om hem de vrede op te leggen.

BOEDDHA EN CONFUCIUS

De cyclus van de Arc van Bon, begonnen in 1550 v.Chr., is een van de langste, en duurde 3400 jaar. Gedurende de eerste 400 jaar zag het toekomstperspectief voor de hemel en de aarde eruit als van een ononderbroken vrede en vooruitgang. In China, India en Amerika bloeiden de Faithist gemeenschappen, net als in Israël.

Er werd een nieuwe en hogere hemel gesticht in de atmosferische gewesten en die werd Paradijs genoemd. Wat de andere en lagere hemelen betreft, daar waren er duizenden van, onderverdeeld in talloze steden en onderkoninkrijken.

Behalve die welke onder het gezag van Paradijs stonden, waren er nog de ontelbare koninkrijken van de hades-goden. De machtigste van deze overgeblevenen waren Baäl en Ashtaroth, maar er waren nog anderen in alle delen van de wereld en vele van hen hadden zich alleen maar in de een of andere tempel of in een orakelhuis op de aarde gevestigd.

God in Paradijs benoemde 4400 heren of meesterengelen om onder zijn leiding over de steden en naties van de aarde te regeren. De heren zijn meester over de beschermengelen, de leraren, en over al de andere miljoenen werkers die bezig zijn met het helpen van de menselijke wezens en het leiden van de pas verrezen zielen van de doden. Zij zijn vertegenwoordigd in de Heilige Raad van God in Paradijs.

Vierhonderd jaar na Mozes ging de aarde in haar baan donkerder etherische velden binnen. Dat had tot gevolg dat zich op aarde en in de hemel reusachtige, geestelijke spanningen manifesteerden. In zulke tijden van duisternis streven de fysieke krachten van de mensheid de geestelijke voorbij. De mens wordt sterk, dynamisch, viriel en hij richt deze krachten op vernietiging, verderf en egoïsme. De geesten der duisternis worden op dezelfde manier met kracht geladen.

Alle vormen van energie en beweging in het universum zijn toe te schrijven aan voortdurende verandering en spanning tussen tegengestelde krachten.

Ondanks alle voorzorgen zagen vele van de heren hun vorstendommen totaal verwoest worden. Zelf zwierven zij rond in ballingschap met een paar trouwe volgelingen, net als afgezette vorsten. God riep hen op zich onder discipline te plaatsen, maar velen voelden zich beledigd door een dergelijke degradatie na hun vroegere hoge stand. Zij verbonden zich met anderen die eveneens bedreigd werden.

Drie plaatsen in de lagere hemelen werden hun hoofdkwartieren. Deze gebieden waren Haractu, boven India; Etashong, boven China; en Hapsendi, boven Egypte. Hier grondvestten de heren zich gedurende honderden jaren voor wederzijdse hulp en raad. De uitkomst van hun beraadslagingen luidde, dat het Faithist beleid van geweldloosheid de belangrijkste oorzaak was voor het verlies van of het gevaar voor hun gebieden, en voor het daaruit volgende

gevaar voor de mensheid. Als ze hun gezamenlijke krachten en hun numerieke overwicht zonder mededogen zouden hebben gebruikt, zouden ze wellicht de engelen der duisternis in bedwang hebben gehouden.

Wanneer alle andere slechtheden en zwakheden uit de ziel zijn verbannen, blijft er één dodelijke val over waarin de edelste ziel nog terecht kan komen. Het is de begoocheling dat het goede kan worden volbracht door tijdelijk een toevlucht te zoeken tot slechte middelen.

Na verloop van tijd kozen de drie federaties elk een leider, en deze hoofdlieden waren Kabalactes van India, Ennochissa van China en Looeamong van het Westen. Deze drie engelen verdeelden de aarde tussen hen en hun volgelingen in de naam van de Heilige Geest, teneinde de heerschappij van de Heilige Drie-eenheid te vestigen. Zij verkondigden het recht, het streven naar kennis en de verdediging van de kuisheid.

De westelijke god Looeamong raakte meteen in een oorlog verwickeld met de machtige en ervaren entiteiten Baäl en Ashtaroth, die over de gebieden van Oost-Europa en West-Azië heersten.

Baäl en Ashtaroth hadden al duizenden jaren met elkaar samengewerkt, en hun culten waren in vele streken onontwaaarbaar met elkaar vermengd. Namen als Bel-Marduk, Zeus en Jupiter voor de een, en Ishtar, Isis, Venus en Cybele voor de ander laten ons, onder vele anderen, de uitgebreidheid van hun macht en hun gebieden zien. Maar er stond een vernietigende oorlog voor de deur.

Na vierhonderd jaar de geweldloosheid trouw te zijn geweest - een periode van voorspoed en vrede die in het Oude Testament vrijwel aan de aandacht ontsnapt - werden de Kinderen van Israël letterlijk afvallig gemaakt door de sluwe streken van Ashtaroth. De regels van Mozes hadden een vegetarisch dieet als zijnde het hogere licht voorgeschreven, en aanvankelijk werd het door velen opgevolgd. Maar ook velen werden verleid om deze onthouding te doorbreken toen er enorme troepen kwartels naar het kamp kwamen. Die werden gevangen, gedood en in overvloed verslonden, maar de mensen, die tot nu toe niet gewend waren aan zo'n dieet en in zulke hoeveelheden, werden ziek en vele duizenden stierven. Dit gebeurde bij de plaats Kibroth-Taäva. (Numeri 11:34)

De tien geboden, zoals ze oorspronkelijk door Mozes waren gegeven, noemden de IK BEN, de Grote Geest, als de macht die de Israëlieten uit Egypte bracht, en de eerste vijf van deze geboden waren er nadrukkelijk op gericht om de Israëlieten ervoor te behoeden dat ze in de listige klauwen van de oorlogsgoden zouden vallen. De omringende stammen waren nog altijd onder de heerschappij van Ashtaroth, Baäl en Dagon.

Weldra inspireerde Ashtaroth de knapste maagden van de Kanaänieten om een bezoek te brengen aan de kampen van Israël, waar de jonge mannen door hun schoonheid werden getroffen en de wet van de besnijdenis overtraden door hen tot vrouw te nemen. De nakomelingen uit deze huwelijken brachten na verloop van tijd een oorlogsgezinde groep bij de Israëlieten binnen. De oorlogsgezinde groep riep een strijder tot koning over Israël uit, opdat ze hun burens konden uitplunderen onder het voorwendsel dat ze zichzelf moesten verdedigen.

Deze koning, Saul, bevond zich in de macht van de tirannieke goden, en met schoonschijnende argumenten introduceerde hij de benaming "Here God" - hetgeen een aardse geest betekent - in de geboden van Mozes, teneinde de naburige stammen na te apen en gunstig te stemmen. Het tegenovergestelde was het gevolg, aangezien de nabuurstammen het ontzag, dat ze voor de geheimzinnige godheid van de Israëlieten hadden gekoesterd, verloren en hen onbevreesd aanvielen. (Richteren 2:11-15)

Ofschoon de seksuele verlokkingen van Ashtaroth de Israëlieten rijp hadden gemaakt voor de pluk, werden de vruchten nu op verraderlijke wijze ingepikt door haar bondgenoot Baäl, die zich daarop aansloot bij de mindere god Dagon om een aardse basis bij de Israëlieten te vestigen. Baäl, die zich voorstelde als de Here God van de Uitredding, verwierf de heerschappij over de afvallige Israëlieten.

Ashtaroth werd verteerd door een jaloerse razernij over deze strategische overval ten koste van haarzelf. De vriendschap van duizenden jaren werd verbroken en Baäl, die heel goed op de hoogte was van de wraakzuchtige aard van de godin, stelde zijn legers op als voorbereiding op een oorlog. Te zijner tijd kwam die ook.

Wanneer de oorlog in de hemel wordt verklaard, worden de vuurrode flikkeringen ervan op de aarde weerspiegeld. Ashtaroth's jaloezie bracht haar ertoe de Israëlieten, die ze was kwijtgeraakt, te vernietigen en ze inspireerde eeuwenlang tot oorlogen tegen hen en tegen elkaar. Er hoeft hier niet te worden uitgeweid over de verschrikkelijke verhalen van bloedvergieten, slachtingen, verraad, ellende, verwarring en slavernij in het Oude Testament.

De tussenkomst van Looeamong met zijn enorme strijdmacht van 8.000.000.000 oorlogsengelen, die weldra plaatsvond op dit toneel, bracht een nieuwe factor in. Looeamong was niet geïnteresseerd in verbintenissen met de heidense goden. Hij beschouwde zichzelf als een strijder voor de Heilige Geest, en zijn taak als het verwijderen van het bijgeloof, de wreedheden en de losbandigheid van het heidendom.

Het heidendom van de Grieken wordt in de moderne tijd niet alleen met tolerantie bekeken, maar dikwijls ook met een tedere achting, hetgeen de glorie van het Griekse intellect, het ethos, en het artistieke genie het indirect hebben bezorgd. De Hellenen waren echter net als de Israëlieten ooit Faithists, en aan deze erfenis is, meer nog dan aan hun latere heidendom, de morele verhevenheid van hun scholen van filosofie toe te schrijven.

De heidense geest uit de klassieke oudheid wordt waarachtiger weerspiegeld in de dronkemansorgieën van Bacchus; de seksuele ritën van Pan, Aphrodite en Astarte en de duistere mysteriën van Demeter; in de saturnaliën en de gladiatorenengevechten van Rome en de bijgelovige waarzeggerijen van de wichelaars, die rondtastten in het bloed en de ingewanden om goddelijke leiding te zoeken; in de afgrijselijke kinderoffers aan de Moloch; de omvangrijke dierenverering van Egypte; de georganiseerde uitpattingen in vele van de grote tempels van het Oosten en het gebruik van priesterlijke prostitutie; in het toelaten van sodomie; in de genadeloze instituties van de slavernij, en in de ondergeschiktheid van het verstand aan de uitspraken van de

orakels die, als ze in handen van de geesten der duisternis vielen, een geweldige macht ten kwade uitoefenden over de gedachten en handelingen van de mensen.

Looeamong bewees een waardevolle dienst door het onderdrukken van veel van deze kwalijke praktijken. Het omverwerpen van de orakelhuizen over de hele wereld was in feite een bijzonder plan van het etherische licht tijdens deze cyclus. Looeamong was aanvankelijk ook niet geïnteresseerd in het met geweld of op andere wijze vestigen van een speciaal soort eredienst of sektarische vorm van religie. Oorspronkelijk had hij voor ogen om enkel en alleen op te komen voor spirituele verlichting, waar en onder welke naam die ook maar zou kunnen worden gegrondvest.

De stammen van de Meden en Perzen waren in die periode, met de soberheid van nomaden, vrij van de heidense grofheid. Looeamongs eerste gewapende interventie op het toneel was een krachtige en beslissende. Hij inspireerde de veroveringen van Cyrus de Pers, die zei: "Ik ben ervan overtuigd dat ik door de goddelijke voorzienigheid ben geboren om dit werk te ondernemen". (Herodotus)

Babylon werd omvergeworpen, de priesters van Bel-Marduk onderwierpen zich en in minder dan honderd jaar was de verering van deze machtige godheid - Baäl - vrijwel verdwenen in het Oosten. Cyrus bevrijdde de joden uit hun ballingschap en stichtte verdraagzaamheid, omdat hijzelf Zarathoestriër was.

Maar, net als met aardse veroveraars, waren Looeamongs aanvankelijke inspanningen uitgewerkt. Zijn grote strijdkrachten waren nog altijd niet voldoende om zijn talloze vijanden te verslaan, en weldra nam ook hij een verdedigende houding aan. Intussen was het grote Perzische rijk in handen gevallen van Ashtaroth, opnieuw door beheersing van de orakels. Ze bracht een groot koning, Xerxes, als haar sterfelijk instrument op de been, en wierp het totale gewicht van haar hemelse sferen in de nietsontziende strijd, uit wraak en voor de definitieve overwinning op haar meest gehate vijand, Baäl.

Twee miljard engelen obsedeerden de Perzen en hun schatplichtige staten tot een razende oorlogswoede tegen de Grieken, over wie Baäl als de Olympische Zeus met zijn ondergoden en godinnen heerste onder de namen die zo vertrouwd zijn in de klassieke mythologie. De strijdkrachten van Xerxes bedroegen 2.500.000 man, met nog veel meer volgelingen, zodat het Oosten werd ontvolkt met 5.000.000 zielen. Met deze enorme strijdmacht was Ashtaroth van plan om niet minder dan de hele aardbol te veroveren.

In de vooravond van de strijd richtte Ashtaroth een trotse en blufferige proclamatie tot haar engeltroepen, zoals een Romeins keizer of een Napoleon de Eerste. Zij had de aarde, de zon, de maan en de planeten geschapen. Zij had alle levenden geschapen, die nu het voorrecht hadden om voor haar die verachtelijke Baäl te onderwerpen, die verbannen god van de een of andere verre ster, die het waagde haar scheppingen te niet te doen.

Ook Baäl bereidde zich voor op een verdelgingsoorlog en hij beloofde zijn legioenen op grimmige wijze het genoegen om Ashtaroth en haar miljoenen in de grootste kwellingen van de hel te gooien. Hij hield zijn belofte inderdaad, want zijn

strijdkrachten waren te sterk voor Ashtaroth, en ze zegevierden in de hemel. Dit overwicht werd weerspiegeld op de aarde, waar het schouwspel van de minuscule maar vastberaden Griekse strijdkrachten, die het grootste en sterkste leger overwonnen dat ooit over het droeve oppervlak van deze wereld had gemarcheerd, zich sinds die tijd aan de verwonderde mensheid heeft gepresenteerd.

Niettemin stonden de soldaten van Leonidas en Themistocles net zozeer onder controle van slechte goden als die van Xerxes, en het was de zege van Baäl - of Zeus - in de hemel - of liever in hades - die dit resultaat opleverde.

De legers van Baäl drongen de hemelse gewesten van Ashtaroth binnen en voerden alles met zich mee, zodat haar eigen slaven en druja's duidelijk doorkregen dat ze een bedriegster was en zich met een helse haat tegen haar keerden. Miljoenen van haar soldaten werden samen met haar in de hel gestort, en de kapiteins en legioenen van Baäl bouwden een plaats voor geraffineerde kwellingen, vulden die met verstikkende gassen, ommuurden die met vuur en sloten haar erin op met haar ondergoden, haar heren, haar maarschalken, haar koningen en keizers en de grote krijgslieden die haar op de aarde gediend hadden, opdat niemand ooit nog zou kunnen ontsnappen.

Misschien zou niemand kunnen ontsnappen, tenzij hij uiteindelijk werd gered door de macht van de etherische engelen. Het licht van de dageraad zou er nog niet zijn voor de komst van Kosmon, meer dan tweeduizend jaar daarna.

Dit was dus het verschrikkelijke lot van de grootste van alle valse godinnen, van wie de herinnering zelfs nu nog blijft hangen in de kunst en literatuur van de mensheid, van wie de eigenschappen als Isis nog steeds worden herkend in Maria, de Moeder van God, en Stella Maris, de Sterre der Zee.

Nu moest Baäl, met zijn opgeblazen strijdkrachten en het prestige van de overwinning en met zijn duizenden jaren ervaring in oorlog voeren in hades, het hoofd bieden aan de Drieënige Loeamong. Deze had als kapitein voor zijn gewapende strijdkrachten een zekere Thoth, die zich uitgaf als de aartsengel Gabriël en die er inderdaad blijk van gaf een machtige en meedogenloze militaire leider te zijn. Gabriël en Baäl waren honderden jaren lang met elkaar in strijd en teisterden hemel en aarde met hun wederzijdse vernietigingen.

De goden van de Drie-eenheid van India en China, Kabalactes en Ennochissa, hadden minder oppositie te bestrijden en konden hun aandacht in het begin meer op hemelse en vreedzame zaken richten. Kabalactes bouwde voor zichzelf een hemelse hoofdstad van kolossale pracht en heerlijkheid, half zo groot als het grote land India. Vervolgens richtte hij zijn aandacht op het uitschakelen van de heidense goden.

Oorlog was het gevolg, en dat ging honderden jaren door in de hemel en op aarde. Er sneuvelden ongeveer 9.000.000 stervelingen in deze gevechten, maar toch liep het tenslotte uit op een totale overwinning voor Kabalactes. Tot deze overwinning werd hij op aarde aanzienlijk geholpen door zijn beleid van niet te pogen de heidense eredienst bij de mensen uit te roeien, maar door het in plaats daarvan onder te brengen in de cultus van de Drie-eenheid.

Vandaar de ontelbare Indiase goden vandaag de dag. Zijn voornaamste, aardse instrumenten in deze strijd waren de oorlogszuchtige Arische stammen, die hij in naam van het Brahmanisme uitzond voor de verovering van India.

Na zijn overwinning ging Kabalactes aan het werk om de puinhopen op te ruimen, en daarna produceerde hij door middel van engelinspiratie vijf heilige boeken voor de leiding van de mensheid. Dit waren de Zend Avesta, de Vendidad, de Vispered, de Yacna en de Khordavesta. Tegelijkertijd nam Kabalactes bij zijn andere aliassen de naam Ahura Mazda aan. Daardoor zullen we zien dat hij Looeamongs vroegere grondgebied Perzië was binnengetrokken.

Het werk van Ennochissa in China werd in deze periode niet door het heidendom verstoord en dus richtte hij zich vreedzaam op de verfraaiing van zijn troon en hemelse hoofdstad; hij schakelde al zijn hulpbronnen en energieën in bij het vestigen van de meest indrukwekkende en luisterrijke stad die ooit bekend is geweest in de gewesten van hades. Honderden jaren besteedde hij aan dit bouwproject, vertrouwend op de psychologische uitwerking van zo'n zichtbare demonstratie van macht en glorie.

Toch waren juist die vrede en stabiliteit in China gunstig voor de zaak van het Faithisme. Na verloop van tijd zag Ennochissa dat hij zozeer terrein ging verliezen dat hij, om een vaste voet te handhaven, ook gedwongen werd om oorlog te voeren, maar tegen het Faithisme en de verlichte eredienst van de Grote Geest, de Schepper, Shang Te. Ennochissa was derhalve de eerste van de Drie-enigen die in woord en daad een valse god zou worden, een vijand van Jehovih.

Misschien vanwege de afwijkende lengte van de cyclus van de Arc van Bon, die 1000 jaar langer zou gaan duren dan de voorgaande cyclus - en misschien ook omdat het de laatste cyclus op aarde was, voor de geweldige dageraad van Kosmon - besloot God in Paradijs dat hij op de aarde nog drie avatars zou verwekken voor het onderricht aan en de leiding van engelen en mensen. Deze mannen waren Sakaya, Ka'yu en Joshu. Uit de geschiedenis kennen we hen als Boeddha, Confucius en Jezus.

In India werd nogmaals het plan gevolgd om een leider voor de mensheid voort te brengen uit een prinselijk gezin, een prinsdom aan de grenzen van Nepal. Hier werd Sakaya gezonden om de doctrines van Capilya opnieuw te vestigen. Zoals met zoveel avatars het geval was werd hij geboren uit een bejaarde vader en een kindmoeder, zodat de overerving van seksuele hartstocht beperkt bleef.

De geschiedenis van Sakaya in Oahspe bevestigt de ruwe omtrekken van het historische verslag. In zijn jeugd werd hij aangetrokken tot het priesterschap en het ascetisme; hij bracht soberheid, armoede en de onthechting van het lichamelijke in praktijk. Door te vasten en te bidden en langdurige geloften van stilzwijgen trachtte hij de beloofde, mystieke extase van de hemel af te dwingen, maar zonder resultaat.

Na vele, lege jaren kwam de Stem tot Sakaya en vroeg hem wat voor goeds hij in de hemel of op aarde tot stand bracht met al zijn geloften en soberheid. Was er enige levende ziel wijzer, beter of gelukkiger door geworden? Zelfs al zou hij erin slagen

de toestand van spirituele extase voor zichzelf te bereiken, was dan een dergelijke concentratie op zijn eigen verlangens niet louter het toppunt van egoïsme? Er lag een groter werk voor hem, hield de Stem vol.

De ogen van de jonge prins werden geopend. Hij moest door persoonlijke ervaring de simpele wijsheid van de aarde leren kennen. Hij keerde snel terug naar het huisgezin van zijn vader en nam zijn vorstelijke staat weer op, en liet volgens het gebruik van zijn volk een vrouw voor zich uitkiezen. Kort daarop schonk zijn vrouw hem een zoon. Een groot geluk vulde zijn ziel en hij wist dat hier een grotere leerrede was dan welke andere ook die aan de Brahmaanse priesters bekend was.

Sakaya was zeer geliefd bij de arme mensen van het koninkrijk, vanwege zijn vriendelijkheid en liefdadigheid en dus kwamen er, om de geboorte van het prinskind te vieren, duizenden van de armsten om lofliederen te zingen voor het koninklijk gezin. Maar hierdoor werd zijn ziel op vreemde wijze geroerd, en toen hij naar de ongelukkige zuigelingen keek die zich vastklampten aan de borsten van die arme vrouwen barstte hij in tranen uit en beled zijn schuld tegenover hen. Weer had hij zich vergist. Hoe kon hij hopen op de zegen van de Vader voor zichzelf en zijn vrouw en kind, terwijl hij en zij koninklijk en weelderig leefden en nalatig waren jegens die velen die honger en gebrek leden, maar net zoveel van hun gezin hielden als hij? Had hij recht op geluk, met uitsluiting van zijn medemensen?

Vanaf dat moment wijdde Sakaya zijn leven aan het Al Licht, hij gaf alle aardse begeerten op en werkte alleen maar om degenen die het meeste gebrek leden te verheffen. Hij begon met het opnieuw instellen van de wetten van Ormazd, waarnaar alle mensen behoren te leven, en de verheven leringen van Sakaya vlammen met een goddelijk vuur van de pagina's van Oahspe op.

Goede werken vormen de enige verlossing, zei Sakaya. Omdat misdaad en ellende voornamelijk door armoede worden veroorzaakt, en oorlog wordt veroorzaakt door het geruzie van de mensheid, moet de eerste stap zijn om uit te zoeken hoe de armoede kan worden uitgebannen, en de tweede om een formule te ontdekken voor broederlijkheid onder de mensen. Teneinde die beide doeleinden te volbrengen moet er een terugkeer plaatsvinden naar een maatschappij met gemeenschapszin, waar geen privé-bezit van land, huizen, producten of goederen zou zijn toegestaan, maar alle dingen voor gemeenschappelijk gebruik zouden zijn.

Ook zou er geen verdeeldheid naar kaste, rang, geboorte of rijkdom mogen zijn. Degenen die grotere bekwaamheden of meer energie bezitten zouden daarmee hun bijdrage moeten leveren, zonder op een grotere beloning te rekenen, want de Vader is niet zo onrechtvaardig dat hij zijn sterkere kinderen zou bevoorrechten ten koste van de zwakkere.

Door het voorbeeld van de ouders voor de kinderen, en niet door hun voorschriften, worden kinderen geleid. Laat de ouders daarom eerst zichzelf beheersen, want de jongeren zijn engelen die door de Vader in onze hoede worden gegeven.

Liefdadigheid doen is erger dan nutteloos zijn, want alle dingen groeien door datgene waar ze zich mee voeden, en armoede is geen uitzondering. Ziekte gaat volgens dezelfde wet, tracht dus liever de oorzaak van de ziekten uit te bannen dan

ziekenhuizen te bouwen om ze te behandelen. Maar als we aan de andere kant niets doen om de in nood verkerenden, de hulpelozen en de bedroefden te helpen, zullen we in het leven hierna zeker worden vervloekt. Laten we daarom trachten de enige remedie te vinden, hetgeen een maatschappij is waarin noch rijken noch armen voorkomen en allen in broederschap leven.

Want waar sommigen rijk zijn, moeten anderen wel arm zijn, en waar sommigen meesters zijn, moeten anderen in slavernij verkeren door hun economische omstandigheden.

Reiniging, zei Sakaya, is de eerste wet. Eet dus geen vis, geen vlees en ook geen levend schepsel "dat de adem des levens heeft ingeademd". Neem iedere dag een bad, van top tot teen. Vraag 's morgens en 's avonds in het gebed om reinheid en helderheid van geest, want als men onreine gedachten koestert is men onrein van geest. En hij die kwaad spreekt van anderen, hetzij terecht of ten onrechte, heeft een bedorven geest.

Als reiniging de eerste wet is, dan is goeddoen aan anderen de tweede wet. Goeddoen aan anderen is niet direct anderen helpen, maar ze te tonen hoe ze zichzelf kunnen helpen. Leer ze te bidden, want niemand behoort afhankelijk te zijn van een priester die voor hem bidt.

De derde wet is het opofferen van het eigen ik voor het welzijn van anderen en in de zaak voor vrede en broederschap. Dit, zei Sakaya, is wel de allermoeilijkste wet, want we vinden allemaal dat, als de anderen maar zouden doen wat ze volgens ons behoorden te doen, alles in orde zou zijn.

De vierde wet is de hele mensheid, zonder uitzondering, lief te hebben als broeders en zusters.

De vijfde wet is kwaad met goed te vergelden, geluk te schenken aan degenen die ons pijn doen.

Deze vijf wetten, zei Sakaya, zijn voldoende voor de verlossing van al de levenden.

Religie, zei Sakaya, is niets anders dan het naleven van de ceremoniën die de mensheid in harmonie brengen met Ormazd, met hun medemensen en met zichzelf. Laat ieder lid van de gemeenschap daarom deelnemen aan haar religieuze gebruiken.

"Laat uw gemeenschap middenin de wereld staan, opdat zij een beproefd voorbeeld zal kunnen zijn dat liefde, vrede, overvloed en geluk mogelijk zijn op de aarde".

Vier jaar lang predikte Sakaya, met tweeënzeventig discipelen die tevoren waren voorbereid door de meesterengelen. Het volk van India werd diep geraakt, en de Brahmaanse priesterschap veroordeelde zijn woorden en hamerde op Sakaya's gebrek aan tekenen en wonderen. Daarom deden de engelen van Ormazd de priesters verstedt staan door ogenschijnlijk bovennatuurlijke manifestaties, en daarmee predikte Sakaya nog eens vier jaar en stichtte Faithist gemeenschappen zoals in de tijd van Capilya.

Daarna vroeg Sakaya aan Ormazd, hoe hij het beste de waarheid van de leringen die via hem waren doorgegeven, in de geest van de mensheid kon inprenten. En God antwoordde hem: Met uw dood door de handen van de afgodendienaar. Sakaya boog zich neer in totale overgave aan de goddelijke wil, en weldra stond God toe dat de priesters de dood van Sakaya teweegbrachten.

De diepgaande overeenkomst tussen de godsdienst van de boeddhisten en die van de christenen is dikwijls opgemerkt. Aan de ene kant kan men dit nu beschouwen als een gevolg van de gemeenschappelijke inspiratie van Sakaya en Jezus, en aan de andere kant van het verbond van de Drie-enige Goden Looeamong en Kabalactes.

Maar de inspiratie die aan de derde avatar van deze periode werd verleend, nam een heel andere vorm aan. Dit was niet omdat het een andere oorsprong had, maar omdat het op deze manier beter was aangepast aan de filosofische geaardheid van het Chinese volk. Opnieuw zien we dat Waarheid een herenhuis is met vele vleugels en vele vensters.

Ka'ya of Confucius werd geheel zonder zijn medeweten door de hogere engelen geïnspireerd. Hij was dus een wijsgeer, maar nooit een ziener. De voornaamste taak die hem werd gegeven was het rangschikken van de opeengehoopte kennis in de oude literatuur van China. Zijn intellectuele vermogens brachten de geleerden van China aan zijn voeten, en hij was in staat om, met hun instemming en gehoorzaamheid, een zuiver, ethiek stelsel te produceren.

Gematigdheid in daad en gedachte was de essentie van zijn onderricht. Bijvoorbeeld: "Wij prediken tot de rijke man dat hij alles wat hij bezit aan de armen behoort te geven, maar hij loopt weg en geeft niets. Wanneer we tegen hem zeggen: geef maar een beetje, dan doet hij het. Hierin is de hogere doctrine het laagst, en de lagere doctrine het hoogst, want zij bezit kracht".

Dit schijnt op het eerste gezicht een totale ontkenning van de verhevener waarheden van Sakaya en Jezus te zijn. Bij een nader onderzoek zal men zien dat het waarheid op een ander niveau is, gemodificeerd door een andere geest. Menselijke waarheid kan niet hoger stijgen dan de individuele mens.

Andere uitspraken die de rustige geest van Confucius ademen zijn:

"Gaan zitten treuren omdat het ego onvolmaakt is, is een grote dwaasheid".

"Welk volk ook dat in grote aantallen kan wonen op het kleinste stuk grond, en toch vrede en overvloed kent, zo'n volk staat het hoogst van alle volkeren".

"Zodanige wetten uitvaardigen dat een leider de menigte niet naar het kwade kan leiden, dat is wijsheid. De mensen zijn, net als een schaapskudde, zeer geneigd een leider te volgen".

"De grootspraak van de ene religie tegenover de andere is evenredig aan haar superioriteit van de verkondigde doctrines. Maar degenen die zo pochen, brengen toch geen deugdzaamheid en ook geen oprechtheid in praktijk, want zij leven nog niet de gewoonste doctrines na".

"Anderzijds gaat de grootspraak van een regering niet over haar deugd en goedheid en over haar moederlijke zorg voor de hulpelozen, maar over haar sterkte van de bewapening en haar macht om te doden. En dit zijn de laagste eigenschappen".

Deze rustige opmerkingen treffen nog steeds doel.

Door de standaard van Confucius zelf en vanwege de gezonde opvatting van zijn ethische stelsel waren de Chinezen meer dan tweeduizend jaar lang het meest vooruitstrevend van alle volkeren, want in geen ander deel van de wereld leefden zoveel mensen bijeen in zo'n betrekkelijke vrede en overvloed. Niettemin

werden zijn ideeën enigszins besmet met dwalingen en aangroeisels en raakte het meer spirituele deel totaal verloren, waardoor datgene wat nu doorgaat voor confucianisme nooit zonder voorbehoud kan worden geaccepteerd als de zuivere leer van Ka'yu.

Toen de engelen van God in Paradijs bezig waren om een van de vele hellen boven het land Egypte op te ruimen, troffen zij, verstrengeld in een knoop, één ziel aan die in zo'n chaos verkeerde dat hij niet door de artsen kon worden hersteld. Gedurende zeventig dagen werkten zij zonder succes om hem bij zinnen te brengen, en tenslotte brachten zij hem in vertwijfeling naar de troon van God.

Zijn naam werd vermeld als Nu-ghan, en toen de maarschalken aankondigden dat hij, onder geleide, buiten de poorten van de heilige stad wachtte, voorspelde God dat dit in het aardse leven een van de farao's was geweest die de Faithists in Egypte had vervolgd. God gaf opdracht om hem geblinddoekt de troonzaal binnen te leiden, want de uitstraling van Paradijs zou voor zo'n ziel te groot zijn om te kunnen verdragen.

Nu-ghan werd binnengebracht, en het geestelijk lijden was nog steeds bij hem aanwezig, waardoor hij onafgebroken uitriep: O God, Zoon van Jehovih! Verlos mij. Verlost u mij! O Mozes! Mozes! Mozes!

God was erg bedroefd door dit schouwspel en trachtte de gekwelde geest er vriendelijk van te overtuigen, dat hij zich nu werkelijk in de tegenwoordigheid bevond van de god die hij had aangeroepen, en om hem te overtuigen liet hij hem iets van het licht zien. Maar de kracht van het licht vergrootte alleen maar het vreselijke lijden van het schepsel, zodat hij het des te meer uitschreeuwde.

Hij roept om Mozes, zei God. Misschien heeft Mozes een vloek over hem uitgesproken. Als dat zo is, kan alleen Mozes hem verlossen, en moet hij hierheen worden gehaald. Maar nu, waar is Mozes?

Want Mozes was sinds die tijd al lang opgestegen naar de etherische sferen, ver weg in het met sterren bezaaide firmament. God gaf Nu-ghan weer in bewaring en stuurde zijn snelste boodschapper in een pijlschip naar Lika, de Nirvanische hoofdman van de Arc van Bon. Lika besloot dat Mozes moest worden gevonden, en als hij er verantwoordelijk voor zou zijn, moest hij onmiddellijk terugkeren naar de aarde, de plaats van zijn geboorte, ongeacht hoe lang de reis zou duren. Het verslag van Gods boodschapper gaat verder:

"Daarop groette ik voor de troon van Jehovih en in gezelschap van de 'berichtgevers van bestemmingen' ging ik weer op weg in de etherische sferen, en na zeven werelden en meer dan driehonderd Nirvanische koninkrijken voorbij te zijn gegaan, kwamen we de vlakten van Sapeas binnen, waar de colleges en scholen van Embassies gelegen zijn en die tot het Ghiturpsan departement van Ritivus behoren. Daar troffen we Mozes aan!

Zodra hij ons zag en wij hem verteld hadden dat er naar hem werd gevraagd, voorspelde hij de reden.

Mozes zei: Wee mij! Omdat u naar mij toe bent gekomen, hebt u datgene in mij wakker gemaakt dat al die honderden jaren heeft geslapen. Ja, het is waar, ik heb een vloek over Farao

uitgesproken; want ik zei tegen hem: U zult mij nog eens aanroepen om u uit de ellende te verlossen.

In plaats daarvan had ik hem moeten vergeven. O Jehovih! Ik heb tegen U gezondigd!"

Met de grootst mogelijke snelheid vertrok Mozes, maar niet alleen, want hij nam 30.000 vrijwilligers mee en volgde het kleine pijlschip vlug naar Paradijs waar hij vol vreugde werd verwelkomd. Maar Mozes gunde zich geen tijd voor sociale plichtplegingen voordat hij eerst Nu-ghan had gezien.

De vroegere farao werd voor hem gebracht, gesluierd tegen het licht, terwijl hij in zijn ellende om hem riep, en het kostte Mozes moeite om zijn tranen van medelijden en zelfverwijt terug te dringen.

Mozes hief de handen omhoog, in gebed tot Jehovih, en de genezende kracht kwam op hem als een wolk van gouden licht. De kracht doordrong de ziel van Nu-ghan, die het zag en gekalmeerd werd. Nu speelden de musici heel zacht, en enorme koren zwollen aan in triomf naarmate Nu-ghan het bewustzijn terugkreeg, en hij staarde naar het gezicht van Mozes en kende hem alsof het nog pas gisteren was dat zij in Egypte van elkaar scheidden.

Nu-ghan bad uit liefde en dankbaarheid, geheel hersteld, en sterk in het nieuwe licht en het geloof. Deze dingen hadden zo moeten zijn, vertelde Mozes hem bedroefd; want zodanig was het goddelijke plan.

Daarop sprak Mozes het vonnis over Nu-ghan uit en verklaarde hem de bestemming waardoor hij nu zijn verrijzenis zou moeten volbrengen. Omdat hij ooit de Israëlieten had vervolgd, moest hij nu naar de aarde terugkeren en voor hen aan het werk gaan. Door de zware duisternis van de geestelijke nacht daarbeneden waren de meeste Israëlieten tot zonde vervallen en hadden zich tot de oorlog en zelfs tot de afgodendienst gewend, en zij stelden hun vertrouwen nu op koningen en op heergoden in plaats van op hun Schepper.

Maar er waren er nog overgebleven die trouw waren. Door de toeneming van de oorlogsgezinde groep was Israël in tweeën gespleten, waardoor de Faithists zich terugtrokken. De etherische engelen hadden hen geïnspireerd om een college voor profetie op te richten, en uit deze bron kwam een lange reeks profeten voort die de ware geest van Israël wist te bewaren. De eerste van hen was Samuël geweest, en anderen uit deze school die na hem kwamen waren Elia, Hosea, Amos, Jona en Jesaja. Deze mannen poogden door te waarschuwen, te vermanen en door hun voorbeeld Israël te doen terugkeren van het pad van vernietiging waarvoor zij had gekozen.

De weinigen die nog luisterden moest Nu-ghan nu bijeen gaan brengen en veredelen. Voor dit grote werk zou hij 10.000 verheven engelen krijgen. Omdat zijn beschermelingen kracht en geloof in de geestelijke of es-wereld zouden bezitten, zouden zij Essenen worden genoemd. Zij moesten in gemeenschappen worden gevestigd en de geboden van Jehovih in praktijk brengen; een voorbeeld van liefde, verdraagzaamheid en zelfdiscipline voor hun broeders.

Zij zouden de geneeskunst moeten bestuderen en vanuit hun generaties van licht zouden de meesterengelen mettertijd een leraar voor de mensheid verwekken, en ook discipelen en volgelingen, om zijn boodschap te ontvangen en uit te dragen. Zodanig

zou de glorieuze verzoening, verschaft door de farao van de Exodus, moeten zijn.

Nu-ghan stemde er graag mee in, en ging verder met te vertellen hoe hij in die afschuwelijke hel was ondergegaan waaruit hij eerst nu tevoorschijn was gekomen. Bij zijn geboorte in de geestelijke wereld was hij nog steeds Farao, zei hij, want de miljoenen zielen over wie hij ooit tijdens zijn leven had geheerst, vormden zijn onontkoombare verantwoordelijkheid na de dood. Maar zij waren onwetend, verdorven en verziekt en verkeerden in een ontzaglijke duisternis.

Na verloop van tijd had hij zich onderworpen aan zijn kwaad-aardige last en zwoegde en werkte met hen, in de hoop dat hij, door ze te verheffen, tenslotte zelf ook bevrijd zou worden. Zo was hij een slaaf van hen geworden, honderden jaren lang, en hij zag de fata morgana van het geluk steeds verder terugwijken.

Zijn koninkrijk ging gestaag verder omlaag in plaats van omhoog, want allen hadden al in geestelijk verval verkeerd terwijl ze nog op aarde leefden. Weldra konden degenen die hem haatten vanwege zijn vroegere onderdrukking en wreedheden wraak nemen, ze stortten zijn koninkrijk in de anarchie, namen hem gevangen en gooiden hem regelrecht in de helse foltering. Hoe meer hij worstelde, des te erger werden de verschikkingen die hij moest verduren, totdat zijn geest tenslotte bezweek aan krankzinnigheid, en uiteindelijk bevond hij zich hier.

Nu zou hij moeten boeten voor het vervolgen van de Israëlieten, door diegenen van hen te beschermen die nog steeds trouw waren gebleven, opdat er een profeet met een groot licht vanuit hun midden zou kunnen worden verwekt. Intussen zouden anderen zorgdragen voor zijn eigen geredde onderdanen, totdat hijzelf vrij was om naar hen terug te keren. De wetten van God zijn niet zo onverzettelijk dat de engelen elkaar niet zouden mogen helpen bij het vervullen van hun verplichtingen.

Mozes weefde een gewaad van gouden licht voor Nu-ghan en vertrok naar zijn hoge, Nirvanische huis en hij beloofde om terug te keren wanneer de tijd nabij was.

Over de gelovigen in Israël gingen 10.000 etherische engelen onder bevel van Nu-ghan, de vroegere farao, de wacht houden; ze inspireerden de profeten van Israël en brachten de sekten en loges van de Essenen en de Therapeuten bijeen, overal waar ze zich hadden verspreid. Maar de meesten woonden nog altijd in Palestina, en daar werd na verloop van vele eeuwen een kind geboren bij een zekere Jozef, een Esseen, en zijn jonge vrouw Mara. Zij noemden het kind Joshu en deze naam is een nog van voor de zondvloed overgebleven vorm van de oude Panische uitdrukking Yeshuah, ooit een plaats van hemelse verlossing.

Dit woord ging van de I'hin overlevenden van de zondvloed over in de Hebreeuwse taal, zodat Joshua of Jezus nog steeds 'verlosser' betekent in het Hebreeuws. Vanwege de buitengewone jeugdigheid van Mara werd haar kind zonder seksuele hartstocht geboren, en de rabbijnse uitdrukking daarvoor was 'iesu', hetgeen een woord is dat ook van dezelfde Panische wortel afkomstig is. ("En gij zult hem de naam Jezus geven; want hij is het die zijn volk zal redden van de zonde". Matthéus 1:21)

De meesters der geslachten, die deze geboorte gedurende de voorgaande eeuwen hadden voorbereid, plaatsten nu extra wachten

rondom het kamp van de Essenen, en God in Paradijs stuurde boodschappers naar de aarde omlaag om de geboorte gade te slaan en hun verslag mee terug te brengen. Zij waren in een sterrenschip in oostelijke richting gegaan. Vele van de Essenen, die helderziend waren, keken ernaar uit en zagen de schittering ervan door de hemel bewegen, en zij wisten dat Jehovih door deze geboorte aan hen dacht.

Wie waren deze Essenen?

Onze historische kennis over deze merkwaardige sekte is ontleend aan de klassieke werken van Plinius, Josephus en Philo. Van hen was Josephus voorheen zelf lid van de sekte geweest; Plinius was een Romeins geleerde in wiens verslag de Essenen over wie hij schrijft worden geïdentificeerd met de sekte bij de Dode Zee, en hun rollen, die na ongeveer 2000 jaar werden ontdekt, hebben nog onlangs een enorme belangstelling gewekt; en Philo beschreef de Egyptische Therapeuten vóór het christelijke tijdperk.

Volgens deze verslagen verwierpen de Essenen rijkdom, aten eenvoudige kost, kleeften zich bescheiden, en leefden in volledige gemeenschap van goederen en hulpmiddelen. Hun onderlinge hoop en goed vertrouwen waren onwankelbaar. Zij verwierpen handel en slavernij en leefden van de landbouw en als handswerklieden. Zij waren van mening dat de aangeboren, menselijke broederschap werd vernietigd door het egoïsme van de concurrentie in de handel. Zij lazen veel en bestudeerden de geneeskunst. Zij waren kraakzindelijk en namen veelvuldig een bad.

Zij hadden plezier in hun werk en hun optreden en omgang was opgewekt. Niettemin waren zij waardig en bedachtzaam. Zij wezen het heersende gebruik van de dierenoffers af.

Zij bezaten helderziende vermogens en beschouwden de ziel als onsterfelijk - "uitgaand van de meest verfijnde ether, maar omlaag getrokken in de gevangenis van het lichaam; maar eenmaal in vrijheid gesteld door de dood verheugt de geest zich en wordt hemelwaarts gedragen". Zij geloofden in een hemel van vrede en schoonheid voor de zielen van de goeden en in een plaats van kwellingen voor de zielen van de boosaardigen.

Hun orde voorzag zowel in gehuwde als in celibataire leden en was wijd verspreid in kleine steden en dorpen en in kampementen. De Essenen waren hervormers en hadden de gewoonte om heel jonge kinderen te adopteren terwijl ze nog plooibaar en volgzaam waren, teneinde hen met veel liefde groot te brengen volgens hun eigen beginselen.

Men zou overigens kunnen opmerken dat de neiging van moderne onderzoekers, om het Zadokitisch document met zijn nogal troosteloze traditie dat tachtig jaar geleden in Cairo werd gevonden, in verband te brengen met de oneindig vriendelijker en humanere ideeën van de Essenen, enigszins in strijd lijkt te zijn met de eerder vermelde getuigenis betreffende de aard van de Essenen.

De discipline van de Essenen was uitstekend, vertelt men ons verder, en zelfs hun vijanden moesten toegeven dat hun gedrag onberispelijk was. De wreedste tirannen en onderdrukkers konden deze heiligen noch hun deugdzaamheid aanwrijven noch doen

wankelen. Zij overwonnen pijn en gevaar door hun geestelijke vastberadenheid, en de dood was voor hen een eer.

Zij werden door de Romeinen aan de zwaarste martelingen onderworpen om hen ertoe te bewegen hun Wetgever te bespotten, maar, zegt Josephus, ze glimlachten opgewekt in hun doodsstrijd en bespotten hun vijanden op goedaardige wijze, waarna zij vol vreugde hun ziel opgaven, erop vertrouwend dat zij die weer terug zouden krijgen.

Volgens de Talmoed (Sanhedrin, 107b; Sota, 47a) heette de stichter van de orde Jezus ben Pandira, die in ongeveer 100 v.Chr. in Jeruzalem werd gestenigd vanwege het prediken van godslastering en ketterij en wiens lichaam werd opgehangen aan een boom.

We dienen dit laatste punt goed te onthouden tijdens het lezen van het volgende hoofdstuk. Het belang van de Essenen, die in ieder opzicht Faithists waren, voor ons in deze tijd, zal ook in latere hoofdstukken nog tevoorschijn komen wanneer de aanstaande sociale organisatie van ons Kosmon Tijdperk in aanmerking wordt genomen.

Uiteindelijk waren zowel de pre-christelijke Nazarieten als de vroegste christenen, die Ebionieten of Nazareners werden genoemd, sekten die bijna niet van de Essenen te onderscheiden waren. De Nazareners volgden Jezus als leraar, maar niet als de Christus. Men is soms van mening dat zij ook werden gesticht en tot bloei kwamen voor het algemeen erkende begin van het christelijke tijdperk.

De oorsprong van het christendom ligt in feite duidelijk vóór Christus!

DE OORSPRONG VAN HET CHRISTENDOM

Toen Joshu volwassen was geworden en gereed voor zijn werk, zegt Oahspe, zorgde God voor een schare van 100.000.000 engelen om een lijn van licht te vormen vanuit zijn Heilige Raad in Paradijs tot op de aarde, opdat het woord van God door middel van Joshu kon worden doorgegeven.

In diezelfde tijd keerden Mozes en Elia uit hun Nirvanische hemel terug om de verlossing van de Egyptenaren te voltooien. Mozes en Farao ontmoetten elkaar weer in hartelijke liefde, zodat Nu-ghan van emotie in tranen uitbarstte, en Mozes hem prees namens Jehovih voor dit grote verlossingswerk.

Mozes en Elia begaven zich met Farao naar het kamp van de Essenen, en zij kwamen uit hun vuurschip en verschenen voor Joshu, zoals elders wordt vermeld. (Matthéus 17:3 e.v.). Mozes zegende hem in de naam van Eloih. Daarna nam Mozes Farao en zijn Egyptische scharen op in de eeuwige heerlijkheid van zijn etherische sferen.

Joshu - Jezus - was op aarde het brandpunt van het enorme licht van Paradijs, en hij predikte opnieuw de eeuwenoude wetten van liefde voor en gehoorzaamheid aan de Schepper, hij onderwees het prachtige gebed dat wij vandaag kennen als het Onze Vader. Het is hier niet nodig om veel over zijn leringen te zeggen, want die kennen we al. Maar niet alles dat er gezegd en gedaan werd en vermeld wordt in de oude geschriften die we de evangeliën noemen, is van Joshu afkomstig. De redenen daarvoor zullen we weldra bespreken.

Het sterven van Jezus gebeurde niet aan het kruis. Vanwege zijn doctrines werd hij inderdaad gearresteerd voor godslastering, maar toen hij de orthodoxe joden hun afvalligheid en huichelarij voorhield, en voorspelde over de daaruit volgende omverwerping van hun tempel en de verstrooiing van hun ras vanwege hun nalatigheid dat ze niet meer dan lippendienst aan de wetten van Jehovih besteedden, werd hij door de woedende menigte in de straten van Jeruzalem gestenigd tot de dood erop volgde. Deze gebeurtenis vond plaats vele jaren voor de datum die in deze tijd wordt gevierd als de geboorte van Christus, want de naam Christus werd nooit eerder aan Jezus toegeschreven dan enige eeuwen na zijn dood. De evangeliën zelf werden niet eerder geschreven dan tegen het einde van de 1e eeuw n.Chr. of later.

De titel Christus werd aanvankelijk aangenomen door de drie-enige god Looeamong, nadat zijn mededrie-enigen in India en China al valselijk begonnen waren zich te bedienen van de namen Boeddha en Brahma. Het woord Christus wordt gelijkgesteld aan de Messias of de Gezalfde, en ook aan de Logos of het Woord van God. (Johannes 1:1). Maar de naam was al lang voor het christelijke tijdperk in gebruik. Oahspe stelt Christus gelijk aan Al Kennis, waarmee ook de namen Boeddha en Brahma worden gelijkgesteld.

In de eerste zes eeuwen nadat hij zich verraderlijk de macht had toegeëigend, sinds ongeveer zes- of zevenhonderd jaar v.Chr.,

steunde Looeamong alle religieuze ideeën die bijdroegen tot een hoger licht. De heidense goden hadden zich verenigd in een protectionistisch verbond tegen hem. Vandaar het heersende syncretisme in die tijd, in tegenstelling met de latere, religieuze onverdraagzaamheid.

De zaken veranderden toen Looeamong de 'dekmantel' van Christus had overgenomen. "Mijn tekenen zullen zijn een zwaard, een schedel met gekruiste dijbeenderen en een stier", maakte hij bekend.

De stier is heilig voor zowel het Mithraïsme als het Serapisme, verwante cultussen die vóór de gevestigde orde van het officiële christendom zo'n enorm uitgebreide en machtige aanhang bezaten in de Romeinse, Perzische, Egyptische en andere rijken in de eeuwen voor en na het begin van het christelijke tijdperk. Deze cultussen werden zo pijnloos opgenomen of opgelost in het christendom dat nota bene de sabbat zelf teruggaat op de **zondag** van de zonnevereerders.

Het zwaard is een Mithraïsch symbool waaruit het christelijke kruis ontstond. De schedel en de gekruiste dijbeenderen kan men vandaag de dag nog steeds zien afgebeeld in de katholieke **kerken** in Italië. Zelfs het pausdom is een Mithraïsch instituut en de Vaticaanse Heuvel was eens de woonplaats van een Mithraïsche paus.

Looeamong slaagde erin Baäl van zijn invloed op de joden te ontdoen, en het was Looeamong die het werk van de schrijvers van Ezra inspireerde, hetgeen uitmondde in de verzameling boeken van het Oude Testament.

Met de val van Ashtaroth verheugde Looeamong zich te vroeg over het verdwijnen van één sterke en gevaarlijke vijand, want hij kwam erachter dat hij niet in staat was de versterkte strijdkrachten van Baäl het hoofd te bieden. Na eeuwen oorlog voeren was zijn situatie zo hachelijk geworden dat hij werd gedwongen een beroep te doen op de hulp van zijn drie-enige broeder Kabalactes. Kabalactes, de zogenaamde Boeddha, schonk hem een strijdmacht van 1.000.000.000 engelsoldaten tegen de prijs van een zware concessie aan aards grondgebied - mogelijk Perzië zoals we hebben gezien, ofschoon Oahspe Egypte vermeldt. (Uit de historische gegevens zou dit laatste onjuist blijken te zijn, en Oahspe verwerpt heel duidelijk elke letterlijke onfeilbaarheid).

Inmiddels had Baäl een verbond gesloten met enige in opstand gekomen ondergoden uit de gebieden van Boeddha en Brahma, die zichzelf hadden gevestigd als de goden van Griekenland en Rome, de klassieke godheden met wie we allemaal zo vertrouwd zijn en aan wie meer dan één verbinding van de Grieks-Romeinse mythologie met die van het oosten kan worden toegeschreven... vergelijk bijvoorbeeld Dyaus met Zeus, Varuna met Uranus, en de ritens van Kali met die van Aphrodite.

Ofschoon Looeamong dus grote veroveringen van de gebieden van Baäl tot stand had gebracht en zijn vijand tot uiterste wanhoop had gedreven, was hij nog altijd niet in staat zijn greep op het westen los te maken. Looeamong maakte zichzelf in de hemel en op aarde bekend als de Christus, op aandringen van zijn opperbevelhebber Gabriël, die de nadruk legde op de onmogelijkheid om van niets anders dan een beginsel van gerechtigheid of een Heilige Geest gebruik te maken om de loyale

stervelingen in de oorlog aan te voeren. Gabriël haalde als voorbeeld de talloze namen van de heidense goden aan, die bij de mensheid zo geliefd waren. Zijn eigen soldaten, zowel engelen als stervelingen, hadden een leider en een strijdkreet nodig.

Dus, in de naam van Christus, die in eerste instantie niet werd toegeschreven aan de een of andere persoon op de aarde, maar van wie de volgelingen zich bekendmaakten als aanbidders van het Woord, dat wil zeggen van de Kennis, waarvan Looeamong nu voorwendde de belichaming te zijn, hadden de engellegioenen van Gabriël voortaan meer succes tegen de heidense en verbonden goden van Griekenland en Rome.

Maar na enige honderden jaren deed Gabriël nogmaals een beroep op Looeamong die zich nu valselijk de Christus noemde, betreffende de moeilijkheden en nederlagen die zijn strijdkrachten nog altijd ondergingen. Baäl en de heidense goden hielden zich nog steeds tegen hem staande en ze bezochten zijn aardse aanhangers met wrede vervolgingen en slachtpartijen.

Nu besloot Looeamong eindelijk een aardse basis te vestigen, een religieus rijk naar het model van de valse religies uit het verleden. Zo zien we dat de goede bedoelingen van deze Drie-ene tenslotte voorgoed overboord werden gezet, en Looeamong door de omstandigheden werd genoodzaakt zelf een valse god te worden, omdat hij de eerste, verkeerde stap had gezet door het gebruik van geweld te sanctioneren om de gerechtigheid te verdedigen.

Een groot Egyptoloog heeft eens gezegd: "De oude goden, verdrongen door Jezus, zijn teruggekropen en hebben zich, om zo te zeggen, weer eens ingegraven. Aangezien hun tempels zijn vernietigd, zijn ze naar de kerk gegaan en daar kunt u ze vandaag de dag tegenkomen en ze ontvangen daar onder andere namen de verering die hen in hun eigen onheuglijke gedaanten wordt onthouden". (Arthur Weigall: The Paganism in our Christianity; q.v.). Looeamong nam de heerschappij van de heidense geesten over en lijfde grote stukken ervan in bij de leer van Jezus.

Overeenkomstig zijn nieuwe plannen verhief Looeamong een Romeinse generaal en inspireerde hem om op te marcheren met zijn legioenen teneinde het grote, maar gammele keizerrijk te veroveren. Constantijn rukte op tegen de enorme keizerlijke stad, waar de tiran Maxentius zich uitleefde in zijn wreedheden en uitspattingen. Als de keizer veilig binnen de muren van Rome zou zijn gebleven, zou Constantijns leger krachteloos in elkaar gestort zijn, maar het oproer van de eigen burgerij dreef hun lafhartige keizer ertoe om te velde te trekken tegen de bekwame en ervaren Constantijn. Hierin kunnen we zien hoe de onzichtbare machten om ons heen de menselijke aangelegenheden manipuleren.

Constantijn was zelf geen christen. Hij was een vereerder van Mithras. De krachten die tegenover hem stonden waren talrijk en formidabel en omvatten de keurtroepen van het keizerrijk, de Pretoriaanse garde. Hij trok op tegen de zetel van de wereldheerschappij, de grootste en sterkste stad op aarde met haar geheiligd prestige van een duizendjarige traditie.

De dag voor de strijd verscheen Looeamong zelf met zijn engelstrijdkrachten aan de hemel, voor de ogen van Constantijn en zijn legioenen, en ze voerden een groot kruis met zich mee waarop met vurige letters de naam van Christus stond gegraveerd. In de avond brachten zij een bezoek aan Constantijn, die paranormaal

begaafd was en zij verklaarden hem het teken: "In hoc signo vinces!" (In dit teken zult u overwinnen).

De andere ochtend liet Constantijn een kruis van Christus vervaardigen om aan het hoofd van zijn legioenen te worden meege dragen, en dat had tot gevolg dat ze zo overtuigd waren van de zege, dat de soldaten van Maxentius werden afgeslacht of uiteengejaagd, en Constantijn de heerschappij over het grootste keizerrijk op aarde verkreeg.

Na verloop van tijd, toen zijn macht geconsolideerd was, inspireerde Looeamong Constantijn om een concilie van priesters en filosofen bijeen te roepen uit alle hoeken van de toenmaals bekende wereld. Volgens Oahspe was dit Concilie van Nicea aanvankelijk in geen geval een louter christelijke bijeenkomst, want het was samengesteld uit de afgevaardigden van vele geloofsovertuigingen. Aangezien Constantijn zelf geen christen was, schijnt dit volkomen redelijk te zijn. Er wordt ons verteld dat op dit concilie het christendom de voorrang kreeg boven de andere geloven van de antieke wereld, door middel van nog een tussenkomst van de engelen: een visioen van het teken van het kruis, hetgeen door het concilie werd aangenomen als het symbool van het ware geloof, terwijl andersdenkenden werden uitgeschakeld.

Het was op dit **Concilie van Nicea** dat de theocratie en de samensmelting van geloofsovertuigingen en verlossers tot systeem verheven werd, om na verloop van tijd op te duiken als het orthodoxe en officiële christendom. In de leerstellingen en de historie van Joshu de Esseen kwamen vele andere bronnen bijeen, sommige daarvan waren overblijfsels uit het nevelige verleden. De verschillende legenden en geschiedenissen werden tot een samenhangend en aanvaardbaar geheel aaneengesmeed, zegt Oahspe, en omdat vele van de avatars of verlossers ook "iesu" waren, hetgeen zonder seksuele hartstocht betekent, werd dit in zijn geheel toegekend aan een samengestelde man: Iesu.

Het was onvermijdelijk dat de verlosser van de christenen beschouwd zou gaan worden als te zijn gekruisigd, want dit was het traditionele lot van een goddelijk offer, een gebruik dat teruggaat tot in de vergrijsde oudheid van de mensheid. Veel van dit proces van samenvoeging was reeds lang voor de dagen van het befaamde Concilie van Nicea begonnen.

Nu werden echter door het hele rijk en daarbuiten systematisch verslagen en documenten vervalst, onderdrukt of vernietigd, uit onderworpenheid aan de besluiten van het concilie, hetgeen natuurlijk in een positie verkeerde om een soortgelijke politiek te volgen ten aanzien van de notulen van zijn eigen handelingen.

Zeker gedurende de laatste tweehonderd jaar is door christelijke en andere geleerden steeds meer bewijs bijeengebracht dat het hele verhaal van de kruisiging volkomen mythisch is. Helaas heeft het dode gewicht van de orthodoxie tot dusver maar heel weinig van deze kennis laten doorsijpelen naar de gewone man. Daarom - ofschoon met grote aarzeling, want ik heb een diep respect voor elk geloof dat eerlijk en oprecht wordt nageleefd - geef ik hier een samenvatting van opvallende punten.

Dit bewijs kan men globaal in drie gedeelten onderbrengen. Allereerst is daar het Nieuwe Testament zelf. De vroegste delen

die werden geschreven waren sommige apostolische zendbrieven van Paulus, en de eerste brief van Petrus. Deze maken geen melding van welke kruisiging dan ook, of van vele verwante punten die essentieel zijn voor de christelijke doctrine, ofschoon ze binnen dertig jaar na de zogenaamde gebeurtenis werden geschreven.

In de Handelingen der Apostelen, die tussen 80 en 100 n.Chr. werden geschreven, wordt duidelijk door Petrus vermeld dat Jezus door de joden werd gedood en aan een boom (hout) werd gehangen. Deze Jezus kan zeker geen ander zijn geweest dan de Jezus ben Pandira uit de Talmoed. (Handelingen 5:29-30 en 10:39)

Het eerste van de evangeliën was van Marcus, dat rond 70 n.Chr. werd geschreven. Het is dus niet waarschijnlijk dat zelfs dit eerste geschreven zou kunnen zijn door iemand met de autoriteit van een ooggetuige. Volgens Eusebius, een christelijke bisschop en historicus, heeft Marcus Jezus nooit gekend, maar schreef slechts wat hij van Petrus had gehoord. Zoals we net hebben gezien is zelfs dit bewijs onwaarschijnlijk, aangezien Petrus niets van de kruisiging afwist.

Het evangelie van Lucas werd in ongeveer 85 n.Chr. geschreven en dat van Mattheüs iets later. Het auteurschap van beide is echter hoogst dubieus, want het was eerst tweehonderd jaar na de algemeen aanvaarde datum van de geboorte van Christus, dat deze documenten aan Lucas en Mattheüs werden toegeschreven.

Het evangelie van Johannes, dat belangrijk verschilt van de andere drie, werd ergens tussen 100 en 110 n.Chr. geschreven. Het werd tot aan het midden van de derde eeuw echter niet als een authentiek evangelie door de vroege kerk geaccepteerd; en de schrijver ervan was in geen geval de Johannes die de discipel van Jezus was.

Het verhaal van de maagdelijke geboorte van Jezus verscheen niet eerder dan zestig jaar na zijn dood, en het wordt niet vermeld in Marcus en de vroege, nieuwtestamentische boeken.

De zinsnede Jezus van **Nazareth** die in de Engelse versies voorkomt is een verkeerde vertaling. Er behoort te staan: Jezus de Nazarener of Nazireeër. Een Nazireeër was oorspronkelijk een heilige man of vrouw, onderworpen aan bepaalde geloften. (Numeri 5). De eerste christenen werden Nazareners genoemd, maar de echte Nazareners vormden een sekte die verwant was aan de Essenen. Vóór de derde eeuw n.Chr. vindt men geen spoor van het bestaan van een dergelijk dorp als Nazareth.

Het tweede bewijsstuk is louter negatief. Het is het totaal ontbreken van enige contemporaine, historische verwijzing naar hetzij de gekruisigde Christus zelf of naar de verschillende wereldlijke of natuurlijke gebeurtenissen die in de evangeliën worden vermeld.

Justus van Tiberias, een historicus die slechts een paar jaar na de kruisiging in Galilea werd geboren en de Kroniek van de Joodse Koningen en andere historische werken schreef, maakt geen melding van hem. Plinius de Oudere, de intelligente en uitgeslagen Romein die een verslag samenstelde van alle opmerkenswaardige, natuurlijke gebeurtenissen of wonderen die vanuit het hele Romeinse Rijk werden gemeld en minder dan veertig jaar na de veronderstelde dood van Christus schrijft, maakt geen gewag van de wonderen die zouden zijn verricht of van Jezus zelf, of van de overweldigende gebeurtenissen - de drie uren van

duisternis, het scheuren van het voorhangsel in de tempel in Jeruzalem, de aardbeving, het openen van de graven en het verschijnen van de lichamen van de doden aan velen van de levenden in de stad, en de opstanding zelf - hetgeen toen het gebeurde, in heel Judea, een Romeinse provincie, toch wel een enorme sensatie moet zijn geweest.

Er bestaat geen enkel verslag van de vermaarde volkstelling onder keizer Augustus, waardoor Jozef en Maria werden verplicht om naar Bethlehem te reizen. In elk geval werd de Romeinse volkstelling net als die van ons heel praktisch in de normale woonplaats gehouden.

De joodse historicus Josephus, die een volledig verslag heeft gemaakt van de misdaden van de goddeloze koning Herodes, maakt geen melding van wat zeker een van de ergste ervan zou zijn - de slachting van al de kleine kinderen in Bethlehem en omgeving. (Matthéus 2:16). Maar in ieder geval stierf Herodes in het jaar **4 voor Christus!**

De eerste historische verwijzingen naar Jezus Christus zijn die van Josephus, ongeveer 90 n.Chr., Plinius de Jongere en Tacitus, beide uit ongeveer 112 n.Chr. De verwijzingen van de historici zijn uiterst oppervlakkig en vele capabele autoriteiten houden deze passages voor vervalsingen die later werden ingevoegd. Plinius de Jongere, een van de meest geleerde, bereisde, welingelichte en ervaren mannen van zijn tijd schreef eerder aan zijn keizer om zijn onwetendheid te benadrukken dan om echte informatie over te brengen. Het is treffend voor de onzekerheid van de totale atmosfeer dat de echtheid van zelfs deze correspondentie in twijfel wordt getrokken.

Het derde bewijsstuk is misschien wel het meest belangrijk en zwaarwegend. Men heeft aangetoond dat er nauwelijks één bijzonderheid in het verhaal van de kruisiging voorkomt die niet kan worden herleid tot of op één lijn loopt met de een of andere heidense of voorchristelijke legende, religie, bijgelovigheid, ceremonie of gewoonte.

"De datum (overeenkomend met het paasfeest), het lijdensverhaal, het verraad, de verloochening, de valse getuigenissen, de droom van de vrouw van Pilatus, Pilatus' afwijzing van de verantwoordelijkheid, de plaatsvervangende door Barabbas, de doornenkroon, de wijn vermengd met gal, het dragen van het kruis, het opschrift met de bespottingen, de conversatie van de beide dieven, het 'Mijn God, mijn God, waarom hebt Gij mij verlaten?' (een citaat uit Psalm 22:1), het 'Het is volbracht' - al deze details zijn feitelijk mythologisch", merkt Robertson op - verhalende handelingen uit diverse heidense mythen die, naar gewoonte, werden opgevoerd als mime- of mirakelspelen, of in heidense rituelen, of werden afgebeeld in heidense religieuze schilderijen. Hij en vele andere geleerden hebben hoofdstuk en vers geciteerd om dit te onderbouwen.

Voorts citeert Weigall het zich tooien in koninklijke gewaden, het voorstel om de benen van het slachtoffer te breken en het met een lans doorsteken van de zijde, als traditionele heidense rituelen, soms bij een mensenoffer, soms bij een dierenoffer. Andere goden die op soortgelijke wijze werden geofferd als verlossers,

waren: Prometheus, Adonis, Mithras, Herakles, Attis, Osiris, Hyacinthus, Cyrus.

Mithras had een laatste avondmaal met zijn discipelen. Zijn moeder Cybele, de Moeder des Hemels, treurde om hem, net als Maria om Jezus treurde, Isis om Horus, Demeter om Persephone.

Mithras werd de Goede Herder genoemd, lang voor het christelijke tijdperk. Hij en Adonis werden ook de Heer genoemd, en de zondag was de Dag des Heren, eeuwen voor Christus, want Mithras was een zonnegod. Mithras was de middelaar tussen de mens en zijn Schepper. Zijn geboortedag was 25 december en zijn opstanding werd met het paasfeest gevierd.

De 25e december werd pas vierhonderd jaar na de zogenaamde geboorte van Jezus Christus door de christelijke kerk ingesteld.

Volgens de Standard Dictionary of Folklore and Mythology (Funk & Wagnalls) onderwees het Mithraïsme de doop voor de vergeving der zonden, het symbolische Heilig Avondmaal met de gewijde wijn, verlossing, heil, sacramentele genade, spirituele wedergeboorte en de belofte van een eeuwig leven.

Bijbelse verwijzingen naar het "besprenkelen met het bloed van Jezus Christus" (I Petrus 1:2), en benamingen voor Christus zoals "de opgang uit de hoogte" (Lucas 1:78), zijn louter uit het Mithraïsme. Zo ook de bel, het boek en de kaars en het gebruik van heilig water. Mithras werd uit een rots geboren en vereerd in een grot. Bij zijn geboorte werd hij aanbeden door schaapherders die geschenken meebrachten. Hermes en Adonis werden ook in grotten geboren. De plaats die door de eerste christenen werd gekozen als de geboorteplaats van Jezus, was een heiligdom voor Adonis.

Het wonder van Cana, het veranderen van water in wijn, werd door de kerk op de 6e januari gevierd. Dit was de datum van het feest van Bacchus, de god van de wijn. De Eleusinische mysteriën vierden de daad van deze god, die water in wijn had veranderd.

De mythe van de moedermaagd is universeel in het heidendom. Isis was het speciale voorbeeld voor Maria, de Moeder van God. Zij wordt voorgesteld door talloze beeldjes en schilderijen, en draagt het goddelijke kind Horus in haar armen. Toen het christendom had gezegevierd, zegt Weigall, werden deze schilderijen en beelden die van de Madonna met Kind, zonder enige onderbreking. Geen enkele archeoloog kan nu nog zeggen of een van deze voorwerpen de een of de ander voorstelt.

Tenslotte is het eten van het vlees en het drinken van het bloed van de gedode god - de eucharistie - typisch voor de mensenofferculten, niet alleen in de oudheid, maar zelfs nog in de laatste tijd. Ooit was het over de hele wereld verspreid.

In een brief aan de vermaarde bisschoppen Alexander en Arius schreef keizer Constantijn: "Het was op de eerste plaats mijn bedoeling om de verschillende meningen van alle naties die de godheid eerbiedigen in een geregelde toestand **en in één enkele vorm** onder te brengen". Het gebeurde tijdens het Concilie van Nicea in 325 n.Chr. dat Jezus voor de eerste maal als God werd erkend door de christelijke kerk.

"Kort gezegd zien we dat het zogenaamde christendom volkomen uit reeds in historische tijden bestaand materiaal werd gefabriceerd", zegt de geleerde Robertson. "Een aantal gegevens in de christelijke evangeliën, wonderbaarlijk en niet-wonderbaarlijk,

die bij de christenen voor historisch doorgaan...zijn in werkelijkheid loutere aanpassingen van mythen die nog veel ouder waren".

Hij en andere schrijvers citeren hoofdstuk en vers om aan te tonen dat zelfs een les als de Bergrede, die voor Jezus zo duidelijk eigen en persoonlijk is, grotendeels kan worden teruggebracht tot eerdere bronnen.

De Dode Zee rollen, die nog niet zo lang geleden zijn ontdekt, werden voor de aanvang van het christelijke tijdperk door de Essenen verborgen om hun waarheden tegen vernietiging door de Romeinen te beschermen. Daarin lezen we van een Leraar van Gerechtigheid, wiens leringen een voorbode waren van die uit de evangeliën. Wie kan dit anders zijn dan Jezus de Esseen, wiens geboorte een eeuw voor de algemeen aanvaarde tijd van Christus gedurende tweeduizend jaar bij de joden een traditie is en die nu op zo'n eigenaardige manier bevestigd wordt?

Steeds als we de christelijke bijbel lezen en we het christendom van het verleden en het heden beoordelen, moeten we altijd de twee fundamenteel tegengestelde bronnen van geestelijke inspiratie in gedachten houden, opdat we eruit kunnen halen wat goed is en verwerpen wat slecht is. De Heilige Schrift bevat vele ware en prachtige leringen, maar niets dat door mensenhanden wordt samengesteld kan onfeilbaar blijven.

De stichting van het christelijke keizerrijk Constantinopel verschafte Gabriël en zijn legers zo'n totaal gezag vanuit een aardse basis, dat Baäl en al zijn medegoden en -godinnen binnen een paar jaar werden verslagen, en hun legers gevangengenomen en hun hemelse citadellen voor altijd vernietigd. Meer dan 7.000.000 van hen, met hun hoge officieren en oorlogsengelen werden ingesloten en door de legioenen van Gabriël in de hellen van Makavishtu geworpen, "waar er zich al meer dan 10.000.000 bevonden die in chaos en waanzin verkeerden. En Gabriël liet de plaats ommuren met vuur en giftige gassen, zodat niemand kon ontsnappen".

Deze slachtoffers hadden zelf al duizenden jaren lang ellende toegebracht aan duizenden miljoenen, zowel in de hemel als op aarde. De hel die ze nu moesten verduren was duidelijk door henzelf geschapen. Zelfs op aarde zien we steeds opnieuw hoe de mensen de architecten zijn van hun eigen vernietiging. Maar hier op aarde kunnen de onschuldigen ook met hen moeten lijden, en de schuldigen kunnen schijnbaar ongedeed ontkomen.

Een dergelijke ontsnapping is er niet bij de eindafrekening. Als we ons uit eigen vrije wil niet kunnen of willen afkeren van de duisternis om naar het licht te streven, moeten we zelf in de komende tijd het ergste vuur van het lijden ondergaan. Voor velen is het slechts de verterende smeltoven van witgloeiende kwellingen die de slakken en het onedele metaal van ons innerlijk wezen kan omzetten in het goud van het eeuwige leven.

Men kan niet denken aan de eeuwigheden van foltering die door de valse goden aan hun vijanden worden toegebracht, zonder te huiveren van ontzetting over hun koude onverschilligheid. Maar deze engelen zijn alleen maar menselijke wezens in een ononderbroken bestaan - en zijn wij op aarde ook niet al te vertrouwd met de gruwelen die wijzelf in tijd van oorlog of in

een politieke of ideologische strijd, denkend dat we zelf verstandig en rechtvaardig zijn, bereid zijn toe te brengen aan onze zogenaamde vijanden, onder de dwang van vrees en haat? Pochen we er zelfs niet over en voelen we niet oprecht dat we op die manier een nobele daad hebben verricht voor een rechtvaardige zaak?

Maar iedere hymne voor een gewelddadige overwinning is een loflied op de vurige rooksluiers van de hel. Het is vandaag de dag modieus om te glimlachen om de oude ideeën over de hel en de verdoemenis. Maar hoe is het dan mogelijk om de artikelen in een hedendaagse krant te lezen zonder ook maar duidelijk in de gaten te hebben dat de hel hier in ons eigen midden is?

Nu was Looeamong tenslotte, net als zijn mededrie-enigen, gevestigd in het vredige genot van zijn uitgestrekte hemelse gebieden, en kon hij aan de gang gaan om voor zichzelf een glorieuze en majesteitelijke hoofdstad te bouwen, hoog boven het sterfelijke keizerrijk Rome. Ofschoon zijn aardse rijk in beroering werd gebracht door verval en tweedracht en de invallen van barbaren, was dat voor Looeamong van weinig belang, want omdat hij ook de goden van deze barbaarse stammen omver had geworpen, was het voor hem slechts een kwestie van tijd om hun zielen voor zich op te eisen. De goden manipuleren de sterfelijke naties voor hun eigen doeleinden zodat, terwijl werd toegestaan dat de wereldlijke macht in het westen afbrokkelde, het verval er zelf toe bijdroeg dat de macht van de kerk des te sterker en uitgebreider werd.

Looeamong genoot ongeveer driehonderd jaar lang van een ongestoorde vrede en heerschappij.

Tijdens deze periode schijnt Looeamong zijn greep op Israël echter te zijn kwijtgeraakt. Ongetwijfeld bleek de harde kern van de Mozaïsche wet zelfs voor hem uiteindelijk een te harde noot om te kraken. Niettemin is het kenmerkend dat het joodse geloof de enige afwijking van het officiële christendom was die in elk geval - hoe onverdraagzaam dan ook - gedurende meer dan duizend jaar werd toegelaten.

Het koninkrijk van de joden was door de legioenen van Baäl, alias Jupiter, en zijn medeplichtige ondergoden omvergeworpen. Zij werden een verstrooid en uiteindelijk een vervolgd volk. Maar zij bleven trouw aan hun monotheïsme, ze verwierpen de Drie-eenheid en de toenemende afgoderij van het orthodoxe christendom. Ze werden in de praktijk geweldlozen en koesterden in hun benarde positie de vreedzame kunsten die hen werden toegestaan.

Daardoor werd Israël sterk en gehard van geest en een vijfde colonne in de staat van de valse goden. Israël's verstrooiing naar het westen ging door, en het is veelbetekenend dat Israël zich bleef houden aan de wegen van de vrede, hetgeen de wegen van Jehovih zijn, tot aan het moment dat Zion zich afwendde van die goddelijke beschikking van de migratie naar het westen waarin was voorzien sinds de tijd van de verlossing uit Egypte.

Maar nu dook er plotseling een nieuw en nog verschrikkelijker gevaar op voor de zogenaamde schepper van het universum, de zich Christus noemende Looeamong, waardoor zijn triomfantelijke rust de grond in werd geboord.

HET EVOLUERENDE UNIVERSUM

De geschiedenis, zoals die in Oahspe wordt verteld, over de gebeurtenissen achter de onverwachte - een echt verbazend onverwachte - opkomst van het mohammedanisme, is zowel fascinerend als verhelderend. Het is een kijkje achter de schermen van het ingewikkelde mechanisme van de historische poppenkast van menselijke gebeurtenissen. Weer wordt ons getoond dat onze aardse handelingen slechts de fysieke weerschijn vormen van de hemelse aangelegenheden.

Looeamongs grote oorlogsgod, Gabriël, had de strijdkrachten van zijn meester meer dan duizend jaar aangevoerd, en zijn militaire bekwaamheden hadden het hemelse rijk in tijden van tegenspoed beschermd, en uiteindelijk gezorgd voor de ontbinding van de heidense machten. Gedurende duizend jaar van bittere strijd had Looeamong zijn luitenant aangespoord met vele beloften van macht en glorie en een aandeel in de godheid met een uitgestrekt en luisterrijk onderkoninkrijk van hemzelf, nadat de oorlogen voorbij zouden zijn.

Maar een overweldiger heeft altijd de beste reden om heimelijk de grootheid van zijn eigen zegevierende generaal te vrezen. Toen de vrede eenmaal was gevestigd dacht Looeamong slim te zijn door de eisen van zijn akelig bekwame ondergeschikte te negeren. Meer nog, het leek hem raadzaam om zijn hovelingen en onderdanen te laten weten dat Gabriël nu bij zijn meester uit de gunst was geraakt. Hij was te machtig om meteen helemaal uitgeschakeld te kunnen worden, maar door voortgaande ondermijning zou in tijd van vrede aan zijn diensten voor het hemelse koninkrijk misschien wel afbreuk kunnen worden gedaan.

Gabriël was evenmin, als welke andere sterveling ook, geneigd zich door zulke methoden gedwee aan zijn eigen ondergang te onderwerpen. Zijn loyaliteit veranderde in hooghartige wrok en hij besloot om liever toe te slaan terwijl hij de macht nog bezat, dan zich in berusting over te geven.

Hij zond een manifest aan Looeamong met een opsomming van verleende diensten in het verleden, zijn grieven van de laatste tijd, en een reeks van niet gehouden beloften die hem ooit gedaan waren. Hij verlangde als minimale vervulling het gezag over Looeamongs in het oosten gelegen gebieden, vanuit zijn hoofdkwartier boven Jeruzalem. Aangezien hij nu wel alle vertrouwen in beloften was kwijtgeraakt, nam hij zich echter voor om te nemen wat hem toekwam. Deze communicatie was ongetwijfeld - net als een stukje moderne publieke diplomatie - op de eerste plaats bestemd voor propagandistische doeleinden. Daarop stichtte Gabriël een nieuwe hemelse stad die hij Kalla-Hored noemde, en daar kroonde hij zichzelf tot god en bevorderde 10.000 van zijn voornaamste officieren en kapiteins naar schitterende en gewichtige posten rond zijn troon. Zijn miljoenen veteranen van de duizendjarige veldtochten verzamelden zich trouw onder de banier van hun oude chef, en weldra was Kalla-Hored het bolwerk van 800.000.000 onderdanen.

Gabriël was een listige geestelijk leider, en zijn hemelse ordeningen waren zo opmerkelijk goed bekokstoofd dat weldra miljoenen van zijn engelen oprecht in hem geloofden als de waarachtige schepper van hemel en aarde. Toen zijn hemelse zaken eenmaal op een stevige grondslag waren gevestigd, richtte Gabriël zijn aandacht op het stichten van een aardse basis, opdat de aanwinst van zielen in de hemel zijn koninkrijk zou voorzien van een bron van voortdurende vermeerdering.

Want, zegt Oahspe nog eens, zodanig is de wet van het geestelijk leven: dat zij die in het sterfelijk leven onvoorwaardelijk een god en een dogma accepteren, in hun hulpeloosheid van de geestelijke geboorte en de kindsheid, weerloze en gewillige onderdanen zijn van die god. Zij zijn als kinderen die door tirannieke ouders tot slaaf gemaakt zijn. Maar het kind groeit tot volwassenheid, terwijl het een misdaad is van de valse goden dat zij het ontwikkelen van de geest in de etherische graden beletten.

De engeldienaren van Gabriël ontdekten in zijn aardse gebieden een man voor hem die, in de terminologie van Oahspe, zeer volmaakt was in su'is (helderziendheid). Met 300.000.000 engelen vestigde hij een lijn van licht en aardse controle over het leven van zijn profeet, en toen alles was voorbereid dicteerde Gabriël hem zelf de verzen van de koran - ofschoon sommige van de latere verzen van enigszins mindere inspiratie schijnen te zijn.

Net als de lessen van de Drie-enigen waren de lessen van Gabriël in hoofdzaak edel en verheffend voor de mensheid. Net als zij en in nog grotere mate sanctioneerde en moedigde hij de grootste van de menselijke misdaden aan, de oorlog. Op het moment dat zijn aardse plannen gerijpt waren, bracht de oorlogsgod Gabriël zijn bekeerlingen bijeen en wierp ze in de strijd tegen de gebieden van zijn oude meester Looeamong, de zogenaamde Christus.

De engelstrijders van Gabriël obsedeerden de menselijke legers van zijn profeet, en zodanig was hun kracht en enthousiasme dat de aardse strijdkrachten van de mohammedanen geïnspireerd werden tot de grootste moed en tot grote bloedbaden, zodat ze zich een weg door de wereld baanden als een door de wind opgezweept vuur in een door droogte getroffen bos. Welke landen ze ook veroverden, ze stichtten er mohammedaanse koninkrijken en kalifaten, en voordat er een eeuw was voorbijgegaan vocht de christelijke wereld van Looeamong wanhopig om te kunnen overleven.

Laten we dat fantastische verhaal van de woeste aanvallen van de mohammedanen eens herlezen bij het nieuwe licht van Oahspe. De verborgen macht achter de taferelen van oorlog en verovering wordt dan onmiskenbaar. De vermetele sommaties die de obscure Arabische profeet aan de hoven van al de koningen en keizers zond, hen gelastend dat ze of zijn god erkenden of hem schatting zouden betalen, worden nu gezien als de serieuze en weloverwogen communicaties van die god, die de onafhankelijkheid en de oorlog verklaarde aan de grote Drie-enigen.

Voorbij waren de tijden dat deze drie goden zich konden verlaten op wederzijdse hulp, want Kabalactes en Ennochissa waren nu in een nietsontziende oorlog met elkaar verwickeld. Het Oost-

Romeinse Rijk van Looeamong had zich zojuist uitgeput in een langdurige en krampachtige strijd met het Perzische Rijk van Kabalactes, de nieuwste Ahura Mazda. Het West-Romeinse Rijk was opgeofferd aan de bekering van de barbaarse hordes.

Gabriël, de grote oorlogsgod, had zijn ogenblik inderdaad goed gekozen, en zijn bekwaamheid en listen in de strijd en in de aanvoering van zijn engellegioenen en sterfelijke legers leverden zulke veroveringen op ten koste van de ongelukkige Looeamong, dat de mohammedaanse wereld eeuwenlang uitgestrekter, dichter bevolkt en machtiger was dan de christelijke. Ze was bovendien meer beschaafd, meer geleerd, meer liberaal en verlicht en grotendeels vrij van het beestachtige en barbaarse feodale stelsel, dat West-Europa in de vroege middeleeuwen deed vervallen tot een poel van veredeld gangsterdom en aristocratische gewelddadigheid.

Gabriël drukte zijn veroveringen ook door ten koste van Kabalactes en Ennochissa in India en Indonesië, de uitgestrekte vlakten van Centraal-Azië en zelfs tot in West-China. Zijn loopbaan van veroveringen werd eerst voorgoed tot staan gebracht met de laatste nederlaag van de Turken tegen de koning van Polen voor de poorten van Wenen in 1683, en de ineensstorting van het rijk van de grootmogol onder de druk van de Britse Oost-Indische Compagnie in de achttiende eeuw.

Alleen in Spanje kwam Looeamong er langzaam bovenop, nadat Gabriëls Saraceense invasie van Frankrijk in de achtste eeuw was afgeslagen door Karel Martel en zijn Franken. De bitterheid van de achthonderd jaar oorlog die daarop volgde, heeft tot op vandaag een bijtende indruk op het Spaanse nationale karakter achtergelaten.

Vanaf het eind van de elfde eeuw inspireerde Looeamong, gedurende een periode van zowat tweehonderd jaar, grote legers van christenen om zich in de ellende en de dood te werpen voor het opnieuw veroveren van wat hij graag wilde dat ze het Heilige Land zouden noemen. De christelijke volkeren werden tot zo'n waanzin geïnspireerd dat enorme menigten zonder aanvoerder en vrijwel ongewapend, maar barbaars en vernielziek voor het vreedzame en vriendelijke landschap, naar het oosten zwermde in een hel van hun eigen maaksel; en er ging zelfs een armzalig leger van kinderen op weg om hun ouders beschaamd te doen staan, door tegen de Saracenen te vechten, maar ze raakten in slavernij of stierven onderweg.

Hij die zichzelf had uitgeroepen tot de Almachtige Schepper van het universum, de Heer God, de Christus, was niet in staat een kleine sterfelijke stad, Jeruzalem, te veroveren en vast te houden.

De dwaasheid van de mensen heeft een waas van romantiek gelegd over de wreedheid, brutaliteit, nutteloosheid en moorddadige vernielzucht van de kruistochten. In plaats van de ridderlijke, nobele en 'leeuwenhartige' christelijke koning in het boek van Sir Walter Scott, moeten we hem beter naar waarheid afbeelden als de oorlogszuchtige moordenaar met zijn duistere ziel, die zijn onderdanen onderdrukte om ze geld af te persen voor zijn veldtochten, en die massaal de drieduizend gevangenen onthoofdde die zich in Accra aan hem hadden overgegeven.

Tegen zijn eigen onderdanen had de geloofsijver van de kruistochten misschien wel meer succes. De zuidelijke provincies van Frankrijk waren in de twaalfde en dertiende eeuw de meest beschaafde en ontwikkelde streken van een overigens nog altijd barbaars Europa. Hier kwam de beschaving voor het eerst tot bloei na de val van Rome en de ondergang van Byzantium. Hier kwam de intelligentie van de bevolking in verzet tegen de wrede hand van de kerk.

De Albigenzen en Waldenzen waren christenen die leefden volgens verheven idealen en de verzinsels van Looeamong verwierpen. In vele opzichten leken zij op de Essenen, en de Waldenzen - van wie de sekte overleefde en de Kosmon-dageraad nog aanschouwde - waren ontegenzeggelijk Faithists. De paus predikte een kruistocht tegen hen en hun sympathisanten, en na vele jaren meedogenloze strijd waren de Albigenzen en hun ontluikende beschaving volkomen uitgeroeid.

Al in vroeger eeuwen had Looeamong blijk gegeven te vertrouwen op terreur en foltering voor de verdediging van zijn aardse dictatuur. Het is bijvoorbeeld een historische doodoener als zou de vervolging van de christenen door de heidense maar beschaafde Romeinen louter een bagatel zijn, vergeleken met de beestachtige vervolgingen van de christenen door hun medechristenen, teneinde iedere onafhankelijke gedachte vastberaden uit te roeien en een absolute, religieuze autoriteit te vestigen.

Nu zijn aardse gebieden door de succesvolle opstand van zijn verraderlijke oorlogsgod tot een barbaars overblijfsel waren gekrompen, keerde Looeamong zich met ongeëvenaarde en genadeloze wreedheid tegen het geringste teken van welke interne scheur dan ook in zijn religieuze bouwwerk. In 1248 werd het Heilig Officie van de Inquisitie ingesteld en dat hield zeshonderd jaar stand tot aan de dageraad van Kosmon en de definitieve omverwerping van haar oprichter.

Het hele verhaal van de gruwelen van de inquisitie zal nooit verteld worden, slechts een fractie ervan, maar als we de geschiedenis lezen van hetgeen we wel weten, worden we in een ongelofelijke nachtmerrie gestort van zulke vernuftige wreedheden en demonische martelingen, gepaard aan de walgelijkste huichelarij, dat we er bijna aan gaan twijfelen of de daders nog wel menselijke wezens waren net als wij. Geen enkele voorstelling van aanhoudende en ondraaglijke mentale en fysieke foltering zal ooit de afzichtelijke werkelijkheid kunnen benaderen.

Vele, misschien wel de meeste van de aardse inquisiteurs, waren oprechte en goedbedoelende mannen, die hun bizarre, demonische werkzaamheden met dezelfde toewijding verrichtten als waarmee een moderne vlieger een atoombom op een stad vol mensen laat vallen. Er zal duidelijk uit blijken dat de inspiratie die tot zulke daden leidt, alleen maar uit het kwade voortkomt, hoe nobel de idealen op zichzelf ook kunnen lijken. Onze Schepper verlangt helemaal niet dat we een ander opzettelijk laten lijden voor welk 'goed' resultaat dan ook.

Het is onvermijdelijk dat alle boosaardig gedrag zijn eigen Nemesis met zich meebrengt, elke onderdrukking eindigt in de vernietiging van de onderdrukker, elke rechtvaardiging van onterechte middelen verslaat zijn eigen gerechtigheid. Al dit lijden en sterven, toegebracht door Looeamong, bracht derhalve

geesten in de lagere hemelen op de been die hem haatten en wraak zochten. Omdat ze op aarde de marteldood waren gestorven, waren dit krachtige zielen in de hemel, en ook verzetten zich velen tegen hem omdat zij naar een hoger licht streefden.

Deze engelen verenigden zich onder verschillende leiders in de hemelse werelden, en zij peilden de vele zwakheden in Looeamongs doctrines en dogma's en maakten ze wijd en zijd bekend. Weldra wekten zij miljoenen sterfelijke volgelingen op en ook inspireerden zij koningen om zich uit baatzuchtige redenen van macht, rijkdom en eigenbelang tegen Looeamong te verzetten. Deze mensen werden bekend als protestanten.

Ofschoon de protestantse sekten een groot en noodzakelijk werk verrichtten met het bevrijden van de menselijke geest uit sommige van de ergste bijgelovigheden, afgoderijen en tirannieën van de kerk, gingen zij zelf in de fout door een gebrekkige en verminkte verzameling verhalen, legenden en heilige geschiedenissen als een definitieve en volmaakte autoriteit te vestigen: het Woord van God en de hoogste openbaring op aarde. Als ze tevreden waren geweest met te nemen wat duidelijk goed was en de rest hadden verworpen, hadden zij een groot werk kunnen verrichten.

Maar de hervormers waren helaas nog steeds de kinderen van een autoritaire tijd, en tegenover de tirannie van de ene kerk plaatsten zij kleinere tirannieën van zichzelf. Terwijl het protestantisme vele godsdienstige valsheden verbande, zette het daarmee ook sommige occulte waarheden opzij, die de katholieken behielden en hun voordeel mee deden - de gebeden voor de zielen van de doden is een levendig voorbeeld.

Niettemin lieten de protestanten de mensheid zien dat ketenen die ooit zijn vastgemaakt, weer verbroken kunnen worden.

De hemelse steden van de vier valse goden, onverschillig voor de ellende die er op aarde heerste, waren intussen tot een wonderbaarlijke hoogte van schoonheid, luister en pracht gestegen. Het oog van de toeschouwer werd verbijsterd en zijn zintuigen overweldigd; zijn ziel emotioneel tot een uitstorting van ontzag en verwondering gebracht door de verheven architectuur, de oneindige kleurschakeringen, de eindeloze afwisseling en harmonie van de vormgeving, en door de onstuimige en zich hoog verheffende majesteit van de vuurkolommen, die de heilige tronen en paleizen van de goden bewaakten.

Maar toch waren het vele jaren van bitter zwoegen en slavernij in de lagere hemelen, waartoe de zielen van de sterfelijke gelovigen verplicht zouden worden voordat het hen werd toegestaan een glimp van al die pracht te aanschouwen. Eerst moesten zij eeuwenlang in het 'vagevuur' doorbrengen, boetend voor hun zonden zoals hen verteld werd - ofschoon zonden in feite op geen enkele manier kunnen worden uitgeboet, behalve door opbouwende, goede werken.

Wanneer aan een van deze zielen tenslotte enige opschorting werd verleend, mocht hij met vele vrome gebeden en nederige knievallen de troon van zijn god naderen. Dan moest hij geduldig onder de enorme bogen, over de brede treden en langs de grote zuilengangen voortkruipen, totdat hij voldoende begunstigd was om lang genoeg naar het gezicht van zijn god te mogen staren om zeven gebeden te kunnen opzeggen voordat hij weer aan de arbeid moest gaan.

Duizenden miljoenen van die geesten brachten duizenden jaren door in de slavernij van deze grote steden in hades, zonder enig idee te hebben dat er nog andere hemelen behalve die van hen bestonden. De drie-enige goden vergoelijkten hun tirannie door te beweren dat dit in feite onontwikkelde of slechte zielen waren, die, als men ze niet in slavernij zou houden, met miljoenen zouden teruggaan om de stervelingen te teisteren met misdaad, ziekte en allerlei verdorvenheden.

Met deze bewering hadden de valse goden volkomen gelijk, net als de heersende klasse bij de mensen vaak gelijk heeft als zij beweert dat de lagere orde van haar onderdanen te redeloos en onwetend is om haar het privilege van een stem in het bestuur toe te kennen. Maar de valse goden, net als hun menselijke modellen, deden weinig moeite om degenen met wier beperkingen zij zo egoïstisch hun voordeel deden, door onderwijs en op andere manieren te verheffen.

De valse goden waren buitengewoon gekant tegen welke grote bewustwording dan ook bij de massa van hun onderdanen, omdat hun eigen hogere graden voortdurend werden weg getroond naar Paradijs. Maar toch waren de enige verlokkingen, die God in Paradijs ooit in het vooruitzicht had gesteld, die van vrijheid en harmonie en een oneindige ontwikkeling van de ziel - geen van deze voordelen kan echter worden verkregen zonder serieuze zelfdiscipline en heel wat vermoeiend werk.

Omdat de hogere engelen in de koninkrijken van de valse goden er geleidelijk toe neigden van hen vervreemd te raken, daalde de spirituele graad van hun onderdanen gestaag. De voortdurende toename van laaggegradueerde zielen, die op aarde geen andere geestelijke kennis bezaten dan zich in aanbidding voor de een of andere gevestigde afgod te buigen, en te zwelgen in kwaad en uitpattingen in het prettige geloof dat zulk gedrag kon worden goedge maakt door belijdenissen of aflaten of gebeden, of door het uitmoorden van de vijanden van hun god, zorgde voor een eindeloze toevoer van slaven om de weelde en luister van de hemelse tirannen te voeden. Maar deze menigten van druja's dreven hun goden onvermijdelijk in de richting van een steeds groter gevaar. De toenemende achteruitgang in wijsheid, waarheid en zedelijkheid leidde onverbidlijk tot een catastrofe.

Teneinde hun doctrines en heilige schriften te kunnen vestigen, hadden de valse goden geïnspireerd tot de vernietiging van de aardse bibliotheken en scholen. Zij wilden in het bijzonder verhinderen dat mensen en engelen de grootte van het universum en de onbeduidendheid van deze planeet zouden ontdekken, opdat hun onderdanen nooit over het bestaan van andere goden en hemelen dan die van hen zouden kunnen nadenken.

"Jullie hebben je heilige boeken omhooggehouden", spreekt God in Paradijs zich tegen hen uit, "en gezegd: dit is het uiterste; hierbuiten zal geen mens zich begeven". Dan volgt er een van de meest veelbetekenende verklaringen in Oahspe:

"En ondertussen weten jullie, dat iedere vaststaande openbaring niet waar kan zijn, **want het hele universum is in voortdurende vooruitgang**".

Laten we even nadenken over deze opmerking, die als een directe openbaring wordt gegeven, want het raakt de bestemming van elke menselijke ziel. Ofschoon, zoals Oahspe verklaart:

"het Al is, het Al was, het Al zal altijd zijn", kan de vorm en conditie van dat Al niet louter statisch zijn. Eeuwig leven kan geen verschaalde en eeuwigdurende oude koek van voorafgaand leven zijn. Het universum bevat een dynamisch principe van groei en ontwikkeling; hetgeen is, is groter dan hetgeen geweest is, hetgeen zal zijn, is beter dan hetgeen is.

Hoe wordt deze groei tot stand gebracht?

Door de gezamenlijke inspanning van degenen zoals u en ik. Daarin kunnen we een glimp van onze geweldige bestemming zien. We gaan niet naar de een of andere hemel waar we tot in eeuwigheid kunnen nadenken en nietsdoen. We hebben werk te doen - daar zijn we voor geboren.

Laten we daar nu aan beginnen.

Om kort samen te vatten: de eeuwenlange vervolging van de Faithists was uitgelopen op een totale verstrooiing van de Israëlieten. Vele van hen, zegt Oahspe, migreerden net als de mensen in Egypte eeuwen voor hen, naar het noorden en westen van Europa. Sinds ongeveer 1000 v.Chr. hadden de Egyptische migranten zich vermengd met de Keltische stammen - de Galliërs, de Britten, de Schotten en de Ieren. Naderhand vermengden de Israëlieten zich voornamelijk met Germaanse en Slavische stammen en uit deze gemengde huwelijken zijn de meeste Europese joden afkomstig.

Maar Oahspe wijst erop dat grote aantallen van deze joden niet hun aparte raciale of religieuze identiteit in stand hielden. Hun I'hin bloed heeft zich met dat van het Noord-Europese ras vermengd.

Geestelijk licht is fysiek erfelijk. Ofschoon dit dooreenmengen het lichamelijke bewijs van de I'hin afkomst verder verstrooid kan hebben, wekte het I'hin bloed, dat in de aderen van de noordwestelijke rassen stroomt, in de tijd daarna twijfelaars en ongelovigen op voor wat betreft de doctrines en dogma's van het gedegenereerde christendom. Velen die er vraagtekens bij plaatsten, keerden zich af om naar een hoger licht te zoeken. In deze tijd zijn hun nazaten nog steeds op zoek.

Vele van deze zoekenden en twijfelaars, velen die vatbaar waren voor een enigszins hoger licht en een enigszins humanere mensheid, bevonden zich onder degenen die door Jehovih geïnspireerd werden om naar Noord-Amerika te emigreren. We komen nu aan deze geschiedenis toe.

Het werk van Eawahtah, zesduizend jaar geleden in Guatama - Amerika - begonnen, bleef tot aan de dageraad van het Kosmon tijdperk bestaan. Ofschoon de meeste van de Indianenstammen soms oorlog voerden en vlees aten, werden zij ervoor behoed om tot de afgoderij van verlossers en engelen te vervallen; zij vereerden Gitchee Manito, de Grote Geest. De valse goden kregen enigszins vaste voet in Midden-Amerika, maar in het noorden beheersten de "gelukzalige jachtvelden" van de Rode Man hun geleidelijke evolutie in het geestelijk leven.

Ongeveer vierhonderd jaar voor de dageraad van Kosmon zond God de zeevaarder Columbus onder leiding van de engelen uit om de eilanden van het westelijk continent te gaan ontdekken. Columbus was waarschijnlijk van joodse afkomst, en dat zou zijn betrekkelijke onafhankelijkheid van de geestelijke macht van Looeamongs gardetroepen kunnen verklaren.

Er wordt verteld dat de voltooiing van deze eerste reis over de Atlantische Oceaan de aanleiding was tot het bezoek van een otevan uit de etherische werelden, een machtig vuurschip, met aan boord 50.000.000 hoogverheven engelen die een tocht van tienduizend jaar lang door het universum maakten. Zij brachten 10.000.000 vrijwilligers mee die op deze planeet dienst wilden doen. De aankomst van zo'n kolossaal, etherisch vaartuig, schitterend met een groot licht door de hemelen van de aarde, veroorzaakte ontsteltenis onder de inwoners van al de gebieden van de valse goden. Elk van hen stuurde na gepaste beraadslagingen een vuurschip met een miljoen koppige bemanning naar Paradijs, met de instructies om het doel van het bezoek, waarvan zij veronderstelden dat het van een verre ster afkomstig was, aan de weet te komen.

Zodoende waren de engelen van Looeamong in staat om informatie binnen te halen betreffende het verband van dit etherische bezoek met de reis van Columbus, en de plannen van de etherische goden daarna. Looeamong trachtte onmiddellijk om deze plannen te verhinderen en voor zichzelf gebruik te maken van het project.

Columbus werd in de gevangenis gegooid en de vloten van het katholieke Spanje gingen nu, onder controle van de engelen van Looeamong, naar de nieuwe wereld op weg. De god stuurde soldaten mee om te veroveren, te doden of de inwoners tot slaaf te maken, samen met genoeg priesters om ze tot het christendom over te halen of te dwingen. De veldtochten van de conquistadores kunnen nu beschouwd worden in het licht van de engelscharen van de valse Christus, die hen inspireerden, leidden en hielpen.

In Midden- en Zuid-Guatama vestigde Looeamong zijn rijk met een fantastische snelheid, en hij had alle reden om zichzelf te feliciteren met zijn meesterlijk strategische overval. Maar de hoge goden van etherea kunnen bij hun geweldige plannen niet gehinderd worden door de miezerige listen van aardse, valse goden die, ofschoon ze het misschien niet weten, zich evenzeer in de macht van deze hogere krachten bevinden als de stervelingen in die van hun.

Want nu trok God in Paradijs zijn wacht terug uit de landen en steden van Europa, en zij die een vreselijke dood waren gestorven door de handen van Looeamongs inquisiteurs, kwamen tevoorschijn, in de geest dorstend naar wraak. De zaken van de valse Christus werden door de godsdienstoorlogen thuis al gauw zo erg in de chaos gestort, dat hij niet in staat was zijn veroveringen in het buitenland voort te zetten. Dientengevolge bleef het grootste deel van Noord-Guatama, tenminste voor dat ogenblik, vrij van zijn bemoeizucht.

Kort daarop inspireerde God in Paradijs degenen die niet geloofden in de doctrines van de valse Christus om naar Noord-Guatama te emigreren en zich daar te vestigen, teneinde aan de vervolging omwille van het geweten te ontkomen. Hij zei: "Het zal in de toekomst worden aangetoond dat zij, die ik over de oceaan zal brengen, zullen gedijen in vrede, deugd, wijsheid, kennis en uitvindingen. En naderhand zal de mens het verschil zien tussen de mensen in Looeamongs bezittingen, vergeleken met die van mij in de noordelijke streken".

Van de Faithists die op deze manier naar Noord-Amerika werden gezonden, waren de Quakers de belangrijkste; zij voeren geen oorlog en zijn georganiseerd om goed te doen in broederlijke liefde voor heel de mensheid. Bij hen en bij degenen die net als zij zijn, behoort de ware Christus, aan wie we de valse kunnen afmeten. God verlangt van ons alleen maar goede daden - alle goede belijdenissen en edele doctrines zijn anders maar huichelarij; evenmin zullen gebeden of sacramenten of verlossers nog nut hebben.

Niettemin emigreerden er ook veel meer van lage, spirituele graad naar Noord-Guatama, en na verloop van tijd was Looeamong in staat hen aan te zetten tot het afslachten en bijna totaal uitroeien van de vereerders van Gitchee Manito, de Grote Geest. Zelfs tot in deze tijd worden vele van hen gediscrimineerd en samengedreven in armoedige 'reservaten' in hun eigen geboorteland.

Door het werk van de loo'is, de meesters der geslachten, verwekte God grote zielen in Noord-Guatama, die niet geloofden in de valse Christus, en zij voerden hun landgenoten naar de onafhankelijkheid van gedachten en geest. Zij grondvestten hun land als het eerste in de wereld dat geen staatsgodsdienst zou hebben. In 1797 verklaarden de Verenigde Staten uitdrukkelijk (in het Verdrag van Tripoli) "De regering van de Verenigde Staten is in geen enkel opzicht gebaseerd op de christelijke godsdienst".

De valse doctrines van Looeamong werden omvergeworpen door de geschriften van Thomas Paine, die door de engelen van God werd geïnspireerd. De afgoderij van een op aarde geboren verlosser, of van een grote man in de hemel, werd aan de kaak gesteld. De Quakers in Amerika en elders gaven inmiddels een praktische demonstratie van de ware eredienst aan Jehovih ten beste.

Na te zijn hersteld van de schok en de chaos van de protestantse opstand in Europa verzamelde Looeamong zijn krachten voor een wereldwijde opmars. Hierin werd hij toevalligerwijze geholpen door het feit dat de naties van noordwestelijk Europa geestelijk rijp waren voor een grote vooruitgang in kennis, wetenschap en het doen van uitvindingen, waartoe zij werden geleid door de engelen van God in Paradijs. Looeamongs mensen pasten die toe op de kunst van het oorlog voeren, en zijn afgezanten gingen naar alle kanten aan de gang met de bijbel in de ene en het zwaard in de andere hand.

Anderzijds waren de krachten van de grote strijdgod Gabriël rond deze tijd in verval geraakt en zijn mensen verkeerden in een geestelijke stilstand, zodat hij uiteindelijk de eerste was die omvergeworpen werd. In China ontdekte Ennochissa dat de rots van het Confucianisme voor hem nog altijd te hard was om te doen barsten, maar in India had hij meer succes, waar het onderscheid tussen kasten en talen een hulp was voor de kuiperijen van de valse goden. Kabalactes had de leringen van Boeddha verdraaid om voor zichzelf het grootste van alle geestelijke rijken te bouwen. Niettemin bewaarde de ziel van het Oosten veel dat waarachtig en waardevol was van de psychische kennis die ooit door de grote avatars van het verleden aan de mensheid werd geschonken.

Looeamong streefde zijn doel voorbij door de onlusten, die de kolonisten van Noord-Guatama in een zevenjarige oorlog om onafhankelijkheid stortten, op te poken. De Amerikanen behaalden de overwinning, omdat zij tijdens hun veldslagen werden geïnspireerd door de zielen van de slachtoffers van de inquisitie en andere godsdienstvervolgingen door de valse Christus. Dit is een heel verhelderend verhaal.

Onder de namen van deze slachtoffers die we al vermeld hebben, bevinden zich die van Latimer, Ridley en Cranmer. Samen met zo'n tienduizend anderen die in de religieuze onenigheden van Europa de marteldood waren gestorven, stelden deze engelen zich in dienst van God. Zij waren geen vriendelijke en vergevensgezinde engelen, lichtten zij hem in. Aan de andere kant waren zij voldoende boven louter wreedheid en wraakzucht uitgestegen. Vanwege hun martelaarschap op de aarde bezaten zij hier, in de geestenwereld, "een kracht waar een dolle wolf trots op zou zijn". Zij wilden die kracht gebruiken voor de bescherming van diegenen op aarde die misschien te lijden zouden krijgen van de dwepers van Looeamong.

De engelen van Jehovih konden niet aan de strijd deelnemen. Maar aangezien deze engelslachtoffers van de inquisitie onafhankelijk van God waren, en aangezien zij het zo wensten, werd aan hen de taak toebedeeld om de legers van de nieuwe republiek te beschermen, en hun sterfelijke beschermelingen te inspireren, te leiden en te behoeden en zelfs de kogels die voor hun leiders en anderen waren bestemd, onschadelijk te maken.

Oahspe merkt op: Jehovih heeft gezegd: "Laat een man zich liever verheugen in het martelaarschap omwille van de gerechtigheid, want hierin zal hij grote moed nodig hebben tegen het kwaad, en die moed is een grote kracht voor de ziel wanneer zij de hemel binnengaat".

Hierdoor kunnen we zien dat het lijden een plaats in de evolutie van de geest inneemt, door de ziel te reinigen en te sterken. Wanneer de mensheid de volmaaktheid bereikt, zal zij geen lijden meer nodig hebben.

Het omverwerpen van de slavernij in Amerika was de volgende aangelegenheid van de engelen van God. De slaven van de Fransen, de Britten, de Hollanders, de Spanjaarden en de Portugezen waren al vrijgelaten, en het Amerikaanse Zuiden bleef ver achter. De egoïstische hartstochten van de slavenhouders waren er de oorzaak van dat zij zich losmaakten van de Unie, en een oorlog was het gevolg van deze afscheidingskwestie. Deze oorlog werd natuurlijk niet door de hogere engelen geïnspireerd en begon in geen geval om de slaven te bevrijden, ofschoon dat in feite wel het resultaat ervan was.

God liet de koning bij zich komen, die in het sterfelijk leven het grootste aantal slaven had bezeten, en hij heette Xerxes. Teneinde Xerxes en zijn mensen een taak tot verzoening te geven, werd er van hen verlangd dat zij de balans van de oorlog zouden beheersen, opdat uiteindelijk het goede eruit zou voortkomen. Als hulp voor hun vroegere vijand kwam de grote strijder Leonidas met zijn Spartanen, die in het 'helotendom' de wereld een synoniem gaf voor slavernij. De Perzen overschaduwden de legers van het Zuiden en de Grieken de strijdkrachten van het Noorden.

Toen deze engelen merkten dat een voldoende grote meerderheid van het volk van de Verenigde Staten aan beide zijden voor het afschaffen van de slavernij was, gaf men de president, die Lincoln heette, een visioen waarin hij hoorde hoe de engelen hem opriepen om de vrijheid van de slaven af te kondigen, zodat de hemelse legers zijn strijdkrachten naar de overwinning en de vrede zouden kunnen leiden.

De president zette het uit zijn gedachten als een dwaze droom, maar de volgende nacht kwamen de engelen weer en vertelden hem dat hij in de ochtend het bewijs zou krijgen. In die tijd woonde er in Washington een van die fantastische mensen, die door haar handelingen en uitspraken en demonstraties kort tevoren de wereld had aangezet tot de grootste belangstelling en de diepste verachting - een spiritualistisch medium, mevr. Nettie Mainard.

Terwijl deze vrouw 's morgens in trance verkeerde, verzocht zij de president of hij bij haar wilde komen, en vanwege zijn droom ging hij naar haar toe. De engelen van Jehovih spraken via het medium tot Lincoln en zeiden, dat dit het beloofde bewijs was. De taak van het bevrijden van de slaven was de dienst van God in Paradijs, en als hun vrijheid niet werd afgekondigd, zou de oorlog niet kunnen eindigen. Maar er werd beloofd dat, met de proclamatie, de legers van het Zuiden zouden wegsmelten als sneeuw voor de zomerzon.

De president geloofde het en handelde ernaar; en, zegt Oahspe, laat deze kwestie een getuigenis zijn van het werk van de engelstrijdkrachten. Want nu dreef Xerxes, de grootste van alle slaveneigenaren, de legers van het Zuiden in verwarring en tot de nederlaag, zodat de weldoordachte plannen van hun meest bekwame generaals op niets uitliepen. En Leonidas met nog eens 1.000.000.000 engelen, leidde de strijdkrachten van het Noorden en inspireerde hen tot de overwinning en de vrede.

Zo werd de weg vrijgemaakt voor de voortgang van Kosmon in Noord-Guatama, waar reeds het eerste teken was gegeven door het begin van de geestelijke communicatie in 1848. Dit betekent daarom niet dat geestelijke communicatie altijd iets goeds is; of dat de Verenigde Staten als geheel zich op dit moment op de goede weg naar het licht van Kosmon bevinden.

Misschien kan het omgekeerde wel het geval zijn. Er wordt ons verteld dat het contact met de geesten opzettelijk is opengesteld voor geesten van alle graden, goed en slecht, zodat de mensheid duidelijk de aard van het geestelijk leven kan begrijpen, de gevaren die daar dreigen, en de noodzaak voor het hogere licht. Er kunnen zowel kwade als goede geesten communiceren, en onwetende, boosaardige, liegende en ontaarde zielen kunnen antwoord geven aan degenen die zich in hun leven, gedachten en verlangens niet beschermen.

Zo lang ook de energie van de Verenigde Staten aan de voorbereidingen voor oorlog wordt gewijd, moet de spirituele graad wel omlaag blijven gaan, en dit feit blijkt duidelijk uit het toenemen van de misdaad, jeugdcriminaliteit, alcoholisme, drugverslaving en krankzinnigheid. Totdat de mensen op hun Schepper gaan vertrouwen in plaats van op verschrikkelijke wapens voor massamoord, zal er geen redding voor hen zijn. Dit oordeel geldt natuurlijk evenzo voor alle andere naties op de wereld,

want de religies van het verleden gelden niet langer voor de spirituele normen van de toekomst.

"Al wie zich bezighoudt met oorlog of leiding geeft in de oorlog, of een kapitein of een generaal is en de dood veroorzaakt van degenen die Ik levend schiep, zal niet opstijgen om Mijn geëmancipeerde hemelen te bereiken zolang er oorlog op de aarde blijft. Maar hij zal zwoegen in de laagste hemelen van de aarde om de druja's daarvan te onderrichten en op te heffen, en dat zal zijn werk zijn".

De last rust niet op de regeringen, maar op ieder van ons als individuen. We moeten allemaal werken voor de vrede, zodat ons land niet zal worden aangevallen. Maar als het wordt aangevallen, zijn we niet verplicht om te kiezen tussen onze god en de liefde voor ons land. We geven ons land, onze vrienden, onze gezinnen en onszelf in de handen van de Schepper. Wetend dat Hij allen nog meer liefheeft dan wij onszelf liefhebben, en dat ons leven eeuwig is; wetend dat Hij alleen dat zal bedenken wat later een goed gevolg zal hebben.

Maar nu kwam de Arc van Kosmon snel nader, en de vergelding zat de vier grote, valse goden vlak op de hielen. Het goede dat zij nog tot stand zouden kunnen brengen, werd nu ruimschoots overtroffen door hun verstoktheid in het kwaad uit het verleden. God van Paradijs bracht zijn beste strijdkrachten bijeen. 12.000.000.000 engelen, mannen en vrouwen van hoge graad en onwrikbaar in het geloof, werden met een berekenende strategie naar hun standplaatsen boven de aarde gezonden.

Het aantal onderdanen van al de druja-goden bedroeg toen 60.000.000.000, en vanwege de uitspattingen van het kwaad en de geestelijke slavernij in deze uitgestrekte, lagere hemelen waren zij voor het merendeel als enorme, aardse populaties van armen en wilden. De sterke hand van hun meesters had hen in toom gehouden, maar nu waren hun meesters plotseling machteloos.

De voorraden voor de atmosferische hemelen worden verkregen van de aarde, behalve tijdens de val van a'ji. Deze werden nu afgesneden door de gezamenlijke krachten van de hogere engelen. De druja's van de valse goden kwamen op dezelfde manier in opstand als het proletariaat van een moderne natie laat zien, wanneer de hongersnood de grote steden bedreigt. Door hun buitengewone aantallen waren hun meesters, de goden, machteloos. Het bestuur viel uit elkaar, en de geestslaven trokken in optochten rond met eisen en dreigementen, die al spoedig overgingen in daden van boosaardige vernielzucht.

De goden en hun pluimstrijkers zaten te beven op hun tronen, want zij realiseerden zich de verschrikkingen die hun nu te wachten stonden. Deze wezens, die anderen met zo'n soevereine onverschilligheid hadden veroordeeld, raakten nu volkomen hun zelfbeheersing kwijt toen ze geconfronteerd werden met hetzelfde lot, en trachtten buiten zinnen aan hun zelfgekozen godheid te ontkomen. Maar ingesloten als ze waren door de duistere en haveloze miljoenen uit hun wankelende steden was er geen ontsnappen mogelijk.

Naarmate de verwarring om zich heen greep en de opstand zich uitbreidde werden de goden ziek van angst en afschuw, het gedraai om aan de wraak te ontkomen van degenen die zij hadden misleid en

tot slaaf gemaakt, scheurde hun trots aan flarden. Steeds donkerder werden de wolken van de haat, steeds wilder de kokende chaos rondom hen, totdat tenslotte het dode gewicht van de razende miljoenen hun gardetroepen verpletterde, hun sierlijke paleizen overviel, en de lichten en vuurkolommen doofde van hun meer dan 2500-jarige, wederrechtelijk toegeëigende goddelijkheid.

De vier valse goden en al hun kapiteins, maarschalken en opperofficieren werden gegrepen en door vreselijke kwellingen ingesloten, en al de uitgestrekte koninkrijken van hades werden tot een ziedende hel.

Maar al gauw verschenen de "schepen van barmhartigheid" van God in Paradijs op het toneel, stralend met een goddelijk licht dat de razende druja's intimideerde en beteugelde, en vele miljoenen van de hogere graden werden onmiddellijk uit de hel gered. Daarna ging het werk langzamer verder, en moeilijker en niet zonder gevaar voor de redders waren de knopen en helleveren waaruit ze tenslotte bevrijd werden.

Op hetzelfde moment dat de verantwoordelijkheid van God in Paradijs was geëindigd, kregen de reddingswerkers een wonderbaarlijke toename van energie, want terwijl het licht van de dageraad van Kosmon de hemelen van de aarde raakte, landden de etherische goden met hun 10.000.000.000 vrijwilligers in Paradijs. Met vreugde werden de werkzaamheden ter hand genomen om de ordening voor de nieuwe cyclus te vestigen, die de meest vooruitstrevende en geestelijk verlichte in de lange geschiedenis van de aardse mensheid zou worden.

Het was het jaar 1848, en die datum markeert een nieuwe koers in de aangelegenheden van de planeet.

Het naderende licht schijnt nu met een steeds sterker wordende straling in de zielen van de goede mensen, zodat ze wanhopig en ongelukkig strijd voeren tegen de duisternis om hen heen. Uiteindelijk zullen zij hun politiek van vrees en haat opzij zetten, net als hun systeem van eigenbelang en hun gemakzuchtige gewoonten en hun streven naar macht en heerschappij, en met elkaar gaan werken aan een totaal andere vorm van beschaving.

Sinds de omverwerping van de voornaamste valse goden zijn er niettemin nog veel meer druja-goden in de lagere hemelen dan ooit tevoren, gewoon vanwege het feit dat de machtigen, die door geweld en terreur heersten, onschadelijk zijn gemaakt. Oahspe vertelt ons dat er letterlijk miljoenen valse Christussen, valse Boeddha's, valse Brahma's en valse Allah's zijn. Deze entiteiten maken heel gemakkelijk indruk op de onwetende en hulpeloze zielen van de pasgeborenen in de hemel, die ertoe gebracht worden te geloven dat ze Christus of een andere dergelijke geest hebben gezien.

Deze druja-goden bezitten vaak alleen maar plaatselijke macht en beheersen slechts de fanatici van splintergroepen en vrome, dogmatische kerkgenootschappen. We zijn allemaal wel vertrouwd met de dwaze excessen die hun ongelukkige slachtoffers zich zo herhaaldelijk genoopt zien te ontplooiën.

Achter al deze ogenschijnlijke verwarring kan niettemin de goddelijke hand worden bespeurd. De mens ontvangt overeenkomstig zijn geestelijke toestand en behoeften. Waar en wanneer de ziel ook in de fout gaat, mettertijd zal haar de gelegenheid worden

geboden om op haar schreden terug te keren. Alle wegen leiden naar de Vader, sommige langs een omweg en misschien pijnlijker dan andere.

Uit hun kwellingen verlost verschenen de vier valse goden als smekelingen voor de troon van de etherische god. Daar kwamen ook Baäl, Ashtaroth, Dagon en vele andere eigenmachtige goden uit het verleden.

Het oordeel van God over deze zielen luidde, dat ieder met de laagsten zou moeten werken, totdat de verantwoordelijkheden die zij op zich hadden genomen jegens allen die hen hadden aanbeden, volkomen zouden zijn vervuld. Degene die had beweerd de Christus te zijn, zou zijn onderdanen krijgen, of hij ze nu wilde hebben of niet, zo lang de mensen in aanbidding de naam van Christus zouden aanroepen; degene die beweerd had de Boeddha te zijn, een soortgelijke taak, en zo voor allemaal. Zodra deze namen, die zij met bloed en vervolging op de aarde hadden gevestigd, niet langer aanbiddeijk in de gedachten van de mensen zouden zijn, zouden zij tenslotte van hun last worden afgeholpen.

VREEMDE VOETAFDRUKKEN

Wat is waarheid?

Waarheid kan niet bestaan. Niet op aarde of in het lichaam, dat wil zeggen - omdat noch onze menselijke geest, noch onze fysieke zintuigen ervoor zijn uitgerust om de werkelijkheid waar te nemen. Alles wat we ooit kunnen weten, is gedeeltelijke waarheid. Hoe gedeeltelijk dat is zullen we nooit weten.

De wetenschappelijke ontdekkingen gedurende deze eeuw zouden ons in dit opzicht in een wat meer ingetogen stemming behoren te brengen. De fysieke wereld waarin we schijnen te leven, is volgens moderne inzichten in werkelijkheid een droomwereld, en degenen uit de "zien-is-geloven-school" zijn dan de grootste dromers. De wereld die we zien, horen en voelen is voor ons geschapen door onze eigen fysieke zintuigen en ons eigen voorstellingsvermogen. De bladzijden van dit boek dat u leest, de stoel waarop u zit, zijn in feite verschillende, gecompliceerde energiepatronen die langs de zenuwbanen worden verzonden om door te dringen tot uw geest, waar ze vervolgens worden vertaald in termen van ogenschijnlijke substantie die de grondslag van de ervaring vormen.

Alle materie is samengesteld uit atomische deeltjes, en alle atomen bestaan voor meer dan 99 procent uit "lege ruimte" - louter velden van etherische energie.

Kleur en licht verschijnen aan ons als een smal stralings-spectrum. Als ons gezichtsvermogen maar iets meer beperkt zou zijn, zouden de kleuren volkomen onbekend voor ons zijn, net als voor de meeste grote zoogdieren. Als het wat ruimer zou zijn, zouden we misschien dwars door de materie heen kijken als bij een röntgenfoto. De elektromagnetische straling van een radio of televisiezender kunnen we niet zien of horen, totdat we ons ontvangtoestel afstemmen op de frequentie die het kan omzetten in geluid en licht. De moderne radioastronomie onthult een universum waarvan de astrofysici voor 1945 geen vermoeden hadden.

Geluid is in feite een trilling van gasmoleculen die een percussie op ons inwendig oor veroorzaken, hetgeen onze hersenen vertalen tot een symfonie van Beethoven of het gekrijs van een kat. Geluid als zodanig bestaat in werkelijkheid niet. Onze zintuigen pikken impulsen in de lucht op die ons brein omvormt tot klanken in ons hoofd.

Hoezeer we de waarheid van deze dingen ook weten, toch zijn weinigen van ons bereid hun denkwijze daarover aan te passen. In onze gedachtewereld leven we nog steeds in het mechanische universum van de negentiende-eeuwse wetenschap.

"Uw zogenaamde waarheid is alleen maar samengestelde valsheid waar u mee hebt ingestemd", zegt Oahspe. Alleen Jehovih is waarheid. De mens ziet zijn Schepper aan het werk, maar omdat hij zijn Schepper niet kan zien stelt hij zich 'natuurwetten' of 'wetten van de wetenschap' voor om de schepping aan zichzelf te verklaren.

De mens ziet dat een appel op de grond valt en bedenkt een wet om het te verklaren. Maar hoe kwam de appel boven in de boom te hangen? De mens vindt een volgende wet uit om dat te verklaren. God vraagt: "Wat hebt u gewonnen met het woord 'wet', in plaats van het woord 'Jehovih'? Als een ding iets doet uit eigen beweging, dan is het levend, en wijs bovendien. Daarom is het Jehovih".

Het universum werkt of met een plan of bij toeval. Als het met een plan werkt, wie heeft het dan ontworpen? Als het bij toeval gebeurt, hoe kan het toeval dan 'wetten' van zo'n harmonie, ingewikkeldheid en nauwkeurigheid ontwikkelen?

"De wet is dood, en de doden doen niets", zegt Oahspe minachtend.

Bovendien is vandaag de wetenschap van gisteren achterhaald. Hoe kunnen we daarom weten dat de wijsheid van heden niet de dwaasheid van morgen zal zijn? "De mars van Jehovih en zijn volkeren gaat voorwaarts; het is als een boom van licht die eeuwig groeit, maar de mens let niet op de groei".

Het is geen oplossing het sterfelijk oordeel of het onderzoek naar fysieke kennis los te laten of te versmaden. Oahspe stelt heel duidelijk dat we ons eigen verstand moeten gebruiken en alle dingen moeten beproeven voor een redelijk bewijs. Maar we moeten vermijden om onze menselijke of 'wetenschappelijke' kennis als louter idool op te werpen. We moeten een ruimer inzicht aankweken, onze beperkingen begrijpen en onze vooropgezette meningen grondig herzien.

"Grote kennis is overal aanwezig; het is Gods werk het de mens te doen opmerken".

Hoe laat het stoffelijke universum van Oahspe, zoals het meer dan honderd jaar geleden werd beschreven en gepubliceerd, zich nu vergelijken met het universum van de hedendaagse astrofysicus, nu het zo enorm veel groter en gecompliceerder is geworden, vergeleken met dat van de negentiende-eeuwse astronoom? In de tachtiger jaren van de vorige eeuw werd het universum beschouwd als een onmetelijke en prachtige machine, die liep als een uurwerk. De naam van het mechanisme dat daar verantwoordelijk voor was, luidde: aantrekkingskracht. Maar het was wel een machine die langzaam uitgeput zou raken vanwege de wetten van de traagheid en het behoud van energie, want energie die eenmaal was verbruikt, zou nooit meer aangevuld of vervangen kunnen worden.

De vorm van het universum kon men duidelijk waarnemen in de omtrek van de Melkweg. Het was een schijfvormige of platte kaas

toestand waarin onze zon zich ruwweg bij het centrum bevond, vandaar het feit dat, wanneer we omhoog keken naar de rand, we de miljoenen sterren van de Melkweg zagen, maar wanneer we haaks naar deze schijf keken, we alleen maar heldere - want dichtbijstaande - maar verspreide, afzonderlijke sterren zagen.

Dit universum scheen zo onvoorstelbaar uitgestrekt te zijn dat men zich onmogelijk kon voorstellen dat er nog iets anders zou zijn. De installatie van de 100 inch telescoop op Mount Wilson was voor de moderne astronomie als het schenken van het gezichtsvermogen aan een blinde.

In het Andromeda stelsel bevindt zich een minuscuul lichtplekje in de hemel, dat door de eerste telescopen van de mens werd onthuld als een gloeiende wolk van licht. Door een tamelijk groot instrument gezien wordt het tot een van de meest markante en prachtige objecten in het universum. We kunnen wel vol verrukking staren naar de telescopische foto's van deze prachtige en geheimzinnige nevel, een kolossale wolk van wervelend licht die de talloze zonnen in de buurt ervan volkomen in de schaduw stelt.

Vervolgens ontdekte men met de nieuwe reuzentelescoop en betere afstandsmetingen dat de M31 nevel in Andromeda in feite helemaal geen nevelachtige wolk gloeiend gas was. Het is een melkwegstelsel van zonnen, gelijksoortig aan ons eigen stelsel, maar iets groter. Het ziet er alleen maar uit als een nevelige wolk vanwege de enorme afstand; net als de lichten van een stad in de verte.

Men vond dat deze nevel evenveel of meer sterren bevatte als het hele voordien bekende universum. Er werd aangetoond dat het universum, zoals het voor 1920 bekend was, uit maar één sterrenstelsel zou bestaan, en dat M31 een bijna identiek zusterstelsel was. Door het bestuderen van Andromeda waren de astrofysici in feite in staat een beter begrip te krijgen van ons eigen stelsel, de Melkweg.

Voor de moderne astronoom is M31 het grootste object aan de hemel, en wanneer het met de meest gevoelige instrumenten wordt bekeken is de oppervlakte gelijk aan zeventig volle manen. Tegen het einde van de jaren twintig waren bovendien duizenden andere, nog verder verwijderde nevels, herleid tot soortgelijke stelsels. Met de geboorte van de reusachtige 200 inch telescoop op Mount Palomar, met de grootste lens ter wereld, nam het aantal al gauw toe tot in de miljoenen.

Deze melkwegen bestaan uit stelsels, net als wij stelsels van sterren hebben, en ons melkwegstelsel is slechts één lid van de vijftien die, hetgeen nogal terloops wordt genoemd, de 'plaatselijke groep' vormen. Hoe onbetekenend het in het nieuwe universum ook mag zijn, onze Melkweg is op zichzelf toch wel van behoorlijke omvang.

Al de sterren die 's nachts aan onze hemel stralen behoren ertoe - een stelsel dat uit ongeveer 100.000.000.000 zonnen bestaat, elk gemiddeld zo groot en helder als onze zon. Elk daarvan kan planeten hebben of gehad hebben. De dichtstbijzijnde ster staat ongeveer zesendertigduizend miljoen kilometer van ons vandaan, en die afstand is globaal genomen één parsec. (ruim 3,26 lichtjaar)

Als u met een ruimteschip op reis zou gaan naar de dichtstbijzijnde ster en vanaf de aarde met zestien kilometer per seconde zou reizen, zou u na ongeveer honderd dagen langs de zon gaan - maar het zou u met dezelfde snelheid 50.000 jaar kosten om Proxima Centauri te bereiken. De meeste andere sterren in de Melkweg staan ook op gemiddeld dezelfde afstand van elkaar. Dus is ons kleine stelsel in werkelijkheid aardig groot.

Sommige stelsels staan zo ver weg, dat ze in de allergrootste telescopen slechts als minuscule speldenpunten verschijnen. Van sommige van deze 'punten' is men inderdaad van oordeel dat het geen afzonderlijke eiland universums zijn, maar hele groepen bij elkaar. Het licht van deze verste universums heeft er ongeveer 12.000.000.000 jaar voor nodig om de aarde te bereiken - tenminste met de tegenwoordige, wetenschappelijke berekening.

Men weet dat er binnen de draagwijdte van het licht zo'n duizend miljoen stelsels zijn - ze kunnen worden waargenomen. Men schat dat er meerdere miljarden stelsels in de Meta-melkweg zijn. Al de sterren in deze stelsels bewegen zich voort met enorme snelheden.

Maar een andere opzienbarende ontdekking in deze eeuw is dat de stelsels zelf zich met een nog grotere snelheid voortbewegen. Behalve onze plaatselijke groep bewegen ze zich allemaal van ons en van elkaar vandaan. Dit feit, dat zo'n zestig jaar geleden werd afgeleid uit het Doppler-effect, waargenomen in de spectroscopische analyses van het licht ervan, werd onlangs bevestigd door de bevindingen van de radioastronomie. (Maar nog korter geleden betwijfeld door Saxl. Saxl's experimenten tonen echter aan dat de gangbare theorieën over de zwaartekracht onjuist zijn, en dat geeft steun aan de kosmogonie van Oahspe)

Heel het universum bevindt zich in voortdurende vooruitgang, zegt Oahspe.

Het oude denkbeeld over het universum als een machine, die langzaam afloopt tot hij stilstaat, is achterhaald in het licht van de hedendaagse kennis. De laatste zestig jaar is het volslagen duidelijk geworden dat er iedere dag nieuwe zonnen worden geschapen. "Wat haar doelen ook mogen zijn", zegt John Pfeiffer, "de natuur is nog niet klaar... Op dit moment vinden er talloze geboorten plaats in de Melkweg en in honderden miljoenen andere stelsels. Nieuwe sterren - en waarschijnlijk ook nieuwe planeten en nieuwe manen - komen uit in de dichtstbijzijnde broedplaats voor sterren, de Orion Nevel, naast andere plaatsen. Ingebed in dikke wolken (van waterstofgas en kosmisch stof) als eieren in een nest, zijn ze zo warm dat ze daar nog niet zo lang kunnen zijn".

Zelfs het oude idee van de onvergankelijkheid van materie moest worden afgedankt. Materie kan worden omgezet in energie, zoals de waterstofbom aantoonde. Maar als materie energie produceert, kan energie materie produceren. Men weet dat het universum knettert van energie uit onbekende bronnen - los van de mysterieuze kosmische krachten waardoor de sterrenstelsels worden geschapen. Vele astrofysici spelen vandaag de dag met het idee van de onafgebroken schepping van nieuwe materie. De zogenaamde theorie van de "stationaire toestand" stelt zich de voortdurende schepping van materie voor in de vorm van waterstofatomen. Dit

betekent dat het universum eeuwig en oneindig is; zonder begin of einde.

Sir James Jeans opperde de mogelijkheid van een vierde dimensie als verklaring voor het scheppen van fysieke materie. Bij het bespreken van de moeilijkheden om de armen van spiraalnevels te kunnen verklaren, schreef hij: "De soort veronderstelling die zich presenteert is, dat de centra van de nevels (melkwegen) op zichzelf staande punten vormen waar materie ons universum binnenstroomt uit een ander, een volkomen vreemde, ruimtelijke dimensie, zodat het voor een bewoner van ons universum punten schijnen te zijn waar voortdurend materie wordt gecreëerd". Er kan geen zuiver logisch of wiskundig bezwaar tegen zo'n idee bestaan, beaamt Whitrow.

En nu dan het concept zoals het in Oahspe wordt beschreven.

Het basismateriaal van het universum is de ether - de geestelijke en stoffelijke universums zijn één.

Materie is inherent aan ether, het bevindt zich in opgeloste toestand, net als zout dat in water is opgelost. Materie wordt uit ether geproduceerd door de kracht van de ether, door etherische stromingen.

Een manifestatie van etherische stromingen waarmee we op aarde vertrouwd zijn is de zogenaamde zwaartekracht. Verstandelijk verklaren we deze kracht door te zeggen dat de zwaartekracht een eigenschap is van de materie. Maar we hebben geen bewijs voor deze verklaring. Het zou net zo rationeel zijn om te zeggen dat materie een eigenschap is van de zwaartekracht - hetgeen in feite precies het geval is. Zwaartekracht is een mysterieuze energie die we met al ons rationaliseren niet in het minst kunnen verklaren, en de moderne wetenschap beseft dit natuurlijk terdege, maar wenst dat niet altijd te onthouden. Betreffende Einsteins theorie over de zwaartekracht zei Eddington (in 1920) "Er schijnt een of ander mechanisme nodig te zijn waardoor of de zwaartekracht materie creëert, of alle materie in de wereld zweert samen om een wet van de zwaartekracht te definiëren".

De leus waartoe de populaire wetenschap Einsteins relativiteitstheorie heeft herleid: 'de ruimte is gekromd', komt er wat dichterbij, maar is met zichzelf in strijd. De ruimte kan niet gekromd zijn; en de ruimte is ook niet gekromd, want ruimte bestaat niet.

De algemene relativiteitstheorie heeft aangetoond dat "de ruimtetijd gekromd is in de buurt van materiële massa's, maar dat niet duidelijk is of de aanwezigheid van materie aanleiding geeft tot de kromming of dat deze kromming op zichzelf verantwoordelijk is voor het bestaan van materie", zegt Whitrow.

In het concept van Oahspe is zwaartekracht een manifestatie van etherische stromen die werken binnen een vortex (energie-werveling, draaikolk - vert.) en wanneer er een stoffelijke wereld, of een stoffelijk universum moet worden geschapen, wordt de vortex er het eerst voor geschapen. De daaruit voortvloeiende verandering in de etherische stromingen, hetgeen we de zwaartekracht noemen, produceert vervolgens de geplande stellaire of planetaire wereld, net als veranderingen in ons aardse weer wolken aan een heldere hemel teweegbrengen. Materie die zich in

opgeloste toestand in de ether bevindt, verdicht zich tot een gasachtige vorm, net als damp tot een wolk condenseert.

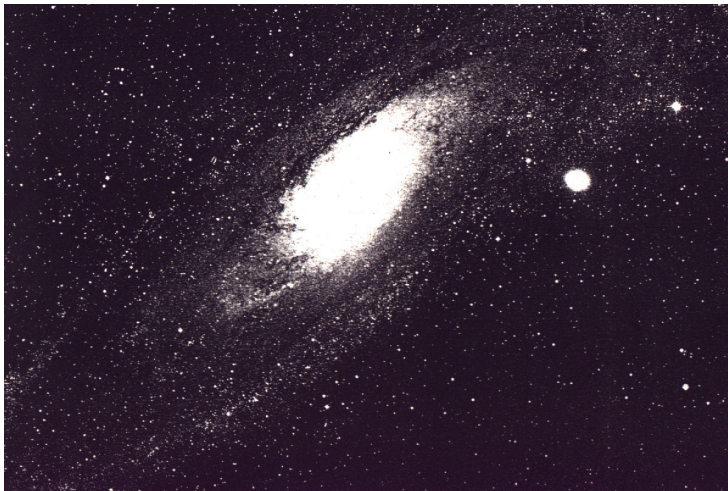
Het is interessant om te bedenken dat Descartes zijn theorie van de vortexen (energiewervelingen) baseerde op de onmogelijkheid van het bestaan van lege ruimte. Waar geen vacuüm is, moet de beweging van het ene lichaam worden gevolgd door een ander, omdat beweging een aparte schepping van God is, volgens Descartes. ("Het Al sprak, en er was beweging", zegt Oahspe). De vortexen van Descartes vormden zonnen, bepaalden de baan van de aarde en veroorzaakten het vallen van voorwerpen op de aarde.

De radioastronomie schijnt het bestaan te hebben aangetoond van een etherische vortex die in verband staat met het spiraalstelsel in Andromeda, dat, zegt Pfeiffer, wordt omringd door een enorm, onzichtbaar omhulsel van onbekende samenstelling.

Het boek Kosmogonie in Oahspe verklaart dat de kracht die we de zwaartekracht noemen, in feite een draaikolkachtige toestand van de ether is, die de materie naar het middelpunt drijft en de aarde laat draaien. Deze cyclonale kracht wordt vortexia genoemd in Oahspe. Zichtbare illustraties van 'vortex-effecten' kunnen we zien in de tornado, de waterhoos en de draaikolk.

De vortex scheidt de vorm van de materie. Als in het een of andere geval deze stoffelijke aarde zou kunnen worden opgelost zonder de vortex te verbreken, zou de vortex weldra een nieuwe aarde scheppen. De zon, de sterren, de planeten en hun satellieten zijn gevormd door etherische vortexen die er ook voor zorgen dat ze blijven draaien en hun banen volgen. Kometen zijn onontwikkelde vortexen.

De sterren zijn ook door middel van vortexen met elkaar verbonden, en onze zon beweegt zich voort met de draaikolk van

een uitgestrekte, galactische vortex, waarvan men de vorm duidelijk kan zien in de gloed van de Melkweg. Veel van de zogenaamde eiland-universums die door een moderne astronomische telescoop worden gefotografeerd, onthullen duidelijk deze cycloïde vorm. De vortexen die in Oahspe worden afgebeeld, zijn voornamelijk spiraalvormig en waren dus zeker vooruitlo-

pend op de latere ontdekkingen.

"We leven in het midden van een enorme, sneldraaiende vortex, een superdraaikolk die met de klok mee roteert. Waterstof in de Melkweg, net als zeewier in een draaikolk of rook in een ronddraaiende wind, wordt een geval van spiralen", zegt John Pfeiffer, als hij spreekt over de ontdekkingen van de radioastronomie.

Andromeda

De buitenrand van een vortex roteert langzamer dan zijn inwendige delen. Als een wereld zich verdicht, kan materie die zich in de buitenrand gevormd heeft, achtergelaten worden waardoor een nevelige ring wordt gevormd. In het geval van onze aarde werd er zo'n ring gevormd, en na verloop van tijd werd deze materie door maalstromen tot een kleinere vortex bijeengebracht en werd de maan gevormd.

Daaruit zou kunnen blijken dat de ring van Saturnus niet, zoals de astronomen concluderen, uit de overblijfselen van een ontplofte of uiteengevallen satelliet bestaat, maar het tegenovergestelde. Het is het soort materiaal waaruit manen worden gevormd, en dat kan na verloop van tijd Saturnus voorzien van nog een satelliet.

Wanneer een vortex een nieuwe ster of een nieuwe planeet creëert, waar komt dan het fysieke materiaal vandaan?

Ether is het oplosmiddel voor de materie, zegt Kosmogonie, en de ether waaruit het universum wordt gevormd, is een tamelijk dichte oplossing van preatomische materie. Een theelepeltje zout in een glas water zal uit het gezicht verdwijnen. Chemisch gesproken is het niet langer zout, en in plaats van zout en water hebben we een zouthoudende oplossing. Wanneer voor de noodzakelijke voorwaarden wordt gezorgd, zal het zout weer verschijnen - het zal 'gecreëerd' worden.

De materie gaat door drie stadia in het proces van verdichting uit de ether, aangeduid als a'ji, ji'ay en nebulae. Nebulae (nevel) is waarneembaar voor onze fysieke zintuigen en het wordt geïllustreerd door de staart van de komeet of de interstellaire gaswolken die door de astronomen worden waargenomen. Meteorieten zijn verdichte nebulae - overeenkomend met wolken en hagel. A'ji en ji'ay zijn atmosferische substanties, gelijkend op die waaruit de hemel of geestelijke werelden van atmosfeera zijn samengesteld. De geestenwereld is in ieder opzicht werkelijk en tastbaar, hoewel de substantie ervan te ijl kan zijn om altijd duidelijk te zijn voor onze ongevoelige zintuigen. Hetzelfde kan natuurlijk van vele dingen in de zuiver fysieke wereld worden gezegd.

De hedendaagse astrofysicus is niet in staat zijn eigen theorie te verklaren over het scheppen van materie in de ruimte uit 'niets'. Het concept zoals het in Oahspe wordt vermeld, als zou de ether bestaan uit een bijna verzadigde oplossing van materie, zou deze theorie kunnen verhelderen.

Elektriciteit en magnetisme zijn manifestaties van vortexia. De krachtlijnen van de aardse vortex lopen vanuit het centrum in de richting van de noordpool, vandaar de noordelijke polariteit van het aardmagnetisch veld. Dit magnetische veld is niet iets dat inherent is aan de stoffelijke substantie van de aarde, want de korst is grotendeels samengesteld uit niet-magnetische elementen.

Het midden van de aarde wordt soms voorgesteld als een ijzerkern die dit magnetische veld produceert. IJzer kan echter

geen magnetisch veld 'produceren'. Het kan alleen maar dienen als een geleider daarvan. Bovendien moet onbewerkt ijzer dat aan een magneet wordt gekoppeld dezelfde polariteit bezitten als die van het veld. In de nabijheid waar ijzererts tevoorschijn komt, zou de noord polariteit van de aarde dus versterkt moeten worden. Het is echter zeer wel bekend dat de aanwezigheid van zulk ijzer onmiskenbare kompasafwijkingen veroorzaakt.

Elektriciteit is vortexia in een andere vorm. Straling van elektromagnetische energie door de ether, zoals bij een radio-uitzending, maakt dit idee in deze tijd redelijk genoeg. Ook bliksem is vortexia die zich ontladst. Saxl's metingen van de zwaartekrachtconstante onder verschillende elektrische ladingen hebben enige tijd geleden een tot nu toe onverwachte schakel aangetoond tussen elektriciteit en zwaartekracht. Alle materie wordt in de stoffelijke vorm gehouden door de vortex-kracht van het atoom - de grootste kracht in de natuur. De moleculaire structuur is ook een product van deze kracht. De inherente vortex-vorm wordt duidelijk wanneer men water op een stoffige vloer werpt. Wanneer de miniatuur-vortex van het daarbij ontstane druppeltje wordt verbroken door de rand van een stukje vloeipapier, wordt het water onderworpen aan de vortex-energie van de moleculen waaruit het papier bestaat.

De grote vortex die de aarde heeft gecreëerd, heeft altijd langs dezelfde hellende as geroteerd. De aarde moet altijd daarmee in overeenstemming roteren, maar zij wordt door de vortex niet zo strak gehouden dat haar polen en evenaar altijd dezelfde geografische plaats moeten hebben. Honderd jaar geleden stelde Oahspe dat de aarde in vroeger tijden geleidelijk was omgekeerd, zodat elk deel achtereenvolgens op de polen of op de evenaar heeft gelegen. De hedendaagse geofysici zijn nog niet zo lang geleden tot dezelfde slotsom gekomen.

De theorie van de vortex-etherische-oplossing voert in Kosmogonie tot een nog veel revolutionairdere stelling. Materie in de subatomische staat in etherische oplossing (denk aan de theelepels zout in een glas helder water) neemt een aciculaire vorm aan - in duidelijke taal: het is naaldvormig. De ether is gevuld met deze naalden van opgeloste atomen. Zij 'geleiden' het licht.

Er bestaat niet zoiets als lichtgolfstraling. Een ogen-schijnlijke lichtstraal wordt teweeggebracht door de polarisatie van een lijn van deze subatomische naalden. Wat lengte betreft kunnen deze naalden de fotochemische golflengte benaderen, of een aantal ervan. De hoek of hoeken waarmee ze op hun eigen as geplaatst zijn geeft het golfvorm effect. Dat effect reist langs lijnen van naalden vanuit de schijnbare stralingsbron naar buiten en geeft dat het verschijnsel een schijnbare reisduur bezit (de snelheid van het licht).

Als u een eenvoudige schets van dit proces zou willen tekenen, zult u begrijpen waarom - zo'n zeven jaar nadat Oahspe voor de eerste maal gepubliceerd werd - de wetenschappelijke wereld werd verbijsterd door de ontdekking van Michelson en Morley dat de snelheid van het licht constant blijft ongeacht de relatieve beweging van de bron ervan. Een dergelijke beweging kan klaarblijkelijk niet worden doorgegeven aan deze naalden.

Misschien zal de uitleg over de fotochemische naaldjes in Oahspe sommige van de tegenstrijdige, corpusculaire en stralingsaspecten van de moderne theorieën over de aard van het licht met elkaar in overeenstemming brengen.

Licht op zichzelf reist niet, zegt Kosmogonie. Het richtend effect - datgene wat zich verplaatst - langs de lijn van naaldjes manifesteert zich niet als licht, totdat het op een vortex-lens stoot. Deze vortex-lenzen bevinden zich dicht bij het oppervlak van een zon, ster, maan of planeet. In de 'lege' ruimte daartussen is maar weinig licht of warmte. Duizend kilometer boven het aardoppervlak heerst een intense koude, zodat het interieur van onze ruimtevaartuigen kunstmatig verwarmd moet worden om de bemanning in leven te houden, ondanks het ononderbroken zonlicht.

De eerste kunstmanen die in dit gebied boven de aarde door-drongen, leidden tot de ontdekking van de vermaarde Van Allen stralingsgordels. Bestaande uit geladen deeltjes die door het aardmagnetisch veld beheerst worden, is het hun rol om de energie van de zon naar de aarde om te vormen. Zonder de Van Allen gordels zou de energie van de zon krachteloos zijn op de aarde. Op die plaats en in die functie komen zij derhalve precies overeen met datgene wat Oahspe meer dan honderd jaar geleden heeft beschreven als de vortex-lens van de aarde.

Ook de radioastronomie geeft uit de waarnemingen van de jaarlijkse eclips van de radiobron in Taurus duidelijk het voorkomen aan van een elektromagnetische uitbreiding van de zonnecorona.

Men kan niet zeggen dat licht en warmte van de zon **in die vorm** worden ontvangen, duidt Oahspe aan. Zij manifesteren zich als zodanig alleen maar door de vortexische lens rondom de aarde, die half rond op de zon is gericht. De zonnelens is bolrond. Warmte en licht worden in werkelijkheid geproduceerd door de eigen vortex-energie van de aarde, gepolariseerd door de meester-vortex van de zon, of door een andere schijnbare lichtbron zoals de maan en de sterren.

Men kan een ruwe overeenkomst vinden in de stroom die wordt geleverd door een elektrische centrale. Wanneer er in een afgelegen buitenwijk een lamp wordt aangedaan, is de bron van dat licht de gloeilamp in het huis. De centrale zendt geen licht, en een huis dat dicht bij de centrale staat, ontvangt of geeft alleen daarom niet meer licht. Als er in het huis geen gloeilamp is, zal het er donker blijven, al staat het vlak naast de centrale.

Er wordt geen licht van de zon door de maan of een van de planeten weerkaatst. Hun licht is van henzelf, geactiveerd, maar niet gereflecteerd door de zon. Dit kan door waarneming worden aangetoond.

Er zijn een drietal bewijzen met betrekking tot de maan. Ten eerste, als het licht van de maan van de zon afkomstig is, moet het vanuit elke hoek waar dit het maanoppervlak treft gereflecteerd worden. Dit oppervlak is geen platte schijf, maar een hemisfeer (halve bol); wanneer het dus volle maan is moet het licht dat op het midden schijnt, voornamelijk rechtstreeks naar de waarnemer op aarde gereflecteerd worden. Het licht dat de schijnbare schijf vlakbij de rand treft, zou dan echter geneigd

zijn om terug te kaatsen onder een andere hoek, waardoor het de aarde niet kan bereiken. Er zou dus een toenemend schemereffect naar de rand van de schijnbare schijf moeten zijn, en een sterke concentratie van licht in het midden.

De onregelmatigheid van het maanoppervlak kan nooit de totale afwezigheid van een dergelijk effect verklaren. De onregelmatigheid is aan de rand van de schijf net zo groot als in het midden, daarom zouden de enorme schaduwen die door deze onregelmatigheid van het oppervlak vlakbij de rand van de halve bol teweeggebracht worden, waar de zon laag aan de maanhemel staat, het totaal aan licht dat daar wordt gereflecteerd zo verzwakken vergeleken met het gereflecteerde licht vanuit het midden - waar vrijwel geen schaduwen zijn - dat het schemereffect rond de omtrek eerder versterkt zou zijn in plaats van uitgeschakeld.

En hoe staat het met die planeten waarvan de oppervlakte niet zo onregelmatig is?

Ten tweede, een halve maan toont de donkere hemisfeer die toch nog vaag wordt verlicht. Dit wordt toegeschreven aan aardschijn, hetgeen veel sterker zou moeten zijn dan het maanlicht op de aarde, omdat de aardschijf viermaal zo groot behoort te zijn als die van de maan en ook omdat de maan geen atmosfeer heeft die het licht zou absorberen.

Kosmogonie wijst erop dat als het licht inderdaad het gevolg is van de aardschijn, het dan sterk zichtbaar zou moeten zijn aan de onderkant van de maan gedurende een totale zoneclips.

Tijdens zo'n eclips werpt de maan een schaduw van maar een paar honderd kilometer doorsnee op het uitgestrekte oppervlak van deze aardbol. De rest van de aarde - zowat twaalfduizend kilometer in doorsnee - zou dan de volle 'aardschijn' op het donkere lichaam van de maan moeten reflecteren. Alle waarnemers zijn het echter eens over de absolute zwartheid van de maanschijf wanneer zij de zon volkomen verduistert. De sterren en de planeten schijnen, maar de maan is totaal zwart.

De reden hiervoor is, dat de schaduw van de maan, wanneer die door zijn eigen sublens naar de aarde valt, de lineaire of aciculaire (naaldvormige) verbinding tussen de twee sublenzen verbreekt.

Ten derde, als de maan een spiegel is voor de zonnestrallen, dan moet ze ook tijdens de dag als zodanig fungeren. We zijn allemaal vertrouwd met de buitengewone verblinding die door een reflecterend oppervlak wordt teweeg gebracht in helder zonlicht. Flitsen met de heliograaf kunnen door kleine handspiegels van horizon tot horizon worden verzonden. Het is waar dat de oppervlakte van de maan uit louter stof en steen bestaat, geen glas, maar als stof en steen zo'n krachtige reflectie als maanlicht aan de nachtelijke hemel kan produceren, zou het in het daglicht ook als een reflector van gelijke kracht moeten werken. Aangezien het oppervlak van de maan sferisch (bolvormig) is, moet tenminste een deel ervan rechtstreeks naar de waarnemer op aarde worden gereflecteerd.

Maar wanneer de maan overdag zichtbaar is, is ze niet meer dan een bleke schim, zonder verblinding vanaf welke plaats dan ook op haar oppervlakte.

Een discussie over de maan leidt tot een andere afwijking van het algemeen geaccepteerde idee van aantrekking door zwaartekracht. De maan wordt verondersteld verantwoordelijk te zijn voor de getijden van de oceaan. Maar men kan duidelijk aantonen dat die aantrekkingskracht niet in staat is om een dergelijk effect te produceren.

De getijden komen gelijktijdig op aan beide kanten van de aardbol. Als we dit enigszins overdrijven, dan brengen de getijden een eivormig of ovaal effect op de omtrek van de aarde teweeg. De omtrek die aan één kant naar de maan is gericht, puilt evenveel uit als die aan de tegenovergestelde kant. Zelfs als de aantrekking van de maan sterk genoeg zou zijn om het getij aan de dichtstbijzijnde kant te produceren, hoe zou het dan gelijktijdig het getij aan de tegenovergestelde kant kunnen produceren?

Om dat te kunnen verklaren beweert men dat de maan de hele aarde wegtrekt van haar eigen oceanen aan de andere kant, waardoor het water zich kan ophopen in een achterop komend getijde. Er schijnt geen bewijs te zijn om dit aan te kunnen tonen, en het idee is fundamenteel onlogisch. Al zouden de aarde en de maan ook rond een gemeenschappelijk zwaartekrachtcentrum wentelen, het overwicht van de aardse zwaartekracht zou haar eigen water onverbiddelijk beheersen.

Men denkt dat er ergens tussen de aarde en de maan een punt is waar de zwaartekrachtvelden van de twee lichamen samenkomen en elkaar opheffen. Zowel de schrijvers van sciencefiction als de feitelijke ervaringen van de ruimtevluchten hebben ons allemaal vertrouwd gemaakt met wat er gebeurt aan boord van een ruimteschip op het punt waar alle zwaartekracht volkomen verdwijnt.

Een muntstuk dat men laat vallen blijft bijvoorbeeld in de lucht hangen. Het wordt onmogelijk om te struikelen en te vallen, maar het is even onmogelijk om op te staan en rond te lopen. Een ruimtevaarder zweeft in zijn cabine rond als een kikvorsman in een zwembad. Vloeistoffen kun je niet uitschenken en moeten uit hun container worden geperst. Er treden moeilijkheden op met etenskrumels die rondzweven in plaats van op de grond te vallen. Een omgegooide kop koffie blijft als een onordelijke bobbel in de lucht hangen.

De aarde is zo veel groter dan de maan, dat het neutrale punt ertussen zich op slechts enige duizenden kilometers afstand van de maan bevindt. Maar als de aantrekkingskracht van de maan zo dicht bij haar eigen oppervlakte en ongeveer 320.000 kilometer boven de aarde zo zwak is dat het nog geen pot thee kan beheersen, hoe zou het dan ontelbare miljoenen tonnen water in de uitgestrekte oceanen van de aarde daaronder kunnen beïnvloeden? Men zegt dat de zwaartekracht een aantrekkende kracht is die eigen is aan alle fysieke lichamen. Het gehoorzaamt aan dezelfde wet met betrekking tot het afnemen in omgekeerde verhouding tot het kwadraat van de afstand als bij het magnetisme van de gewone magneet. Men kan gemakkelijk aantonen dat de aantrekkingskracht van de aarde aan haar eigen oppervlakte, in verhouding tot massa en afstand, 300.000 tot 1 is op die van de maan. Deze zou dus geen enkel praktisch effect op het aardse water kunnen hebben.

Kosmogonie verklaart dat er geen zwaartekracht of wat voor soort aantrekking dan ook afkomstig is van de maan. De bewegingen van de maan worden beheerst door de stromen van de aardse vortex, waarin zij zich bevindt. Alle verschijnselen op aarde, de getijden daarbij inbegrepen, die overeenkomen met de fasen van de maan, gebeuren omdat dezelfde krachten op beide werkzaam zijn.

De vortex-lens kan duidelijk worden waargenomen wanneer men naar de nieuwe maan kijkt. Het is goed te zien dat de boog van licht groter in omtrek is dan de boog van duisternis. Het is waar dat heldere voorwerpen groter schijnen te zijn dan donkere. Maar waarom is dat zo?

De vortex-lens van de aarde manifesteert zich in het noorderlicht en het zuiderlicht. Deze lichtverschijnselen komen duidelijk niet uit het zonlicht voort. Zij manifesteren zich omdat de aardse lens aan de polen niet wordt gepolariseerd in de richting van de zon, als gevolg van een overlapping. Toch bevinden ze zich in en worden beïnvloed door de meester-vortex, zoals we kunnen zien aan de reactie op de magnetische stormen die door de zon worden veroorzaakt.

Als de aardse lens volkomen bolrond zou zijn in plaats van halfrond, dat wil zeggen als het een meester zou zijn in plaats van een sub-vortex, zou iets dergelijks als de poollichten waarschijnlijk de hele hemel bedekken en zou er geen dag of nacht zijn zoals we die nu kennen.

De vortex-lens van de zon is van die aard. Aangezien er geen warmte of licht **als zodanig** van de zon afkomstig is, maar primair van haar vortex-lens, kan men zelfs nog verder gaan en het idee opperen dat er voor de zon zelf geen reden bestaat om veel warmer te zijn dan de planeten. De astronoom Herschel - de eerste die zich een begrip vormde van de sterrenstelsels - verdedigde dit.

Daardoor lijkt het of de zon geen atomische smeltoven is. Net als andere stoffelijke werelden begon ze als een bol van vuur. Ongetwijfeld is ze inmiddels aanzienlijk afgekoeld. Er wordt ons niet verteld of onze zon al bewoonbaar is voor mensen, maar dat zou na verloop van tijd het geval kunnen zijn. Oahspe verklaart heel duidelijk dat zich op vele van de grote, centrale zonnen menselijk leven ontwikkelt. Dit mag dan ongelofelijk schijnen, maar laten we daar eens een ogenblik over nadenken. Als de zon een atomische smeltoven is, kan er dichtbij geen stoffelijke materie anders dan in gasachtige toestand bestaan. Maar wat zijn dan de zonnevlekken? De deskundigen die de zon bestuderen weten niet wat ze werkelijk zijn, behalve dat ze op een of andere manier in verband staan met de magnetische stormen, en dat ze uit een soort materie moeten bestaan omdat ze anders niet zichtbaar zouden zijn.

En ze zijn betrekkelijk donker tegen de achtergrond van de fotosfeer.

Kosmogonie zegt dat het stoffelijke werelden zijn, onregelmatig gevormde planeten die banen rond de zon beschrijven, dichtbij haar fotosfeer of vortex-lens. Wanneer zij buiten de lens komen, keren ze hun donkere oppervlak naar de aarde en verschijnen als zonnevlekken.

Er is ook een centraal gelegen zonneplaneet, maar die zullen we natuurlijk nooit te zien krijgen. Haar bewoners - als die er al zijn - zouden ons vermoedelijk evenmin kunnen zien. Hun hemel zou

een grote koepel van eeuwig licht zijn, maar van de sterren en planeten zouden zij niets kunnen afweten. Een ruimtereis zou voor hen betekenen dat ze naar de grote satelliet zonnevlekken zouden gaan.

Het denkbeeld van een bewoonbare zon is heel interessant. Het is op het ogenblik echter geen idee dat heel waarschijnlijk door de astrofysici zou worden verwelkomd, want het aannemen ervan zou alle huidige berekeningen van de inwendige temperatuur van sterren ongeldig maken, net als de schattingen van hun massa en samenstelling, waarop tamelijk ingewikkelde theorieën over de evolutie van de verschillende soorten sterren zijn gebaseerd. Maar het is de geleerden al bekend dat de atmosfeer van de zon veel warmer schijnt te zijn dan het oppervlak van de zon zelf.

Ofschoon de bewoners van andere stoffelijke werelden hetzelfde ruimtetijd continuüm innemen als wij, hoeft daar niet noodzakelijkerwijze uit te volgen dat zij dezelfde octaven van het stralingsspectrum bewonen of zich erin manifesteren. Werelden die wij dus als ongeschikt voor het onderhouden van menselijk leven beschouwen, kunnen heel goed een onzichtbare en ontastbare maar volkomen concrete en wetenschappelijk materiële mensheid bevatten. Oahspe maakt inderdaad duidelijk dat verreweg het grootste spectrum van het stoffelijke universum nog door de mens ontdekt moet worden.

De vortexen en de aardse vortex-lens brengen aanzienlijke fouten in de astronomische waarnemingen vanaf de aarde, en die kunnen oplopen tot wel tien miljoen kilometer in de berekening van de afstand van de zon vanaf de aarde. Aangezien deze afstand de parallactische maatstaf is, moet er dus een aanzienlijk percentage fouten zitten in onze andere berekeningen van de afstanden van de sterren. Kunstmatige satellieten en ruimteschepen volgen naar men mag aannemen dezelfde kromming, vandaar dat het bestaan ervan onopgemerkt blijft. Kosmogonie verklaart dat spectroscopische waarnemingen ook onbetrouwbaar zijn vanwege dezelfde oorzaak. De wetenschap realiseert zich nu dat vele spectroscopische effecten het gevolg zijn van materie in de interstellaire ruimte, precies als Kosmogonie te kennen gaf.

Oahspe spreekt nogal terloops over de "zon van de zon", waaromheen onze zon zich in een baan beweegt. Ofschoon het in de jaren tachtig van de vorige eeuw al bekend was dat de zon zich in relatie tot andere delen van de Melkweg bewoog, was het concept van een centrale zon niet in overeenstemming met de astronomische kennis van die periode. Onze zon werd beschouwd als tamelijk dicht bij het centrum van de Melkweg te staan, en iedere centrale zon zou dus een van de meest in het oog vallende, stervormige objecten moeten zijn. Maar er was nooit iets van die aard waargenomen.

Tegenwoordig verschaft de radiotelescoop een heel nieuw beeld van onze eigen Melkweg. Men weet nu dat deze de klassieke spiraalvorm bezit, en de aarde, zo ver van het centrum vandaan, bevindt zich een heel eind erbuiten in een van de spiraalarmen. Het centrum van de Melkweg wordt bijna geheel aan ons oog onttrokken door enorme interstellaire wolken van kosmisch stof.

De radiotelescoop onthult nu dat er naar alle waarschijnlijkheid een geweldige opeenhoping van materie in het onzichtbare centrum van de Melkweg aanwezig is, en in het midden daarvan kan misschien nog die meesterbol, de zon van de zon, ontdekt worden.

Wat is de oorzaak of oorsprong van die cycloïde energie van de vortex?

Het zuiver fysieke universum wordt door deze kracht verdicht uit de ether, waarin het zich overigens in oplossing bevindt. In dat stadium is het een zuiver fysieke - ofschoon immateriële - kracht. Maar wanneer wij - door een weloverwogen gedachte - een arm of been of ons lichaam bewegen, introduceren we een louter niet-fysieke kracht in het fysieke universum - de kracht van het denken. De hersenen vormen het fysieke instrument van het denken, maar denken is op zichzelf niet-fysiek, onverklaarbaar, ondoorgrondelijk en fantastisch geheimzinnig.

De geest is de realiteit achter het leven. De geest laat het hart kloppen, de longen ademen, de ogen zien. Het denken is uit de geest. Dit is net zo waar voor het dierlijk leven als voor het menselijk leven. Bovendien is geest evengoed de realiteit achter het anorganisch leven als achter het organisch leven. Het universum werkt door de kracht van de geest.

In de vergelijkingen van de kosmologen bestaat al een creatieve term, merkt Lowell op. (Prof.A.C.P.Lowell, B.B.C. Reith Lecture)

De centrale Geest noemen we de Schepper, de Alvader, de Alpersoon. Wij zijn deel van Hem. Omdat we creativiteit, bewustzijn, persoonlijkheid, geweten en zelfkennis bezitten, staan we dicht bij Hem dan het dierlijk leven, het organische leven. Wij zijn Zijn instrumenten.

Jehovih uit Zijn wil door middel van de engelen en de zielen der mensen. Door de kracht en de macht van hun gedachten, ontleend aan de kracht van de centrale Geest, scheppen de hoogverheven zielen de vortexen van zonnen, sterren, planeten en melkwegstelsels. Denk niet dat deze werelden door het toeval of op goed geluk worden beheerst. Alles wordt bedacht tot op het laatste detail.

In deze kolossale operaties doen de engelen duizenden, honderdduizenden en miljoenen jaren dienst als leerling, ze studeren, reizen en doen ervaring op. En toch vormen de stof-felijke werelden slechts een onderdeel van het werkelijke universum.

Waarvandaan? roept de mens verbijsterd. En waarheen?

Alles was er, antwoordt Jehovih. Alles is er. Alles zal er altijd zijn. Niemand zal Mij ooit bereiken.

Laat ook geen mens bang zijn dat zijn talenten te verheven worden voor het werk dat Ik heb verschaft, want totdat hij een firmament heeft geschapen, en zonnen en sterren om het te vullen, heeft hij niet half zijn bestemming vervuld!

We hebben een vreemde voetafdruk aan de kust van het onbekende gevonden, schreef de scherpzinnige Quaker Sir Arthur Eddington. We hebben diepgaande theorieën bedacht, de een na de ander, om de oorsprong ervan te verklaren. Tenslotte zijn we erin geslaagd het

schepsel, dat de voetafdruk heeft gemaakt, te reconstrueren. En zie, het is van onszelf!

De energie van de vortex is niet alleen de werkelijkheid achter de verschijnselen van zwaartekracht, elektriciteit, magnetisme, warmte, licht en straling, het is de hand van de Schepper achter het organisch leven, zegt Oahspe.

"Overdag wordt een waterpoel met de positieve stroom geladen; gedurende de nacht ontsnapt de negatieve stroom uit het water omhoog. De ontbinding die daarvan het gevolg is wordt se'mu (groen schuim) genoemd, een slijmerige substantie die op de oppervlakte van het water drijft. ("Na eeuwen van bittere woordenstrijd over hoe het leven op aarde begon, komt er een ontzagwekkend antwoord tevoorschijn uit het scherpzinnige en geduldige werk in de laboratoria over de hele wereld.

...De geleerden, die doordringen tot aan de dageraad van het leven zelf, zijn het begin van de mensheid nagegaan tot een verbazingwekkend en eigenaardig schuim van de oerzeeën". Rutherford Platt). In de loop van een paar dagen neemt dit se'mu, door beweging (door een of andere oorzaak van buiten), bepaalde kristallijnen, vezelachtige vormen aan, op de manier van vreemde formaties van ijsbloemen op een ruit. Binnen een paar dagen hierna, als men het se'mu met een loep bekijkt, zal men ontdekken dat er miniatuur bomen zijn, zelfs bossen, met takken en grassen. Er was geen zaad aanwezig.

Het leven is ondoorgrondelijk voor de mens. Het se'mu drijft tegen de oever aan, de oneindig kleine bomen en takken en grassen schieten wortel en gaan groeien, leven een tijdlang en sterven; maar uit hun wortels en zaad ontspruit een grotere soort. Op die manier wordt de hele wereld bevolkt met levende schepselen. Niettemin gaat geen enkel ding van hen allen in een ander op, maar brengt elk voort naar zijn eigen soort.

De mens vraagt aan het Leven: Wie bent U, O Leven? En het antwoord komt tot de ziel van de mens: IK ben het Leven! IK ben die IK ben! IK ben de Eeuwig Tegenwoordige! Al wat u ziet op de aarde of in de hemel, en zelfs de onzichtbare werelden zijn Mijn Persoon! Ik ben het Totaal!"

Het ziet er echter naar uit dat de aarde nu buiten de etherische velden van se'mu terecht is gekomen. Het scheppen van nieuwe levensvormen gebeurt niet langer.

De kracht van de vortex ligt ook ten grondslag aan alle klimatologische toestanden. Dieren en insecten zijn er direct gevoelig voor. Weersveranderingen kunnen door de trek van de vogels voorspeld worden. Dat gebeurt omdat de vogels de vortexische oorzaken van de verandering al hebben aanvoeld. Postduiven en trekvogels brengen hun luchtroutes in kaart door hun gevoeligheid voor de vortex-stromingen.

Het verschijnsel van het dierlijk leven dat we instinct noemen, werkt door de kracht van de vortex. Soms zijn ook menselijke wezens gevoelig voor deze subtiele stromingen, en dan worden ze mediums, zieners, wichelaars of helderzienden genoemd, en de krachten die zij manifesteren kan men telepathie, psychometrie, telekinese, vóórkennis of buitenzintuiglijke waarneming noemen.

Dezelfde gevoeligheid stelt degenen die hiermee begiftigd zijn in staat de geestenwereld te zien en te horen.

Maar een waterwichelaar hoeft misschien wel niets van de geestelijke wereld te weten, en ook kan het zijn dat een medium niet in staat is toekomstige gebeurtenissen precies te voorspellen. De subtiliteiten van de vortex-energie zijn oneindig.

Ofschoon het inderdaad een bovenfysieke kracht zou kunnen zijn, is het in geen enkel opzicht bovennatuurlijk, evenmin als elektromagnetische straling - hetgeen er een demonstratie van is. Het materiële en het spirituele vormen **EEN UNIVERSUM**.

Wetenschappelijke metingen die zijn gebaseerd op historische verslagen van zonsverduisteringen tonen aan, dat de rotatie van de aarde gedurende de laatste 3000 jaar zodanig in tempo is vertraagd dat men het tijdperk van se'mu heel goed op een miljard jaar geleden kan plaatsen.

Dr.Gordon MacDonald van de Universiteit van Californië heeft uit de structuur van fossiele koralen ontdekt dat in de periode van het begin van het leven het jaar uit ongeveer 400 dagen bestond, van elk ongeveer 22 uur. Daaruit is de lengte van de dag geleidelijk opgelopen tot de tegenwoordige 24 uur. Meer dan 100 jaar geleden verklaarde Kosmogonie heel precies: "in de tijd dat het dierlijk leven werd beziëld...had de aarde een dagelijkse omwenteling van wat nu 21 uur en 40 minuten zou zijn". (Hoofdstuk V:17)

Voetnoot bij dit hoofdstuk: Men moet zich realiseren dat temperaturen in de ruimte niet in verband staan met de stand van de thermometer, maar louter worden beoordeeld naar de snelheden van gasmoleculen. Zoals Oahspe verklaarde kunnen zij niet fysiek worden gemeten.

EEN NIEUWE VISIE

Geschiedenis is werkelijk niet veel meer dan de lijst van misdaden, dwaasheden en ongelukken van de mensheid, merkt Gibbon op - en wie zou het beter kunnen weten? Wanneer we de geschiedenis herlezen in het licht van de Oahspese openbaring, beginnen we te zien waarom dat zo is.

Oahspe geeft ons een paar directe voorbeelden, zoals in de loopbanen van Constantijn en Mohammed, van de verborgen krachten en drijfveren achter de gebeurtenissen en de mensen die zulke opgeblazen hoofdstukken over moordpartijen, slavernij en lijden in de menselijke geschiedenis hebben neergekrabbeld. Het is mogelijk om aan deze voorbeelden nog meer gevolgtrekkingen te ontlenuen. Het westerse denken - of het gebrek eraan - neigt er nog steeds toe valse idolen te maken van de drie grote moordenaars uit zijn eigen verleden - Alexander, Caesar en Napoleon. De onverbeterlijke neiging van de studerende enthousiasteling, om 'romantiek' te zien in en plezier te ontlenuen aan taferelen van gigantische en succesvolle bloedbaden heeft een waas van verwondering over de misdaden van deze drie mannen uitgespreid, als een zijden gewaad over een melaatse. Er zijn vele redenen, maar twee van de belangrijkste kunnen we in overweging nemen. Ten eerste, de historische bronnen en standpunten van waaruit deze drie loopbanen gewoonlijk worden bekeken, geven ons het gevoel dat ze aan 'onze' kant hebben gevochten. Het is een axioma dat 'ons' leger nooit vecht, behalve voor een rechtvaardige zaak. 'Onze' generaal - aangenomen dat hij succesvol is - is een held, ridderlijk en barmhartig, geïnspireerd door nobele idealen voor het welzijn van de mensheid.

Onze mening over Alexander stamt uit Griekse bronnen, onze kijk op Caesar komt uit Romeinse bronnen. Hier is dat 'ons-gevoel' duidelijk, zelfs wanneer we het wagen kritisch te zijn. De kwestie van Napoleon is wat ingewikkelder, maar na enige analyse kan het worden herleid tot de neiging van de meeste ontwikkelde westerlingen om de Franse Revolutie als een vooruitgang van en een overwinning voor de westerse, democratische beschaving te beschouwen, en, verbijsterd door de militaire 'kaartenhuissuccessen', om Napoleon, ondanks het duidelijke bewijs voor het tegendeel, te zien als een voorloper van die revolutie in het feodale stelsel van het oude Europa.

Ten tweede, de loopbanen van deze drie figuren hadden een toevallige en incidentele verspreiding van wat we graag als 'onze' beschaving beschouwen, tot gevolg. De overwinningen van Alexander verspreidden de Griekse cultuur, die van Caesar de Romeinse en die van Napoleon de westerse democratie. Daarom beschouwen we hen als weldoeners van de mensheid. Een klein onderzoek van hun motieven en karakters zal echter aantonen dat geen van hen hoegenaamd enig fundamenteel ideaal, anders dan het

bevorderen van eigen macht en glorie, heeft bezeten. In deze functie brachten zij de vernietiging van miljoenen tot stand.

Als we de geschiedenis met een nieuw inzicht bekijken, kunnen we nu bijvoorbeeld zien dat Alexander het werktuig was van de god Baäl in zijn vermommingen als Zeus-Jupiter-Ammon. Olympus was in die tijd ingenomen door de oproerige ondergoden van het Brahmaanse hemelrijk, en met hen had Baäl een verbond gesloten voor zijn verdelgingsoorlog tegen Looeamong. De aardse successen van Alexander waren zonder twijfel de weerschijn van de atmosferische successen van Baäl, die Looeamong toen zo in het nauw gedreven had, dat alleen de duizend miljoen engelsoldaten die hij van de valse Boeddha had geleend, hem voor vernietiging behoedden.

Alexander was ervan overtuigd dat hij de Zoon van God was, een Vecht-messias, die de plicht had de mensheid door geweld en veroveringen onder zijn eigen verlicht despotisme te verenigen. Dat werd hem bevestigd door een god, tijdens een besloten orakel in het Egyptische heiligdom van Jupiter-Ammon. De overwinningen van Caesar en andere Romeinse keizers schijnen hetzelfde patroon te hebben gevolgd, want Baäl was ook een verbond aangegaan met de Romeinse ondergoden. Wanneer we deze Griekse en Romeinse overwinningen al te teder beschouwen als beschavende factoren, vergeten we dat de kern van alle beschaving haar ethische, morele en spirituele gehalte is. Dit wordt niet met het zwaard gevestigd, maar door het werk van de hogere engelen en het aardse licht van de grote avatars.

Dit spirituele gehalte is het hart en de ziel van de ware beschaving, zonder dat wordt zo'n beschaving tot louter barbaarsheid, zoals we in onze eigen generatie hebben gezien. Wanneer de kern rot is, zal de vrucht helemaal bederven. Dat is het lot van alle beschavingen in het verleden geweest. Het zal het voorrecht zijn van de grondleggers van de Kosmon levenswijze, door hun grotere geestelijke kennis en vanwege het gunstigere etherische klimaat waarin het zonnestelsel nu terecht gaat komen, om eindelijk een duurzame traditie te stichten die zal voortduren tot de mensheid op deze planeet zal uitsterven. Deze maatschappij zal echter duidelijk niet dezelfde zijn die in deze tijd bekendstaat onder de naam beschaving.

Om kort samen te vatten, de kwestie van Napoleon is zelfs nog interessanter. De Franse Revolutie was de fysieke uitdrukking van een geestelijke opstand tegen Looeamong, dat wil zeggen, tegen de gevestigde katholieke kerk. De magische oproep daartoe was het *écrasez l'infâme* van Voltaire. De politieke bevrijding die we vandaag de dag zien als *raison d'être* en duurzame verworvenheid, was oorspronkelijk louter bijzaak, een wapen van zodanige kracht tegen de kerk dat het eigen leven ging leiden en sterk genoeg werd om zijn scheppers te beheersen.

De krachten achter deze opstand waren duidelijk geen engelen van het licht. Het aardse wapen waar Looeamong gebruik van maakte om ze te verpletteren, tenminste voorlopig, was Napoleon. De staatsgreep waardoor Napoleon zich van de macht meester maakte, werd bijna onmiddellijk gevolgd door het concordaat met Rome, hetgeen het pauselijk gezag terugbracht in Frankrijk. In de woorden van een van zijn maarschalcken haalde Napoleon dat kwaad

naar Frankrijk terug waarvoor een miljoen Fransen waren gestorven om het af te schaffen.

In zowel de militaire nederlagen als de overwinningen van Napoleon kunnen duidelijk de kuiperijen worden gezien van die gevallen aartsengel die valselijk aanspraak maakte op de naam van Christus. Zijn doel was de totale vernietiging van de Franse Revolutie en haar militaire kracht. Met dit doel werd Napoleon aanvankelijk verheven in een naar het schijnt miraculeuze overwinning, en vervolgens tot de dood toe vervolgd door de onzichtbare krachten waarvan hij zichzelf tot instrument had gemaakt.

Tegen het einde van het Napoleontische tijdperk waren Frankrijk, Spanje en Italië teruggegeven aan de Bourbons en de paus, en Europa overgeleverd in de handen van de zogenaamde Heilige Alliantie van christelijke krachten onder aanvoering van orthodox Rusland, dat evenzeer deel uitmaakte van Looeamongs geestelijke rijk. Kenmerkend was het voornaamste en openlijke doel van de Heilige Alliantie, namelijk het onderdrukken van rebellie waar die ook maar zou kunnen plaatshebben in Europa. We zien slechts de politieke factor, maar de opstand waar werkelijk maatregelen tegen moesten worden genomen door deze Alliantie, was eigenlijk elke mogelijke rebellie tegen het geestelijke rijk van Looeamong.

Niettemin was de overwinning van dat onrustige rijk slechts kortstondig, en zijn ogenschijnlijke dominantie smolt als sneeuw voor de zon in het licht van de etherische dageraad, in het jaar 1848. Maar ofschoon Looeamongs geestelijke rijk ten onder ging, vielen zijn aardse instellingen grotendeels in handen van druja-overweldigers, die nog steeds welig tieren.
(Mormonen, Jehovah's Getuigen, fundamentalisten e.v.a. - vert.)

De verlossing hiervan zal moeten afhangen van de christenen zelf. Wanneer de christenen in staat zijn te begrijpen en te erkennen dat de geboden van Mozes en de zuivere leringen van Jezus met een grof mengsel van heidendom, bijgeloof en bloeddorst zijn overdekt, zullen zij hun geloof van deze smetten reinigen. Zij zullen zich realiseren dat alle religieus denken vooruitstrevend moet zijn, en dat het insnoeren van de ziel in een antiek dogma of door een onfeilbare, heilige schrift, de eeuwige groei belet.

Zij zullen inzien dat elke goddelijke inspiratie of heilige openbaring, hoe waarachtig van oorsprong ook, waarschijnlijk na verloop van tijd verbasterd wordt door de beperkingen en misvattingen van onze eigen menselijke geest. Zij zullen de cyclische wisselingen van het licht begrijpen, en zij zullen zien waar die verdraaiingen vandaan komen die de zuivere Bron bezoedelen door oorlog, vervolging, trots en rijkdom, en door de verafgoding van hun Meester, hetgeen hij niet verlangt en waardoor zij zichzelf geestelijk verlammen.

Met het oordeel over de gevallen en verlorene goden besluit Oahspe het verslag van de geschiedenissen van hemel en aarde. Het kan misschien heilzaam zijn een overzicht te geven van deze nogal verbazingwekkende onthullingen voordat we verder gaan.

Het meest kenmerkende aspect van de geschiedenis is misschien niet zozeer het verhaal zelf, maar de achtergrond. Het decor waartegen het drama zich ontvouwt is, heel gewoon, het universum.

Voor zover de moderne astrofysica kan waarnemen, is er geen einde aan het stellaire universum; ofschoon sommige theorieën een als het ware paddestoelvormige 'rand' veronderstellen.

Het meest ontzagwekkend is wel het overdenken van de geweldige afstanden waardoor de sterren aan de hemel van elkaar en van ons gescheiden zijn. De grote zonnen drijven zo te zien net zo in de leegte als een paar stofjes in een enorme kathedraal. Toch bestaat er samenhang en vorm en geordende voortgang in die onvoorstelbaar kolossale stromen van sterren en melkwegen.

De belangrijkste openbaring in Oahspe is misschien wel dat de ruimte niet leeg is, dat de bewegingen van de stoffelijke werelden werkelijk zo gepland en geordend zijn als ze lijken te zijn, en dat ze op gang gebracht en bestuurd worden door geesten en wezens van gelijke orde, ofschoon van hogere graad, als wijzelf. Dat is een stelling die een enorm schokeffect geeft.

De vreemde voetafdruk aan de kust van het onbekende is in werkelijkheid die van onszelf. Het is bizar, ongelooflijk, belachelijk - en uiterst logisch.

Het universum **LEEFT**. Het bestaat niet alleen maar uit het puin van een geweldige, toevallige ontploffing. Het is ook geen gigantisch stuk mechaniek. Het is een ontworpen, waarnemend, pulserend Geheel. Datgene wat ontworpen is, moet beslist een ontwerper hebben. De ontwerpers, zegt Oahspe, zijn wijzelf. Wezens die ooit net als wij waren, hebben datgene ontworpen wat bestaat; na verloop van tijd zullen wij er ook aan toekomen om datgene te ontwerpen wat moet komen.

Een ontwerper brengt datgene in vorm, in een uitwendige vorm, wat tevoren niet heeft bestaan, behalve in zijn gedachten, in zijn verbeelding. In die zin is de ontwerper een schepper. Maar een ontwerper scheidt niet het materiaal waarmee hij werkt, en ook scheidt hij de gereedschappen niet die hij gebruikt.

Achter de ontwerper staat dus de Schepper die het materiaal, de gereedschappen en ook de ontwerper schiep.

Wijzelf zijn de gereedschappen van de Schepper. Dat is het doel van de Schepping. Wanneer wij als individuen dit kardinale feit beseffen, beseffen we het doel van ons eigen leven. Dan kunnen we het essentiële ervan inzien als we ons leven aan hem geven en het eigen zelf (ego) opzij zetten.

Wij krijgen een zelf om ermee te beginnen een vaste vorm aan te nemen uit het universele Zelf. Als we eenmaal zijn uitgekristalliseerd, is het onze volgende taak om ons individuele zelf volkomen in harmonie te brengen met het universele Zelf. Dat is het bereiken van éénwording met de Schepper, de Vader.

Wanneer we het universum onderzoeken met de kennis van de ordelijke schepping ervan en onze eigen rol daarin, bemerken we dat er alleen maar harmonie moet zijn tussen allen die met deze ultieme ontwerpen bezig zijn. Er kunnen geen oorlogvoerende galaxies zijn, er kan niet de geringste onenigheid in het enorme bouwwerk bestaan. Deze harmonie kan alleen verkregen worden door de diepste onderdompeling van ieder ego in het Geheel, de Al Persoon.

Het Geheel is oneindig veel groter dan de som van Zijn delen. Daarom is er altijd een hoger licht, altijd een zuiverder toon.

Een groot astronoom heeft eens opgemerkt dat het universum eerder een grote gedachte dan een grote machine is. Velen zullen accepteren dat zo'n Gedachte een Geest achter zich moet hebben, maar toch kunnen zij niet helemaal de gevolgtrekking accepteren, dat er niet zoiets als een onpersoonlijke Geest kan zijn die **in staat is tot scheppen**.

Als we veronderstellen dat de Schepper louter geest is zonder persoon, gaan we er vanuit dat hij een robot is, een gedachtemachine die scheppingen produceert die net zo zielloos zijn als een worstfabriek. Een zodanig idee schuift de mechanische conceptie van het universum enkel maar een stuk verder terug, of zullen we zeggen: enkel maar een stuk verder vooruit, van het stoomtijdperk naar het elektronisch brein-tijdperk.

Een puur onpersoonlijke Geest of Kracht zou niets van liefde kunnen weten, en we weten dat de goddelijke Liefde het meest innerlijk van alle scheppende essentie is.

Het stoffelijke universum zoals het door de moderne astronomie wordt onthuld, harmonieus en ordelijk en ongelofelijk uitgestrekt en wonderbaarlijk als het is, is maar een fractie van het werkelijke universum. De materie is als een wolk die in de lucht is gecondenseerd uit de vochtigheid van de atmosfeer. Er bestaat vochtigheid in de lucht die we inademen, maar we kunnen het niet zien. Wanneer het vocht verder condenseert, krijgen we sneeuw, hagel en regen. Wanneer de zon weer schijnt, gaat dit verdampen en na een tijdje zien we het niet meer.

Zo gaat het ook met de stoffelijke werelden, het stoffelijk universum, het grondeloze weefsel van dit visioen. Zij condenseren uit de ether, wentelen hun tijd uit in de draaikolk van de vortex en lossen op wanneer hun tijd volbracht is. Het werkelijke universum is het etherische universum. Het universum vibreert van etherische werelden, talrijker en veel omvattender dan de sterren aan de hemel.

Deze werelden zijn van een ongelofelijke verscheidenheid en geraffineerde schoonheid, en vele daarvan zijn de woonplaatsen van de engelen van het licht, de etheriërs. Achter de Brug van Chinvat, verkondigde de mystieke kennis van het oosterse geloof, ligt Nirvana.

Maar buiten Nirvana liggen nog verdere, hogere, meer innerlijke sferen van bestaan. Het etherische universum is net zo oneindig als het stoffelijke, en het is oneindig in verscheidenheid, oneindig in mogelijkheden, eindeloos in eeuwige vooruitgang. Niemand zal Mij ooit bereiken, zegt Jehovih.

Dit begrip van de natuur en de organisatie van het universum en de plaats van de mens daarin, kan niet anders dan onze gezichtskring diepgaand verheffen. In plaats van dat we ook allemaal sterfelijke bewoners van een klein stukje aarde zijn, worden we burgers van dit universum. Dan doen we afstand van onze gehechtheid aan een of andere armzalige, aan de aarde gebonden staat of ras of groep of sociale kaste of kleur of ideologie of politieke partij, in ruil voor ons eeuwige medeburgerschap. Laat dit menselijk gekrakeel niets meer zijn dan iets vervelends, dat we geduldig en goedgehumeurd dienen te vermijden.

Biologisch leven bestaat in het hele universum. Op vele stoffelijke werelden volgt het dezelfde vormen als op de aarde, culminerend in menselijk leven, of eerder nog, minder dan menselijk leven. Een hogere ontwikkeling kan slechts plaatsvinden door vermenging met het geestelijk leven. Zuivere geest en zuiver dier zijn beide zonder zonden, maar met het huwelijk van die twee komt de kennis van de vrucht van de boom van goed en kwaad.

Voor velen van ons vormt het bestaan van lijden en kwaad een hinderpaal voor ons begrip van een al wijze, alles liefhebbende Schepper. De antieke dogma's over de 'godvrezenden' verwarren of prikkelen onze geest nog steeds tot verzet. In Oahspe zien we dat de Al Persoon een werkman is, Wiens werk volmaakt is, maar tijd nodig heeft om voltooid te worden. Menselijk leven kan nooit geheel volmaakt zijn, maar het menselijk leven is, zoals we ons zo dikwijls beklagen, dan ook uiterst kort. Iedere menselijke ziel bereikt in de loop der tijd de volmaaktheid.

Of tijd nu de werkelijkheid is die het voor ons schijnt te zijn, is een andere vraag. Degenen die paranormale ervaring bezitten vertellen ons soms dat een van de lichtende momenten van zo'n ervaring dikwijls het 'niet zijn' van de tijd is. Maar zelfs als de onvolmaaktheden van dit leven zuiver een illusie zijn van onze onvolmaakte zintuigen, blijft de onvolmaaktheid binnenin ons toch bestaan.

"Hij Die u levend schiep, gaf u geen zondige verlangens. Omdat u nog geen voltooid mens bent, zijn deze dingen zo".

Onze onvolmaaktheid is dus in waarheid alleen maar onvoltooidheid. En we worden dringend verzocht om deel te nemen aan het werk waarin we onszelf voltooien. Maar er wordt ons vrijheid gegeven en als we doorgaan voor het kwade te kiezen - de onvoltooidheid - zinken we steeds dieper in de duisternis, in wat we hebben geleerd dat de uiterste diepte van de hel is. Daaruit moet zelfs de sterkste geest gebroken en gereinigd tevoorschijn komen.

In de smeltkroes van het lijden wordt de ziel gesmeed. De mens moet het kwaad vanbinnen en vanbuiten overwinnen met de kracht van zijn eigen wil. De bestemming van de mens is het instrument van zijn Schepper te zijn. De schepping bestaat door de kracht van de Wil, en het doel van het sterfelijk en hemels bestaan is de uiteindelijke voortbrenging van krachtige en harmonieuze willen voor de kolossale taken van het etherische universum.

God - de god van deze planeet - is onze oudere broeder, met tienduizenden jaren ervaring. Hij is gemachtigd om het licht van de inspiratie bij de hele mensheid te brengen. De hogere engelen, die onder zijn bevel staan, benaderen de menselijke aangelegenheden met één overwegend doel. Dat is het vormen van kernen op de aarde om een nieuwe sociale orde te grondvesten. Zij die hierin binnentreden, zullen in broederschap en in gemeenschap van bezittingen leven. Zij zullen kwaad met goed vergelden, geweldloosheid in praktijk brengen en de oorlog afzweren, bereid zijn om liever te sterven dan deel te nemen aan of verplicht te worden tot militaire operaties.

De leden van de gemeenschap zullen niet uitgaan om te prediken of zondaars bijeen te trommelen. Maar zij zullen wel de weg wijzen aan degenen die zich willen hervormen, en zij zullen de

armen en hulpelozen toelaten in hun samenleving. Het fundamentele werk van zulke gemeenschappen zal echter bestaan uit het opvoeden van kinderen, in het bijzonder van wezen.

De zielen van kinderen staan dicht bij hun Schepper dan van degenen die al vastzitten aan hun religie en sociale levensopvatting. Indien kinderen kunnen worden geïsoleerd van de besmetting door de grofheid en onmenselijkheid van de moderne maatschappij met haar nadruk op geld, seks, geweld, oorlog, boosaardige genoegens en sociale positie, kunnen hun geneigdheden worden gericht op een harmonische en vruchtbare leefgemeenschap.

Voor dit doel moeten zij zich kunnen ontwikkelen in geluk en vrolijkheid en de vreugde van alle onschuldige en simpele genoegens, in zelfontplooiing door kunsten en muziek, en moeten zij worden geleid naar een psychologische vervulling door liefdevolle dienst aan anderen. Hun natuurlijk verlangen om te leren moet worden vrijgemaakt en bevredigd door praktische en participerende vormen van onderwijs, in plaats van het dorre en vervelende blokken uit een leerboek.

Ze zullen de communicatie met de engelen leren en in praktijk brengen.

De mensen van deze gemeenschappen zullen het uitverkoren volk van het Kosmon Tijdperk zijn - uitverkoren omdat zij kiezen voor de Vader. Zij zullen uiteindelijk de hele aarde tot een paradijs van vrede en harmonie maken. Maar zij zullen beoordeeld worden, en zij zullen zichzelf beoordelen op hun werken, niet op hun woorden of op hun geloof.

Want zodanig is het oordeel van de Vader over al Zijn kinderen.

God, onze oudere broeder, gebiedt ons om niet tot hem te bidden of hem te vereren, of welke andere verlosser ook. Alleen de Alvader is aanbiddeijk. Niemand anders dan onze Schepper kan ons redden of onze zonden vergeven. Dat doet Hij graag - maar alleen in de juiste verhouding tot onze oprechte vastberadenheid om onze fouten te herstellen.

God veroordeelt de orthodoxe vormen van religie uit het verleden en uit deze tijd niet vanwege hun doctrines, maar vanwege hun tekortkomingen om hun eigen leringen na te komen. Duizenden jaren lang hebben zij oorlog en vernietiging gesanc-tioneerd.

In hun midden nemen misdaad, verdeeldheid, geweld en verderf toe. Daarom is hun tijd voorbij, en geen ziel kan Paradijs binnengaan totdat zij is gereinigd van **hun** afgoderij. Zij die zich koppig vastklampen aan mindere goden, zullen ten prooi vallen aan engelen van duisternis in de hemel en op aarde, waarvan er miljoenen, die gebonden zijn door de religieuze doctrines die zij in het sterfelijk leven hebben geleerd, worden beheerst door de een of andere meer ervaren en misleidende engel, en terugkeren naar de godshuizen op aarde om andere stervelingen te inspireren tot dezelfde blindheid van geest waaraan zij zelf lijden.

Geen enkele ziel kan lange tijd statisch blijven. Zowel goede daden als slechte daden zijn de uitdrukking van eigenzinnigheid. Maar een goede daad is eigenzinnigheid die behoorlijk gestuurd wordt, en een slechte daad is eigenzinnigheid die onwijs wordt gestuurd. De wijsheid zit in het volgen van het Al Licht. Het

scheppende plan is dus zodanig dat iedere ziel uiteindelijk haar hoogste eigen voordeel verkrijgt door middel van de grootste, onzelfzuchtige dienst aan het Geheel.

Een logischer, eenvoudiger of rechtvaardiger systeem zou men zich niet kunnen voorstellen.

Het is onze plicht, ons voorrecht en ons geluk om door onze prestaties steeds hogere graden van licht te bereiken; via de stapstenen van ons gestorven ego stijgen we...

"Hetzelfde oordeel zal voor allen gelden. Wanneer het gewaad is vergaan, en ook de diadeem en de rijkdommen en het lichaam, overweeg dan de graad van uw geest en de slavernij waar u in verkeert. U zult datgene aannemen waarvoor ge uzelf geschikt hebt gemaakt, in overeenstemming met wat u hebt gedaan".

De woorden van onze etherische god weergalmen profetisch door de onmetelijke gangen van de geest.

Het lot van een natie, zegt God, is afhankelijk van het feit of zij zich in een stijgende of dalende geestelijke graad bevindt. Degenen die erover heersen worden beoordeeld op hun succes of op hun falen om goed te doen. Zij zullen in de geestelijke wereld gebonden zijn om datgene te voltooien waarin zij op aarde tekortgeschoten zijn.

Waar het ene volk heerst over een onderworpen volk, zal het eerste ter verantwoording worden geroepen voor zijn rentmeesterschap. Zij zullen in de lagere hemelen gebonden blijven, totdat zij allen, die aan hen onderworpen waren, hebben opgeheven. De ellende en verdrukking van het op aarde aan hen onderworpen volk zal hen doen kreunen en huilen onder de verpletterende arbeid in de geest.

Het oordeel van God is rechtlijnig in zijn logica en nauwkeurigheid.

Slechte gewoonten worden niet uitgewist door het sterven. Alcohol, tabak, drugs en andere grove aanwensels zijn een ontarding van de geest. Als de inspanning te groot is om ze tijdens het aardse leven te overwinnen, zal het na de dood des te moeilijker zijn. Hetzelfde geldt voor onreine hartstochten. Als antwoord op het gebed zal hulp worden gegeven aan degenen die zich inspannen om zichzelf te helpen.

"Uw geest is als het zaad van een prachtige boom, die uw Schepper heeft geplant; geeft u hem licht en schone grond, opdat de bloesem en de vruchten ervan uw Schepper en u mogen verheerlijken. Zodanig is de verrijzenis van de geest van de mens. Wacht niet op een verlosser om u te redden, wees ook niet afhankelijk van woorden of gebeden en luister niet naar goede preken, uzelf vleidend dat u het zo goed hebt gedaan; maar begin met uzelf te redden.

Door uw lichaam te reinigen, uw gedachten te reinigen, en door het in praktijk brengen van goede werken voor anderen".

God doet uitspraak tegen het prediken. Het is de plicht van alle mensen om voort te brengen en niet voor anderen te werken met woorden en doctrines, maar met de arbeid van het lichaam. Menig ijverige predikant zou zijn huis niet delen met de armen van zijn eigen kerk.

Als de huidige inrichting van de maatschappij het niet toelaat dat degenen die de gulden regel verdedigen, ernaar willen leven, is het hun plicht om te vertrekken en gemeenschappelijk nieuwe samenlevingen te vormen. Hij die in broederschap gelooft, moet bereid zijn de nodige stappen te nemen om in broederschap te leven.

De opeenhoping van de mensheid in grote steden kan alleen maar een toenemende vervuiling van de geest teweegbrengen. Er kan geen geneesmiddel worden verschaft door de tegenwoordige, politieke instellingen van de mensheid. Het stichten van één gemeenschap door een broederschap die in eigen behoeften voorziet, zal meer voordeel voor de toekomst van de mensheid opleveren dan het streven naar de wijste wetgeving in de bitterheid, corruptie, het bedrog en de doelloosheid van het politieke leven.

Als sommigen welgesteld zijn terwijl anderen gebrek lijden, zijn we huichelaars. Zelfs het communisme met al de kwaad-aardigheden als gevolg van zijn atheïstisch materialisme, kan wel eens minder ver van God afstaan dan een systeem, waarin de mond overloopt van christelijke liefde en broederschap, terwijl het verwerven van rijkdom wordt verheerlijkt en degenen, die niet bijdehand of ongelukkig of slecht uitgerust zijn in de economische knokpartij tegen een leven van zorg en gebrek, worden veroordeeld.

Er komt inderdaad een 'dag des oordeels' voor iedere ziel, en de rechter is wijs en zal niet misleid worden. Want die rechter is de ziel zelf, en wanneer de dag komt zal ieder zichzelf oordelen en dienovereenkomstig vonnis uitspreken. Daarom is het goed voor ons wanneer onze oordeelsdag hier in dit leven en op deze aarde plaatsheeft, want als onze ziel niet in kracht toeneemt voor we sterven, waarin zullen we dan kracht vinden na het sterven?

Het is toch beter dat we van iedere dag een oordeelsdag maken, want bij alle vrijheid heeft God ook verantwoordelijkheid geschonken.

De heiligheid van het huwelijk zit in het voortbrengen van kinderen. Bij de conceptie wordt het kind een nieuwe schepping en krijgt iets van het karakter en de lichamelijke van zijn ouders. Daarom is het de heilige plicht van alle jonge mensen om geen partner te trouwen die niet rein van lichaam en geest is.

De hogere engelen leven zelf in het soort maatschappij waarvan zij zich voorstellen dat zij die nu op aarde gaan vestigen. Zij komen anoniem naar ons toe als leden van een hemelse broederschap die toegewijd is aan het dienen. Zij oefenen verschillende functies uit - leiden, beschermen, genezen, onderwijzen, inspireren, tot een huwelijk brengen, moed schenken, de ziel verheffen.

Degenen die rijp zijn voor deze dingen, hebben het innerlijk gevoeld. Het licht van de nieuwe dageraad komt de zielen van de mensheid binnen. Door middel van broederlijke gemeenschappen zal het koninkrijk van de Vader op aarde zoals het in de hemel is, tot stand gebracht worden. Daarvoor hebben we geleerd te bidden, maar we zijn vergeten hoe we het moeten bereiken.

Tenzij liefdadigheid in hoofdzaak wordt gericht op het uitschakelen van de oorzaken in plaats van op de gevolgen van de ellende, is het eerder een schande dan een eer voor de gemeenschap. Zij die aan liefdadigheid doen, behoren hun eigen verantwoordelijkheid in overweging te nemen voor de stand van zaken waardoor liefdadigheid een noodzaak wordt. En als ook zij deels verantwoordelijk zijn, wat heeft hun liefdadigheid dan nog voor waarde in de ogen van God?

De misdadiger wordt niet verontschuldigd omdat hij sympathie voor zijn slachtoffer voelt.

God onderricht ons hoe we aan liefdadigheid moeten doen. Als we niet direct allen kunnen helpen, is het beter om met weeskinderen te beginnen. Maar het is nutteloos om voor ze te zorgen tot ze volwassen zijn geworden, en ze vervolgens te lozen in dezelfde maatschappij die hen heeft voortgebracht. Zij moeten zo'n basis meekrijgen dat ze kunnen doorgaan als een zelfverzorgende gemeenschap, die weer andere kinderen redt zoals zijzelf gered werden.

God gaat verder met het oordeel over de oorlog en over de naties die zich ermee bezighouden. Oorlog stort honderden miljoenen zielen, die er helemaal niet klaar voor zijn, in de geestenwereld. Ze verkeren in de grootste verwarring, ellende en doodsangst, lijden zelf heel erg en laten weldra ook anderen uit wraak lijden. Daarom is het op de duur onmogelijk om gerechtigheid met militaire middelen te beschermen.

De straf die misdadigers krijgen vult hun ziel evenzo met haat, waardoor ze zeker na hun dood wraak willen nemen op de menselijke maatschappij. De doodstraf is dus de zekerste manier om de verspreiding van afgrijselijke criminaliteit te doen toenemen. Het feit dat criminelen misschien wel al de straf verdienen die ze opgelegd krijgen, doet niets ter zake. Als we die zelf toedienen of ermee instemmen, zijn we geen haar beter dan zij.

"Al wie door Jehovih levend geschapen is op de aarde, is heilig", waarschuwt Oahspe.

De andere wereld is niets anders dan een uitbreiding van deze, en hoe of wat we hier ook zijn, zo zullen we daar zijn. Wat voor mogelijkheden er nu ook latent in ons aanwezig zijn, die zullen dan worden ontwikkeld. Het goede in ons dat we nu verwaarlozen, zal ons dan tot verwijt zijn. Maar toch: "Grote wijsheid kan niet in een dag verkregen worden; noch reinheid en kracht om verzoeking te voorkomen, totdat de groei vanaf de basis komt".

De mensheid faalt omdat zij niet vanaf de basis bouwt. Hierin zit de zwakheid van de seculair, die gelooft dat het mogelijk is een edel en achtenswaardig leven te leiden met het licht van zijn eigen waarneming, zonder de harmonie van God. Hij is als iemand die in het donker op een onbekende weg op reis is. Zelfs al vindt hij zelf de goede weg, hoe zal hij degene leiden die minder in het donker ziet dan hij?

Maar er is een fundamentele verandering op komst. Met de opmars van de planeet in het kielzog van de zon in haar baan door de Melkweg in sferen van gouden, etherisch licht, zullen de menselijke zielen die voor het aardse leven zijn gepland, en reeds een geestelijk ofschoon nog geen bestaan in vaste vorm hebben, uit die sfeer voortkomen. Er zal een nieuw mensenras op

de wereld verschijnen - een ras met een nieuwe geest om het sterfelijk vlees te bezielen en te verbeteren.

Sommige van deze hoger gegradueerde zielen bevinden zich al bij ons. In de volgende twee eeuwen kunnen er voldoende van hen op aarde worden verwacht om de vooruitzichten voor de mensheid diepgaand te veranderen. Deze verandering zal echter niet plaatsvinden binnen het kader van de huidige beschaving, hetzij de westerse of de oosterse. Naarmate de oude orden wegwijnen zal de nieuwe samenleving in hun plaats opkomen.

De opkomst van deze nieuwe sociale orde zal op geen enkele manier iets te maken hebben met politiek, gewapende revolutie, militarisme of communisme.

Het ligt voor de hand dat de nieuwe gemeenschap niet volgroeid op een verdord veld kan ontstaan. In het zaaistadium zal ze een zorgvuldige verzorging nodig hebben. De kweekplaatsen moeten goed zijn voorzien van alle wetenschappelijke en spirituele cultuurmethoden.

Het nieuwe ras zou voor de mensheid verloren gaan als het lukraak verspreid zou worden in de grote massa. Zielen die in geestelijke afzondering verkeren, zouden hun krachten verspillen aan pogingen om die instellingen van de mensheid, die de oorzaak zijn van het verval, te steunen of te hervormen. Deze zielen zullen dus door de etherische meesters tot een zodanige prestatie worden geleid die het meest bevorderlijk is voor hun zending. Ze zullen voornamelijk geboren worden in de Faithist kweekscholen die voor hen gereedgemaakt zullen zijn.

Het is onze taak - de taak van degenen die deze woorden met begrip lezen, de taak van degenen die bereid zijn om dit nieuwe geloof te aanvaarden, hetzelfde geloof dat Jezus predikte aan de oevers van de Dode Zee, dat Boeddha verkondigde in de paleizen en dorpen van India, het geloof waarmee Mozes de Israëlieten uit de slavernij leidde, het geloof dat door Zarathoestra van het heilige ras dat de zondvloed overleefde aan de mensheid werd gebracht - het is onze taak om nu te zorgen voor de kweekplaatsen van het nieuwe zaad voor de oogst van de herauten.

Het is geen onderdeel van de plannen van God dat de mensheid op deze planeet verdelgd zou worden door de atoombom of welk ander hels wapen dan ook. God heeft beloofd dat de legers van de mensheid zich zullen oplossen en er nooit meer oorlog op de aarde zal zijn. Nu al voelen politici in hun binnenste aan dat hun bewapening een nutteloos gevaar aan het worden is. De beschaving zoals wij ons die vandaag de dag voorstellen, zal misschien ineensstorten, maar God heeft andere plannen voor de ontwikkeling van de mensheid. We zijn niet zonder bedoeling tot ons huidige stadium gebracht.

De bladzijden van Oahspe weerklinken van de oproep van onze God aan ons om weg te trekken uit de slavernij van de materialistische maatschappij, net als Israël uit Egypte wegtrok, om ons te reinigen van het vuil, om in broederschap te leven en zo de weg te bereiden voor grotere dingen.

"Ik verklaar u, O mens, dat in het land Uz (*) het koninkrijk van de Vader niet kan bestaan. Maar u zult hier vandaan gaan; en

zie, ik zal met u meegaan, en met uw buurman, en u laten zien hoe u moet bouwen, net als een koninkrijk in de hemel".

"Het nieuwe bouwwerk zal bestaan uit alles wat goed was van het verleden, van de dingen die in de hemel en op aarde bewezen zijn. Ook zeg ik u dat het uit de jongeren zal voortkomen, en niet uit de volwassenen".

"Wanneer uw opvoedingskolonie voor de kinderen tot de mannelijke en vrouwelijke volwassenheid zal zijn gegroeid, zullen zij begrijpen dat, zoals zij ooit dakloos en vaderloos waren en u hen ooit bijeenbracht en voor hen zorgde, zij ook zullen uitgaan om hetzelfde te doen, andere wezen en verworpingen van de Uziërs bijeen te brengen en hen op te voeden in andere kolonies, op dezelfde manier". (*) Uz betekent materialisme.

(Uz, de heilige geit van Akkad, stond gelijk aan de god Pan)

Zonder heel wat overleg kan men zich nauwelijks wagen aan de nogal moeilijke en zware taak van het stichten van een nieuwe beschaving op deze planeet. Allereerst hebben we niet alleen de hulpmiddelen nodig om te kunnen beginnen - we moeten ook de middelen hebben om een duurzaam bestaan te waarborgen.

Shalam is het Utopia van Oahspe. Het belangrijkste verschil tussen Shalam en andere Utopia's is dat Shalam niet louter een Utopia is. Het is een blauwdruk voor ons toekomstige type van beschaving, zoals het verordend is door de leidende geesten van de planeet. Shalam is een naderende realiteit omdat het de enig mogelijke redding is voor de mensheid. Het is een duidelijk of-of.

Utopia heeft altijd de meer scherpzinnige en bedachtzame ziel gefascineerd, ongetwijfeld omdat de ziel onbewust weet dat de tegenwoordige toestanden op dit aardse niveau niet geschikt voor haar zijn. De ziel is slechts een tijdelijke gast op deze aardbol, en zij kan nooit helemaal gelukkig zijn in zo'n vreemd land. Onze Utopia's zijn de uitdrukking van onze nostalgische herinneringen aan en verlangens naar een oneindig betere wereld dan deze.

De kibboetsnederzettingen in Israël zijn prototypes van Shalam op een socialistische, nationalistische en wereldlijke grondslag en ze onderhouden al honderdduizenden leden. In Oahspe aangekondigd als de vorm van beschaving die uiteindelijk op vreedzame wijze alle bestaande culturen in een wereldomspannende organisatie zal vervangen, zal de kibboets nog altijd de geest moeten ontdekken, want zonder dat zal elke menselijke samenleving vergaan.

Symbool van de kloof van Uz tussen Shalam en de kibboets is de meisjessoldaat die met haar mitrailleur op wacht staat.

UW KONINKRIJK KOME

Het verhaal speelt zich een paar generaties verder in de toekomst af. Het stadje Lyndora is er een van zo'n duizend kernen van de Orde die zich over de aardbol hebben verspreid. Het beslaat ongeveer 400 ha. en er wonen ongeveer twee tot drieduizend personen van alle leeftijden. Toen Lyndora werd gesticht was het land in deze streek goedkoop, want het was een wilde uitgestrektheid en de bodem was uitgeput. Maar de wetenschappelijke landbouwmethoden en intensieve bebouwing van de Faithists hebben een wonderbaarlijke transformatie over de hele oppervlakte van het landschap teweeggebracht.

Als men op het geleidelijk hellende dak van de gemeenschapszaal in het centrum van de stad staat, kijkt men over de gebouwen in de directe nabijheid uit en kan men vanaf deze gunstige positie ten volle genieten van het aangename uitzicht op de geschakeerde velden, de roze, witte en paarse bloesems van de boomgaarden, de statige bomenrijen en heggen met kweeperen en bessen, doorspekt met klimrozen.

Verspreid rond het middenplan kan men ook een half dozijn gehuchten zien, versholten in schaduwrijke plekjes van groen gebladerte, elk een kilometer of drie van het stadscentrum verwijderd. Ze zijn allemaal gebouwd volgens hetzelfde patroon, elk een klein gemeenschapscentrum met keurige buitenhuisjes er omheen. Geen van de huisjes vertoont een schoorsteen, omdat alle maaltijden worden klaargemaakt en opgediend in de keukens en eetkamers van de gemeenschapscentra, waardoor het geestdodende werk in het huishouden tot een minimum wordt teruggebracht - en voor de gezelligheid van een groepsactiviteit. De centrale verwarming voor al de woonvertrekken wordt verkregen door zonne-energie, zelfs voldoende in de strengste winter. Deze afgelegen nederzettingen zijn in ieder geval alleen maar voor het gemak van degenen die de meest verafgelegen velden en boomgaarden bewerken, en in de perioden tussen de oogsttijd en het ploegen zijn ze verlaten.

Lyndora als centrum heeft, wanneer dat nodig is, plaats voor de hele kolonie en houdt een ruime hoeveelheid slaapvertrekken beschikbaar voor elke grote toestroom. Gewoonlijk echter heeft ieder gezin zijn eigen huisje, omringd door een eigen stukje grond van de gemeenschappelijke tuinen, dat men graag beplant. De meeste huisjes zijn bedekt met bloeiende klimplanten. De huisjes zelf zijn niet groot, omdat ze alleen maar bestaan uit slaapkamers, een studeer- en werkkamer, toilet en badgelegenheid, gereedschappenschuurtjes en dergelijke, en ze zijn eenvoudig maar gemakkelijk gemeubileerd.

Iedere groep van tien huisjes bezit een gemeenschappelijke keuken en eetzaal, een gemeenschappelijke woonkamer en een of twee speelkamers voor de kinderen. Ieder die daartoe in staat is, man, vrouw of kind, werkt om de beurt aan het klaarmaken en serveren van de maaltijden.

Nabij het centrum van de stad bevinden zich de kamers en slaapzalen en woonvertrekken voor de ongehuwden en voor de bezoekers, van wie er dikwijls honderden zijn. Sommige van hen zijn vreemdelingen, sommige zijn nieuwelingen, en anderen zijn armen, verstotenen en gehandicapten, maar de meeste zijn afkomstig uit de zusterkolonies of zijn Faithists uit verre landen, die komen om les te geven of te leren, om vakantie te houden, vanwege gezondheidsredenen, oude vriendschappen weer nieuw leven in te blazen, een huwelijk bij te wonen of met liefde en gebed het overgaan van een geliefde vriend of ouder naar de engelwereld te zegenen.

Hier, in het centrum van Lyndora, bevinden zich de scholen, de tempel, het ziekenhuis, de zalen voor handenarbeid en het gemeenschapsgebouw, waar we nu op het dak staan. Dit is een gebouw met twee verdiepingen en het bevat verschillende zalen - een sportzaal en spelkamer, concert- en gehoorzalen, een goedgevulde bibliotheek en een archiefkamer die tevens dienstdoet als raadskamer en zetel van het 'bestuur'.

De diverse bijenkorven voor handwerk en industrie - kleding, timmerwerk, voeding, machinebouw, elektronica, werktuigkunde, landbouw, architectuur, chemie en het overige, die in één punt rond het gemeenschapscentrum samenkomen, zijn elk voorzien van ruimten voor onderwijs, want het gaat door middel van praktische instructie in plaats van een saaie schoolklassensleur dat de kinderen - en de volwassenen - van Lyndora hun opleiding ontvangen. Niet dat de boekenwijsheid wordt verwaarloosd - maar het wordt wel zoveel mogelijk gekoppeld aan het opdoen van ervaring.

Ook de zaal van de kunst en het theater zijn onderwijscentra, een voortdurend komen en gaan van elkaar aflossende klassen van de vroege morgen tot de late avond, en een breed spectrum van onderwerpen, van beeldhouwen, houtsnijden en schilderen tot dans, zang en muziek, voordracht en dramatische kunst.

Het eigenlijke ziekenhuis is enigszins klein, want de patiënten vertonen in feite de neiging om nogal zeldzaam te zijn in Lyndora. Het is echter het centrum van de medische groep en haar scholen en klaslokalen, want ieder kind in Lyndora neemt geneeskunde als onderwerp. Deze studie strekt zich natuurlijk niet uit tot de ziekteleer, maar omvat praktische verzorging, eerste hulp, anatomie, dieetleer en preventieve geneeskunde - en hier wordt van de hele medische wetenschap van de Faithists de grootste nadruk op gelegd.

De paranormale kant van het genezen wordt niet verwaarloosd; in dit opzicht is er een verscheidenheid aan geavanceerde technieken ontwikkeld, waarvan het meest succesvol misschien wel het op speciale manier gerichte, massale gebed is - werkelijk een formule die met opvallend resultaat wordt toegepast voor het oplossen van een breed scala van vitale problemen.

Maar dit behoort juister gezegd tot de tempel zelf, een groot en prachtig ontworpen maar niet al te opzichtig bouwwerk dat op een ruim grasveld staat, omsloten door hoge bomen. Het interieur, dat groot genoeg is om ongeveer tweeduizend gelovigen te herbergen, is in warme en stralende kleuren geschilderd. Het altaar wordt bedekt door een kostelijk goudlaken en

daarbeneden is een enorm perk met verse bloemen geplaatst, die heel deze grote ruimte met hun geur vullen. In de bouwstijl en decoratie van de tempel zijn al het kunstenaarstalent en de trots van Lyndora verwerkt, maar toch is alles voor elkaar gekregen met goedkope en overvloedige materialen die kunstzinnig zijn bewerkt.

Achter de zaal van de openbare eredienst bevinden zich de binnenkamers, waar de hogere waarheden en occulte kennis worden onthuld aan degenen die daar geestelijk klaar voor zijn. De inwendige heiligdommen zijn meer in gebruik dan de uitwendige tempel zelf, want terwijl die maar voor een of twee uur vol is, is bijna iedere inwoner van Lyndora lid van een of andere werken- en studiegroep die geregeld samenkomt in de heiligdommen, en zelfs ieder kind vanaf de jongste leeftijd wordt ingewijd in de omgang met en de manifestaties van de engelen.

Het ware hart van Lyndora klopt in het hart van haar tempel. De scholen van Lyndora zijn hoofdzakelijk plaatsen voor praktisch onderwijs. Voor zover het academische kennis betreft, wordt het kind de weg gewezen en aangemoedigd, maar niet gedwongen die te volgen. Door wetenschappelijke technieken van geheugentraining maken de kinderen zich gemakkelijk alles meester waar ze van nature belangstelling voor hebben. Ofschoon er onderwijsprogramma's zijn die gevolgd worden, is er een belangrijke bepaling dat deze in geen enkel opzicht zijn gebaseerd op leeftijdsgroepen. Het vluggere kind wordt niet opgehouden; het met minder verstand toegeruste kind hoeft zich niet ontmoedigd en onvolwaardig te voelen. Er wordt geheel tegemoet gekomen aan het duidelijke feit dat een leerling in een bepaald onderwerp gevorderd kan zijn en in een ander traag, door iedere cursus te behandelen als een apart vak, zodat een twaalfjarige bijvoorbeeld in de ene groep differentiaalrekenen kan beoefenen en in de andere groep zit te zwoegen op eenvoudige grammatica.

Of liever nog, aangezien het onderwijs in Lyndora zo praktisch is ingericht, kan men een betere vergelijking maken met een jonge knul die in staat is een ingewikkeld stuk machinerie te demonteren en te repareren in de ene groep, terwijl hij nog steeds de eerste beginselen van het naaiwerk en de voedingsleer in een andere groep bestudeert. Er zijn geen willekeurige scheidingen naar sekse in het onderwijs of het werk in Lyndora, behalve misschien op zulke terreinen als de kunst van het moederschap aan de ene kant - ofschoon de kunst van het vaderschap niet wordt genegeerd! - en zwaar werk als ontginnen of houthakken aan de andere kant.

Het Lyndoraanse leerplan werd aanvankelijk niet zonder heel wat strijd met de autoriteiten van buiten tot stand gebracht, maar omdat in andere werelddelen, waar de nieuwe gemeenschappen niet afhankelijk waren van de nationale leerplicht, was aangetoond dat hun systeem jonge mannen en vrouwen opleverde met gemiddeld betere intellectuele bekwaamheden dan die van het conventionele schoolonderwijs, is het Lyndora in belangrijke mate toegestaan haar eigen weg te gaan.

In dit stadium aangekomen gaan we ons uitkijkpunt op het dak verlaten en dalen af naar de stralend groene grasperken en heesters daarbeneden, om persoonlijk kennis te gaan maken met een

van deze jonge mensen. Het is een meisje van zeventien en we zullen haar Rosemary noemen.

Net als ieder ander in Lyndora is Rosemary om beurten leerling, werker en lerares. Er is geen bepaalde leeftijd waarop het onderwijs geacht wordt te zijn voltooid, of nog niet met werken wordt begonnen - behalve in de eerste kindsheid - en de meeste leden van de gemeenschap behoren tot verschillende studiegroepen. Vandaag zal Rosemary zich bezighouden met alle drie hoedanigheden, want haar dag is altijd van tevoren helemaal geprogrammeerd.

Het is nog vroeg in de ochtend en we komen haar tegen terwijl ze vanaf de grote eetzaal over het bedauwde gras naar haar kamer terugslentert. Aangezien haar familie met vakantie is, hoort ze nu bij een aantal alleenstaande mensen die zojuist gezamenlijk ontbeten hebben als een 'kookgroep' die haar eigen maaltijden bereidt, de tafel dekt en bij toerbeurt de afwas doet. Rosemary is een lange, atletisch gebouwde vrouw met een veerkrachtige stap en de gloed van een uitstekende gezondheid en energie in haar ogen en op haar wangen. Ze heeft een donkere gelaatskleur, want haar grootvader was een van degenen die als kind uit een oorlog en een door hongersnood geteisterde streek in Centraal-Afrika naar Lyndora werd gebracht. Ze is nu voor het zware werk gekleed in een kleurige shirt en broek, zonder iets op haar hoofd, en blootsvoets. Het golvende zwarte haar dat over haar rug omlaag valt, wordt door een lint bijeengehouden en ze heeft geen make-up op.

Weer in haar eigen kamer werpt ze zich op bed om tot negen uur te rusten als haar volgende groep bijeen zal komen. Rosemary is al van voor het aanbreken van de dag buitenshuis geweest om met haar landbouwgroep compost in de greppels om te spitten als voorbereiding op het poten van de aardappelen. Terwijl ze uitrust leest ze poëzie, waar ze bijzonder dol op is, en het is een boek met lyrische poëzie, want ze is heel erg verliefd.

Onbezorgde Rosemary heeft in heel haar jonge leven nog nooit iets smerigs of gemeens gelezen, want zulke literatuur heeft geen aantrekkingskracht in Lyndora. Haar geest staat er dus voor open om de muzikale schoonheid van de letters vlekkeloos te kunnen koesteren.

Om vijf voor negen bergt ze haar boek netjes op en loopt vlug over de grindpaden en velden, die dicht omzoomd zijn met bloeiend loof, naar de sectie watercultuur, bestaande uit een reeks grote broeikassen waaromheen schuren, laboratoria, kantoren, leslokalen en een bibliotheek zijn gegroepeerd. Watercultuur is misschien wel de voornaamste industrie van Lyndora.

Door de teelt van een grote verscheidenheid aan groenten, vruchten en bloemen onder glas, geworteld in afgeschilferd vermiculite (waterabsorberende mineraalschilfers - vert.) en water, gevoed met oplosbare chemicaliën die speciaal bereid zijn voor de optimale behoeften van iedere speciale soort plant, is Lyndora in staat om handel te drijven met de buitenwereld. In het huidige stadium van ontwikkeling van de nieuwe gemeenschappen is een dergelijke handel natuurlijk niet te vermijden.

Tussen de Faithist kolonies over heel de wereld vindt een vrije uitwisseling van overvloedige goederen plaats, die grotendeels

wordt vooruit gepland door een coördinerende raad. Maar de Faithist gemeenschap heeft nog niet het stadium bereikt dat ze voor alle producten geheel in eigen behoeften kan voorzien, en misschien zal dat ook gedurende honderden jaren niet het geval zijn. In sommige landen en speciaal in Amerika wagen de kolonies zich al aan lichte industrie en lossen de problemen van de massaproductie in de kleine gemeenschappen op met het doorgeven van producten van de ene kolonie naar de andere en van het ene productiestadium naar het volgende.

Maar de oudere kolonies begonnen met landbouw en handwerk als hun industrie, en watercultuur is de specialiteit van Lyndora. Hun werk op dit terrein is werkelijk heel vermaard en broeder Richard Morton, het hoofd van de afdeling, is een erkende autoriteit.

Rosemary voegt zich klokslag negen uur bij haar groep en treft ze allemaal al aan, gereed voor het werk onder leiding van broeder John. Het werk vanmorgen is echt koeliewerk; schoonmaken van troggen en opnieuw vullen met verse vermiculite, en het binnenhalen van een zware tomatenogst, tot hun armen er zeer van doen. De tomaten zijn weken voor op het seizoen en zullen uitstekende prijzen opbrengen op de markten in de afgelegen steden.

Maar nadat het tien uur geworden is en ze zich in kraakheldere, witte overals hebben gestoken, verlaten zij en broeder John de andere werkers om deel te nemen aan een groepscursus in het leslokaal. Ofschoon hij groepsleider is en zij hem formeel aanspreekt met broeder John, uit respect voor zijn positie een ook omdat hij veel ouder is, is Rosemary in feite zelf de beste docent van hen beiden. De cursus gaat over plantkunde en de leeftijden lopen uiteen van tienjarigen tot volwassenen, en Rosemary voert hen met een levendige zelfverzekerdheid door de ingewikkelde, Latijnse namen.

Het belangrijkste is om bij ieder individu genoeg belangstelling op te wekken dat hij of zij op eigen kracht aan het werk gaat. Al gauw is de hele klas buiten in de frisse lucht ijverig bezig met botaniseren van bloemen, heesters en kruiden. Broeder John, met zijn kwaliteiten als leider, heeft er slag van de aandacht van de groep te stimuleren. Al het onderwijs in Lyndora is gebaseerd op dit vitale principe van het aansporen, stimuleren, onderhouden en reageren op de belangstelling en het enthousiasme van de leerling.

Waar nodig wordt de discipline niet gehandhaafd door de leraren of docenten, maar door de eigen leeftijdsgroep van de overtreder. Behalve de overtreder te verzoeken de klas te verlaten, onderneemt de onderwijzer geen verdere stappen dan een mondelinge berisping en het maken van een aantekening voor het groepsonderzoek, als de kwestie ernstig genoeg zou zijn. Maar liefde is nog steeds de beste discipline.

Om elf uur komt er een andere klas, ditmaal voor de les in plantenchemie, en Rosemary's vaardige kennis is meer dan voldoende voor elke vraag die haar wordt voorgelegd. Als docent over dit onderwerp zou ze moeilijk het goed bekend staande landbouwkundige college te schande kunnen maken. In deze klas zijn haar leerlingen gemiddeld veel ouder, ofschoon er toch een

geestdriftige twaalfjarige aanwezig is. Sommigen zijn bezoekers van de andere kolonies, gekomen om het onderwerp onder leiding van erkende deskundigen te bestuderen. Maar of ze nu twaalf of zestig jaar oud zijn, in de ogen van Rosemary en broeder John zijn ze allemaal gelijk, want ze bevinden zich ruwweg allemaal in hetzelfde leerstadium.

Rosemary's onderwerp voor vandaag gaat over het effect van het ontbreken van verschillende sporenelementen op diverse plantenorganismen, en ze leidt hen rond langs speciaal geprepareerde bakken om het te demonstreren en vervolgens toont ze een reeks objectglaasjes onder de microscoop. Lyndora is gespecialiseerd in het vermeerderen van plantenrassen die in verschillende, ongunstige omstandigheden kunnen gedijen, in grond die arm is aan chemicaliën. De studenten maken schetsen en aantekeningen en weldra zet broeder John ze allemaal aan het werk met pipetten en distilleerkolven, voor het testen van oplossingen op de aanwezigheid van verschillende mineralen.

Als het twaalf uur is volgt er een derde klas en tegen lunchtijd heeft Rosemary genoeg honger om bijna, nog altijd blootsvoets, over de tussenliggende grasvelden naar de eetzaal te rennen. Maar nu gaat broeder John met haar mee en moet ze veel te rustig lopen naar haar jeugdige zin. In de hal kijkt ze verlangend rond om te zien of Eric er nog niet is, en wanneer hij eraan komt haast ze zich blij naar hem toe.

Ze zijn verloofd en van plan om in de volgende herfst te trouwen, wanneer de afdeling watercultuur haar slappe periode heeft zodat ze gemakkelijk een paar weken vrij kan nemen. Eric is niet speciaal verbonden aan een of andere werkgroep en wanneer eenmaal het grootste deel van de oogst achter de rug is, kan men het wel zonder hem stellen. Ze zijn van plan om als huwelijksreis naar een kolonie aan de kust te fietsen.

Eric is twintig en zal tegen de herfst eenentwintig zijn. Ze zullen dan ongeveer de gemiddelde leeftijd om te trouwen hebben in Lyndora. Ze zijn niet van plan om meteen kinderen te krijgen - ofschoon er geen economische reden is waarom ze het niet zouden doen.

Na de lunch liggen ze met zo'n honderd of meer anderen op het gras buiten in de zon totdat het bijna twee uur is. Dan keert Eric terug naar het veld en zijn tractor en gaat Rosemary peinzend op weg naar haar gesprek met zuster Mercia, die hoofd van het onderwijs is in de kolonie. Rosemary weet dat haar prestaties in dit opzicht niet helemaal zijn zoals ze behoren te zijn.

Zuster Mercia, een vrolijke, grijsharige weduwe van zeventig ontvangt haar echter met vriendelijk enthousiasme en trekt er tactvol tien minuten voor uit om Rosemary's beste vakken te bespreken, voordat ze het verslag over haar vorderingen in een paar andere vakken in de groep voor de dag haalt. In algebra is Rosemary achterop. Wat meetkunde betreft heeft ze haar lessen in de groep een paar maanden lang niet eens bijgewoond. Zuster Mercia grinnikt opgewekt.

Met haar zeventien jaar is Rosemary geen student in onze zin van het woord. Ze is in elk opzicht geheel volwassen. Dat was ze inderdaad al - net als ieder ander hier - toen ze veertien was.

De nieuwe beschaving erkent de vervroegde onafhankelijkheid van de moderne jeugd, en maakt er nuttig gebruik van bij het toestaan van volledige, sociale verantwoordelijkheid. Men heeft ontdekt dat de jeugd veel gemakkelijker van onverstandig gedrag weerhouden wordt door een juist voorbeeld en een tactvolle wenk, dan door wrokopwekkende discipline of opgelegde minderwaardigheid. In Lyndora zijn geen jeugdige delinquenten.

Rosemary is lid van een minimum eenheid van tien burgers, die een van hen kiezen om hen te vertegenwoordigen in de raad van honderd, die op zijn beurt een van de eenentwintig leden kiest voor de regerende raad, die uit zijn midden weer het hoofd van de stad kiest. Theoretisch zou Rosemary bij de volgende jaarlijkse bespreking zelf tot hoofd van de kolonie kunnen worden gekozen, ofschoon rijpheid in de praktijk een bepalende factor is.

Nu kan Rosemary dus haar meetkundelessen bijwonen of niet, net zoals ze wil. Maar zuster Mercia heeft haar tevoren uitgelegd wat haar plichten zijn. Rosemary is ervoor bestemd om een van de toekomstige leiders van haar generatie te worden. Dit is reeds voorspeld door de spirituele gidsen van de gemeenschap. Ze bezit al de noodzakelijke eigenschappen, als ze ze wil aanwenden. Maar als ze zichzelf geen discipline wil opleggen, kan ze niet verwachten geschikt te zijn om anderen te leiden.

Rosemary verlangt er helemaal niet naar om anderen te leiden, want ze kent de gebondenheid die het leiderschap met zich meebrengt. Maar daarom realiseert ze zich ook des te meer haar plicht om te aanvaarden wat haar wordt opgelegd. Zuster Mercia legt nog eens uit dat Rosemary haar opleiding moet afronden om haar verplichting aan de gemeenschap te volbrengen. Het is waar dat ze haar meetkunde op deze wereld misschien wel nooit nodig zal hebben, maar ze zou de zelfbewustheid nodig kunnen hebben om te weten dat ze het zichzelf niet had veroorloofd iets vervelends en moeilijks aan te durven.

Het is niet zo dat zuster Mercia geen oprecht medegevoel met haar tegenzin heeft. Het gezwoeg en gezweet van het leren is een vreselijke verspilling van kostbare tijd, in een wereld waar zo enorm veel voor een geestdriftig, jong iemand is om mee bezig te zijn. Het is een gezwoeg dat misschien wel gauw grotendeels zal verdwijnen, hoopt zuster Mercia hardop. In de Faithist kolonies en elders worden methoden ontwikkeld om de geweldige krachten van het onderbewuste - de ziel - meer rechtstreeks aan te wenden op het terrein van het onderwijs.

Men kan leren onder hypnose, bijvoorbeeld. Men kan gebruikmaken van psychometrie, waardoor men de inhoud van een heel boek machtig kan worden. Een uitbreiding hiervan ligt op het terrein van de wiskundige problemen. De onbewuste geest is net zo'n goede computer als welk ander elektronisch brein dan ook, als zijn krachten maar behoorlijk beheerst kunnen worden en zijn werking in het fysieke brein gekanaliseerd kan worden.

Al wat nu een algehele toepassing van deze methoden van Faithist onderwijs vertraagt, is de grote onbestendigheid van de individuen in hun reacties. Sommige leerlingen reageren niet op hypnose en anderen zijn niet in staat om enige psychometrische gevoeligheid te ontwikkelen, enzovoorts. Als gevolg daarvan komen er leerlingen voor met een onvoorstelbaar talent aan de ene kant

en leerlingen met een daarmee vergeleken ontstellende domheid aan de andere kant. Bekend is echter dat alle individuen fundamenteel deze hoedanigheden bezitten, en er wordt geduldig onderzoek gedaan om het geheim op te lossen.

Maar in zulke kwesties bevinden we ons op dit moment nog steeds in de middeleeuwen, zegt zuster Mercia verontschuldigend, en dus moet Rosemary zich met haar zwoegende hersenen maar door de routine een weg banen in plaats van door de stratosfeer te vliegen.

Rosemary zucht en wenst niettemin in zichzelf dat ze maar net zo gelukkig kon zijn als Eric, die naar zijn klas gaat of er wegblijft, al naar gelang zijn eigen, opgewekte stemming, zonder dat iemand zich druk maakt. Zuster Mercia dringt er niet te hard op aan. Ze weet dat ze raak geschoten heeft. En Rosemary weet dat zuster Mercia nooit meer met haar over de zaak zal spreken als ze toch het spoor bijster blijft. Maar ze voelt wel aan dat zuster Mercia dan alle belangstelling in haar zal kwijtraken, en dat is iets wat Rosemary niet graag zou riskeren. Omdat zuster Mercia zo geliefd is bij de jeugd, houdt ze haar huidige betrekking aan.

Dus meldt Rosemary zich diezelfde middag nog aan bij haar wiskundegroep, waar ze blij wordt verwelkomd. Hier wordt de vaardige docent in plantkunde van die ochtend de zeer bescheiden leerling van deze middag, en zit nu zelf bij een paar pientere tienjarigen. Maar ze zet in gedachten haar tanden op elkaar en schakelt alle vastberadenheid in om de ontzaglijke zinloosheden van wijlen professor Euclides meester te worden.

Na de les slentert ze naar beneden, naar de bibliotheek met Tanya, die haar veel te vertellen heeft. Tanya is juist teruggekeerd uit het buitenland waar men haar naartoe had gestuurd om deel te nemen aan de opnamen voor een film. Tanya is een jonge vrouw met een prachtige stem en er werd verwacht dat ze de hoofdrol zou spelen in de verfilming van een nieuwe opera. Maar de testen hadden uitgewezen dat de stem van een ander meisje meer geschikt was, en Tanya had een veel kleinere bijrol gekregen.

Tanya praat geestdriftig over haar ervaringen en het filmwerk in het algemeen. Film, radio, televisie en geregistreeerde kunst worden alleen in de Faithist kolonies geaccepteerd als onderwijskundig materiaal. Men is van oordeel dat technisch amusement, hoezeer het ook de kritische vermogens kan aanscherpen, niettemin de veel belangrijker artistieke en creatieve talenten van de gemiddelde mens verstikt als men toelaat dat het onbelemmerd een plaats inneemt. Doel van het leven behoort het ontwikkelen van dergelijke talenten van iedereen te zijn. Wanneer ze worden gedwarsboomd, volgt er verveling - en verveling is het symptoom van ziekte van de ziel.

De Faithists zijn van mening dat iedere man en vrouw zijn eigen entertainer en die voor zijn medemensen behoort te zijn, in plaats van te gemakkelijk toegang te hebben tot de superieure maar geregistreeerde kunst van anderen.

Tanya is helemaal niet teleurgesteld in haar 'mislukking'. Ze heeft er lang en ijverig aan gewerkt om haar stem te vervolmaken en voelt zich er dus tevreden mee dat haar geen blaam treft. Ze is er vanaf haar geboorte op ingesteld om egoïsme en eigendunk te verachten. Ze heeft vurige ambities, maar ze zijn niet egocentrisch. Haar enige zorg is dat haar prachtige stem

beschikbaar zal zijn om het beste daar dienst te kunnen doen waar dat nodig is. De film is een groepsgebeuren en ze is er ongekunsteld blij om dat het succes ervan nog groter is geworden door het ontdekken van een stem die nog mooier is dan die van haar.

De film is tot stand gebracht om een maatstaf te kunnen vaststellen voor de uitvoering, waaraan de kolonies over de hele wereld hun eigen producties kunnen afmeten - want muziek is een hartstocht van de Faithists, in het bijzonder bij degenen van de latere generaties die in de nederzettingen werden geboren en van wie de muzikale talenten zo enorm zijn gestimuleerd door de muzikale vorming, die beschikbaar is voor de zwangere moeders, en door de aangename sfeer van het lied die altijd hun vroegste kindsheid vervulde.

Tanya weet dat haar stem haar zonder twijfel rijk en beroemd zou maken in de buitenwereld, maar ze verlangt er niet meer naar om zo'n wereld binnen te stappen dan een beschaafd iemand ernaar verlangt een vermaard opperhoofd van de kannibalen te worden.

Rosemary en Tanya praten met een geweldig animo, maar niet zonder een zekere getrainde bedachtzaamheid, over de muziek, want de 'new age' is doende de kunst van het spreken, hetgeen ook de kunst van het luisteren is, te herontdekken. Hun onberispelijke manier van spreken is de vrucht van een jong mensenleven van dramatische training, want het spel en het toneelstuk behoren tot de voornaamste middelen van onderwijs in Lyndora, en er is nauwelijks een onderwerp dat niet of onderwezen, of verlevendigd wordt met een oneindige hoeveelheid toneelstukjes en schetsjes waarmee de kinderen zichzelf en elkaar vermaken, terwijl ze aan het leren zijn.

In de bibliotheek halen de twee meisjes ijverig hun studie nog wat op, Tanya de muziek en Rosemary de biochemie.

Bijna te vlug is het alweer half zes voor hen, maar Rosemary voelt zich ruimschoots schadeloos gesteld door de gedachte aan Eric, die op haar zal staan te wachten. Ze haast zich om bij hem te zijn buiten het hoofdkwartier van de landbouwkundige groep, en vervolgens slenteren ze met de handdoeken in de hand, samen met een paar uitgelaten lachende groepen, langs de ruisende Lyndora rivier naar de grote irrigatiedam, die rood en zilverig blinkt in de dalende zon achter de hellingen boven de stad.

Enige honderden jonge mensen en ook heel wat ouderen zijn hen al voor. Ze gooien hun kleren op de met gras begroeide oever, duiken van de kant en zwemmen samen over het wijde water naar de groene wilgen op de tegenoverliggende oever en terug, ze ploeteren krachtig door met de glijdende beweging van geoefende zwemmers; want de cultuur van de ziel verlangt de cultivering van het lichaam, en alle jonge Lyndoranen zijn getrainde atleten. Niet alleen de jongeren, want vele van degenen die hier zwemmen zijn al over de zestig en zeventig; hun lichaamsbouw is, als gevolg van het actieve buitenleven en het vrij zijn van genotzuchtige gewoonten, net zo lenig, sterk en soepel als die van degenen die maar half zo oud zijn.

Eric en Rosemary drogen zich af en kleden zich vlug aan, niet omdat ze beschroomd zijn maar omdat het een beetje kil wordt.

Aangezien ze allemaal samen hebben gebed sinds de kindertijd zijn ze wat dit betreft zonder schaamte - de eerbied voor hun lichaam als de tempel van de ziel zou schaamte werkelijk tot een schande maken.

Na de vreedzame wandeling naar huis, in de stilte van de vervagende dag, verwisselt Rosemary haar korte broek en sporttrui van die middag voor een stemmig toilet. De vrouwen van Lyndora zijn ingetogen en verstandig waar het hun stijl van kleden betreft, en Rosemary let erop niet te provoceren of halfbloot te zijn of al te zeer haar sekse te benadrukken. Lyndoraanse vrouwen zijn vrij van de tirannie en idiootheden van de mode, en ze kleden zich enkel om hun eigen persoonlijkheid uit te drukken, dus kan Rosemary haar eigen dessin volgen.

De praktijk heeft uitgewezen dat de Indiase sari tegelijk het meest elegant, het meest vrouwelijk, het meest toepasbaar en het meest fatsoenlijk van uiterlijk is, en veel vrouwen van Lyndora baseren hun kleding op deze vloeiende stijl. Voor Rosemary met haar donkere haar, lange, lenige figuur en zachte rondingen is het bijzonder flatteus. Ze draagt een diep karmijnrode sari met een groenblauwe blouse en vergulde, Indiase sandalen aan haar overigens blote voeten. Ze draagt geen gewaad dat haar natuurlijke vormen teveel zou benadrukken of vervormen. Ze doet geen make-up of parfum op en geen juwelen aan, maar vlecht een prachtige rode roos in haar donkere haar. Eric roept haar en ze gaan samen naar binnen om te eten, een buitengewoon overvloedige maaltijd die net zo bekwaam is samengesteld uit voedingsbestanddelen als een culinaire virtuositeit. Ze is bijzonder ingenomen met het dessert dat wordt opgediend, want ze heeft zelf geholpen om het klaar te maken - frambozen met ongeveer de afmeting van sinaasappels en van de fijnste structuur en voortreffelijk van smaak. Gestreeld vanwege haar groep luistert ze gretig naar de vrolijke complimenten waarmee de eters hun waardering over deze lekkernij te kennen geven.

Sommige van de aanwezigen nemen niets van de vette room die bij de vruchten wordt opgediend. Zij vormen een esoterische groep die zich heeft toegelegd op het beoefenen van de gevorderde, paranormale en spirituele vermogens. Maar de grote meerderheid van de broederschap geniet vrijelijk van de dierlijke zuivelproducten, ofschoon niet van die van het slachthuis. Datgene wat de levensadem heeft ingeademd is verboden.

Bijna direct na de maaltijd stormen Rosemary en Eric en nog een dozijn anderen met de onbedwingbare energie van de jeugd naar een spelkamer om een partijtje tafeltennis te spelen - maar daar is weinig tijd voor, want om acht uur vanavond is er, zoals gewoonlijk, een behoorlijke keuze aan programma's. Er is een uitvoering van de balletgroep in de ene zaal, en dan heeft Tanya's groep hen gevraagd te helpen met het schilderen van decors en het bouwen van rekvisieten voor hun volgende muzikale productie, en er zullen wat badmintonwedstrijden worden gehouden waar ze naar kunnen kijken of aan mee kunnen doen - maar vanavond hebben Rosemary en Eric er geen moeite mee om te besluiten, want er zal ook een lezing zijn waar ze allebei met verlangen naar

hebben uitgekeken. Het is iets dat de meer serieus aangelegden niet graag zouden missen - een bespreking over de wereldwijde Faithist ontwikkelingen als gezien door de praktische kennis van een bezoeker uit het Verre Oosten.

Dus gaan ze naar de collegezaal om te luisteren naar broeder Weng Chao, die lid is van de Wereldraad van Faithists en vanwege raadszaken de kolonies op de aardbol afreist. Weng is een heel talentvolle spreker; en iedere Faithist kolonie is tegen deze tijd tweetalig geworden - dat wil zeggen, behalve de gewone taal van hun land spreken ze ook allemaal Cosmopol, een wetenschappelijk ontwikkelde taal van buitengewone eenvoud en regelmaat, maar toch geschikt voor de hoogste subtiliteit en diepste expressiviteit. Ze kan muzikaal en poëtisch worden gesproken en is ontworpen om mettertijd de enige taal van de hele mensheid te worden.

Weng belandt zonder veel gewauwel bij zijn onderwerp en begint zijn luisteraars al gauw te biologeren met zijn verhaal over de inspanningen en prestaties van de oosterse beweging. Het politieke en psychologische klimaat in het Oosten is op dit ogenblik niet ongunstig voor de ontwikkeling van het Faithisme, is zijn mening. Een eeuw of langer communisme heeft het doel bereikt waarvoor het werd ingesteld - het afbreken van de onbuigzame orthodoxie en het traditionalisme van het verleden, waardoor elke vooruitgang onmogelijk was.

De mensen die verschillende generaties lang geen andere manier van leven hebben gekend, hebben zich tenminste psychologisch ingesteld op collectivisme en gemeenschappelijke inspanning, zonder welke er niets dan chaos kan zijn in de toekomst van de mensheid. Maar de genadeloze onderdrukking van de individuele ziel door de communistische regimes heeft de heimelijke twijfel en vijandschap van miljoenen aangemoedigd, en de onherstelbare vatbaarheid voor politieke haarkloverij, gekonkel en paleisrevoluties heeft het intern uiteindelijk machteloos gemaakt. De onderlinge haat, angst, achterdocht en eerzucht van de oosterse leiders heeft hun kracht zo verlamd dat de ketterij van het Faithisme erin geslaagd is vanuit hun tirannie tevoorschijn te komen.

Zoals ze wisten heeft het oosterse Faithisme het eerst wortel geschoten in de onherbergzame woestijnen van de Gobi, waar psychische energie en fysieke moed en doorzettingsvermogen het in staat hebben gesteld om in de loop der tijd in de woestijn uitgestrekte oases te creëren, door het opsporen en juiste gebruik van ondergrondse watervoorraden. Hier waren de eerste paar kolonies erin geslaagd zich te vestigen, vrijwel onopgemerkt, en door het als vrienden behandelen en op vele manieren behulpzaam zijn van de Mongoolse stamleden van deze streken, hadden zij bescherming en schuilplaatsen gekregen tegen de conformistische dwang van de zogenaamde volksregeringen, die al gauw genoeg de handen vol hadden aan hun eigen problemen.

In de loop der tijd hebben zich vele vluchtelingen aangesloten bij de kolonies, die het nu al hebben aangedurfd zich over een behoorlijk gebied van wat vroeger de woestijn was te verspreiden. Ofschoon veel van de communistische leiders een hekel hebben aan de wereldwijde successen van de nieuwe religieuze orden, en bang

zijn voor het voorbeeld dat zij zijn voor hun eigen volgelingen en voor hun eigen macht en autoriteit, zijn er in deze tijd vele anderen die wat meer oprecht zijn en naar de nieuwe kolonies kijken en gedwongen worden zich in hun hart af te vragen: is dat niet de betere manier - is dat inderdaad niet het echte communisme dat wij zelf ook willen, de vreedzame broederschap van de werkers der mensheid?

Net als vele leiders van de christenheid in de kerken en de politieke raden van het Westen - merkt broeder Chao met terloopse humor op - die op hetzelfde moment en met hetzelfde onbehagen naar Shalam kijken, en zich in stilte afvragen of dit nu echt niet de ware christelijke broederlijkheid zou kunnen zijn zoals die geformuleerd wordt in de geboden van hun Meester, zoals die door voorbeelden wordt toegelicht in de handelingen van zijn apostelen en zoals die in waarheid in praktijk werd gebracht door zijn eerste volgelingen.

Dus zijn de communistische leiders hierover in zichzelf verdeeld, net als over zoveel andere zaken, en intussen krijgt de Faithist beweging langzaam maar zeker voortstuwende kracht; de taaie kracht van de woestijn die zij heeft bevochten en overwonnen. Want denk maar niet, zegt broeder Chao met zijn ontwapenende glimlach, dat wij precies al de voordelen hebben die jullie hier bezitten. Maar aan de andere kant, zonder de hulp die jullie en de andere kolonies op zoveel verschillende manieren hebben verschaft, zouden we niet kunnen bestaan, dus is het goed dat de Wereldraad van Faithists de voorspoed en hulpbronnen van vele Lyndora's als magazijn ter beschikking heeft voor de komende harde strijd die ons te wachten staat.

Want de woestijn, zegt broeder Chao, waar ter wereld men die ook zal tegenkomen, zal van nu af aan het voornaamste doel van de opmars van de Faithists zijn gedurende de volgende paar honderd jaar. De verovering van de wildernis en de onbewoonde landen was de oeroude manier van werken van het Faithisme, opdat het anderen niet van hun bestaan of hun dierbare manier van leven zou beroven of hen ertoe zou brengen de Faithists hun verworvenheid van een te vruchtbare bodem te misgunnen.

Er wordt nu een begin gemaakt in de zandwoestijnen van de Sahara, waar ooit de streek van het grote Tsjaadmeer was, gaat broeder Chao verder. Een expeditie heeft het gebied enige jaren lang wetenschappelijk onderzocht, en we hebben onze plannen voor een geleidelijk herstel van het wateroppervlak en de kolonisatie aan de oevers ervan voorgelegd aan de betreffende overheid en we hebben hun aanmoediging gekregen. De autoriteiten zijn zelfs bereid de centrales, die nodig zijn voor de energievoorziening, te installeren.

Van tevoren zijn er goede betrekkingen aangegaan met de stamleden in de regio; ze zullen geholpen worden en we zullen ze tonen dat we volkomen geweldloos zijn, want alle Faithist kolonies praktiseren het beginsel van leven volgens de hoogste liefde en vriendschap met naburige niet-Faithists. Van over de hele wereld worden vrijwilligers gekozen, alleen de jongsten en taaisten en meest nuttigen worden in dit stadium geselecteerd, en de ervaring en kennis die bij de verovering van de Gobi werd verkregen, zal hen daar goed van pas komen.

Vanuit de kern rondom het Tsjaadmeer zullen zich in de loop der tijd naar buiten toe kolonies verspreiden, totdat zelfs de grote Sahara één enorme, koele groene oase zal worden. Het tapijt van vegetatie dat op de oppervlakte zal zijn aangelegd, zal kunstmatige en later natuurlijke beregening mogelijk maken.

Zo zal de mensheid op onbloedige wijze een van haar grootste overwinningen behalen, want, zegt broeder Chao nuchter, ofschoon de mensheid zich in deze tijd opschepperig verheugt in haar zogenaamde verovering van de ruimte of van de polen of van de Himalaya, feit blijft dat de woestijn nog altijd de veroveraar is van meer dan de helft van een groot continent, en dat de mensheid niet alleen machteloos is geweest vanwege haar geestelijke onmacht om het land terug te winnen, maar niet eens in staat is geweest de meedogenloze opmars van de Sahara een halt toe te roepen gedurende de generaties waarin de mensheid de grootste wetenschappelijke successen behaalde.

In het zuiden van Afrika zijn er ook woestijnen om te veroveren, vervolgt de spreker. Ten noorden van de ruige wildernis van de Kalahari bijvoorbeeld ontspringt in de regenwouden van Angola een grote rivier die vruchteloos door uitgestrekte moerassen in het woestijnzand stroomt, en totaal verloren gaat doordat het water wegsijpelt en verdampt. Hier bevindt zich mogelijkerwijs de grootste rijstproducerende streek in Afrika, met verdere mogelijkheden voor productie op grote schaal van elk denkbaar tropisch en subtropisch gewas, door drainering en irrigatie. De Wereldraad van Faithists is tot overeenstemming gekomen met het betreffende Afrikaanse gezag, een overeenkomst die onnoemelijk veel voordeel zal opleveren voor de bevolking in die streek.

Want, merkt broeder Chao op, van alle rassen is de Afrikaan er het meest rijp voor om de principes van de Faithist broederschap en het gemeenschapsleven te begrijpen, te aanvaarden en er voordeel van te hebben. De ervaring heeft uitgewezen dat de Afrikaan spiritueel gezien geen baat heeft bij de verstedelijking die hem wordt opgelegd door de economische verplichtingen van de westerse maatschappij in Afrika. De liefdeloze geest van de betonnen jungle is volkomen vreemd aan zijn overgeërfde, sociale organisme en natuurlijke leven in stamverband. De aangeboren neiging van het Afrikaanse stamlid - of vrouw of kind - om zijn laatste korst te delen met zijn medemens, als iets dat vanzelfsprekend is, is een gebaar dat totaal ongepast is in de smerige sloppen van de grote steden.

Voordat de verstedelijking en het verwesteren tenslotte het hele Afrikaanse leven in stamverband te gronde richt, moet de Faithist te hulp komen, want door het leven in stamverband wordt reeds de psychologische basis voor de Faithist kolonie ten beste gegeven. Laat slechts de kracht van het erfelijke opperhoofd vervangen worden door de vrijwillige kracht van iemand die gekozen is, laat de zwarte magie van de medicijnman wijken voor de witte magie van de su'is (helderziende) en breng de krijgsman af van het bier drinken en vee fokken en de veelwijverij en laat hem streven naar zo'n wereld als Lyndora, dan hebben we een natuurlijk Faithisme.

Ook hebben we de verzekering van ons hoger geestelijk licht en van onze engelmeesters dat deze verandering niet zo ontzagwekkend

of zo ververwijderd zal zijn als het er nu uitziet, gaat broeder Chao verder. Want de tijd verstrijkt onverbiddelijk en nu gaat het zonnestelsel met deze kleine aarde snel de glorieuze sfeer van de gouden, etherische zon binnen, en zal het licht van Nirvana zelf na verloop van tijd zelfs op deze duistere en bekrompen wereld vallen en doordringen in het hart van de mensheid, met daarbij de lieflijke zegen van Ormazd; voor Wie alle aanbedding en heerlijkheid is bestemd, tot in eeuwigheid, amen, mompelen de toehoorders eenstemmig.

Er volgt een lange en ernstige discussie na de lezing, die de toehoorders diep heeft getroffen. Dadelijk daarop nemen Rosemary en Eric afscheid en gaan nadenkend weg. Het schijnt iets vanzelfsprekends te zijn om nu, over de schaduwrijke grasvelden, te worden aangetrokken tot het grote silhouet van de tempel, waar een getemperd licht door de vensters straalt. Binnen speelt het orgel zo zacht dat het bijna schijnt te fluisteren, en velen zitten in gebed rond het altaar. Eric en Rosemary voegen zich bij hen.

Rosemary wendt haar jeugdige ziel tot het Licht, geleidelijk laat ze het dek van aardse zorgen en lichamelijke verlangens varen zodat haar geest weldra in werkelijkheid het Licht schijnt binnen te gaan. Ze wordt gebaad en omhuld door de stralende stilte ervan, en deze tempel schijnt nu te zijn omgevormd tot een oneindig innerlijk van engelachtige glans, waar duizenden en nog eens duizenden goddelijke wezens in aanbedding zijn in een volkomen harmonie, die een allesomvattende symfonie van klank en kleur en geur creëert. Een intense, vreugdevolle vervoering verspreidt zich door haar diepste wezen. De tijd stelt zich tijdelijk buiten werking, terwijl haar ziel wordt gevormd en verlicht en gesterkt totdat ze de volmaakte heerschappij bezit van geest en lichaam, waarin ze even daarna langzaam en met tegenzin terugkeert.

Eric zit nog steeds naast haar en gedurende een moment werpt ze heel de verrukking van haar ziel in haar liefde voor hem. Dan beweegt ze zich en zucht even, en Eric pakt haar hand, en zacht en kalm komen ze boven uit de diepten, verlaten voorzichtig de tempel en komen in het bladergefluister en de met sterren bezaaide nacht.

Terwijl ze door de brede lanen en langs de schemerige paden naar hun tijdelijke verblijf lopen, verbreken ze de betovering die om hen heen hangt om, nogal ernstig, te praten. Anders dan de paartjes in de buitenwereld laten zij zich niet in met vooruitzichten over inkomen, huis of carrière. Ze verlangen er heel erg naar om hun gezamenlijk leven zo in te richten dat hun bekwaamheden en talenten het beste kunnen dienen voor hun medemensen.

Rosemary weet dat de doorlichtende vervoering van de ziel die haar vanavond in de tempel werd geschonken, niet zonder een goede reden gebeurde. Dat licht zal nu nodig zijn om te leiden en kracht te geven. Eric zegt meteen dat het laatste cijfer van de administrateur laat zien, dat de bevolking van Lyndora spoedig flink boven de verboden grens van drieduizend zal komen. Het is

weer tijd voor een overheveling, tijd voor het vestigen van weer een nieuwe kolonie.

De plannen daarvoor, die vele jaren lang in voorbereiding waren, zijn al aardig gevorderd. Gedurende de ongeveer honderd jaar van haar bestaan heeft Lyndora een half dozijn van zulke dochterkolonies gesticht, sommige dichtbij en andere ver weg, en nu is de grond in het verre Calindi reeds lang gereed voor de nieuwe onderneming. Vindt Rosemary dat dit hun roeping kan zijn?

Rosemary denkt aan haar experimentele werk in de afdeling watercultuur hier in Lyndora. Ze heeft een fijne neus voor onderzoek en in nog eens tien jaar bij broeder Richard Morton zal ze waarschijnlijk alles kunnen leren dat hij haar kan bijbrengen en meer, en zelfs geschikt zijn om hem op te volgen in het bestuur van een instelling die Lyndora zowel faam als welvaart heeft gebracht. Maar in de nieuwe kolonie is een heel ander soort marktindustrie gepland - een montagefabriek die met die van de andere kolonies deel zal gaan uitmaken van een massaproductieketen. De watercultuur in Calindi zal niets anders dan een bijbaantje zijn, geschikt voor de productie van wintervruchten en -groenten voor huiselijk gebruik. Zouden haar talenten daar niet behoorlijk verspild worden?

Rosemary weet dat zij niet zelf hoeft te beslissen. Ze keert een ogenblik tot zichzelf in om te bidden om leiding, ze stelt zichzelf en haar leven ter beschikking aan haar Schepper. Eric gaat verder met op ongewoon ernstige toon te zeggen dat hij er zelf niet helemaal zeker van is of Calindi op dit moment wel geschikt voor hem is. Hij vindt dat, hoe zwaar het werk van het creëren van een nieuwe kolonie ook mag zijn, zijn jeugd en kracht de een of andere nog zwaardere taak verlangen.

In de wereldwijde broederschap van Faithists heeft men begrepen dat, hoeveel gebruik men ook van de machine kan maken - en zelfs vanwege de machine - er altijd een overschot zal zijn van zwaar, vuil, eentonig en gevaarlijk werk dat op deze wereld verricht zal moeten worden. Bij de wereldse mensen - in het land Uz - wordt dit soort werk gedaan door meer te betalen aan degenen die het doen of, meer gebruikelijk, ze heel wat minder te betalen.

Maar bij de Faithists lijdt er niemand onder de druk van economische ongelijkheid en wordt niemand door gebrek en ellende tot onaangenaam of veracht werk gedwongen. Al het werk is eervol, en zwaar, gevaarlijk en onplezierig werk dubbel zoveel. Zulke werk wordt door vrijwilligers gedaan, en zo'n dienst is de trots en zelfontplooiing van mannen en vrouwen van alle leeftijden, maar in het bijzonder voor de jongeren.

Daarom is het ongebruikelijk als iemand zich specialiseert in een bepaald vak of beroep of werkterrein voordat de middelbare leeftijd is bereikt. Hier hoeft de jeugd niet met een wanhopige snelheid het 'onderwijs' op te sloppen teneinde zich toe te rusten voor de economische afvalrace. Onderwijs is iets dat een mensenleven meegaat - en de beste opleiding is het leven zelf. De jeugd verdeelt haar serieuze aandacht gelijkelijk tussen studeren en hard werken.

Rosemary weet bijvoorbeeld dat er voor de komende twintig jaar geen echte haast is met haar persoonlijke carrière - en iedere

Lyndoraan kan met statistisch vertrouwen vooruit kijken op een tenminste zeventigjarig actief, gezond en nuttig leven. Eric herinnert haar eraan dat hij zich ongeveer een jaar geleden heeft opgegeven als vrijwilliger voor de kolenmijnen in Europa. Een aanzienlijke mijnindustrie was daar onder beheer gekomen van de Wereldraad van Faithists, doordat de familie, die voordien de meeste aandelen in bezit had, zich tot de Broederschap had bekeerd. Dit soort proces, waardoor de hulpmiddelen van de Raad worden vermeerderd, is tegenwoordig niet zeldzaam, aangezien vele van de meer spiritueel ingestelden in de buitenwereld gaan bemerken wat een enorme last de rijkdom op de ziel en het geweten van het individu legt.

Eric heeft vandaag van zijn Hoofd bericht gekregen dat hij aan de beurt is, en als hij nog steeds beschikbaar is, dat hij dan binnen een week naar België moet vertrekken. Maar het werken in de mijnen is een van de weinige Faithist beroepen die niet voor vrouwen zijn opengesteld, en dus zal Rosemary hem niet kunnen vergezellen. Het lijkt erop, zegt hij, proberend er nonchalant uit te zien, dat ons huwelijk nog even moet worden uitgesteld.

Rosemary voelt hoe een enorme golf van geestelijke energie de bitterheid van haar teleurstelling wegvaagt. Plotseling begrijpt ze de bovenzinnelijke ervaring van vanavond in de tempel. Een zin uit de lezing waar ze naar hebben geluisterd komt haar nu in gedachten en weerklinkt onverbiddeijk in haar binnenste. **Er worden vrijwilligers gekozen...alleen de jongste en taaiste en meest nuttige worden uitgezocht...**alleen de meest nuttige! Wie is er nuttiger in de woestijn dan Rosemary, de deskundige op het gebied van watercultuur en plantenchemie? Want in de beschaduwde kassen sijpelt het water niet weg en verdamppt ook niet, en met een geschikte beluchting en regelmatige analyse en zuivering kan het steeds opnieuw gebruikt worden. In een diepe flits van meedogenloze maar schitterende intuïtie ziet ze haar toekomst voor zich uitgestrekt.

Met een jaar of twee zal Eric weer thuis zijn, maar zij? Innerlijk weet ze dat het niet zo zal zijn. Zal Eric's liefde wel sterk genoeg zijn om hem ertoe te brengen dat hij naar haar toe zal komen in de verre woestijn? Ze kan alleen maar hopen; want ze weet dat ze hem geheel en al liefheeft, zodat, zelfs al zou hij door de tijd en het afwezig zijn veranderen, toch geen andere man ooit weer deel zou kunnen uitmaken van haar liefde.

Maar Eric, zich niet bewust van dit intense moment, wacht nog steeds op een antwoord, en ze weet dat dit niet het moment is om hem van haar besluit te vertellen. Hij kan het maar beter niet te vlug weten, want zijn eigen beslissing ligt hem zwaar genoeg. Ze zet haar intuïtie voor dat ogenblik opzij en vertelt hem ernstig dat hij moet doen zoals zijn hoger licht hem wijst, en dat zij in alle eeuwigheid op hem zal wachten. "Intussen zal ik wel zien wat voor dingen ik voor je in Calindi in orde kan maken", zegt ze luchtig.

"Ik plant vannacht een boom in mijn hart", zegt ze glimlachend, "en die zal voor jou groeien in Calindi, en de vruchten ervan zullen we met elkaar delen, zelfs in Nirvana".

Op het zachte groen onder de sterren kussen ze elkaar intens en verlangend, in de trieste wetenschap dat ze afscheid zullen moeten nemen. De nachtegaal, hoog in het donkere gebladerte,

verspreidt zijn vloeiende noten in een lied dat de zoete harmonie van de aarde schijnt te verbinden met het verheven geflonker van de sterrenbeelden in de heldere lucht daarboven. Eric en Rosemary fluisteren elkaar een talmend welterusten toe.

De vriendelijke lichtjes van Lyndora gaan een voor een uit, en weldra blijven slechts de scharen van onzichtbare wezens de wacht houden over de slapende mensen en de nacht. Hun werk als engelen bestaat uit het afgrendelen van de nederzettingen tegen de zwervende en plunderende benden uit de duisternis van de hel, en aan het geloof en de reinheid van de mannen en vrouwen over wie zij waken ontlenen zij een onbeperkte kracht bij de uitvoering van hun taak.

Daarom is er in Lyndora geen criminaliteit of losbandigheid en geen verleiding om ertoe over te gaan. De jeugd van Lyndora is volkomen vrij van de uitgekookte corruptie en de arglistige verlokkingen van de in verval zijnde buitenwereld. Ze vibreert door de hoge idealen, met levendige en subtiele emoties die niet worden afgestompt door de verslaving aan drugs, stimulerende middelen en seksuele verdorvenheden. Haar lichamelijke hartstochten zijn krachtige instrumenten in dienst van de zuivere en onbaatzuchtige liefde, die niet wordt gefrustreerd en misvormd tot wellust vanwege de sociale en economische barrières tegen een huwelijk op jonge leeftijd.

Zelfmoord, moord, roofovervallen, seksuele misdaden en jeugd-criminaliteit zijn volkomen onbekend in Lyndora. Ziekten worden nagenoeg geheel op afstand gehouden door een verstandig en gematigd leven, en zelfs de tol aan ongelukken is verminderd en vrijwel uitgeschakeld door de waakzame zorg van de onzichtbare beschermengelen, en door de groeiende, paranormale vooruitziendheid van de Lyndoranen zelf.

In Lyndora wordt erkend dat de tong het sterkste wapen is voor het goede of het kwade, en de tong wordt zo bewaakt dat er geen laster of blijk van geringschatting wordt uitgesproken, hetzij in aanwezigheid of achter de rug van een ander. Alleen vriendelijke, bemoedigende en opgeruimde woorden en woorden van wijze raad zijn toegestaan in het woordenboek van de Lyndoraanse spraak. Vanwege dit edele gebruik van de taal bezit de spraak van Lyndora een muzikale ondertoon in zich die onbekend is aan de buitenwereld.

De oudste mannen en vrouwen van Lyndora merken met trots en misschien met een vluchtige zweem van blijde afgunst de volmaaktheid in geest, ziel en ledematen van de jongste generatie die nu in hun midden opkomt, vergeleken met de beperkingen en handicaps van de grondleggers van de stad. Deze kinderen van nu schijnen letterlijk een nieuw ras op aarde te zijn, zo intens levend, hartelijk en spiritueel bewust als ze zijn, zo sterk en lenig van gestalte, zo knap van uiterlijk. De oude mensen herinneren zich ook de beproevingen en ontberingen en vervolgingen in hun eigen jeugd.

Zij begrijpen dat dit glorierijke heden alleen maar werd opgebouwd uit de geweldige opofferingen in het verleden, de toewijding van de oudere generaties aan het ideaal om een nieuwe maatschappij op te bouwen met de hulpeloze kinderen en wezen en verschoppelingen van de oude maatschappij. Zolang de jeugd van Lyndora bereid is om door te gaan met dat opofferen van het ego

in de onbaatzuchtigheid van de éénwording met Ormazd, zolang zal Lyndora doorgaan met te bloeien en waarlijk glorieus te zijn, en de doordringende straling van het allesomvattende, etherische universum te weerkaatsen vanaf de met littekens bedekte oppervlakte van deze arme planeet.

EINDE

BEKNOPTE BIBLIOGRAFIE

Oahspe. Engelse uitgave, The Kosmon Press, London, England.
Man in the Universe, by C.E.Last. pub. T.Werner Laurie.
The Nature of the Universe, by Fred.Hoyle. pub. Blackwell.
The Structure and Evolution of the Universe, by J.J.Whitrow.
pub. Hutchinson.
The Changing Universe, by John Pfeiffer. pub. Gollancz.
The Psychic Stream, by Arthur Findlay. pub. Psychic Press.
A Short History of Religions, by E.E.Kellett. pub. Gollancz.
The Scriptures of the Dead Sea Sect, by Theodore H.Gaster.
pub. Secker and Warburg.
The Scrolls from the Dead Sea, by Edmund Wilson. pub. Allen.
The Paganism in our Christianity, by Sir Arthur Weigall.
pub. Hutchinson.
Mithras, the Fellow in the Cap, by Esme Wynne-Tyson. pub. Rider.
Christianity and Mythology, by J.M.Robertson.
Pagan Christs, by J.M.Robertson.
The Problem of Lemuria, by Lewis Spence.
Dissociation of a Personality, by Morton Prince.
Temperament in Three Primitive Societies, by Margaret Meade.
The Other Society, (on the Kibbutzim in Israel), by H.Darin-
Drabkin. pub. Victor Gollancz.
The Age of Reason, by Thomas Paine.
The Golden Bough, by Sir James Frazer. pub. by Macmillan in
abridged paperback.

Informatie over OAHSPÉ en Faithist-literatuur bij:

R.K.Hougee
tel.0475 400861